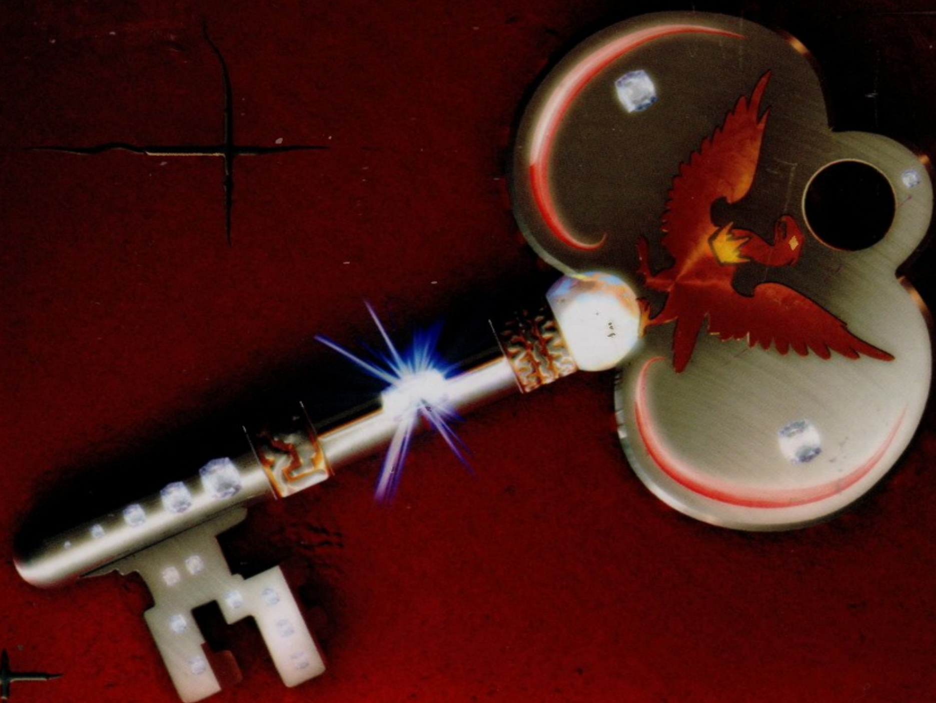

CARCERA

Declarată de publicația britanică *The Times*
Cartea anului 2007 pentru adolescenți

Catherine Fisher

Autoare nominalizată la prestigiosul
Whitbread/Costa Book Award

CORINT JUNIOR

Catherine Fisher

Carcera

Titlu original: Incarceron, Catherine Fisher, 2007
Traducere: Verginica Barbu-Mititelu

Corint Junior
2010

CATHERINE FISHER s-a născut în 1957, în Newport, Ţara Galilor, şi a absolvit universitatea cu o diplomă în literatura engleză şi cu o fascinaţie neabătută pentru mituri şi istorie. A lucrat ca profesor şi arheolog, ţinând şi cursuri de creative writing la Universitatea din Glamorgan.

Poetă şi romancieră de succes, a fost laureata Cardiff International Poetry Competition în 1990. Romanul „Carcera” a câştigat Mythopoeic Society of America’s Children’s Fiction Award şi a fost ales de ziarul britanic The Times drept „Cartea pentru copii a anului 2007”.

Una dintre cele mai bune scriitoare de literatură fantasy a zilelor noastre… o călătorie minunat de întunecată şi înfricoşătoare.

Independent

Se deosebeşte de orice altceva… Dimensiunile sale imaginative şi sfârşitul uluitor fac din această carte unul dintre cele mai bune romane fantasy scrise în ultima vreme.

Amanda Craig, The Times

Catherine Fisher este o maestră a cuvintelor… O poveste captivantă şi complexă a călătoriei extraordinare întreprinse de nişte personaje construite cu multă imaginaţie.

Carousel

Cuprins

Vulturul de cristal,
lebăda neagră

1

Cine poate măsura imensitatea Carcerei?
Coridoarele, viaductele şi abisurile sale?
Doar cel care a cunoscut libertatea
Îşi poate defini închisoarea.

Cântecele lui Sapphique

Finn fusese trântit cu faţa în jos şi legat cu lanţuri de dalele de piatră ale coridorului de trecere.

Braţele-i desfăcute larg îi erau ţintuite cu zale grele, încât abia îşi putea dezlipi încheieturile de pe pardoseală. Gleznele i se încurcaseră într-o grămadă lunecoasă de metal, prinsă în podea cu un inel. Nu-şi putea ridica pieptul pentru a inspira suficient aer. Zăcea acolo epuizat, cu obrazul lipit de piatra rece ca gheaţa.

În sfârşit venea Vocea civică.

Îi simţi înainte să-i audă: vibraţii în pământ, la început slabe, apoi din ce în ce mai puternice, până când îi clănţăniră dinţii şi nervii i se înfiorară. Apoi zgomote în întuneric, huruitul unor camioane care plecau, zăngănitul surd al jantelor. Întoarse capul, îşi scutură părul murdar din ochi şi văzu cum canalele paralele de pe podea treceau direct pe sub el. Era înlănţuit chiar de-a curmezişul acestora.

Transpiraţia i se scurgea pe frunte. Prinse cu o mănuşă lanţurile îngheţate, îşi ridică pieptul şi luă o gură de aer. Era înţepător şi mirosea a petrol.

Nu avea rost să strige deocamdată. Erau prea departe şi, până nu ajungeau în coridorul cel mare, nu-l puteau auzi din cauza zgomotului roţilor. Trebuia să se sincronizeze perfect. O clipă de întârziere, iar camioanele nu vor mai putea fi oprite şi îl vor strivi. Încercă disperat să evite celălalt gând. Acela că l-ar putea vedea şi auzi, însă nu le-ar păsa.

Lumini.

Lumini mici, care se rotesc, ţinute în mână. Concentrându-se, numără nouă, unsprezece, douăsprezece; apoi mai numără o dată, ca să se asigure şi să-i treacă greaţa care-l sufoca.

Îşi acoperi faţa cu mâneca sfâşiată şi se gândi la Keiro, la rânjetul lui, la ultima palmă sfidătoare, atunci când verificase încuietoarea şi se retrăsese în întuneric. Îi şopti numele cu amărăciune: „Keiro”.

Fusese înghiţit de holuri vaste şi de galerii invizibile. Ceaţa plutea în aerul metalic. Camioanele zăngăniră şi gemură.

Acum vedea oameni care îşi târşâiau picioarele. Apărură din întuneric atât de înfofoliţi din cauza frigului, încât era greu să-ţi dai seama dacă erau copii sau femei bătrâne, gârbovite. Probabil copii – bătrânii, dacă îi ţineau, mergeau cu tramvaiele, la un loc cu bunurile. Un steag jerpelit, negru cu alb, acoperea camionul din faţă; putea vedea desenul de pe el: o pasăre heraldică, cu un şurub de argint în cioc.

— Opriţi-vă! strigă. Uitaţi-vă! Aici, jos!

Zdrăngănitul maşinăriei cutremură podeaua. Îi simţi scrâşnetul în oase şi în dinţi. Îşi încleştă pumnii când îşi dădu seama cât de grele şi puternice erau camioanele şi adulmecă mirosul de transpiraţie al bărbaţilor care le împingeau. Auzi zăngănitul şi sunetul scos de încărcătura făcută grămadă, care aluneca. Aşteptă, impunându-şi să-şi domolească groaza, testându-şi în fiecare clipă curajul în faţa morţii, fără să respire, fără să cedeze, pentru că el era Finn Clarvăzătorul, putea face asta. Până când, de nicăieri, un val de panică ţâşni şi el se ridică şi strigă:

— M-aţi auzit! Opriţi-vă! *Opriţi-vă!*

Ei continuau să înainteze.

Zgomotul era de nesuportat. Acum urlă, lovi cu piciorul şi se zbătu, deoarece inerţia teribilă a camioanelor încărcate va aluneca necruţătoare, va trece peste el, îl va acoperi, îi va strivi oasele şi trupul într-o inevitabilă agonie lentă.

Până când îşi aduse aminte de torţă.

Era micuţă, dar încă o mai avea. Keiro se asigurase de acest lucru. Târând greutatea lanţului, se rostogoli şi îşi strecură mâna în haină, făcând muşchii încheieturii să zvâcnească. Degetele îi alunecară pe tubul rece, subţire.

Vibraţiile îi cutremurară trupul. Scoase torţa, o scăpă, iar aceasta se rostogoli. Nu o mai putea apuca în mână. Înjură, se suci, o apăsă cu bărbia.

Se aprinse.

Respiră uşurat, dar camioanele continuau să vină. Cu siguranţă Vocea civică îl putea vedea. *Trebuia* să îl poată vedea! Torţa era o stea în întunericul vast al culoarului şi, în acel moment, ştia că, prin toate scările, galeriile şi miile de camere labirintice, Carcera simţise pericolul în care se afla, iar distrugerea camioanelor era amuzamentul ei crud. Închisoarea îl privea şi nu va interveni.

— *Ştiu că mă vedeţi!* strigă el.

Roţile erau de înălţimea unui om. Scârţâiau în canale; pe pavaj săreau scântei. Un copil strigă ascuţit, iar Finn gemu şi se ghemui, ştiind că nimic nu funcţionase, că se terminase, apoi auzi vaietul frânelor, care îi pătrunse în oase şi în degete, cutremurându-l.

Roţile se desluşeau deasupra lui. Peste el.

Nemişcate.

Nu se putea clinti. Trupu-i era încremenit de groază. Torţa nu lumina nimic altceva decât un nit gros cât un pumn într-o flanşă uleioasă.

Apoi, de dincolo de el, o voce întrebă:

— Cum te cheamă, prizoniere?

Erau adunaţi în întuneric. Reuşi să ridice capul şi văzu siluetele cu glugi pe cap.

— Finn. Numele meu este Finn. Vocea nu-i era decât o şoaptă; trebui să înghită în sec. Nu credeam că o să opriţi…

Un mormăit. Altcineva spuse:

— Mie mi se pare că seamănă cu o Scursură.

— Nu! Vă rog! Vă rog, ridicaţi-mă.

Tăcură şi nu se mişcă niciunul, aşa că trase aer în piept şi spuse:

— Scursurile au făcut un raid în Aripa noastră. L-au omorât pe tata şi m-au lăsat aşa pentru oricine ar trece pe aici.

Încercă să-şi uşureze durerea din piept, încleştându-şi degetele pe lanţul ruginit.

— Vă rog. Vă implor.

Se apropie cineva. Vârful unei cizme se opri lângă ochiul lui; era murdar, cu o gaură peticită.

— Ce fel de Scursuri?

— Gloata. Pe liderul lor îl chema Jormanric Lordul Aripii.

Bărbatul scuipă aproape de urechea lui Finn.

— Ăla! E un ucigaş nebun.

De ce nu se întâmpla nimic? Finn se zvârcoli disperat.

— Vă rog! Ar putea să se întoarcă!

— Eu zic să trecem peste el. De ce să ne băgăm?

— Pentru că noi suntem Vocea civică, nu Scursuri.

Spre surprinderea lui Finn, era o femeie. Auzi foşnetul veşmintelor ei de mătase pe sub haina de călătorie aspră. Aceasta îngenunche, iar el îi văzu mâna înmănuşată trăgând de lanţuri, încheietura lui sângera; rugina lăsa urme circulare pe pielea lui murdară.

Bărbatul spuse încurcat:

— Maestra, ascultă…

— Adu tăietorul de şuruburi, Sim. Acum.

Faţa ei era aproape de a lui Finn.

— Nu-ţi face griji, Finn. N-am să te las aici.

El se uită în sus, cu durere, şi văzu o femeie de vreo douăzeci de ani, cu părul roşu şi ochii negri. Preţ de o clipă, îi simţi mirosul: o boare de săpun şi de lână moale, o aromă sfâşietoare, care îi pătrunse în memorie, acea cutie neagră, încuiată, din interiorul său. *O cameră. O cameră cu un foc din lemn de măr. Un tort pe o farfurie de porţelan.*

Probabil că şocul i se citi pe faţă; din umbra glugii sale, ea îl privi gânditoare.

— Cu noi, vei fi în siguranţă.

Se uită şi Finn la ea. Nu putea să respire.

O cameră de copii. Pereţii de piatră. Draperiile bogate şi

roşii.

Un bărbat se apropie în grabă şi băgă cleştele sub lanţ.

— Fereşte-ţi ochii, mormăi el.

Finn îşi lăsă capul pe mânecă, simţind cum oamenii se îngrămădeau în jurul lui. Pentru o clipă, se gândi că-l va cuprinde unul dintre atacurile de care se temea; închise ochii şi simţi căldura familiară, ameţitoare, trecându-i prin tot corpul. I se opuse, înghiţindu-şi saliva, prinzându-se de lanţuri când cleştii uriaşi le tăiară. Amintirea pălea; camera şi focul, tortul cu bomboane argintii pe o farfurie cu margini aurite. Oricât încercă să o păstreze, dispăru, iar întunericul rece al Carcerei reveni – duhoarea metalică a roţilor uleioase.

Zalele alunecară şi zăngăniră. Se ridică în picioare, uşurat, respirând adânc. Femeia îi prinse încheietura mâinii şi i-o întoarse.

— Va avea nevoie de pansament.

Rămase locului. Nu putea să se mişte. Degetele ei erau reci şi curate şi-l atinsese pe piele, între mâneca sfâşiată şi mănuşă, şi se uita la tatuajul micuţ, ce înfăţişa pasărea încoronată.

Se încruntă.

— Acesta nu este semnul Vocii civice. Arată precum…

— Ce?

Deveni brusc atent.

— Precum ce?

Se auzi un zgomot departe, pe hol. Lanţurile de la picioarele lui alunecară. Aplecat deasupra lor, bărbatul cu cleştele ezită.

— Ciudat. Şurubul ăsta. Nu este strâns…

Maestra se uită fix la pasăre.

— Precum cristalul.

Un strigăt în spatele lor.

— Ce cristal? zise Finn.

— Un obiect ciudat. L-am găsit noi.

— Iar pasărea este la fel? Eşti sigură?

— Da.

Distrasă, se întoarse şi se uită la şurub.

— Chiar n-ai fost…

Trebuia să ştie despre asta. Trebuia să o ţină în viaţă. O prinse şi o trase la podea.

— Lasă-te jos, şopti. Apoi, mânios: *Nu înţelegi? Totul este o capcană.*

Preţ de o clipă, fata îl privi în ochi, iar el văzu cum surprinderea ei se transformă în groază. Se trase din strânsoarea lui; se răsuci şi se ridică în picioare, ţipând:

— Fugiţi! Toată lumea să fugă!

Dar grilajele din podea se deschideau; din ele ieşeau braţe, se ridicau trupuri, armele erau trântite de piatră.

Finn se mişcă. Îl aruncă îndărăt pe bărbatul cu cleştii, dădu cu piciorul în şurubul fals şi se scutură de lanţuri. Keiro striga la el; un cuţit trecu fulgerător pe lângă capul lui, iar el se aruncă jos, se rostogoli şi privi în sus.

Holul era negru de fum. Cei din Vocea civică strigau, grăbindu-se să se adăpostească după stâlpii mari, dar Scursurile erau deja în camioane şi trăgeau la întâmplare; scânteile roşii din flintele mânuite neîndemânatic făceau aerul din hol să fie înţepător.

El n-o vedea. Poate că era moartă, poate că fugea. Îl înghionti cineva şi îi puse o armă în mână; crezu că era Lis, însă Scursurile purtau căştile negre şi nu-i putea deosebi.

Apoi o văzu pe femeie. Îi împingea pe copii sub primul camion; un băieţel plângea în hohote, iar ea îl prinse şi îl aruncă în faţa ei. Dar din micile sfere care căzură şi se sparseră ca nişte ouă ieşea fum, făcându-l pe Finn să lăcrimeze. Îşi scoase casca şi şi-o puse pe cap; căptuşeala umedă de la nas şi de la gură îi accentuă respiraţia. Prin grătarul de la ochi văzu holul roşu, distinse clar siluetele.

Ea avea o armă cu care trăgea.

— Finn!

Era Keiro, însă Finn îl ignoră. Alergă la primul camion, se băgă sub el şi înşfacă arma Maestrei; când aceasta se întoarse, el o aruncă, iar ea ţipă de mânie şi dădu să-l lovească în faţă cu mănuşa plină de cuie, iar ţepii i se înfipseră în cască. În timp ce el o trăgea afară, copiii izbeau cu piciorul şi se luptau cu el, iar o cascadă de

alimente se prăvăli în jurul lor, fu prinsă, stivuită şi alunecă pe jgheaburi în grilajele din podea.

Sună o alarmă.

Carcera s-a agitat.

Panouri netede se deschiseră în pereţi; cu un clic, becuri cu lumină puternică coborâră din tavanul invizibil, măturând podeaua îndepărtată, oprindu-se asupra Scursurilor, care se împrăştiau ca şobolanii, proiectând umbre uriaşe.

— Evacuaţi! strigă Keiro.

Finn o grăbi pe femeie. Lângă ei alerga o siluetă care fu găurită de lumină şi se evaporă fără să scoată un sunet, surprinsă în plină panică. Copiii se tânguiră.

Femeia se întoarse, cu respiraţia tăiată din cauza şocului, şi se uită înapoi la rămăşiţele oamenilor ei. Atunci Finn o târî pe jgheab.

Prin mască, ochii lui îi întâlniră pe-ai ei.

— Coboară acolo, bolborosi el. Altfel o să mori.

Preţ de o clipă, aproape crezu că n-o va face.

Apoi aceasta îl scuipă, se trase din mâinile lui şi sări în jgheab.

O scânteie de foc alb pârjoli pietrele; Finn sări imediat după femeie.

Jgheabul era făcut din mătase albă, rezistentă, bine întinsă. Alunecă pe el, cu sufletul la gură, ieşind la celălalt capăt pe o grămadă de blănuri furate şi de componente de metal care-i provocară vânătăi.

Trasă deja într-o parte, cu o armă la cap, Maestra privi cu dispreţ.

Finn se ridică anevoie. Pretutindeni în jur, Scursurile alunecau în tunel, împovărate de prăzi, unele şchiopătând, altele abia conştiente. Ultima, aterizând uşor în picioare, fu Keiro.

Grilajele se închiseră, trântindu-se.

Jgheaburile căzură.

Siluete neclare gâfâiră, tuşiră şi-şi scoaseră măştile.

Keiro şi-o dădu încet jos pe a lui, arătându-şi chipul frumos, murdar de praf. Finn se întoarse furios spre el.

— Ce s-a întâmplat? Intrasem în panică! Ce v-a luat atât?

Keiro zâmbi.

— Linişteşte-te. Aklo nu a putut face gazul să funcţioneze. I-ai ţinut destul de bine de vorbă.

Se uită la femeie.

— De ce te-ai deranjat cu ea?

Finn ridică din umeri, fierbând în continuare.

— Este ostatică.

Keiro ridică dintr-o sprânceană.

— Prea mare deranjul.

Întoarse capul spre bărbatul cu armă; acesta trase piedica. Faţa Maestrei păli.

— Deci nu primesc nimic în plus pentru că mi-am riscat viaţa acolo sus.

Vocea lui Finn era calmă. Nu se mişcă, dar Keiro îl cercetă din priviri. O clipă, se uitară fix unul la celălalt. Apoi fratele lui de cruce spuse cu răceală:

— Dacă ea este ceea ce vrei.

— Ea este ceea ce vreau.

Keiro se uită iar la femeie şi ridică din umeri.

— Gusturile nu se discută.

Încuviinţă din cap, iar arma coborî. Apoi îl lovi pe Finn pe umăr, iar din hainele acestuia se ridică un nor de praf.

— Bine lucrat, frate, zise el.

2

Vom alege o eră din trecut şi o vom recrea.
Vom face o lume care să nu se teamă de schimbare!
Va fi Paradisul!

Decretul regelui Endor

Stejarul părea real, dar fusese îmbătrânit genetic. Crengile erau atât de mari, că era uşor să te caţeri în el; îşi ridică fusta şi se urcă mai sus, iar unele rămurele se frânseră şi mâinile îi fură acoperite de praful verde al lichenilor.

— Claudia! E ora patru!

Ţipătul lui Alys venea de undeva din grădina de trandafiri. Claudia îl ignoră, despărţi frunzele şi se uită printre ele.

De la această înălţime vedea toată proprietatea; grădina de la bucătărie, sera, oranjeria, merii noduroşi din livadă, şurile unde se ţineau dansurile iarna. Vedea gazonul verde, întins, care cobora până la lac, şi făgetul care ascundea aleea ce ducea la Hithercross. Mai departe, spre vest, coşurile de la ferma Altan fumegau, clopotniţa de la biserica cea veche încorona dealul Harmer, iar girueta scânteia în soare. Dincolo de acestea, pe kilometri întregi, regiunea Custodelui se deschidea în faţa ei, cu lunci şi sate, alei, petice verzi-albastre murdărite de ceaţa de deasupra râurilor.

Oftă şi se sprijini cu spatele de trunchiul copacului.

Arăta atât de liniştit. Atât de perfect în înşelătoria lui. Ura să fie nevoită să-l părăsească.

— Claudia! Grăbeşte-te!

Strigătul era mai slab. Bona probabil că fugise înapoi spre casă, deoarece un stol de porumbei se ridică bătând din aripi, de parcă cineva ar fi urcat scările, pe lângă porumbar. În timp ce Claudia asculta, ceasul de la grajd începu să bată ora, iar dangătul răsună în după-amiaza

fierbinte.

Peisajul sclipi.

În depărtare, pe şosea, văzu diligenţa.

Strânse din buze. Venea devreme.

Era o trăsură neagră şi chiar şi de aici vedea norul de praf pe care îl ridicau roţile ei. Era trasă de patru cai negri şi flancată de călăreţi; îi numără: erau opt; râse încet. Custodele Carcerei călătorea cu stil. Blazonul biroului său era pictat pe uşile diligenţei şi o flamură lungă flutura în vânt. Pe capră, un vizitiu în livrea neagră cu borduri aurii se lupta cu frâiele; auzi pocnetul clar al biciului în vânt.

Deasupra ei, o pasăre ciripi şi zbură din creangă în creangă; stătu nemişcată, iar pasărea se aşeză printre frunzele de lângă chipul ei. Apoi cântă; un ciripit scurt, catifelat. Probabil un fel de cinteză.

Diligenţa ajunsese în sat. Îl văzu pe fierar apărând în uşă şi câţiva copii ieşind în fugă dintr-o şură. În timp ce călăreţii înaintau bubuind, câinii lătrau, iar caii se strânseră unii într-alţii, între casele înguste.

Claudia duse mâna la buzunar şi scoase binoclul. Era non-Era şi ilegal, dar nu-i păsa. Punându-l la ochi, simţi secunda de ameţeală în care lentilele se ajustară la nervul ei optic; apoi scena se mări şi văzu clar trăsăturile bărbaţilor; intendentul tatălui ei, Garth, pe calul maroniu, secretarul cel negru, Lucas Medlicote, soldaţi, cu hainele lor bălţate.

Binoclul era atât de eficient, că aproape putea citi pe buzele vizitiului care înjură; apoi trecură de stâlpii podului şi-şi dădu seama că ajunseseră la râu şi la colibă. Doamna Simmy alerga să deschidă porţile, cu o cârpă de vase în mâini, iar găinile se agitau în faţa ei.

Claudia se încruntă. Lăsă binoclul, iar mişcarea ei goni pasărea; lumea reveni la vechile dimensiuni, iar diligenţa era din nou mică. Alys ţipă:

— Claudia! Sunt aici! Vino şi îmbracă-te!

O clipă, se gândi să nu se ducă. Flirtă cu ideea de a lăsa diligenţa să intre huruind, să coboare din copac, să meargă, să deschidă uşa şi să stea în faţa lui cu părul

răvăşit şi cu rochia cea veche, verde, cu tivul rupt. Nemulţumirea tatălui ei ar fi fost categorică, dar n-ar fi spus nimic. Dacă şi-ar face apariţia în pielea goală, probabil că tot n-ar zice nimic. Decât „Claudia. Draga mea”. Şi ar săruta-o rece sub ureche.

Se răsuci pe creangă şi coborî, întrebându-se dacă i-a adus un cadou. De obicei, o făcea. Unul scump, drăguţ, ales de una dintre doamnele de la Curte. Ultima oară fusese o pasăre de cristal, care scotea un fluierat strident, într-o colivie aurie, deşi toată proprietatea era plină de păsări, majoritatea reale, care zburau, se dondăneau şi ciripeau dincolo de ferestre.

Sări din copac şi traversă gazonul, spre scările late de piatră; în timp ce le cobora, conacul se ridica în faţa ei, cu piatra-i caldă lucind în căldură, cu salcâmi violeţi deasupra foişoarelor lui şi cu colţuri curbate, şanţul de apărare întunecat, adânc, sub trei lebede graţioase. Pe acoperiş se aşezaseră porumbei, care uguiau şi mergeau ţanţoşi; unii dintre ei zburară spre turnurile din colţuri şi se vârâră în creneluri, pe grămezi de paie care fuseseră adunate de generaţii. Sau aşa ai crede.

Se deschise o fereastră; cu faţa îmbujorată, Alys bolborosi:

— Unde ai *fost*? Nu i-ai auzit?

— Îi aud. Nu te mai panica.

În timp ce ea urca scările în grabă, diligenţa hurducăia peste podul de lemn; îi văzu negreala licărind prin balustradă; apoi fu înconjurată de întunericul răcoros al casei, cu mirosul lui de rozmarin şi de lavandă. O servitoare ieşi din bucătărie, făcu în grabă o plecăciune şi dispăru. Claudia urcă iute scările.

În camera ei, Alys scotea haine din dulap. Un jupon de mătase, rochia albastră cu auriu pe deasupra ei, corsetul prins în grabă cu şiret. Claudia se lăsă îmbrăcată şi strânsă în cuşca în care era ţinută şi pe care o ura. Văzu, pe deasupra umărului doicii, pasărea de cristal în închisoarea ei micuţă, cu ciocul căscat, şi se încruntă la ea.

— Nu te mişca.

— Nu mă mişc!
— Presupun că erai cu Jared.
Claudia ridică din umeri. O cuprindea tristeţea. Nu se obosi să explice.
Corsetul era prea strâns, dar era obişnuită. Avea părul pieptănat şi plasa de perle prinsă în el; se electrizase, frecându-se de catifeaua de pe umeri. Cu răsuflarea tăiată, bătrâna se trase înapoi.
— Ai arăta mai bine dacă nu te-ai încrunta.
— Mă încrunt dacă am chef.
Claudia se întoarse spre uşă, simţind cum se legăna rochia.
— Într-o zi, o să urlu, o să ţip şi o să-i strig în faţă.
— Nu prea cred.
Alys îndesă rochia cea verde şi veche în cufăr. Se uită în oglindă şi-şi băgă părul alb sub basma, scoase o baghetă cu laser pentru piele, o deşurubă şi îşi îndepărtă cu pricepere un rid de sub ochi.
— Dacă o să fiu regină, cine mă va opri?
— El, răspunse doica, în timp ce fata ieşea pe uşă. Şi eşti la fel de îngrozită de el ca toţi ceilalţi.
Era adevărat. Coborând scările cu gravitate, ştia că fusese mereu adevărat. Viaţa ei era scindată în două; timpul când tatăl ei era aici şi cel în care era plecat. Trăia două vieţi, la fel ca servitorii, ca întreaga casă, proprietate, lume.
În timp ce traversa podeaua de lemn între cele două rânduri de grădinari şi lăptărese, lachei şi făclieri, transpiraţi şi cu răsuflarea tăiată, îndreptându-se către diligenţa care se oprise în curtea pavată cu bolovani, se întrebă dacă el avea habar de acest lucru. Probabil. Nu-i scăpau prea multe.
Aşteptă pe scări. Caii sforăiră; tropotul copitelor în spaţiul închis era uriaş. Cineva strigă, bătrânul Ralph înaintă grăbit; doi bărbaţi pudraţi, în livrele, săriră de la spatele diligenţei, deschiseră uşa şi coborâră scările.
O clipă, cadrul uşii rămase întunecat.
Apoi mâna lui apucă mânerul; apărură pălăria lui

neagră, umerii, o cizmă, pantalonii negri, până la genunchi.

John Arlex, Custodele Carcerei, se îndreptă şi-şi scutură praful cu mănuşile.

Era înalt, drept, cu barba atent tunsă, cu redingota şi vesta din brocartul cel mai fin. Trecuseră şase luni de când fata nu-l mai văzuse, dar era neschimbat. Cineva cu statutul său nu trebuia să arate semne de îmbătrânire, dar el nici măcar nu părea să folosească bagheta pentru piele. Se uită la ea şi-i zâmbi cu graţie, iar păru-i brunet, legat cu o panglică neagră, era înspicat cu argintiu.

— Claudia. Ce bine arăţi, draga mea.

Ea păşi înainte şi făcu o plecăciune adâncă, apoi el întinse mâna şi o ridică, iar ea îi simţi sărutul rece. Degetele lui erau mereu răcoroase şi uşor umede, neplăcute la atingere; de parcă ar fi fost conştient de acest lucru, purta mereu mănuşi, chiar şi când era cald afară. Fata se întrebă dacă o credea schimbată.

— Şi tu la fel, tată, mormăi ea.

O clipă, el o privi lung, calm, dur şi pătrunzător ca întotdeauna. Apoi se întoarse.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe oaspetele nostru. Cancelarul Reginei. Lordul Evian.

Diligenţa se mişcă. Un bărbat foarte gras îşi făcu apariţia din ea, însoţit de un miros care părea să urce scările aproape vizibil. În spatele ei, Claudia percepu curiozitatea servitorilor. Ea simţi numai groază.

Cancelarul purta un costum albastru, de mătase, cu un volan elaborat la gulerul atât de înalt, că fata se întrebă cum putea să respire. Era, în mod clar, roşu la faţă, dar plecăciunea lui era sigură, iar zâmbetul, plăcut.

— Milady Claudia. Ultima oară când te-am văzut, erai bebeluş. Ce plăcere să te revăd.

Fata nu se aşteptase la un oaspete. În principala cameră de oaspeţi era îngrămădită trena de la rochia ei de mireasă, pe jumătate cusută, pusă pe patul nefăcut. Va trebui să folosească tactici de amânare.

— Onoarea este de partea noastră, spuse. Poate doriţi să

intraţi în salon. Avem cidru şi prăjituri proaspăt făcute, ca să vă refaceţi după călătorie.

Ei bine, spera că vor accepta. Întorcându-se, văzu că trei dintre servitori dispăruseră deja, iar locurile rămase libere în rândul din spatele ei se închiseseră rapid. Tatăl o privi rece, apoi urcă scările, dând din cap graţios către lungul şir de feţe care se plecau şi îşi coborau privirea în faţa lui.

Zâmbind scurt, Claudia gândi repede. Evian era omul Reginei. Vrăjitoarea îl trimisese cu siguranţă ca să o cerceteze pe mireasă. Ei bine, pe ea nu o deranja. Se pregătise pentru asta de ani de zile.

Tatăl ei se opri în uşă.

— Jared nu este? zise încet. Sper că nu a păţit nimic.

— Cred că lucrează la un proces foarte delicat. Probabil că nici n-a observat că ai sosit.

Era adevărat, dar sunase ca o scuză. Deranjată de zâmbetul lui glacial, îi conduse în salon, măturând podelele goale cu poalele rochiei; o cameră întunecată, cu lambriuri, cu un bufet, scaune sculptate şi o masă pliabilă, toate de mahon. Observă uşurată cănile cu cidru şi platoul cu prăjituri cu miere ale bucătarului, în jurul căruia erau împrăştiate rozmarin şi lavandă.

Lordul Evian simţi mirosul dulce.

— Minunat, spuse. Nici măcar Curtea n-ar putea egala autenticitatea.

Probabil pentru că majoritatea fundalurilor Curţii erau generate pe calculator, se gândi ea şi apoi spuse:

— La căminul Custodelui, domnule, ne mândrim cu faptul că totul este în Era. Casa este cu adevărat veche. A fost restaurată complet după Anii Furiei.

Tatăl ei tăcea. Se aşeză pe scaunul sculptat din capul mesei şi privi grav cum Ralph turna cidru în cupele de argint. Mâna bătrânului tremură când ridică tava.

— Bine aţi venit acasă, domnule.

— Mă bucur să te văd, Ralph. Mi se pare că ţi-au mai încărunţit sprâncenele, cred. Şi peruca e mai plină, cu mai multă pudră.

Ralph făcu o plecăciune.

— O să am grijă de asta, domnule Custode, imediat.

Ochii bărbatului examinară încăperea. Ea ştia că nu va rata panoul din plexiglas din colţul ferestrei şi nici pânzele de păianjen prefabricate de pe tavanul tencuit. Aşa că spuse în grabă:

— Ce mai face Maiestatea Sa, milord?

— Regina este foarte bine, rosti Evian, cu gura plină de prăjitură. Este foarte ocupată cu pregătirile pentru nunta dumitale. Va fi un mare spectacol.

Claudia se încruntă.

— Dar, sigur…

El îşi flutură mâna durdulie.

— Desigur, tatăl dumitale nu a avut timp să îţi spună despre schimbarea planurilor.

Ceva din ea se răci.

— Schimbarea planurilor?

— Nimic îngrozitor, copilă. Nimic pentru care să-ţi faci griji. O modificare a datei, atâta tot. Din cauza întoarcerii contelui de la Academie.

Fata îşi însenină chipul şi încercă să nu lase să i se vadă neliniştea. Însă probabil că strânsese din buze sau încheieturile îi păliseră, pentru că tatăl ei se ridică încet şi zise:

— Condu-l pe lord în camera sa, Ralph.

Bătrânul servitor făcu o plecăciune, se duse la uşă şi o deschise, scârţâind. Evian se ridică greoi în picioare, iar de pe costumul său căzură numeroase firimituri. Când atinseră podeaua, se evaporară sclipind.

Claudia înjură în tăcere. Altceva de care să aibă grijă.

Ascultară paşii grei pe treptele care scârţâiau, vocea plină de respect a lui Ralph şi murmurul de plăcere entuziastă a bărbatului gras, căruia îi plăceau scările, tablourile, urnele chinezeşti, draperiile de damasc. Când vocea i se stinse în cele din urmă în depărtările însorite ale casei, Claudia se uită la tatăl ei, apoi rosti:

— Ai devansat nunta.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Anul viitor, anul acesta, ce mai contează? Ştiai că

urmează.

— Nu sunt gata...

— Eşti gata de mult timp.

Făcu un pas către ea, iar lumina se reflectă în cubul de argint de la lanţul ceasului. Fata se dădu înapoi. Dacă el ar trebui să renunţe la rigiditatea formală a Erei, ar fi de nesuportat: ameninţarea personalităţii sale dezvăluite o făcea să îngheţe. Dar el îşi păstră politeţea.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Luna trecută a venit un mesaj de la Sapienţi. S-au săturat de logodna voastră. I-au... cerut să părăsească Academia.

Ea se încruntă.

— Pentru ce?

— Viciile obişnuite. Băutură, droguri, violenţă, a lăsat servitoare gravide. Păcate ale tinerilor proşti din toate timpurile. Nu-l interesează învăţătura. Şi de ce l-ar interesa? Este conte de Steen, iar atunci când va împlini optsprezece ani, va fi rege.

Se îndreptă spre peretele lambrisat şi privi în sus, la portretul atârnat acolo. Un băiat pistruiat, de şapte ani, se uita în jos la ei. Era îmbrăcat într-un costum maro de mătase, cu volane, şi se sprijinea de un copac.

— Caspar, conte de Steen. Moştenitorului tronului Tărâmului. Frumoase titluri. Nu s-a schimbat la faţă, nu-i aşa? Era cam neruşinat atunci. Acum este incapabil, brutal şi crede că nu poate fi controlat. Bărbatul o privi. Viitorul tău soţ e o provocare.

Ea ridică din umeri, iar rochia îi foşni.

— Pot să mă descurc cu el.

— Sigur că poţi. M-am asigurat de asta.

Se apropie de ea şi rămase în faţa fiicei sale, iar ochii-i cenuşii o cântăriră. Ea îl privi direct.

— Te-am creat pentru această căsătorie, Claudia. Ţi-am dat gust, inteligenţă, cruzime. Educaţia ta a fost mai riguroasă decât a oricui altcuiva din Tărâm. Limbi străine, muzică, scrimă, călărie, ţi-am cultivat toate talentele pe care ai lăsat să se vadă că le-ai avea. Costurile nu contează pentru Custodele Carcerei. Eşti moştenitoarea unei mari

averi. Te-am crescut ca pe o regină şi Regină vei fi. În orice căsnicie, unul conduce, altul îl urmează. Deşi acesta nu este decât un aranjament dinastic, aşa va fi şi aici.

Ea se uită la portret.

— Pot să mă descurc cu Caspar. Dar mama lui…

— Las-o pe Regină în seama mea. Ea şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt.

Îi luă mâna, ţinându-i uşor inelarul între două degete; tensionată, fata stătea nemişcată.

— Va fi uşor, spuse el.

În tăcerea camerei calde, un porumbel gânguri dincolo de fereastră.

Cu atenţie, fata îşi retrase mâna dintr-a lui şi se opri.

— Deci pe când?

— Săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare!

— Regina a început deja pregătirile. În două zile pornim spre Curte. Să fii gata.

Claudia nu spuse nimic. Se simţea goală şi năucită.

John Arlex se întoarse spre uşă.

— Te-ai descurcat bine aici. Era este impecabilă, cu excepţia acelei ferestre. Să pui să o schimbe.

Fără să se mişte, ea rosti încet:

— Cum a fost la Curte?

— Obositor.

— Şi la serviciu? Cum este Carcera?

Pentru o fracţiune de secundă, el tăcu. Inima fetei îi bubuia în piept. Apoi el se întoarse, iar vocea-i era rece şi curioasă.

— În închisoare este o ordine perfectă. De ce întrebi?

— Fără motiv.

Încercă să zâmbească, vrând să ştie cum monitoriza el închisoarea, unde se afla, pentru că toţi spionii ei îi spuseseră că el nu părăsea deloc Curtea. Dar misterele Carcerei erau cea mai mică dintre grijile ei de acum.

— Ah, da. Aproape uitasem.

Bărbatul se îndreptă spre o geantă de piele de pe masă şi o deschise.

— Ţi-am adus un dar de la viitoarea ta soacră.

Îl scoase şi îl puse jos.

Îl priviră amândoi.

O cutie din lemn de santal, legată cu o panglică.

Fără tragere de inimă, Claudia întinse mâna către funda micuţă, dar el spuse:

— Aşteaptă.

Scoase o mică baghetă de control şi o mişcă pe deasupra cutiei. Imaginile licăriră pe mâner.

— Inofensivă, declară el, împăturind bagheta. Deschide-o.

Ea îl ascultă. Înăuntru, într-o ramă de aur şi de perle, era o miniatură smălţuită a unei lebede negre pe un lac, emblema casei ei. O scoase şi zâmbi, mulţumită de albastrul delicat al apei, de gâtul lung şi elegant al păsării.

— E drăguţă.

— Da, dar ia uită-te.

Lebăda se mişca. Părea să alunece, la început liniştit; apoi se ridică, dădu din aripile-i mari, iar fata văzu o săgeată ieşind încet din copaci şi străpungându-i pieptul. Deschise ciocul auriu şi cântă înfiorător, teribil. Apoi se scufundă şi dispăru.

Zâmbetul tatălui ei era caustic.

— Cât de încântător, comentă el.

3

Experimentul va fi unul îndrăzneţ şi ar putea apărea riscuri pe care nu le-am prevăzut. Dar Carcera va fi un sistem de o mare complexitate şi inteligenţă. Nu pot exista gardieni mai buni sau mai miloşi pentru cei închişi aici.

Raport de proiect; Martor Sapiens

Drumul înapoi la puţ era unul lung, iar tunelurile erau joase. Maestra mergea cu capul plecat; tăcea, strângându-se singură în braţe. Keiro îl pusese pe Marele Arko să o păzească. Finn rămăsese în urmă, după cei răniţi.

În această parte a aripii, Carcera era întunecată şi nelocuită. Aici închisoarea se agita rareori, îşi aprindea luminile la fel de rar şi trimitea câţiva Gândaci afară. Spre deosebire de drumul de tranzit de deasupra, aceste podele erau făcute dintr-o plasă metalică, care ceda uşor sub picioare; în timp ce mergea, Finn văzu sclipirea din ochii unui şobolan, care se ghemui, iar praful căzu pe solzii săi de metal.

Era amorţit, mâhnit şi, ca întotdeauna după o ambuscadă, mânios. Pentru toţi ceilalţi, tensiunea înăbuşită se descătuşase; chiar şi cei răniţi pălăvrăgeau în timp ce mergeau împleticit, iar râsul lor tare avea în el energia eliberării. Întoarse capul şi se uită înapoi. În urma lor, în tunel bătea vântul şi se auzea ecoul. Carcera asculta.

Nu putea vorbi şi nu voia să râdă. Aruncă o privire tristă la câteva remarci glumeţe, avertizându-i pe ceilalţi; o văzu pe Lis înghiontindu-l pe Amoz şi ridicând din sprâncene. Lui Finn nu-i păsă. Mânia era înăuntru, îndreptată spre sine, şi era amestecată cu teamă şi cu o mândrie fierbinte, arzătoare, pentru că nimeni altcineva nu avusese îndrăzneala să fie înlănţuit în felul acela, să stea întins acolo, în liniştea aceea, şi să aştepte ca moartea să se rostogolească peste el.

În mintea lui, simţi iar roţile uriaşe deasupra capului.
Şi era mânios pe Maestra.
Gloata nu lua prizonieri. Era una dintre reguli. Keiro era altceva, dar când se vor întoarce la Bârlog, va trebui să justifice prezenţa ei în faţa lui Jormanric, iar asta îi dădea fiori. Dar femeia ştia ceva despre tatuajul de pe încheietura mâinii lui şi trebuia să afle ce. Poate că nu va mai avea vreodată o astfel de şansă.
Mergând, se gândi la viziunea aceea. Ca întotdeauna, duruse, de parcă amintirea – dacă exista – ar fi sclipit şi s-ar fi luptat să iasă dintr-un loc adânc, dureros, o groapă uitată din trecut. Şi era greu să o păstreze clară; uitase deja cea mai mare parte a ei, cu excepţia tortului de pe o farfurie, decorat cu bomboane argintii. Stupid şi inutil. Nu-i spunea nimic despre identitatea sau despre originea sa.
Puţul avea o scară într-o parte; cercetaşii coborâră primii, apoi Prizonierii şi detaşamentul de luptă, dimpreună cu bunurile şi răniţii. Ultimul fu Finn, care observă cum pereţii netezi erau crăpaţi ici şi colo, pe unde ieşeau ferigi negre, zbârcite. Trebuiau curăţaţi, altfel închisoarea putea să le simtă, să sigileze acest canal şi să reabsoarbă întregul tunel, aşa cum făcuse anul trecut, când se întorseseră dintr-un raid şi vechiul Bârlog dispăruse şi nu mai găsiseră decât un coridor alb, larg, decorat cu imagini abstracte în roşu şi auriu.
— Carcera a ridicat din umeri, spusese posac Gildas.
Aceea fusese prima dată când auzise închisoarea râzând.
Se cutremură acum, când îşi aminti un chicot rece, amuzat, care răsunase pe coridoare. Îl redusese pe Jormanric la tăcere şi îi făcuse pielea de găină. Închisoarea avea viaţă. Era crudă şi indiferentă, iar el era înăuntrul ei.
Sări ultimele trepte în Bârlog. Camera cea mare era zgomotoasă şi dezordonată ca întotdeauna; căldura focurilor sale era copleşitoare. În timp ce oamenii se îngrămădiră îngrijoraţi în jurul prăzii, deschizând sacii cu grâne şi scoţând hrana, el îşi făcu loc prin mulţime şi se îndreptă direct spre mica celulă pe care o împărţea cu Keiro. Nu îl opri nimeni.

Înăuntru, încuie uşa şubredă şi se aşeză pe pat. Încăperea era rece şi mirosea a haine nespălate, dar era liniştită. Încet, se lăsă pe spate.

Trase aer în piept. Îl cuprinse ca un val, groaznic; ştia că bătăile inimii îl vor omorî, simţi transpiraţia rece ca gheaţa pe spate şi pe buza superioară. Până acum nu-i dăduse voie să se manifeste, dar aceste bătăi de inimă cutremurătoare erau vibraţiile roţilor uriaşe; când îşi apăsă palmele pe ochii închişi, văzu canturile metalice ivindu-se deasupra lui, întins şi scăldat de o ploaie de scântei scârţâitoare.

Ar fi putut fi omorât. Sau, mai rău, zdrobit şi schilodit. De ce spusese că o va face? De ce trebuia să confirme el reputaţia lor stupidă, nesăbuită?

— Finn?

Deschise ochii.

După o clipă, se întoarse într-o parte.

Keiro stătea cu spatele la uşă.

— De când eşti acolo?

Vocea lui Finn sună răguşit; îşi drese glasul în grabă.

— De destul timp.

Fratele său de cruce se apropie şi se aşeză pe celălalt pat.

— Obosit?

— Poţi să spui şi-aşa.

Keiro încuviinţă din cap. Apoi zise:

— Întotdeauna trebuie plătit un preţ. Orice Prizonier ştie acest lucru. Se uită la uşă. Niciunul dintre ei, cei de afară, n-ar fi putut face ce ai făcut tu.

— Eu nu sunt Prizonier.

— Acum eşti.

Finn se ridică în şezut şi îşi frecă părul murdar.

— Tu ai fi putut s-o faci.

— Ei bine, da, aş fi putut. Keiro zâmbi. Dar eu sunt extraordinar, Finn, un artist al furtului. Devastator de frumos, fără pic de milă, complet lipsit de teamă.

Îşi lăsă capul într-o parte, de parcă s-ar fi aşteptat la un chicotit dispreţuitor; pentru că nu-l auzi, râse şi-şi dădu jos

haina neagră şi vesta. Descuind dulapul, dădu drumul săbiei şi flintei înăuntru, apoi căută prin mormanul de haine şi scoase o cămaşă roşie, împodobită cu dantelă neagră.

Finn spuse:

— Atunci, data viitoare este rândul tău.

— Ştii că nu îmi îndeplinesc sarcina atunci când îmi vine rândul, frate? Gloata trebuie să bage în capetele lor pătrate reputaţiile noastre. Keiro şi Finn. Neînfricaţii. Cei mai buni.

Turnă apă din cană şi se spălă. Finn îl privi obosit. Keiro avea pielea netedă, muşchi vioi. În tot acest iad de oameni diformi şi înfometaţi, de semi-oameni şi cerşetori cu vărsat-de-vânt, fratele lui de cruce era perfect. Şi avea mare grijă să rămână aşa. Acum, îmbrăcându-se cu cămaşa cea roşie, Keiro îşi băgă un gablonţ furat în coamă şi se admiră cu atenţie în ciobul de oglindă. Fără să se întoarcă, rosti:

— Jormanric te vrea pe tine.

Finn se aşteptase la asta; chiar şi aşa, tot se înfioră.

— Acum?

— Chiar acum. Ai face bine să te cureţi.

Nu voia. Dar, după o clipă, turnă apă proaspătă şi-şi spălă grăsimea şi uleiul de pe braţe.

Keiro spuse:

— Am să te susţin în legătură cu femeia. Cu o condiţie.

Finn făcu o scurtă pauză.

— Ce condiţie?

— Să-mi spui despre ce este vorba cu adevărat.

— Nu e nimic…

Keiro aruncă prosopul zdrenţuit spre el.

— Finn Clarvăzătorul nu vinde femei sau copii. Amoz, da, sau alt caz dur. Tu, nu.

Finn îşi ridică privirea; ochii albaştri ai lui Keiro îl ţintuiau.

— Poate că devin ca voi, ceilalţi.

Îşi şterse faţa cu zdreanţa nisipoasă, apoi, fără să se mai deranjeze să se schimbe, se îndreptă spre uşă. La

jumătatea drumului, îl opri vocea lui Keiro.

— Crezi că ea ştie ceva despre tine.

Trist, Finn se întoarse.

— Uneori îmi pare rău că nu am ales pe cineva mai puţin ager să-mi păzească spatele. În regulă. Da. A spus ceva… care poate… despre care trebuie să o întreb. Am nevoie de ea vie.

Keiro se duse la uşă, trecând pe lângă el.

— Ei bine, să nu pari prea dornic, altminteri o s-o omoare în faţa ta. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Se asigură că nu-i ascultă nimeni de afară şi privi înapoi, peste umăr.

— Încruntă-te şi taci, frate. La asta te pricepi cel mai bine.

În faţa uşii lui Jormanric se aflau cele două gărzi obişnuite, dar un rânjet larg pe chipul lui Keiro o făcu pe cea mai apropiată să mormăie şi să se dea la o parte. Urmându-şi fratele de cruce înăuntru, Finn aproape se înecă din cauza mirosului dulce, familiar, de ket, ai cărui aburi pluteau în aer. I se opriră în gât; înghiţi, încercând să nu respire prea profund.

Keiro îşi făcu loc cu coatele printre perechile de fraţi de cruce, până în faţă, iar Finn se ţinu după haina lui roşie, ţipătoare, prin mulţimea cenuşie.

Cei mai mulţi dintre ei erau semi-oameni. Unii aveau gheare metalice în loc de mâini sau ţesut de plastic în locurile în care li se duseseră pielea. Unul avea un ochi fals care arăta exact ca unul adevărat, doar că nu vedea cu el, iar irisul era un safir. Erau cei mai de jos dintre cei de jos, robiţi şi dispreţuiţi de cei puri; bărbaţi pe care închisoarea îi reparase, uneori cu cruzime, alteori doar dintr-un capriciu. Unul, un bărbat pitic, cocoşat, cu părul sârmos, nu se dădu la o parte din drum destul de repede. Keiro îl trânti la podea dintr-o lovitură.

Keiro le purta o ură aparte acestor semi-oameni. Niciodată nu vorbea cu ei şi abia le recunoştea existenţa, precum cea a câinilor care infestaseră Bârlogul. De parcă

propria lui perfecţiune era insultată de existenţa lor, se gândi Finn.

Mulţimea se retrase, iar ei se aflau printre cei din detaşamentul de luptă. Gloata lui Jormanric era o armată care mergea împleticit şi era ineficace, fără teamă numai în imaginaţia lui. Marele şi Micul Arko, Amoz şi fratele său geamăn Zoma, fetiţa plăpândă Lis, care o lua razna în lupte, şi sora ei de cruce, Ramill, care nu scotea niciodată vreun cuvânt. O mulţime de deţinuţi bătrâni şi de băieţi obraznici, cu gura mare, asasini vicleni şi câteva femei experte în otrăvuri. Şi, înconjurat de garda sa musculoasă de corp, bărbatul însuşi.

Jormanric, ca întotdeauna, mesteca ket. Cei câţiva dinţi ai săi lucrau automat, roşii de la sucul dulce care îi păta buzele şi barba, în spatele lui, bodyguardul mesteca la unison cu el.

Probabil că este complet imun la drog, se gândi Finn. Chiar dacă nu putea trăi fără el.

— Keiro! Vocea Lordului Aripii era tărăgănată. Şi Finn Clarvăzătorul.

Ultimul cuvânt fusese încărcat de ironie. Finn se încruntă. Trecu de Amoz şi se opri umăr la umăr cu fratele său de cruce.

Jormanric se aşeză pe scaunul său. Era un bărbat mare, iar tronul sculptat fusese făcut special pentru el; braţele acestuia erau crestate de semne din raiduri şi pătate cu ket. Un sclav cunoscut drept sclavul-câine era legat de el; îi folosea ca să îi încerce mâncarea, să nu fie otrăvită, şi niciunul nu rezistase prea mult timp. Acesta era nou, luat din ultimul raid, o grămadă de zdrenţe şi de păr încâlcit. Lordul Aripii purta o haină de luptă metalică, avea părul lung şi soios, împletit şi legat cu farmece. Pe degetele groase purta şapte inele grele, cu cap de mort.

Cercetă Gloata cu privirea umbrită de glugă.

— Un raid bun, oameni. Mâncare şi metal brut. Destul pentru ca porţia fiecăruia să fie consistentă.

Rumoare în sală. Dar *fiecare* însemna doar Gloata; paraziţii aveau să trăiască din firimituri.

— Totuşi, nu atât de profitabil pe cât ar fi putut să fie. Un prost a supărat închisoarea.

Scuipă ketul şi luă altă bucată din cutia de fildeş de lângă cotul lui, împăturind-o cu grijă în interiorul obrazului.

— Doi bărbaţi au fost ucişi.

Mestecă încet, cu privirea fixată asupra lui Finn.

— Şi a fost luat un ostatic.

Finn deschise gura, dar Keiro îl călcă ferm pe picior. Niciodată nu era o idee bună să-l întrerupi pe Jormanric. Vorbea încet, cu pauze iritante, dar înfăţişarea sa de prost era înşelătoare.

Pe barba lui Jormanric atârna un fir subţire de salivă roşie.

— Explică, Finn, porunci el.

Finn îşi stăpâni emoţia, dar Keiro răspunse cu voce rece:

— Lord al Aripii, fratele meu de cruce şi-a asumat un mare risc. Vocea civică ar fi putut foarte uşor să nu oprească sau nici măcar să nu încetinească. Datorită lui avem destulă mâncare pentru câteva zile. Femeia a fost un capriciu de moment, o mică recompensă. Dar, desigur, Gloata este a ta, decizia este a ta. Ea nu înseamnă nimic, în niciun fel.

„Desigur” era un sarcasm blând. Jormanric nu se opri din mestecat; Finn nu-şi putea da seama dacă înţepătura de ac a acestei ameninţări voalate fusese măcar simţită.

Apoi o văzu pe Maestra. Stătea în picioare, într-o parte, păzită, cu mâinile legate cu lanţuri. Avea noroi pe faţă, iar părul îi era răvăşit. Probabil că era îngrozită, dar stătea dreaptă, cu privirea aţintită asupra lui Keiro, apoi, îngheţată, asupra lui. Nu putea să înfrunte acel dispreţ. Îşi plecă privirea, dar Keiro îl înghionti şi, brusc, se forţă să stea drept, uitându-se fix la toţi ceilalţi. Să pari slab, să arăţi nesigur aici însemna să fii terminat. Nu putea avea încredere în niciunul dintre ei, cu excepţia lui Keiro. Şi asta numai datorită jurământului.

Arogant, se uită şi el la Jormanric.

— De cât timp eşti cu noi? întrebă Lordul Aripii.

— De trei ani.

— Deci nu mai eşti un inocent. Ţi-a pierit golul din privire. Nu mai tresari la ţipete. Nu mai plângi când se sting luminile.

Gloata chicoti. Cineva spuse:

— Încă nu a ucis pe nimeni.

— Ar fi timpul să o facă, mormăi Amoz.

Jormanric încuviinţă din cap, iar metalul din păr îi zornăi.

— Poate că aşa este.

Îl privi pe Finn, care se uită drept în ochii lui, pentru că aceasta era o mască neclară pe care o purta Lordul Aripii, o deghizare îngâmfată, lentă, a cruzimii sale viclene. Ştia ce urma acum. Când Jormanric spuse, aproape adormit, „Ai putea să o ucizi pe femeia aceasta”, nici măcar nu clipi.

— Aş putea, stăpâne. Dar aş prefera să am ceva profit. Am auzit că-i spuneau Maestra.

Jormanric ridică dintr-o sprânceană roşie de ket.

— Răscumpărare?

— Sunt sigur că vor plăti. Camioanele acelea erau pline de bunuri.

Făcu o pauză, fără să mai fie nevoie ca Keiro să-i spună să nu vorbească prea mult. O clipă, teama reveni, dar o învinse. O răscumpărare ar însemna că lui Jormanric îi va reveni o parte. Cu siguranţă asta îl va influenţa. Lăcomia lui era legendară.

Celula era întunecată, iar lumânările pâlpâiau. Jormanric turnă o cupă de vin, lăsă să cadă un strop pentru micuţa creatură-câine şi privi cum o lipăie. Până când sclavul nu se aşeză la loc, fără să fi păţit ceva, nu bău. Apoi ridică mâna şi o întoarse, ca să-şi arate cele şapte inele.

— Vezi astea, băiete? Inelele acestea conţin vieţi. Vieţi pe care le-am furat. Fiecare dintre ele a fost cândva un duşman, omorât încet, torturat în agonie. Fiecare dintre ei este închis aici, într-un cerc în jurul degetelor mele. Respiraţia lor, energia lor, puterea lor, stoarsă din ei şi păstrată pentru mine, până când voi avea nevoie de ea.

Nouă vieţi poate trăi un om, Finn, trecând de la una la alta, evitând moartea. Tatăl meu a făcut-o, am s-o fac şi eu. Dar deocamdată nu am decât şapte.

Cei din Gloată se uitară unii la alţii. Femeile din spate şopteau; unele se întinseră să vadă inelele peste capetele mulţimii. Craniile de argint sclipiră în aerul încărcat de drog: unul îi făcu strâmb cu ochiul lui Finn. Îşi muşcă buzele uscate şi gustă din ket; era sărat ca sângele şi îi împăienjeni colţurile ochilor. Transpiraţia i se scurse pe spate. În încăpere era insuportabil de cald; de sus, de pe grinzi, şobolanii se uitau în jos, iar un liliac apăru şi zbură înapoi în întuneric. Fără să fie observaţi, într-un colţ, trei copii săpau într-o grămadă de grâne.

Jormanric se ridică în picioare. Era un bărbat uriaş, cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi. Se uită la Finn.

— Un bărbat loial ar oferi viaţa acestei femei conducătorului său.

Tăcere.

Nu avea scăpare. Finn ştia că aşa trebuia să facă. O privi pe Maestra. Se uită şi ea la el, palidă, cu faţa suptă.

Dar vocea rece a lui Keiro rupse tensiunea.

— Viaţa unei femei, stăpâne? O creatură cu toane şi proastă, un lucru firav, neajutorat?

Nu arăta neajutorată. Părea furioasă, iar Finn o înjură din cauza asta. De ce nu putea să plângă şi ea şi să implore, să scâncească! De parcă i-ar fi ghicit gândurile, femeia îşi plecă fruntea, dar fiecare părticică a trupului ei era ţeapănă de mândrie.

Keiro flutură elegant din mână.

— Nu are prea multă forţă pe care să o râvnească un bărbat, dar, dacă o vrei, e a ta.

Era prea periculos. Finn se îngrozi. Nimeni nu-l tachina pe Jormanric. Nimeni nu-l făcea să pară ridicol. Nu era prea drogat ca să nu simtă aluzia. „Dacă o vrei.” Dacă eşti atât de disperat. Unii din detaşamentul de luptă înţeleseră. Zoma şi Amoz îşi zâmbiră pe ascuns.

Jormanric se încruntă. Se uită la femeie, iar aceasta la el. Apoi el scuipă buruiana roşie şi întinse mâna după

sabie.

— Nu sunt aşa pretenţios ca băieţii ferchezuiţi, mârâi el.

Finn păşi înainte. Pentru o clipă, dori doar să o tragă pe femeie de acolo, dar Keiro îl ţinu bine; Jormanric se ridicase şi lipise sabia de gâtul ei; vârful ascuţit îi făcea mai albă pielea delicată de sub bărbie, obligând-o să ridice capul. Se terminase. Orice ştia femeia, se gândi cu amărăciune Finn, el nu va mai afla niciodată.

O uşă se trânti în spate.

Se auzi o voce acidă.

— Viaţa ei este lipsită de orice valoare, bărbate. Dă-i-o băiatului. Oricine stă întins în faţa morţii este fie un prost, fie un vizionar. În ambele cazuri, merită o recompensă.

Mulţimea se dădu la o parte în grabă. Un bărbat mic de statură păşi printre ei, îmbrăcat în hainele de un verde-închis ale Sapienţilor. Era bătrân, dar mergea drept şi chiar şi cei din Gloată îi făcură loc. Veni şi rămase în picioare lângă Finn; Jormanric se uită în jos la el.

— Gildas. Ce-ţi pasă ţie?

— Fă cum îţi spun.

Vocea bătrânului era aspră; parcă i-ar fi vorbit unui copil.

— O să-ţi faci rost destul de curând de ultimele două vieţi. Dar ea – arătă cu degetul mare la femeie – nu va fi una dintre ele.

Oricine altcineva ar fi fost mort. Oricine altcineva ar fi fost târât afară, ar fi fost atârnat în puţ de călcâie, iar şobolanii i-ar fi mâncat măruntaiele. Dar, după o secundă, Jormanric coborî sabia.

— Îmi promiţi.

— Îţi promit.

— Promisiunile înţeleptului nu trebuie încălcate.

Bătrânul răspunse:

— Nu vor fi.

Jormanric îl privi. Apoi îşi băgă sabia în teacă.

— Ia-o.

Femeia icni.

Gildas se uită la ea iritat; când aceasta nu se mişcă, o

prinse de braţ şi o trase lângă el.

— Scoateţi-o de aici, mormăi.

Finn ezită, dar Keiro se mişcă imediat şi o împinse pe femeie în grabă prin mulţime.

Strânsoarea bătrânului, rapidă precum o gheară, prinse braţul lui Finn.

— A fost o viziune?

— Nimic important.

— Eu voi judeca aceasta.

Gildas îl căută pe Keiro. Ochii lui mici şi negri erau ageri; se mişcau cu o inteligenţă fără astâmpăr.

— Vreau toate detaliile, băiete.

Se uită în jos, la semnul cu pasăre de pe încheietura mâinii lui Finn. Apoi îi dădu drumul.

Finn îşi făcu imediat loc prin mulţime şi ieşi.

Femeia aştepta afară, în Bârlog, ignorându-l pe Keiro. Se întoarse şi păşi arogant prin faţa lui Finn, înapoi în celula mică din colţ, iar el îi făcu semn gărzii să iasă, cu o singură mişcare din cap.

Maestra se răsuci.

— Ce fel de gaură de Scursuri este asta? şuieră ea.

— Ascultă. Eşti în viaţă…

— Nu datorită ţie.

Se opri. Era mai înaltă decât el, iar mânia ei era veninoasă.

— Orice ai vrea de la mine, scoate-ţi-o din cap. Voi, ucigaşii, puteţi să putreziţi în iad.

În spatele lui, Keiro se sprijini de tocul uşii, rânjind.

— Unii oameni nu au pic de recunoştinţă, zise.

4

În cele din urmă, când totul a fost gata, Martor a convocat consiliul Sapienţilor şi a cerut voluntari. Aceştia trebuiau să fie pregătiţi să-şi părăsească familiile şi prietenii pentru totdeauna. Să renunţe la iarba verde, la copaci, la lumina soarelui. Să nu mai vadă niciodată stelele.

— Noi suntem înţelepţii, a spus el. Responsabilitatea succesului ne revine nouă. Trebuie să trimitem cele mai agere minţi ale noastre să-i călăuzească pe deţinuţi.

La ora stabilită, în timp ce el se îndrepta spre camera Porţii, se spune că şi-ar fi murmurat teama că va fi goală.

A deschis uşa. Şaptezeci de bărbaţi şi de femei îl aşteptau. Au intrat în închisoare cu o mare ceremonie.

Nu au mai fost văzuţi vreodată.

Poveştile Lupului de Oţel

În seara aceea, Custodele a oferit o cină în cinstea oaspetelui său.

Pe masa cea lungă a fost aşezat un serviciu splendid de argint, cupe şi farfurii gravate cu lebede cu gâturile împreunate. Claudia purta o rochie de mătase roşie, cu un corset de dantelă, şi se aşeză în faţa lordului Evian, în timp ce tatăl ei, în capul mesei, mâncă frugal şi vorbi încet; privirea sa calmă trecea peste oaspeţii emoţionaţi.

Toţi vecinii şi arendaşii răspunseseră somaţiei. Şi chiar asta era, se gândi Claudia înverşunată, pentru că atunci când te invita Custodele Carcerei, nu exista refuz. Chiar şi doamna Sylvia, care avea probabil două sute de ani, flirta şi purta conversaţii afectate cu tânărul lord plictisit de lângă ea.

În timp ce Claudia îi observa, tânărul lord îşi înăbuşi cu grijă un căscat. Îi întâlni privirea. Ea îi zâmbi dulce, apoi îi făcu cu ochiul, iar el se uită fix la ea. Ştia că nu trebuia să-l tachineze; era unul dintre angajaţii tatălui ei, iar fiica

Custodelui era mult deasupra lui. Totuşi, era şi ea plictisită.

După nesfârşitele feluri de mâncare cu peşte, păuni, mistreţ şi desert, urmă dansul, cu muzicienii aşezaţi sus, într-o galerie luminată de lumânări, deasupra holului plin de fum. Aplecându-se pe sub braţele ridicate ale lungului şir de dansatori, se întrebă deodată dacă instrumentele erau corecte – cu siguranţă, violele erau dintr-o perioadă mai târzie. Asta însemna să laşi detaliile pe seama lui Ralph. Bătrânul servitor îşi făcea foarte bine treaba, dar uneori făcea investigaţii pe fugă. Atunci când tatăl ei nu era aici, nu-i păsa. Dar Custodele ţinea la orice detaliu.

Mult după miezul nopţii, îi conduse, în sfârşit, pe ultimii oaspeţi la trăsura lor şi rămase singură pe scările conacului. În spatele ei, doi servitori aşteptau somnoroşi, cu torţele pâlpâind în adierea vântului.

— Mergeţi la culcare, le spuse, fără să se întoarcă.

Lumina şi pocnetul flăcărilor se estompară. Noaptea era liniştită.

De îndată ce plecară, coborî scările în fugă, o luă pe sub arcul porţii, spre podul de peste şanţul de apărare, respirând nemişcarea adâncă a nopţii calde. Liliecii zburau de colo-colo pe cer; privindu-i, îşi smulse gulerul ţeapăn şi colierele şi scăpă de jupoanele rigide de sub rochie, aruncându-le apoi, uşurată, în vechea latrină dezafectată de sub mal.

Mult mai bine! Puteau să stea acolo până mâine.

Tatăl ei se retrăsese devreme. Îl luase pe lordul Evian sus, în bibliotecă; poate că încă mai erau acolo, vorbind despre bani, aranjamente şi despre viitorul ei. Şi apoi, când oaspetele va pleca şi toată casa se va cufunda în linişte, tatăl ei va trage draperia de catifea neagră de la capătul coridorului şi va deschide uşa biroului său, folosind combinaţia secretă, cea pe care încercase şi ea luni de zile să o afle. Avea să dispară acolo ore întregi, poate chiar zile. Din câte ştia ea, nu mai intrase nimeni vreodată în camera aceea. Niciun servitor, niciun tehnician, nici măcar Medlicote, secretarul. Nici ea nu fusese acolo.

Ei bine, până acum.

Uitându-se în sus, spre foişorul dinspre nord, văzu, aşa cum se aşteptase, o mică flacără la fereastra camerei celei mai de sus. Se îndreptă repede spre uşa din perete, o deschise şi urcă scările pe întuneric.

El se gândea la ea ca la un instrument. Un lucru pe care el îl făcuse… „crescuse” era cuvântul pe care-l folosea el. Fata strânse din buze şi pipăi peretele rece şi unsuros. Cu mult timp în urmă, aflase că era atât de crud încât, pentru a-i supravieţui, trebuia să fie la fel ca el.

Tatăl ei o iubea? Încetinind pe un palier de piatră pentru a-şi trage răsuflarea, râse în tăcere. Habar nu avea. Dar ea îl iubea? Cu siguranţă, îi era teamă de el. Îi zâmbea, uneori o luase în braţe, când fusese mică, o ţinea de mână la ocazii speciale, îi admira rochiile. Nu-i refuzase niciodată nimic, nu o lovise niciodată şi nu fusese mânios, nici măcar când o cuprinsese un acces de furie şi rupsese şiragul de perle pe care i-l oferise el sau când plecase călare la munte, pentru câteva zile. Totuşi, de când îşi putea aminti, calmul din ochii lui cenuşii, reci, o îngrozise, iar teama de a nu-l mulţumi nu-i dădea pace.

Dincolo de al treilea palier scările erau murdare de găinaţ. Sigur era adevărat. Îşi croi drum pe acolo, bâjbâi pe coridor până la cotitură, mai urcă trei scări şi ajunse la uşa cu grilaj de fier. Apucă inelul, îl întoarse încet şi privi înăuntru.

— Jared? Eu sunt.

Camera era întunecată. O singură lumânare ardea pe pervaz, iar flacăra ei pâlpâia în curent. În tot turnul, ferestrele erau deschise, într-o sfidare a Protocolului care l-ar fi înfiorat pe Ralph.

Acoperişul observatorului era ridicat pe grinzi de oţel atât de înguste, că părea să plutească. Un telescop mare fusese orientat spre sud; era plin cu aparate de identificare şi cititoare cu infraroşu şi un mic monitor care pâlpâia. Claudia clătină din cap.

— Uită-te la asta! Dacă spionul Reginei vede asta, amenzile ne vor copleşi.

— N-o să vadă. Nu după tot cidrul pe care l-a supt în seara asta.

La început, nici măcar nu-l putu găsi. Apoi se mişcă o umbră de la fereastră, iar întunericul luă o formă subţire, care se îndreptă de spate lângă vizor.

— Uită-te la asta, Claudia.

Traversă camera pe bâjbâite, printre mesele în dezordine, astrolab şi globuri care atârnau. Deranjat, un pui de vulpe o zbughi spre pervaz.

El o prinse de braţ şi o conduse la telescop.

— Nebuloasa f345. I se spune Roza.

Când se uită, înţelese de ce se numea aşa. Explozia catifelată de stele care umpleau cercul întunecat al cerului se deschise ca petalele unei flori uriaşe, la o distanţă de milioane de ani-lumină. O floare de stele şi quasari, lumi şi găuri negre, cu inima-i topită pulsând de nori gazoşi.

— Cât de departe este? murmură ea.

— La o mie de ani-lumină.

— Deci mă uit la ceva vechi de o mie de ani?

— Poate chiar mai mult.

Orbită, îşi dezlipi ochiul de lentilă. Când se întoarse cu faţa spre el, pâlpâiri micuţe de lumină îi tulburară vederea, jucară peste părul lui negru, încâlcit, pe faţa îngustă şi pe silueta slabă, pe bluza desfăcută de sub robă.

— A devansat data nunţii, spuse ea.

Tutorele ei se încruntă.

— Da, desigur.

— Ştiai?

— Ştiam că l-au dat afară pe conte din Academie.

Se mută în lumina lumânării, iar ea văzu cum ochii lui verzi scânteiară.

— Mi-au trimis un mesaj în dimineaţa asta. Am bănuit că acesta ar putea fi rezultatul.

Enervată, fata mătură un teanc de hârtii de pe canapea, aruncându-l pe jos, şi se aşeză obosită, ridicându-şi picioarele.

— Ei bine, ai avut dreptate. Mai avem două zile. Nu va fi de ajuns, nu-i aşa?

El se apropie şi se opri în faţa ei.

— Ca să terminăm testele la dispozitiv, nu.

— Arăţi obosit, Jared Sapiens, zise ea.

— Şi tu la fel, Claudia Arlexa.

El avea cearcăne la ochi, iar pielea îi era palidă. Fata rosti încet:

— Ar trebui să dormi mai mult.

Jared clătină din cap.

— În vreme ce universul se învârteşte deasupra mea? Imposibil, domnişoară.

Însă ea ştia că durerea era cea care-l ţinea treaz. El chemă puiul de vulpe, iar acesta veni şi-i sări în poală, frecându-se de el şi împungându-l cu botul în piept şi în faţă. El îl mângâie absent pe spatele roşiatic.

— Claudia, m-am gândit la teoria ta. Vreau să-mi spui cum a fost aranjată logodna ta.

— Păi, erai aici, nu-i aşa?

El zâmbi blând.

— Poate ţi se pare că sunt aici dintotdeauna, dar, de fapt, am venit după ce ai împlinit cinci ani. Custodele a trimis la Academie după cel mai bun Sapient disponibil. Tutorele fiicei sale nu putea fi mai slab de-atât.

Amintindu-i-se cuvintele tatălui ei, Claudia se încruntă. Jared se uită pieziş la ea.

— Am spus ceva nepotrivit?

— Nu tu.

Întinse mâna după vulpe, dar aceasta se feri, vârându-se cu grijă în braţul lui Jared. Aşa că ea spuse acru:

— Ei bine, depinde la ce logodnă te referi. Am avut două.

— La prima.

— Nu pot. Aveam cinci ani. Nu-mi amintesc.

— Dar te-au logodit cu fiul Regelui. Cu Giles.

— După cum ai spus, fata Custodelui nu primeşte decât ce este mai bun.

Sări în picioare şi se învârti prin observator, culegând întruna hârtii.

Ochii lui verzi o urmăreau.

— Îmi amintesc că era un băieţel frumos.

Cu spatele la el, fata adăugă:

— Da. În fiecare an, pictorul Curţii îmi trimitea un portret mic al lui. Le am pe toate într-o cutie. Zece. Avea părul castaniu-închis şi faţa drăguţă, fermă. Ar fi fost un bărbat frumos. Se întoarse. L-am întâlnit doar o dată. Când am mers la Curte la petrecerea de ziua lui, la împlinirea vârstei de şapte ani. Îmi amintesc un băiat stând pe un tron prea mare pentru el. A fost nevoie să i se pună o cutie la picioare. Avea ochii mari, căprui. I s-a dat voie să mă sărute pe obraz şi a fost foarte jenat. Fata zâmbi, amintindu-şi. Ştii cum roşesc băieţii. Ei bine, el s-a făcut stacojiu. Tot ce a reuşit să mormăie a fost „Bună, Claudia Arlexa. Eu sunt Giles”. Mi-a dat un buchet de trandafiri. I-am păstrat până când s-au făcut bucăţi.

Se duse la telescop şi se aşeză călare pe scăunel, ridicându-şi rochia până la genunchi. Sapientul mângâie puiul, privind-o pe Claudia cum îşi ajustează ocularul şi priveşte prin el.

— Ţi-a plăcut.

Ea ridică din umeri.

— N-ai fi zis că era moştenitorul. Era ca orice alt băiat. Da, mi-a plăcut de el. Ne-am fi putut înţelege.

— Dar nu şi cu fratele lui, contele? Nici măcar atunci?

Degetele ei întoarseră cadranele fine.

— A, el! Rânjetul ăla strâmb. Nu, mi-am dat imediat seama cum era. A trişat la şah şi a răsturnat tabla când a pierdut. A ţipat la servitori, iar unele dintre celelalte fete mi-au spus câte ceva. Când ta… când Custodele a venit acasă şi mi-a spus că Giles a murit pe neaşteptate… că toate planurile trebuiau schimbate, am fost furioasă. Fata se ridică şi se întoarse repede. Ce ţi-am jurat atunci încă mai e valabil. Maestre, nu mă pot căsători cu Caspar. N-o s-o fac. Îl detest.

— Linişteşte-te, Claudia.

— Cum aş putea!

Acum era în picioare, umblând de colo-colo.

— Parcă s-ar fi prăbuşit cerul pe mine! Am crezut că vom avea timp, dar câteva zile! Trebuie să *acţionăm,* Jared.

Trebuie să intru în birou, chiar dacă maşina ta nu este testată.

El încuviinţă. Apoi ridică puiul şi-i dădu drumul pe podea, ignorându-i mârâitul nemulţumit.

— Vino şi uită-te la asta.

Lângă telescop, monitorul pâlpâi. Atinse butonul de control şi pe monitor apărură cuvinte în limba sapient, din care nu o învăţase nicio vorbă, în ciuda insistenţelor ei. În timp ce el derula imaginea de pe monitor, un liliac pătrunse în zbor în camera deschisă şi dispăru înapoi în noapte. Claudia privi în jur.

— Ar trebui să fim atenţi.

— Închid ferestrele imediat.

Absent, Jared opri textul.

— Aici.

Degetele lui delicate atinseră o tastă şi apăru traducerea.

— Uite. Acesta este un fragment din ciorna arsă a unei scrisori a Reginei, pe care a recuperat-o şi a copiat-o un spion Sapient din Palat acum trei ani. Mi-ai cerut să găsesc ceva ce ar putea sprijini teoria ta absurdă că…

— Nu este absurdă.

— Ei bine, teoria ta improbabilă, atunci, că moartea lui Giles a fost…

— O crimă.

— Suspicios de bruscă. Oricum, am găsit asta.

Aproape că-l împinse la o parte de nerăbdare.

— Cum ai obţinut-o?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Secretele înţelepţilor, Claudia. Să spunem că un prieten din Academie a căutat prin arhive.

În timp ce el se duse să închidă ferestrele, ea citi textul cu nerăbdare.

…în ceea ce priveşte aranjamentul despre care am vorbit înainte, este regretabil, însă marile şanse necesită adesea mari sacrificii. G a fost ţinut la distanţă de alţii de la moartea tatălui său; poporul va fi într-adevăr mâhnit, dar nu pentru mult timp, şi îl putem stăpâni. Nu mai este

nevoie să spun că rolul dumitale va fi nepreţuit pentru noi. Când fiul meu va fi Rege, îţi pot promite tot ce...

Şuieră printre dinţi, supărată:

— Asta-i tot?

— Regina a fost întotdeauna foarte atentă. Avem cel puţin şaptesprezece oameni în Palat, dar dovezile pentru orice sunt rare.

Închise şi ultima fereastră, astfel încât stelele nu se mai vedeau.

— A durat mult până am găsit asta.

— Dar este atât de clar! Nerăbdătoare, mai citi o dată. Vreau să spun... *va fi cu adevărat mâhnit... Când fiul meu va fi Rege*...

Când el veni lângă ea şi aprinse lampa, Claudia îl privi cu ochii sclipind de emoţie.

— Maestre, asta dovedeşte că ea l-a ucis. L-a omorât pe moştenitorul regelui, ultimul din dinastia Havaarna, pentru ca fratele lui vitreg, propriul ei fiu, să poată accede la tron.

El rămase nemişcat o clipă. Apoi flacăra se linişti, iar el se uită la ea. Fata avea inima grea.

— Tu nu crezi asta.

— Credeam că te-am învăţat mai bine decât atât, Claudia. Fii riguroasă în demonstraţia ta. Toate acestea dovedesc că intenţiona ca fiul ei să fie Rege. Nu că a făcut ceva în legătură cu asta.

— Dar acest G...

— Ar putea fi oricine al cărui nume începe cu G.

Neîndurător, o făcu să-şi întoarcă privirea.

— Nu crezi asta! Nu poţi...

— Nu ceea ce cred *eu* contează, Claudia. Dacă faci o asemenea acuzaţie, ai nevoie de dovezi atât de complete, încât să nu existe nici urmă de îndoială.

Se aşeză pe un scaun şi se lăsă pe spate.

— Prinţul a murit căzând de pe cal. Doctorii au confirmat-o. Trupul său a fost depus trei zile în Marea Sală a Palatului. Mii de oameni s-au perindat pe lângă el. Chiar şi tatăl tău...

— *Cu siguranţă* ea a pus pe cineva să-l omoare. Era

geloasă pe el.

— Nu a dat niciodată vreun semn. Iar trupul a fost incinerat. Acum nu se mai poate dovedi. Oftă. Nu-ţi dai seama cum va părea asta, Claudia? Nu vei fi decât o fată răsfăţată, căreia nu-i place mariajul ce i-a fost aranjat şi vrea să scornească orice scandal pentru a scăpa.

Ea spuse printre dinţi:

— Nu-mi pasă! Ce…

El se ridică.

— Linişte!

Fata înmărmuri. Puiul de vulpe era în picioare, cu urechile ciulite. O pală de curent pătrunse pe sub uşă.

Se mişcară amândoi deodată. Claudia ajunse la geam în câteva secunde, întunecând sticla; întorcându-se, văzu degetele lui Jared pe panoul de control, în căutarea senzorilor şi a alarmelor pe care le pusese pe scări. Lumini mici şi roşii pâlpâiau.

— Ce? şopti ea. Ce a fost?

Nu-i răspunse imediat. Apoi rosti încet:

— A fost ceva acolo. Ceva mic. Poate un dispozitiv de ascultat.

Inima ei o luă razna.

— Tata?

— Cine ştie? Poate lordul Evian. Poate Medlicote.

Rămaseră în picioare mult timp, în întuneric, ascultând. Noaptea era liniştită. Undeva în depărtare, lătră un câine. Auziră behăitul slab al oilor de pe păşune, dincolo de şanţul de apărare, şi o bufniţă vânând. După o vreme, un foşnet din cameră le dădu de ştire că puiul de vulpe se cuibărise iar să se culce. Lumânarea pâlpâi şi se stinse. În liniştea aceea, ea spuse:

— Mâine intru în birou. Dacă nu pot afla nimic despre Giles, cel puţin să ştiu ceva despre Carceră.

— Cu el în casă…

— Este ultima mea şansă.

Jared îşi trecu degetele lungi prin părul dezordonat.

— Claudia, trebuie să pleci. Vom mai vorbi mâine despre asta.

Apoi, brusc, se albi la faţă şi puse mâinile moi pe masă. Se aplecă şi respiră greu.

Ea ocoli în linişte telescopul.

— Maestre?

— Medicamentul meu. Te rog.

Claudia luă lumânarea, o scutură să se aprindă iar şi înjură. Era pentru a suta oară.

— Unde... Nu-l găsesc...

— Cutia albastră. Lângă astrolab.

Bâjbâi, apucă pixuri, hârtii, cărţi, cutia. Înăuntru se aflau o seringă mică şi fiolele; potrivi seringa la o fiolă şi i-o aduse cu grijă.

— Să...?

El zâmbi blând.

— Nu, mă descurc.

Îi aduse lumânarea mai aproape; bărbatul îşi suflecă mâneca, iar ea îi văzu numeroasele cicatrice din jurul venei. Îşi făcu injecţia cu atenţie, microinfuzorul abia atingându-i pielea, şi, când puse seringa la loc în cutie, avea vocea liniştită şi mai sigură.

— Mulţumesc, Claudia. Şi nu mai fi aşa de speriată. Starea asta mă omoară de zece ani şi nu se grăbeşte. Probabil vor mai trece zece ani până când mă va termina.

Ea nu putu zâmbi. Momentele ca acesta o îngrozeau.

— Să trimit pe cineva...? întrebă fata.

— Nu, nu. O să mă duc în pat şi o să dorm.

Îi dădu lumânarea şi zise:

— Ai grijă cum cobori scările.

Claudia încuviinţă şovăielnic şi traversă camera. La uşă, se opri şi se întoarse. El stătea în picioare, de parcă aşteptase asta, închise cutia, iar haina sa de Sapient, verde-închis, cu gulerul înalt, luci cu o iridescenţă ciudată.

— Maestre, scrisoarea aceea. Ştii cui i-a fost adresată?

El ridică privirea, nefericit.

— Da. Iar acest lucru face şi mai urgentă intrarea noastră în biroul lui.

Lumânarea pâlpâi, iar ea trase aer în piept, îngrozită.

— Vrei să spui...

— Mi-e teamă că da, Claudia. Scrisoarea Reginei îi era adresată tatălui tău.

5

Era un bărbat pe nume Sapphique. Originea sa era un mister. Unii spun că s-a născut în închisoare, a crescut din componentele stocate acolo. Alţii spun că a venit de Afară, pentru că, dintre oameni, numai el s-a întors acolo. Alţii zic că nici măcar nu era om, ci o creatură dintre acele scântei strălucitoare pe care le văd nebunii în vise şi care dau nume stelelor.

Alţii spun că era un mincinos şi un prost.

Legendele lui Sapphique

— Trebuie să mănânci ceva.

Finn se uită mânios la femeie. Aceasta privea ferm în altă parte, cu gluga pe faţă.

Nu scoase niciun cuvânt.

El lăsă farfuria şi se aşeză pe banca de lemn, lângă ea, frecându-se la ochi. În jurul lor se auzea gălăgia şi zdrăngănitul Gloatei la micul dejun. La o oră după Deşteptare, uşile care nu erau sparte se deschiseseră cu acel scârţâit puternic cu care se obişnuise abia după ani întregi. Se uită în sus, la grinzi, şi văzu unul dintre Ochii închisorii privind curios; luminiţa roşie era aţintită în jos, fără să clipească.

Finn se încruntă. Nimeni nu mai băga în seamă Ochii, dar el îi detesta. Se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la el.

— Vino cu mine, spuse brusc. Undeva unde este mai linişte.

Merse repede, fără să se întoarcă să vadă dacă îl urma. Nu putea să-l mai aştepte pe Keiro. Acesta se dusese să se îngrijească de partea lor din pradă, pentru că Keiro mereu avea grijă de astfel de lucruri. Finn îşi dăduse seama de mult timp că fratele lui de cruce îl înşela aproape sigur, dar nu-i păsa. Acum, aplecându-se pe sub o arcadă, ajunse în capul unei scări largi, care cobora elegant în întuneric.

Aici zgomotul era înăbuşit şi răsuna în mod ciudat în spaţiile cavernoase. Câteva sclave uscăţive trecură în grabă pe lângă el, arătând îngrozite, aşa cum erau mereu când cineva din Gloată se uita la ele. Din acoperişul invizibil atârnau lanţuri mari, în bucle, ca nişte poduri uriaşe, fiecare verigă fiind mai groasă decât un om. În unele dintre ele îşi făcuseră cuib păianjenii, umplând metalul cu pânze lipicioase. Un câine pe jumătate deshidratat atârna cu capul în jos dintr-un cocon.

Când se răsuci, Maestra era acolo.

El păşi înainte şi zise cu voce joasă:

— Ascultă-mă. Trebuia să te aduc. Nu vreau să-ţi fac rău. Dar acolo, pe coridor, ai spus ceva. Ai spus că recunoşti asta.

Îşi ridică mâneca şi îi arătă încheietura mâinii.

Ea se uită cu dispreţ.

— Am fost o proastă să-mi pară rău pentru tine.

Îl cuprinse mânia, dar se abţinu.

— Trebuie să ştiu. Habar nu am cine sunt sau ce înseamnă acest semn. Nu-mi amintesc nimic.

Acum ea îl privi cu adevărat.

— Eşti un *născut-în-celulă?*

Numele îl enerva.

— Aşa-i spun ei.

— Am auzit de ei, dar n-am văzut unul până acum, adăugă ea.

Finn privi în altă parte. Îl deranja să vorbească despre sine. Dar simţi interesul ei; poate că era singura lui şansă. Se aşeză pe ultima treaptă, pipăind piatra rece, cioplită. Cu privirea aţintită în întuneric, spuse;

— Doar m-am trezit. Asta a fost tot. Era întuneric şi tăcere, iar mintea mea era complet goală, habar nu aveam cine eram sau unde mă aflam.

Nu-i putea povesti despre panica groaznică ce-l cuprinsese şi-l făcuse să se lovească singur şi să se izbească de pereţii celulei mici şi neaerisite. Nu-i putea spune că plânsese până-i venise să vomite; că se ghemuise în colţ, tremurând, zile întregi, în colţul minţii, în colţul

celulei, pentru că ambele erau la fel şi erau goale.

Poate că ea îşi dăduse seama; veni şi luă loc lângă el, cu un foşnet al rochiei.

— Câţi ani aveai?

El ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Asta se întâmpla acum trei ani.

— Deci aveai cam cincisprezece ani. Destul de tânăr. Am auzit că unii se nasc nebuni şi gata bătrâni. Tu ai fost norocos.

Compasiune pură. O simţi, în ciuda asprimii din vocea ei, şi-şi aminti preocuparea ei dinaintea atacului. Era o femeie care îi compătimea pe alţii. Asta era slăbiciunea ei şi trebuia să mizeze pe ea. Aşa cum îl învăţase Keiro.

— *Am fost* nebun, Maestra. Uneori încă mai sunt. Nu-ţi poţi imagina cum este să nu ai un trecut, să nu ai habar cum te cheamă, de unde vii, unde te afli, ce eşti. Am descoperit că eram îmbrăcat într-o salopetă gri, cu un nume şi un număr imprimate pe ea. Numele era FINN, iar numărul, 0087/2314. Am citit cifrele acelea la nesfârşit. Le-am învăţat, le-am zgâriat pe pietre cu fragmente ascuţite, le-am tăiat în litere de sânge pe braţele mele. M-am târât pe podea ca un animal, murdar, cu părul crescându-mi din ce în ce mai lung. Zi şi noapte, luminile se aprindeau şi se stingeau. Mâncarea îmi era împinsă pe o tavă, prin perete; fecalele ieşeau la fel. O dată sau de două ori, am făcut un efort şi am încercat să râcâi prin gaură, dar s-a închis prea repede. În cea mai mare parte a timpului, am stat întins într-un fel de amorţeală. Şi, când dormeam, aveam vise groaznice.

Îl privea. El simţi că se întreba cât era adevărat din ce spune. Mâinile ei erau puternice şi capabile; lucra din greu cu ele, vedea şi el, dar îşi înroşise şi unghiile. Îi zise încet:

— Nu ştiu cum te cheamă.

— Numele meu nu contează. Femeia privi drept înainte. Am auzit de aceste celule. Sapienţii le numesc Pântecele Carcerei. În ele, închisoarea creează oameni noi; ei ies copii sau adulţi, întregi, nu ca semi-oamenii. Dar numai cei tineri supravieţuiesc. Copiii Carcerei.

— Ceva a supravieţuit. Nu sunt sigur că eu am fost acela.

Vru să-i spună despre coşmarurile cu imagini frânte, de dăţile când se trezea chiar şi acum într-o panică a uitării, căutându-şi numele, locul în care se afla, până când respiraţia tăcută a lui Keiro îl liniştea. În schimb, adăugă:

— Şi întotdeauna a existat Ochiul. La început nu am ştiut ce era, doar l-am observat în timpul nopţii, un punctuleţ roşu, aprins lângă tavan. Încet, mi-am dat seama că era acolo tot timpul, am ajuns să-mi imaginez că mă urmărea, că nu aveam scăpare de el. Am început să cred că exista o inteligenţă în spatele lui, curioasă şi crudă. L-am urât, m-am vânzolit, m-am ghemuit cu faţa la pietrele umede, ca să nu-l mai văd. Totuşi, după o vreme, nu m-am putut abţine să nu mă uit în jur, să verific dacă mai era acolo. A devenit un fel de alinare. M-am speriat că va dispărea, nu puteam suporta gândul să mă părăsească. Asta s-a întâmplat când am început să vorbesc cu el.

Nu-i povestise asta nici măcar lui Keiro. Liniştea ei, apropierea, mirosul acela de săpun şi mângâierea, probabil cunoscuse şi el aşa ceva cândva, pentru că toate acestea îl făceau să vorbească, greu, şovăielnic.

— Ai vorbit vreodată cu Carcera, Maestra? În cea mai întunecată noapte, când toţi ceilalţi dorm? Te-ai rugat la ea şi i-ai şoptit? Ai implorat-o să pună capăt coşmarului nimicniciei? Asta fac cei născuţi în celulă. Pentru că nu există nimeni altcineva pe lume. Ea *este* lumea.

Vocea i se stinse. Atentă să nu se uite la el, femeia rosti:

— Nu am fost niciodată atât de singură. Am un soţ. Am copii.

El înghiţi în sec, simţind mânia ei străpungându-i autocompătimirea. Poate că şi ea lucra asupra lui. Îşi muşcă buza şi-şi dădu părul din ochi, ştiind că erau umezi şi nepăsându-i.

— Ei bine, eşti norocoasă, Maestra, pentru că eu nu am avut pe nimeni decât închisoarea, iar închisoarea are inima de piatră. Dar, treptat, am început să înţeleg că era uriaşă şi că eu trăiam în interiorul ei, că eram o creatură

minusculă, pierdută, că mă mâncase. Eram copilul ei, iar ea era mama mea, vastă, dincolo de puterea înţelegerii. Şi când am fost sigur de acest lucru, atât de sigur că am amorţit de tăcere, uşa s-a deschis.

— Deci era o uşă!

Vocea ei era tăioasă de sarcasm.

— Era. Tot timpul a fost. Era foarte mică şi fusese invizibilă în peretele cenuşiu. Mult timp, poate ore întregi, doar am privit dreptunghiul de întuneric, temându-mă de ce ar putea intra, de sunetele slabe şi mirosurile de dincolo de el. În cele din urmă, mi-am adunat curajul să mă târăsc până acolo şi să mă uit afară.

Ştia că ea îl privea acum. Îşi împreună mâinile şi continuă fără ezitare:

— Singurul lucru de dincolo de uşă era un coridor alb, tubular, luminat de deasupra. Mergea drept şi nu era nicio deschidere în el şi n-avea capăt. Se îngusta mereu şi se întuneca. M-am ridicat în picioare…

— Puteai să mergi, deci?

— Greu. Aveam puţină forţă.

Ea zâmbi fără umor. El se grăbi să continue.

— M-am împleticit până când picioarele nu m-au mai ţinut, dar coridorul era la fel de drept şi fără vreun semn distinctiv, ca înainte. Luminile s-au stins şi numai Ochii m-au urmărit. Când lăsam unul în urmă, dădeam de altul în faţă, iar acest lucru mă alina, pentru că, în mod prostesc, am considerat Carcera ca o protectoare care mă conducea într-un loc sigur. În noaptea aceea, am dormit în locul în care am căzut. La Deşteptare, am găsit la capul meu o farfurie plină cu nişte mâncare albă, insipidă. Am mâncat-o şi am mers mai departe. Două zile am înaintat pe acel coridor, până când m-am convins că mergeam pe loc, nu ajungeam nicăieri, că cel care se mişca era coridorul, curgea pe lângă mine, că mă aflam pe un fel de roată groaznică şi că voi înainta la nesfârşit. Apoi m-am lovit de un zid de piatră. Am bătut disperat în el. S-a deschis, iar eu am căzut. În întuneric.

Tăcu atât de mult, că femeia întrebă:

— Şi te-ai trezit aici?

Era fascinată, fără să vrea. Finn ridică din umeri.

— Când mi-am revenit, eram întins pe spate, într-un vagon cu o grămadă de grâne şi cu câteva zeci de şobolani. Gloata mă ridicase într-unul din raidurile ei. M-ar fi putut face sclav sau mi-ar fi putut tăia gâtul. Sapientul a fost cel care i-a convins să nu procedeze astfel. Deşi Keiro îşi asumă acest merit.

Ea râse aspru.

— Sunt sigură. Şi nu ai mai încercat să găseşti acel tunel?

— Ba da. Nu am reuşit niciodată.

— Dar să stai cu aceste… animale.

— Nu mai era nimeni altcineva. Iar Keiro avea nevoie de un frate de cruce, aici nu poţi supravieţui fără unul. El credea că… viziunile mele… ar putea fi utile şi poate şi-a dat seama că eram suficient de nesăbuit pentru el. Ne-am tăiat mâinile şi ne-am amestecat sângele, ne-am furişat împreună sub un arc de lanţuri. Aşa se face aici – o legătură sacră. Ne păzim unul pe celălalt. Dacă unul moare, celălalt îl răzbună. Nu poate fi încălcată niciodată.

Femeia privi în jur.

— Eu nu l-aş alege de frate. Şi Sapientul?

Finn ridică din umeri.

— El crede că fragmentele mele de amintiri sunt trimise de Sapphique. Ca să ne ajute să găsim ieşirea.

Ea tăcu, iar Finn adăugă încet:

— Acum îmi cunoşti povestea, aşa că spune-mi despre semnul de pe piele. Ai zis ceva despre un cristal…

— Ţi-am oferit bunătate, zise ea, strângând din buze. În schimb, am fost răpită şi probabil voi fi omorâtă de un asasin care crede că poate acumula vieţi pentru sine. În inele de argint!

— Nu glumi despre asta, spuse Finn stânjenit. E periculos.

— O crezi?

Părea uimită.

— E adevărat. Tatăl lui a trăit două sute de ani…

— Prostii!

Dispreţul ei era complet.

— Poate că tatăl lui a trăit până la adânci bătrâneţi, dar probabil pentru că mânca şi se îmbrăca numai cu ce era mai bun şi lăsa tot ce era periculos pe seama proştilor care-l urmau. Ca tine. Femeia se întoarse şi-l privi. Ai profitat de compasiunea mea. Încă o mai faci.

— Ba nu. Mi-am riscat pielea pentru a te salva. Ai văzut.

Maestra clătină din cap, cu buzele strânse. Apoi îl prinse de braţ şi, înainte ca el să se poată trage înapoi, îi ridică mâneca zdrenţuită.

Pielea lui murdară era învineţită, dar nu avea cicatrice.

— Ce s-a întâmplat cu tăieturile pe care ţi le-ai făcut?

— S-au vindecat, răspunse el încet.

Femeia îi dădu drumul la mânecă, dezgustată, şi se întoarse cu spatele.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Jormanric va trimite un mesager la oamenii tăi. Răscumpărarea va fi greutatea ta în comoară.

— Şi dacă nu vor plăti?

— Sigur o vor face.

— Şi *dacă* nu? insistă ea, răsucindu-se spre el. Ce se va întâmpla atunci?

Nefericit, Finn ridică din umeri.

— Vei ajunge sclavă aici. Vei prelucra minereu, vei face arme. E periculos. Primeşti puţină mâncare. Îi munceşte până mor.

Ea încuviinţă din cap. Privind drept în golul întunecat al scării, trase aer în piept, iar el văzu aburul expirat în atmosfera rece. Apoi ea spuse:

— În cazul acesta, facem o înţelegere. Eu îi pun să aducă cristalul, iar tu îmi dai drumul. Astă seară.

Inima lui bătu cu putere, dar rosti:

— Nu e chiar atât de uşor…

— Ba da. Altfel, nu-ţi dau nimic. Finn Născutul-în-celulă. Nimic. Niciodată.

Se întoarse, privindu-l fermă.

— Eu sunt Maestra poporului meu şi nu mă voi supune

niciodată Scursurilor.

Era curajoasă, se gândi el, dar habar n-avea. În mai puţin de o oră, Jormanric putea să o facă să ţipe, să-i dea ce voia. Dar Finn văzuse asta prea des şi îl scârbea.

— Trebuie să îl aducă odată cu răscumpărarea.

— Nu vreau să fie nevoiţi. Vreau să mă duci înapoi unde m-ai găsit, astăzi, înainte de întemniţare. Odată ce ajungem acolo…

— *Nu pot.*

Se ridică brusc în picioare. În spatele lor, dangătul clopotului împrăştie în întuneric un stol de porumbei care năpădiseră Bârlogul.

— Mă vor jupui de viu!

— Problema ta, comentă femeia, zâmbind acru. Sunt sigură că poţi inventa o poveste. Eşti expert.

— Tot ce ţi-am zis este adevărat.

Deodată, avea nevoie ca ea să-l creadă.

Ea îşi apropie faţa de a lui, iar ochii-i ardeau.

— Ca povestea cu ghinionul din ambuscadă?

Finn se uită fix la ea, apoi îşi coborî privirea.

— Nu pot să te eliberez pur şi simplu. Dar jur că, dacă îmi faci rost de acest cristal, o să ajungi acasă în siguranţă.

Preţ de o clipă, tăcerea fu îngheţată. Ea se întoarse cu spatele la el şi se îmbrăţişă singură. El ştia că ea era gata să-i spună. Vocea ei era îndârjită.

— În regulă. Cu ceva timp în urmă, poporul meu a pătruns într-un coridor părăsit. Fusese construit din interior, poate de secole. Aerul era stătut. Când ne-am târât înăuntru, am găsit nişte haine putrezite, nişte bijuterii şi scheletul unui om.

— Şi?

Aşteptă încordat.

Ea îl privi pieziş.

— Avea în mână un obiect mic, cilindric, făcut din cristal sau din sticlă grea. În interior are holograma unui vultur cu aripile desfăcute. Într-una dintre gheare ţine o sferă. În jurul gâtului poartă o coroană, ca şi al tău.

O clipă, el nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Înainte să

tragă aer în piept, ea adăugă:

— Trebuie să juri că voi fi în siguranţă.

Finn dorea să o ia de mână şi să fugă cu ea acum, înapoi în puţ, să urce până în coridorul de trecere. Dar, în loc de asta, zise:

— Trebuie să plătească răscumpărarea. Acum nu pot face nimic – dacă am încerca, am fi omorâţi amândoi. Şi Keiro.

Maestra încuviinţă din cap, îngrijorată.

— Ne va costa tot ce avem să adunăm greutatea mea în comoară.

El înghiţi în sec.

— Atunci îţi jur – pe viaţa mea, pe viaţa lui Keiro – că, dacă fac aşa, nu ţi se va întâmpla nimic rău. Am să mă asigur că schimbul va fi cinstit. Asta este tot ce pot să fac.

Maestra se ridică în picioare.

— Chiar dacă ai fost odată născut-în-celulă, murmură ea, devii repede o Scursură. Şi eşti la fel de prizonier aici ca şi mine.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, femeia se întoarse şi porni înapoi în Bârlog. Încet, Finn îşi frecă ceafa, simţindu-şi transpiraţia. Îşi dădu seama că trupul lui era încordat; expiră. Apoi înlemni.

O siluetă întunecată stătea zece trepte mai jos, în întuneric, sprijinită de balustradă.

Finn se încruntă.

— Nu ai încredere în mine?

— Eşti un copil, Finn. Un inocent.

Keiro răsuci gânditor o monedă de aur între degete. Apoi zise:

— Să nu mai juri vreodată pe viaţa mea.

— N-am vrut…

— Nu?

Fratele său de cruce se îndreptă, urcă scările şi ajunse faţă în faţă cu el.

— Bine. Dar ţine minte: noi doi suntem uniţi printr-un jurământ. Dacă Jormanric află că îl tragi pe sfoară în vreun fel, amândoi vom ajunge ultimele două inele care-i mai

trebuie. Dar eu n-am de gând să mor, Finn. Şi tu îmi eşti dator. Te-am adus în acest detaşament de luptă când aveai mintea goală şi erai prostit de frică. Ridică din umeri. Uneori mă întreb de ce m-am deranjat s-o fac.

— Te-ai deranjat pentru că nimeni altcineva nu îţi suporta mândria, aroganţa şi furtişagurile. Te-ai deranjat pentru că ai văzut că voi fi la fel de temerar ca tine. Şi când o să accepţi provocările lui Jormanric, o să ai nevoie de mine să-ţi apăr spatele.

Keiro ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

— Ce te face să crezi…

— Aşa o să faci într-o zi. Poate în curând. Aşa că ajută-mă cu asta, frate, şi am să te ajut şi eu. Se încruntă. Te rog. Înseamnă mult pentru mine.

— Eşti obsedat de ideea asta stupidă că ai venit de Afară.

— Nu e stupidă. Cel puţin, nu pentru mine.

— Tu şi Sapientul. Doi proşti.

Finn nu răspunse, iar Keiro râse aspru.

— Te-ai născut în Carceră, Finn. Acceptă asta. Nimeni nu vine de Afară. Nimeni nu Evadează! Carcera e sigilată. Cu toţii ne-am născut aici şi vom muri tot aici. Mama ta te-a părăsit şi nu-ţi aduci aminte de ea. Pasărea e doar un însemn al tribului. Las-o baltă.

Nu voia. Nu putea. Zise cu încăpăţânare:

— Nu m-am născut aici. Nu-mi amintesc să fi fost copil, dar am fost. Nu-mi amintesc cum am ajuns aici, dar nu m-am născut dintr-un pântece artificial de sârme şi substanţe chimice. Iar asta – ridică încheietura mâinii – o va dovedi.

Keiro dădu din umeri.

— Uneori cred că eşti încă nebun.

Finn se încruntă. Apoi urcă iar scările.

Când ajunse în capul lor, trebui să păşească peste ceva ghemuit acolo, în întuneric. Semăna cu sclavul-câine al lui Jormanric, trăgând de capătul lanţului ca să atingă bolul cu apă pe care cineva pus pe glume i-l lăsase exact dincolo de locul în care putea ajunge. Finn dădu cu piciorul în bol, ca să i-l aducă mai aproape, şi merse mai departe.

Lanţul sclavului zăngăni.

Prin părul încurcat, ochii lui mici îl priviră îndepărtându-se.

6

S-a hotărât de la început ca locul în care se află Carcera să fie ştiut numai de Custode. Toţi criminalii, toţi nedoriţii, extremiştii politici, degeneraţii şi nebunii urmau să fie transportaţi acolo. Poarta avea să fie sigilată, iar Experimentul va începe. Era vital ca nimic să nu deranjeze echilibrul fragil al programării Carcerei, care va furniza tot ce era necesar – educaţie, o dietă echilibrată, exerciţii, asistenţă spirituală şi lucru cu un scop – pentru a crea un paradis.

Au trecut o sută cincizeci de ani. Custodele raportează un progres excelent.

Arhivele Curţii 4302/6

— A fost delicios! Lordul Evian îşi şterse buzele groase cu un şerveţel alb. Să-mi dai şi mie reţeta, draga mea.

Claudia încetă să mai bată cu unghiile în faţa de masă şi zâmbi larg.

— O să pun pe cineva să v-o copieze, milord.

Tatăl ei îi privea din capul mesei, cu firimiturile de la micul său dejun ascetic, constând în două chifle uscate, adunate într-o parte a farfuriei. Ca şi ea, terminase de o jumătate de oră, dar nerăbdarea sa era mascată de un control de fier. Dacă era nerăbdător, ea nici măcar nu ştia.

Acum zise:

— Lordul şi cu mine vom ieşi să călărim în dimineaţa aceasta, Claudia, şi vom lua un prânz lejer la ora unu fix. După aceea, ne vom relua negocierile.

„Despre viitorul meu”, se gândi ea, dar nu făcu decât să încuviinţeze din cap, observând disperarea lordului celui gras. Nu putea să fie chiar atât de prost pe cât părea, altminteri Regina nu l-ar fi trimis şi, deşi se străduise din greu, îi scăpaseră câteva comentarii subtile. Dar nu era deloc un bun călăreţ.

Custodele ştia acest lucru. Tatăl ei avea umor negru.

Când se ridică, la fel făcu şi el, meticulos de politicos, şi-şi scoase ceasul mic de aur din buzunar, care străluci. Era frumos, foarte precis şi complet nespecific Erei. Era singura lui excentricitate, ceasul, lanţul şi micul cub de argint care atârna de el.

— Poate suni clopoţelul, Claudia. Mi-e teamă că te-am reţinut destul de mult de la studii, zise Custodele.

Ea se îndreptă grăbită spre ciucurele verde de lângă şemineu, iar el adăugă fără să ridice capul:

— Am vorbit cu Maestrul Jared în grădină mai devreme. Arăta foarte palid. Cum se mai simte?

Degetele ei încremeniră o fracţiune de secundă înainte să sune clopoţelul. Apoi trase tare de şnur.

— Bine, sir. Foarte bine.

El puse deoparte ceasul.

— M-am gândit. Nu vei mai avea nevoie de un tutore după căsătorie şi, în plus, sunt câţiva Sapienţi la Curte. Poate că ar trebui să-i dăm voie lui Jared să se întoarcă la Academie.

Ea vru să-l privească fix, îngrozită, în oglinda întunecată, dar asta ar fi însemnat să facă exact ce dorea el. Aşa că îşi păstră chipul senin şi se întoarse încet.

— Cum doriţi. Bineînţeles că-mi va fi dor de el. Şi suntem la mijlocul unui studiu fascinant despre regii Havaarna. Ştie totul despre ei.

Ochii lui negri o priviră atent.

Dacă ar mai spune o vorbă, groaza i-ar ieşi la iveală şi asta l-ar face să se decidă. Un porumbel bătu din aripi pe dalele de afară. Lordul Evian se ridică greoi în picioare.

— Ei bine, dacă aşa o să faceţi, vă asigur, domnule Custode, că îl va lua imediat altă familie. Jared Sapiens este renumit în tot Tărâmul. Poate să-şi fixeze singur taxa. Poet, filosof, inventator, geniu. Ar trebui să nu-l scăpaţi din mână, sir.

Claudia zâmbi, în acord cu lordul, dar, în sinea ei, era speriată. Parcă grasul acesta în costum de mătase albastră ştia ce nu putea ea spune pentru sine. El îi răspunse la zâmbet, cu ochii mici şi luminoşi.

Custodele strânse din buze.

— Sunt sigur că ai dreptate. Mergem, milord?

Claudia făcu o plecăciune. Când tatăl ei îl urmă pe Evian afară şi se întoarse să închidă uşile duble, îi întâlni privirea. Apoi uşile se închiseră.

Oftă uşurată. „Ca o pisică ce pândeşte un şoarece”, se gândi ea, dar nu spuse decât:

— Acum, vă rog.

Instantaneu, lambriul se dădu la o parte; servitoare şi bărbaţi se grăbiră să strângă cupele, farfuriile, candelabrul, paharele, şerveţelele, vasele cu mâncare şi fructierele. Ferestrele fură deschise, iar lumânările arse înlocuite; focul care trosnea în vatra plină de buturugi dispăru fără niciun miros de cărbune. Praful se evaporă; perdelele îşi schimbară culoarea. Aerul se îndulci cu aroma florilor uscate.

Lăsându-i să-şi facă treaba, Claudia ieşi în grabă. Traversă holul ţinându-şi în mod cuviincios fustele, apoi urcă scara curbată de stejar şi se făcu nevăzută pe uşa secretă de pe palier, trecând brusc de la lux la coridoarele cenuşii şi răcoroase din apartamentele servitorilor, cu pereţi goi acoperiţi de fire, cabluri şi prize, ecranele mici ale camerelor de filmat şi scanere sonice.

Scările din spate erau de piatră; urcă repede, deschise uşa capitonată şi păşi pe coridorul luxos, specific Erei.

La doi paşi se afla dormitorul ei.

Servitoarele făcuseră deja curăţenie acolo. Încuie uşa de două ori, activă toate sistemele de siguranţă şi se duse la fereastră.

Verde şi neted, gazonul arăta superb în soarele de toamnă. Băiatul grădinarului, Job, umbla cu un sac şi cu un băţ cu un cui în vârf, înţepând frunzele căzute. Nu putea distinge casca mică pentru muzică din urechea lui, dar mişcările-i smucite şi bruşte o făcură să zâmbească. Deşi, dacă îl vedea Custodele, ar fi fost dat afară.

Întorcându-se, deschise sertarul de la măsuţa de toaletă, scoase minicomul şi îl activă. Acesta se aprinse şi îi arătă o imagine deformată a chipului său, grotesc în sticla

curbată. Tresărind, zise:

— Maestre?

O umbră. Trei degete coborâră şi ridicară alambicul. Apoi Jared se aşeză în faţa receptorului ascuns.

— Sunt aici, Claudia.

— Este totul aranjat? Vor pleca să călărească în câteva minute.

Faţa lui slabă se întunecă.

— Sunt îngrijorat în legătură cu asta. Discul s-ar putea să nu funcţioneze. Avem nevoie de încercări…

— Nu mai e timp! Astăzi intru. Chiar acum.

El oftă. Ea ştia că voia să o contrazică, dar, în ciuda tuturor precauţiilor lor, cineva putea să tragă cu urechea, era periculos să spună prea multe. În schimb, mormăi:

— Te rog, fii atentă.

— Aşa cum m-ai învăţat, Maestre.

Preţ de o clipă, se gândi la ameninţarea Custodelui împotriva lui, dar nu avea vreme pentru aşa ceva.

— Încep acum, spuse ea şi întrerupse legătura.

Dormitorul ei era din mahon închis la culoare; patul avea un baldachin din catifea roşie, brodată cu lebăda neagră, cântând. În spatele lui se afla ceva ce părea un mic şifonier fixat în perete, dar, când ea păşi prin iluzie, acesta deveni o baie cu tot luxul necesar – chiar şi stricteţea Custodelui în privinţa Protocolului cunoştea limite. În timp ce stătea în picioare pe vasul de toaletă şi se uita pe fereastra îngustă, praf luminat de soare pluti în jurul ei.

Putea vedea curtea. Trei cai erau înşeuaţi; tatăl ei stătea lângă unul, cu mâinile înmănuşate pe frâie şi, reprimându-şi un ţipăt de uşurare, văzu că şi secretarul lui, bărbatul brunet şi vigilent pe nume Medlicote, încăleca pe iapa sură. În spate, lordul Evian era urcat în şa de doi grăjdari transpiraţi. Claudia se întrebă cât din neîndemânarea sa comică era prefăcută şi dacă era pregătit pentru cai adevăraţi, iar nu pentru cyber-armăsari. Evian şi tatăl ei jucau un joc elaborat şi mortal al manierelor şi insultelor, iritării şi etichetei. O plictisea, dar aşa stăteau lucrurile la Curte.

Gândul unei vieţi viitoare petrecute astfel o îngheţă.

Ca să se ascundă de el, sări jos şi se dezbrăcă de rochia bogată. Pe dedesubt purta un costum negru, mulat pe corp. Se privi o clipă în oglindă. Hainele te schimbau. Cu mult timp în urmă, regele Endor ştiuse asta. De aceea oprise Timpul, încorsetase pe toată lumea în veste şi rochii, îi sufocase în conformism şi rigiditate.

Acum Claudia se simţea liberă şi uşoară. Chiar periculoasă. Se urcă înapoi.

Ieşeau călare pe poartă. Tatăl ei se opri şi se uită spre turnul lui Jared. Fata zâmbi secretos. Ştia ce vedea el.

O vedea pe ea.

Jared perfecţionase holo-imaginea în lungile nopţi de nesomn. Când îi arătase propria ei imagine şezând, vorbind, râzând, citind la fereastră în turnul însorit, fusese fascinată şi îngrozită.

— Aceasta nu sunt eu!

El zâmbise tăcut.

— Nimănui nu-i place să se vadă din exterior.

Observase o creatură obraznică, spilcuită, cu chipu-i o mască de calm, calculând fiecare acţiune, repetând fiecare discurs. Superioară şi sfidătoare.

— *Chiar* aşa sunt eu?

Jared ridicase din umeri.

— Este o imagine, Claudia. Să spunem că este aşa cum poţi părea. Acum, sărind jos şi alergând înapoi în dormitor, urmări caii mergând elegant la pas pe gazonul tuns. Evian vorbea, tatăl ei tăcea. Job dispăruse, iar cerul albastru era pătat cu nori înalţi.

Vor fi plecaţi cel puţin o oră.

Scoase discul cel mic din buzunar, îl aruncă în aer, îl prinse şi îl puse la loc. Apoi deschise uşa dormitorului şi privi afară.

Galeria cea lungă traversa întreaga casă. Avea lambriuri de stejar şi era plină cu portrete, cărţi în vitrine, vaze albastre pe piedestale. Deasupra fiecărei uşi, bustul unui împărat roman privea aspru din cadrul său. Departe, în capăt, lumina soarelui proiecta romburi înclinate,

strălucitoare, pe pereţi, iar o armură stătea de pază în vârful scărilor, ca o fantomă rigidă.

Făcu un pas, iar scândurile scârţâiră. Erau vechi, iar ea se încruntă, pentru că nu avea cum să le facă să înceteze. Nu putea face nimic nici în privinţa busturilor, dar, trecând pe lângă fiecare tablou, atinse butonul de control al ramei şi le întunecă pe toate – până la urmă, sigur erau camere de supraveghere în unele dintre ele. Ţinu discul în mână; o singură dată dăduse un semnal discret de alarmă, iar ea ştia deja despre ce era vorba: o încrucişare de linii subţiri în faţa uşii biroului, uşor de dizolvat.

Claudia se uită înapoi pe coridor. Undeva în casă se trânti o uşă, strigă un servitor. Aici sus, în luxul înăbuşit al trecutului, aerul era parfumat de ienupăr şi rozmarin, lavandă în dulapurile cu haine.

Uşa de la birou era ascunsă în umbră. Era neagră şi arăta ca abanosul; un lambriu gol, cu excepţia lebedei. Uriaşă şi răuvoitoare, pasărea se uita la ea, cu gâtul întins sfidător, cu aripile desfăcute. Ochiul ei mic sclipi de parcă ar fi fost un diamant sau un opal închis la culoare.

„Cel mai probabil, un vizor”, se gândi ea.

Încordată, ridică discul lui Jared şi îl ţinu cu grijă spre uşă; acesta se prinse cu un păcănit metalic.

Dispozitivul bâzâi. Din el se auzi un sunet uşor, care îşi schimba frecvent tonul şi înălţimea, de parcă ar fi căutat combinaţia complicată a încuietorii în toată gama de sunete. Jared îi dăduse răbdător explicaţii despre felul în care funcţiona aparatul, dar ea nu se obosise să-l asculte.

Se foi nerăbdătoare. Apoi îngheţă.

Auzi paşi urcând scările în fugă. Poate vreuna dintre servitoare, în ciuda ordinelor date. Claudia se lipi de nişă, înjurând încet şi abia îndrăznind să respire.

Exact în spatele urechii ei, discul scoase un sunet grav, satisfăcător.

Se întoarse imediat, deschise uşa şi intră în câteva secunde, întinzând o mână afară ca să ia discul.

Când servitoarea trecu în grabă pe acolo cu un teanc de lenjerie, uşa biroului era la fel de întunecată şi de bine

încuiată ca întotdeauna.

Claudia îşi desprinse încet privirea de la vizor şi expiră uşurată. Apoi se îndreptă, cu umerii încordaţi. O cuprinse o certitudine curioasă, îngrozitoare, că încăperea nu era goală, că tatăl ei stătea în spatele său, destul de aproape încât să îl poată atinge, zâmbind amar. Că cel pe care îl văzuse plecând călare fusese holo-imaginea sa, că îi prevăzuse acţiunile, ca întotdeauna.

Se întoarse.

Camera era goală. Dar nu era cum se aşteptase ea.

Pentru început, era prea mare.

Era complet non-Era.

Şi era înclinată.

Cel puţin aşa crezu preţ de un moment, pentru că primii paşi pe care îi făcu în acel spaţiu fură extrem de instabili, de parcă podeaua era în pantă sau pereţii cenuşii, goi, aveau unghiuri ciudate. Ceva se estompă şi scoase un păcănit, apoi camera păru să ajungă la acelaşi nivel, să devină normală, cu excepţia căldurii, a mirosului dulceag şi a bâzâitului slab pe care nu-l putea identifica.

Tavanul era înalt şi arcuit. Dispozitive lustruite de argint erau aliniate pe pereţi, fiecare sclipind cu luminiţe roşii. O bandă îngustă lumina doar zona de sub ea, dezvăluind un birou solitar, un scaun de metal elegant asortat.

Restul camerei era gol. Singurul lucru care tulbura podeaua perfectă era o pată neagră, micuţă. Se aplecă să o cerceteze. O bucăţică de metal, căzută dintr-un dispozitiv.

Uimită, încă nu prea încrezătoare că era singură, Claudia se uită în jur. Unde erau ferestrele? Trebuia să fie două – amândouă în foişor. Se vedeau de afară şi prin ele se zărea şi un tavan alb, tencuit, şi nişte rafturi de bibliotecă. Adeseori îşi dorise să se caţere pe iederă şi să pătrundă aici. De afară, camera arăta normal. Nu ca această cutie bâzâitoare, înclinată, prea mare pentru spaţiul său.

Înaintă, ţinând strâns discul lui Jared, dar acesta nu înregistra niciun avertisment. Ajungând la birou, atinse suprafaţa netedă, fără trăsături distincte, şi un ecran fără

butoane vizibile se ridică pe tăcute. Căută, dar nu observă niciunul, aşa că presupuse că funcţiona prin comandă vocală.

— Începi, spuse ea încet.

Nu se întâmplă nimic.

— Porneşte. Start. Deschide-te. Iniţiază.

Ecranul rămase întunecat. Doar camera bâzâia.

Probabil că avea o parolă. Se aplecă şi îşi puse ambele mâini pe birou. Nu-i trecea prin minte decât un singur cuvânt, aşa că îl rosti.

— Carcera.

Nicio imagine. Dar, sub degetele mâinii stângi, se deschise încet un sertar.

În el, pe un pat de catifea neagră, se afla o singură cheie. Era complexă, o pânză răsucită de cristal. Încastrat în mijlocul ei se afla un vultur încoronat; însemnul regal al dinastiei Havaarna. Aplecându-se şi mai mult, privi faţetele sale ascuţite, care străluceau atât de puternic. Era un diamant? Sticlă? Atrasă de frumuseţea sa, se apropie atât de mult, încât respiraţia ei o aburi, iar umbra îi blocă lumina de deasupra şi licărirea de curcubeu dispăru. Poate că aceasta era chiar cheia de la Carceră? Voia să o ia. Dar, mai întâi, trecu cu grijă discul lui Jared peste suprafaţa ei.

Nimic.

Se uită o dată în jur. Totul era liniştit.

Aşa că o apucă.

Camera bubui. Alarmele urlară; razele laser se ridicară din podea, închizând-o într-o cuşcă de lumină roşie. Un grilaj de metal se trânti în faţa uşii; lumini ascunse se aprinseră, iar ea rămase nemişcată, îngrozită, în mijlocul acestei zarve, cu inima bătându-i nebuneşte în piept şi, în aceeaşi clipă, discul îi provocă un punct mic de durere roşie în degetul mare.

Îşi coborî privirea spre el. Mesajul lui Jared era încărcat de teroare.

Se întoarce! Ieşi, Claudia! Ieşi!

7

Odată, Sapphique a ajuns la capătul unui tunel şi a privit în jos, spre un hol vast. Podeaua lui era un bazin otrăvit cu venin. Vapori corozivi se ridicau din el. Prin întuneric era întinsă o sârmă, iar la capătul îndepărtat se vedea o uşă, dincolo de care strălucea lumina.

Deţinuţii din Aripă au încercat să-l facă să se răzgândească.

— Au căzut mulţi, au spus ei. Oasele lor putrezesc în lacul cel negru. De ce ai fi tu altfel?

El a răspuns:

— Pentru că eu visez şi văd stelele în vise.

Apoi s-a agăţat de o sârmă şi a început să traverseze. S-a odihnit de multe ori sau a atârnat îndurerat. De multe ori ei i-au strigat să se întoarcă. În cele din urmă, după ceasuri întregi, a ajuns la celălalt capăt, iar ei l-au văzut împleticindu-se şi dispărând pe uşă.

Era brunet acest Sapphique şi subţirel. Avea părul drept şi lung. Numele lui adevărat nu poate fi decât bănuit.

Călătoriile lui Sapphique

Gildas zise ţâfnos:

— Ţi-am spus de multe ori. Afară există. Sapphique a găsit un drum într-acolo. Dar nu intră nimeni. Nici măcar tu.

— Asta n-ai de unde să ştii.

Bătrânul râse, făcând podeaua să se mişte. Cuşca de metal atârna sus, deasupra camerei, abia încăpeau amândoi în ea. Din ea atârnau cărţi pe lanţuri, instrumente chirurgicale, o cascadă legănătoare din cutii de conserve, pline cu specimene în putrefacţie. Era căptuşită cu saltele vechi din care cădeau mănunchiuri de paie, ca o zăpadă enervantă, peste focurile de gătit şi peste oalele de dedesubt. O femeie privi în sus şi strigă supărată. Apoi îl văzu pe Finn şi tăcu.

— Ştiu asta, prostule, pentru că Sapienţii au scris despre ea, zise Gildas, încălţându-se cu o cizmă. Închisoarea a fost creată pentru a găzdui Scursurile umanităţii; să-i închidă, să-i exileze de pe pământ. Asta se întâmpla acum câteva secole, în timpul lui Martor, în vremea în care închisoarea vorbea cu oamenii. Şaptezeci de Sapienţi s-au oferit voluntari să intre în închisoare şi să-i slujească pe deţinuţii ei, iar după ei intrarea a fost sigilată pentru totdeauna. Ei i-au învăţat pe succesorii lor tot ceea ce ştiau. Chiar şi copiii ştiu asta.

Finn frecă mânerul săbiei. Se simţea obosit şi indignat.

— De atunci, nu a mai intrat nimeni. Ştim şi despre Pântece, deşi nu cunoaştem unde se află. Carcera este eficientă; a fost creată să fie aşa. Nu iroseşte materia moartă, ci reciclează totul. În acele celule îi creşte pe noii deţinuţi. Poate şi animale.

— Dar îmi amintesc lucruri… frânturi de lucruri.

Finn strânse barele cuştii, de parcă s-ar fi agăţat de credinţa sa, şi-l privi pe Keiro traversând holul de dedesubt, cu braţele în jurul a două fete care chicoteau.

Gildas privi în aceeaşi direcţie.

— Nu. Tu visezi misterele Carcerei. Viziunile tale ne vor arăta cum să Evadăm.

— Nu. *Îmi amintesc.*

Bătrânul părea exasperat.

— Ce-ţi aminteşti?

Se simţi ridicol.

— Ei bine… un tort. Cu bomboane argintii şi cu şapte lumânări. Erau oameni. Şi muzică… multă muzică.

Nu-şi dăduse seama de asta până acum. Era ciudat de mulţumit, până când surprinse privirea bătrânului.

— Un tort. Bănuiesc că ar putea fi un simbol. Numărul şapte este important. Sapienţii îl ştiu ca fiind pecetea lui Sapphique, datorită timpului când l-a cunoscut pe dezertorul Beetle.

— Eram şi eu acolo!

— Cu toţii avem amintiri, Finn. Profeţiile tale sunt ceea ce contează. Viziunile care coboară asupra ta sunt marele

dar şi ciudăţenia Clarvăzătorului. Sunt unice. Oamenii ştiu asta, sclavii, detaşamentul de luptă, chiar şi Jormanric. Se vede în felul în care te privesc. Uneori le este teamă de tine.

Finn tăcu. Ura crizele. Veneau pe neaşteptate, o stare de ameţeală şi de pierdere a cunoştinţei care îl îngrozea, iar interogările neîndurătoare ale lui Gildas după fiecare dintre ele îl lăsau tremurând şi bolnav.

— Într-o zi, o să mor dintr-una, spuse el încet.

— E adevărat că numai câţiva dintre născuţii-în-celulă ajung să trăiască până la bătrâneţe.

Vocea lui Gildas era aspră, dar nu se uita la el. Prinzând cu o cataramă gulerul împodobit pe deasupra robei verzi, mormăi:

— Trecutul nu mai este; orice ar fi fost nu mai contează. Scoateţi-l din minte sau o să te înnebunească.

Finn zise:

— Câţi alţi născuţi-în-celulă ai mai cunoscut?

— Trei. Gildas se trase nervos de capătul bărbii. Făcu o pauză şi continuă. Sunteţi creaturi rare. Mi-am petrecut viaţa căutând înainte să te găsesc. Un bărbat despre care se spunea că este născut-în-celulă cerşea în afara Coridorului Leproşilor, dar când am reuşit, în sfârşit, să-l fac să vorbească, mi-am dat seama că nu mai era întreg la minte; îngăima despre un ou care vorbea, despre o mâţă care s-a transformat într-un zâmbet[1]. Mulţi ani mai târziu, după nenumărate zvonuri, am găsit altul, o muncitoare din Vocea civică, în Aripa de Gheaţă. Părea destul de normală; am încercat să o conving să-mi vorbească despre viziunile sale. Dar nu a vrut. Într-o zi, am auzit că se spânzurase.

Finn înghiţi în sec.

— De ce?

— Mi-au spus că începuse, încet-încet, să creadă că este urmărită de un copil invizibil, care se prindea de fustele ei şi o striga, o trezea noaptea. Vocea lui a torturat-o. Nu

---

[1] Aluzie la personajele Humpty Dumpty şi Pisica de Cheshire din romanul pentru copii „Alice în Ţara Minunilor” de Lewis Carroll (n. Red.).

putea să scape de ea.

Finn se cutremură. Ştia că Gildas îl urmărea cu privirea. Sapientul spuse aspru:

— Faptul că te-am găsit aici a fost o şansă la un milion, Finn. Numai tu îmi poţi călăuzi Evadarea.

— Nu pot…

— Ba poţi. Tu eşti profetul meu, Finn. Legătura mea cu Carcera. În curând, o să-mi aduci viziunea pe care am aşteptat-o o viaţă, semnul că a venit vremea mea, că trebuie să-l urmez pe Sapphique şi să caut Afară. Fiecare Sapient face acea călătorie. Niciunul n-a reuşit, dar niciunul nu a avut un născut-în-celulă care să-l călăuzească.

Finn clătină din cap. Auzise ani de zile aceste cuvinte şi încă îl mai speriau. Bătrânul era obsedat de Evadare, dar cum îl putea ajuta? Cum puteau fragmentele de amintiri şi furnicăturile de pe piele, căderile în starea de inconştienţă să ajute pe cineva?

Gildas trecu pe lângă el şi se prinse de scara de metal.

— Să nu vorbeşti despre asta. Nici măcar cu Keiro.

Coborî, iar ochii săi ajunseră la acelaşi nivel cu picioarele lui Finn înainte ca acesta să mormăie:

— Jormanric nu te va lăsa niciodată să pleci.

Gildas privi în sus, printre trepte.

— Merg unde vreau.

— Are nevoie de tine. El conduce Aripa datorită ţie. Singur…

— Se va descurca. Este bun să stârnească teama şi violenţa. Gildas mai coborî o treaptă, apoi se trase în sus, cu chipul mic, uscăţiv, luminat de o bucurie neaşteptată.

— Îţi imaginezi cum va fi, Finn, într-o zi, să deschid o fereastră şi să ies din întuneric, din Carceră? Să văd stelele? Să văd *soarele!*

O clipă, Finn tăcu; apoi coborî pe o sfoară, pe lângă Sapient.

— Eu l-am văzut.

Gildas râse acru.

— Numai în viziuni, prostule. Numai în vise.

Se căţără cu o agilitate surprinzătoare pe diagonala scărilor prinse una de alta. Finn îl urmă mai încet, iar frecarea de sfoară îi încălzi mâinile prin mănuşi.

Evadare.

Era un cuvânt care îl înţepa ca o viespe, cu o ascuţime care îi pătrunse în minte, un dor care promitea totul şi nu însemna nimic. Sapienţii îi învăţau că Sapphique găsise cândva o cale de ieşire, că el Evadase. Finn nu era sigur că o credea. Poveştile despre Sapphique erau înflorite; fiecare povestitor şi poet venea cu una nouă. Dacă un singur om ar fi putut trece prin toate acele aventuri, păcăli toţi acei Lorzi ai Aripii, face acea călătorie epică prin miile de Aripi ale Carcerei, trebuia să fi trăit vreme de generaţii întregi. Se spunea că închisoarea este vastă, de necunoscut, un labirint de holuri, scări, camere şi turnuri fără număr. Sau, cel puţin, aşa îi învăţau Sapienţii.

Atinse pământul cu picioarele. Zărind iridescenţa verde ca şarpele a robei lui Gildas, care se grăbea să iasă din Bârlog, Finn alergă după el, asigurându-se că avea floreta în teacă şi ambele pumnale la cingătoare.

Cristalul Maestrei era ceea ce-l preocupa acum. Şi nu avea să fie uşor să facă rost de el.

Abisul Răscumpărării era la trei coridoare distanţă şi traversă repede spaţiile goale şi întunecate, atent la păianjeni şi la şoimi de umbră născuţi înăuntru, care se năpusteau sus, printre grinzi. Toţi ceilalţi păreau să fie deja acolo. Auzi Gloata înainte să treacă de ultima arcadă; strigau insulte peste abis, iar acestea răsunau, lovindu-se de lespezile netede, pe care nu te puteai căţăra.

În partea cealaltă aştepta Vocea civică, o linie de umbre.

Prăpastia era o crăpătură zimţată de-a latul podelei, un perete abrupt de obsidian negru. Dacă arunca cineva o piatră în ea, nu se stârnea niciun sunet. Gloata o considera fără fund; unii chiar spuneau că, dacă cineva cădea în adâncurile ei, se prăbuşea exact prin Carceră, în centrul topit al Pământului, şi din ea se ridica, desigur, căldură, o miasmă care făcea aerul să sclipească. În centru, despicată de oricare Cutremur al închisorii se va fi petrecut şi va fi

format abisul, se înălţa o piatră subţire ca acul, numită Ţeapa, cu o platformă dreaptă, crăpată şi uzată. De pe fiecare margine ducea acolo un pod de metal ars, ruginit şi închis la culoare de la untura de porc. Era un teritoriu neutru, care nu aparţinea nimănui, un loc pentru armistiţii şi pentru tratative, pentru schimburi ezitante între triburile ostile ale Aripii.

La capătul neîngrădit, de la care aruncase adeseori sclavi care creau probleme, Jormanric era tolănit pe tron, cu Gloata în jurul său şi cu micul sclav-câine ghemuit la capătul lanţului.

— Uită-te la el, şopti Keiro la urechea lui Finn. Mare şi gras.

— Şi la fel de orgolios ca tine.

Fratele său de cruce strâmbă din nas.

— Măcar am de ce să fiu orgolios.

Dar Finn o urmărea pe Maestra. Când o aduseră, se uită repede la mulţime, la podurile şubrede, la oamenii ei, care o aşteptau în aerul sclipitor de dincolo. Acolo, pentru o clipă, un bărbat strigă şi, la auzul lui, chipul ei îşi pierdu calmul; se smulse din mâinile gărzilor ei şi ţipă:

— Sim!

Finn se întrebă dacă acela era soţul ei.

— Haide, îi spuse lui Keiro şi se grăbi.

Observându-i, mulţimea se trase înapoi. „Se vede din felul în care te privesc”, se gândi Finn cu amărăciune. Faptul că bătrânul avea dreptate îl înfuria. Se aşeză în spatele Maestrei şi o apucă de braţ.

— Adu-ţi aminte ce-am spus. Nu vei păţi nimic. Dar eşti sigură că vor aduce acest lucru?

Ea îl privi.

— Nu vor da înapoi. Unii oameni ştiu ce-i iubirea.

Remarca îl înţepă.

— Poate că am ştiut şi eu cândva.

Jormanric îi urmărea, cu ochii lui plictisiţi abia concentrându-se asupra lor. Arătă cu un deget împodobit cu inel spre pod şi strigă:

— Pregătiţi-o!

Keiro îi duse femeii mâinile la spate şi îi puse cătuşe. Privind, Finn murmură:

— Uite ce e, îmi pare rău.

Ea îl privi în ochi.

— Nu pe cât de rău îmi pare mie pentru tine.

Keiro zâmbi viclean, apoi se uită la Jormanric.

Lordul Aripii se ridică în picioare şi se îndreptă cu paşi mari spre marginea Prăpastiei, aruncând o privire spre Vocea civică. Zalele unsuroase ale lanţului scârţâiră când el îşi încrucişă braţele groase pe piept.

— Ascultaţi, voi de acolo! tună glasul lui. O primiţi înapoi în schimbul greutăţii ei în tezaur. Nici mai mult, nici mai puţin. Iar asta înseamnă fără aliaje, fără fiare vechi.

Cuvintele lui răsunară în căldura plină de vapori.

— Mai întâi, vrem cuvântul tău că nu va fi nicio înşelătorie.

Răspunsul era rece de furie.

Jormanric rânji. Sucul de ket luci pe dinţii lui.

— Vreţi cuvântul meu! Nu mi-am mai ţinut cuvântul de când aveam zece ani şi mi-am înjunghiat propriul frate. Sunteţi bine-veniţi să-l primiţi.

Gloata râse pe înfundate. În spatele lor, pe jumătate în umbră, Finn îl văzu pe Gildas, cu faţa acră.

Tăcere.

Apoi, din întunericul cald şi sclipitor se auzi un zăngănit şi o bufnitură. Cei din Vocea civică transportau tezaurul către Ţeapă. Finn se întrebă ce aveau – cu siguranţă minereu, dar Jormanric spera la aur, platină şi, cele mai preţioase dintre toate, micro-circuite. Până la urmă, Vocea civică era unul dintre cele mai bogate grupuri din Aripă. Acesta fusese şi motivul ambuscadei.

Podul se cutremură. Maestra se prinse de balustradă, ca să îşi ţină echilibrul.

Finn zise încet:

— Să mergem.

Se uită în urmă. Keiro îşi scosese sabia.

— Sunt aici, frate.

— Să nu laşi târfa să plece până nu primeşti şi ultimul

gram, comandă tăios Jormanric.

Finn se încruntă. Împingând-o pe Maestra în faţă, începu traversarea.

Podul era o pânză de lanţ întreţesut; se legăna la fiecare pas. Alunecă de două ori, o dată atât de rău, că întreaga structură se bălăngăni nebuneşte şi fură cât pe ce să cadă toţi trei în abis. Keiro înjură; degetele Maestrei apucară zalele de metal atât de strâns, că se albiră.

Finn nu privi în jos. Ştia ce era acolo; nimic altceva decât întuneric şi căldură care se ridica şi îţi ardea faţa, aducând vapori moleşitori, ciudaţi, pe care nu era înţelept să-i respiri.

În timp ce înainta, vocea Maestrei ajunse până la el, dură şi rece.

— Dacă nu aduc… cristalul? Ce se întâmplă?

— Ce cristal? întrebă cu viclenie Keiro.

Finn spuse:

— Taci!

În faţă, în întuneric, îi vedea pe cei din Vocea civică – trei bărbaţi, aşa cum se convenise, care aşteptau lângă cântar. Se apropie de Maestra.

— Să nu care cumva să încerci să fugi. Jormanric va avea douăzeci de arme îndreptate spre tine.

— Nu sunt proastă, zise femeia printre dinţi, apoi păşi pe Ţeapă.

Finn o urmă, respirând uşurat. Era o greşeală. Aburul întunericului fierbinte îl îneca; tuşi.

Keiro trecu pe lângă el, cu sabia scoasă, şi o prinse pe femeie braţ.

— Pe asta.

O îmbrânci spre platforma de cântărire. Era o construcţie amplă de aluminiu, adusă acolo pe bucăţi şi asamblată cu mare dificultate pentru ocazii ca aceasta, deşi, de când era Finn în Gloată, nu o folosiseră niciodată. Jormanric nu se obosea, de obicei, cu răscumpărări.

— Uită-te bine la indicator, frate.

Keiro se întoarse mieros spre conducătorul civic.

— Nu e prea uşoară, nu-i aşa? Rânji. Poate că trebuia să

o ţineţi la un regim mai strict.

Bărbatul era scund şi gras, îmbrăcat într-o haină cu dungi, plină de arme ascunse. Ignorând batjocura lui Keiro, se apropie şi examină acul de pe cadranul ruginit, schimbând o privire rapidă cu Maestra. Finn îl recunoscu din ambuscadă. Era cel pe care ea îl strigase Sim.

Bărbatul se uită urât la Finn. Neasumându-şi niciun risc, Keiro o trase pe Maestra înapoi şi îi lipi pumnalul de gât.

— Acum încarcă-l. Şi să nu încerci ceva necurat.

În momentul dinaintea punerii tezaurului pe cântar, Finn îşi şterse transpiraţia care îi intra în ochi. Înghiţi iar în sec, încercând să nu respire prea tare, dorindu-şi cu disperare să-şi fi legat ceva peste gură şi nas. Slab, groaznic de familiar, puncte de roşeaţă începură să-i plutească prin faţa ochilor. „Nu acum”, se gândi. „Te rog. *Nu acum.”*

Aurul se rostogoli şi zornăi. Inele, cupe, farfurii, sfeşnice elaborat lucrate. O pungă fu desfăcută la un capăt, iar din ea curseră monede de argint, turnate probabil din minereul cu care fac contrabandă negustorii; apoi un potop de componente delicate furate din părţile întunecate şi nefrecventate ale Aripii – ciocane sparte, lentile de ochi, un măturător cu radarul stricat.

Acul începu să se mişte. Privindu-l, cei din Vocea civică aruncară un sac de ket şi două bucăţi mici din lemnul preţios de abanos, care creştea undeva într-o pădure despre care până şi Gildas doar auzise vorbindu-se.

Keiro rânji spre Finn.

Pe măsură ce acul roşu traversă cadranul, se adăugară o grămadă de sârme de cupru şi de plexiglas, o mână de filamente de cristal, un coif peticit şi trei florete ruginite, care aveau să se rupă cu siguranţă la prima lovitură sănătoasă.

Bărbaţii lucrară în grabă, dar era clar că nu mai aveau bunuri. Maestra privi cu buzele strânse şi cu vârful cuţitului lui Keiro albindu-i pielea de sub ureche.

Respiraţia lui Finn era neregulată. Furnicături dureroase îi străbătură fundul ochilor. Înghiţi în sec şi încercă să-i şoptească ceva lui Keiro, dar nu mai putea

respira, iar fratele său de cruce privea cum ultimul sac – cu obiecte de tablă inutile – era pus în grămadă.

Acul bătea spre greutatea necesară.

Se opri înainte s-o atingă.

— Mai mult, spuse încet Keiro.

— Nu mai avem nimic.

Keiro râse.

— Iubeşti haina pe care o porţi mai mult decât pe ea?

Sim îşi sfâşie haina şi o aruncă în grămadă. Apoi, uitându-se la Maestra, îşi azvârli sabia şi flinta. Ceilalţi doi bărbaţi procedară la fel. Rămaseră cu mâinile goale, privind acul tremurător.

Nu ajunse chiar la semn.

— Mai mult, repetă Keiro.

— Pentru numele lui Dumnezeu! rosti Sim cu voce aspră. Dă-i drumul!

Keiro se uită la Finn.

— Cristalul. E acolo?

Ameţit, clătină din cap.

Keiro zâmbi cu răceală către bărbaţi. Apăsă tăişul; o picătură de sânge închis la culoare apăru de-a lungul lui.

— Imploră-i, cucoană.

Ea era foarte calmă. Zise:

— Vor cristalul, Sim. Cel pe care l-ai găsit în holul pierdut.

— Maestra…

— Dă-li-l.

Sim şovăi. Doar pentru o secundă, deşi, cu toată greaţa care îl cuprinsese, Finn văzu că asta o lovi pe Maestra. Apoi, bărbatul băgă mâna în cămaşă şi scoase un obiect care prinse o rază de lumină, astfel încât, între degetele lui, luci scurt un curcubeu.

— Am aflat ceva, rosti. Ceva ce face…

Ea îl privi, reducându-l la tăcere. El aruncă uşor cristalul în grămadă.

Acul ajunse la semn.

Imediat, Keiro o împinse pe Maestra. Sim o prinse de braţ şi o trase pe cel de-al doilea pod.

— Fugi! strigă el.

Finn se ghemui. Saliva îi umplu gâtul când luă cristalul. În el era un vultur cu aripile desfăcute. *Era identic cu semnul de pe încheietura mâinii lui.*

— Finn.

Ridică privirea.

Maestra se oprise şi se întorsese, cu faţa palidă.

— Sper că te va distruge.

— Maestra!

Sim o ţinea de braţ, dar ea se eliberă din strânsoare. Prinzându-se de lanţurile celuilalt pod, se uită la Finn şi îi aruncă:

— Blestem cristalul şi te blestem şi pe tine.

— Nu avem timp, spuse el răguşit. Pleacă.

— Mi-ai distrus încrederea. Compasiunea. Am crezut că pot distinge adevărul de minciună. Acum nu voi mai îndrăzni să tratez cu bunătate vreun străin. Pentru asta n-am să te pot ierta niciodată!

Ura ei îl pârjoli. Apoi, când ea se întoarse, podul se clătină.

Abisul se legănă nebuneşte. Într-o secundă plină de groază, Maestra ţipă, iar el rosti:

— *Nu!*

Se împletici un pas spre ea. Apoi Keiro îl prinse şi strigă, iar ceva se crăpă şi, de parcă durerea din capul lui îi încetinise, văzu lanţurile şi niturile care susţineau podul pocnind şi ieşind de la locul lor, îl auzi pe Jormanric râzând tare şi ştiu că era vorba de trădare.

Şi Maestra îşi dăduse probabil seama. Stătu dreaptă. Se uită fix la el; apoi dispăru, ea şi Sim şi ceilalţi dispărură, se prăbuşiră întruna, iar podul era o drăcie ce se izbea şi din care cădeau bucăţi stricate de fier, lovindu-se de stâncă cu un zgomot asurzitor.

Ecourile ţipetelor pieriră.

Căzând în genunchi, Finn privi îngrozit. Îl străbătu un val de greaţă. Strânse cristalul şi, prin vuietul din urechi, îl auzi pe Keiro spunând calm:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că pungaşul bătrân va

face asta. Şi o bucată de sticlă nu pare o răsplată suficientă pentru tot efortul tău. Ce este?

Atunci Finn ştiu, într-o secundă de claritate amară, că avea dreptate, că probabil fusese născut Afară; ştia acest lucru, pentru că ţinea în mână obiectul pe care nimeni din Carceră nu-l văzuse vreodată şi nu şi-ar fi dat seama la ce foloseşte; totuşi, lui îi era cunoscut, avea un nume pentru el, ştia ce era.

Era o cheie.

Întunericul şi durerea îl cuprinseră şi îl înghiţiră.

Căzu în braţele lui Keiro.

În subteran,
stelele sunt legende

8

Anii Furiei s-au sfârşit şi nimic nu mai poate fi la fel. Războiul a scobit luna şi a îngheţat mareea. Trebuie să găsim un mod de viaţă mai simplu. Trebuie să ne retragem în trecut, toţi şi toate, fiecare la locul lui, în ordine. Libertatea este un preţ mic pe care trebuie să-l plătim pentru a supravieţui.

Decretul regelui Endor

Finn simţi că se prăbuşeşte în abis cale de mii de kilometri, înainte să se izbească de o stâncă. Fără suflare, ridică fruntea. Pretutindeni în jur, întunericul vuia. Lângă el stătea cineva, sprijinit de stâncă.

Finn spuse imediat:

— Cheia...

— E lângă tine.

Pipăi după ea prin pietriş şi îi simţi greutatea netedă. Apoi se răsuci.

Acolo stătea un străin. Era tânăr şi avea părul lung şi negru. Purta o haină cu guler înalt, ca a Sapienţilor, dar era ruptă şi peticită. Arătă spre peretele de stâncă şi zise:

— Uite, Finn.

În piatră era o gaură de cheie. Prin ea strălucea lumina. Şi Finn văzu că stânca era o uşă, micuţă şi neagră, iar prin transparenţa ei se vedeau stelele şi galaxiile.

— Acesta este Timpul. Asta trebuie să descui, rosti Sapphique.

Finn încercă să ridice Cheia, dar era atât de grea, încât avu nevoie de ambele mâini şi chiar şi aşa aceasta se clătină în prinsoarea sa.

— Ajută-mă, gâfâi el.

Dar gaura se închidea repede şi, până reuşi să ţină Cheia nemişcată, nu mai rămăsese decât un orificiu luminos mic cât un vârf de ac.

— Au încercat atât de mulţi, îi şopti Sapphique la

ureche. Au murit încercând.

Pentru o clipă, Claudia rămase încremenită de groază.

Apoi se mişcă. Băgă cheia de cristal în buzunar, folosi discul lui Jared pentru a face o holocopie perfectă a ei, aşezată pe catifeaua neagră, şi închise sertarul. Cu degetele fierbinţi de transpiraţie, scoase cutia de plexiglas pregătită exact pentru astfel de urgenţe şi dădu drumul buburuzelor. Insectele zburară, aterizând pe panoul de comandă şi pe podea. Apoi răsuci butonul albastru de pe disc până deveni roşu, îşi luă avânt şi îl aruncă spre uşă.

Trei dintre razele laser sfârâiră şi se stinseră. Fata se strecură prin locul lăsat liber, tresărind la trăsnetele imaginare ale armelor. Grilajul era un coşmar; discul bâzâi şi păcăni, iar ea strigă la el disperată, sigură că se va strica, va rămâne fără baterii, dar, încet, o gaură de un alb incandescent apăru în metal, iar atomii se dădură la o parte şi se rearanjară.

Îi trebuiră doar câteva secunde ca să treacă prin ea, să deschidă uşa şi să iasă pe coridor.

Era linişte.

Ascultă uimită. După ce uşa biroului se închise în urma ei, alarmele încetară, de parcă ar fi sunat într-o altă lume.

Casa era liniştită. Porumbeii uguiau. Şi auzi voci de jos.

Fugi. Urcă scările din spate, până în pod, apoi coborî prin mansarda servitorilor, până în micuţa cămară din capăt, care duhnea a pelin şi a cuişoare. Se repezi înăuntru şi bâjbâi în grabă după mecanismul care deschidea ascunzătoarea, zgâriind cu unghiile funinginea şi pânzele de păianjen şi apoi, da, acolo! Zăvorul abia suficient de larg pentru degetul ei mare.

Îl împinse, iar panoul scârţâi; se propti în el cu toată greutatea, îl ridică înjurând şi acesta se deschise, iar ea căzu înăuntru.

După ce-l închise la loc şi se sprijini cu spatele de el, putu să respire.

În faţa ei, tunelul către turnul lui Jared se deschidea în întuneric.

Finn zăcea încovoiat pe pat.

Zăcu acolo mult timp, devenind treptat conştient de zgomotele din Bârlog, auzi pe cineva alergând şi zdrăngănit de vase. În cele din urmă, bâjbâind, descoperi că fusese învelit atent cu o pătură. Îl dureau umerii şi gâtul; era scăldat într-o sudoare rece.

Se răsuci pe spate şi se uită la tavanul murdar. În urechi îi răsunau ecourile unui ţipăt prelung, sunetul unor alarme şi lumini sclipitoare, ce stârneau panica. O clipă, simţi că viziunea lui s-a transformat într-un tunel lung, întunecat, care pornea de la el, că putea pătrunde în el şi să-şi caute drumul spre lumină.

Apoi Keiro spuse:

— Era şi vremea.

Neclar şi distorsionat, fratele său de cruce veni şi se aşeză pe pat. Se strâmbă.

— Arăţi nasol.

Când încercă să vorbească, vocea lui Finn era răguşită.

— Tu nu.

Încet, privirea i se limpezi. Coama de păr blond a lui Keiro era legată la spate. Purta haina cu dungi a lui Sim cu mult mai mult stil decât o făcuse vreodată proprietarul ei, avea o curea lată, cu ţinte, care-i atârna pe şolduri, şi un pumnal împodobit cu pietre preţioase aninat la ea. Îşi întinse braţele.

— Mi se potriveşte, nu crezi?

Finn nu răspunse. Un val de mânie şi de ruşine se ridica în el; mintea i se feri. Dacă-l lăsa să-l cuprindă, avea să-l înece. Bombăni:

— Cât timp? Cât de rău?

— Două ore. Ai ratat împărţeala. *Iar.*

Finn se ridică precaut în şezut. Atacurile îl ameţeau şi-i uscau gura.

Keiro rosti:

— A fost puţin mai rău decât de obicei. Ai avut convulsii. Te-ai smucit şi te-ai luptat, dar te-am ţinut, iar Gildas s-a asigurat că nu te răneşti. Nu prea a mai băgat nimeni de

seamă; erau prea ocupaţi să se bucure de tezaur. Te-am cărat înapoi.

Finn se înroşi de disperare. Pierderile cunoştinţei erau imposibil de prevăzut, iar Gildas nu ştia niciun leac sau, cel puţin, aşa susţinea. Finn habar nu avea ce se petrecuse după ce-l cuprinsese întunericul ce vuia şi nu voia să ştie. Era o slăbiciune şi-i era foarte ruşine cu ea, chiar dacă Gloata îl venera. Acum se simţea de parcă şi-ar fi părăsit corpul şi se întorsese ca să-l găsească dureros şi gol, de parcă ar fi stat strâmb în el.

— Nu le aveam Afară. Sunt sigur de asta.

Keiro ridică din umeri.

— Gildas este disperat să asculte viziunea.

Finn îşi ridică privirea.

— Poate să aştepte.

Era o tăcere stânjenitoare.

— Jormanric a ordonat moartea ei? întrebă el.

— Cine altcineva? Este genul de lucru care îl amuză. Şi e un avertisment pentru noi.

Îndârjit, Finn încuviinţă din cap. Îşi puse picioarele pe podea şi se uită în jos, la ghetele lui jerpelite.

— O să-l omor.

Keiro ridică o sprânceană elegantă.

— Frate, de ce să te deranjezi? Ai obţinut ce-ai vrut.

— I-am dat cuvântul meu. I-am spus că va fi în siguranţă.

Keiro îl urmări o clipă, apoi răspunse:

— Suntem Scursuri, Finn. Cuvântul nostru nu înseamnă nimic. Ea ştia acest lucru. Era ostatică; dacă te-ar fi prins cei din Vocea civică, probabil ar fi procedat la fel, aşa că nu te mai gândi la asta. Ţi-am mai spus şi înainte, despici prea mult firul în patru. Asta te face slab. În Carceră nu trebuie să fii slab. Nu există milă pentru un defect fatal. Aici omori sau eşti omorât.

Privea drept înainte, iar în voce avea o amăreală ciudată, pe care Finn nu o mai simţise până atunci. Dar, când se întoarse, zâmbetul lui era ironic.

— Aşadar, ce este o cheie?

Inima lui Finn o luă la galop.

— Cheia! Unde este?

Keiro clătină din cap, prefăcându-se uimit.

— Ce te-ai face tu fără mine?

Ridică mâna şi Finn văzu cristalul atârnând de un deget încovoiat. Se repezi la el, dar Keiro îl trase.

— Am spus, ce este o cheie?

Finn îşi umezi buzele uscate.

— O cheie este un dispozitiv care deschide.

— Deschide?

— Descuie.

Keiro deveni atent.

— Încuietorile Aripii? Orice uşă?

— Nu ştiu! Doar… o recunosc.

Întinse grăbit mâna şi o prinse, iar de data aceasta, fără chef, Keiro îi dădu drumul. Obiectul era greu, creat din filamente sticloase neobişnuite, iar vulturul holografic din mijlocul lui se uita maiestuos la Finn. Băiatul văzu că purta un guler fin, ca o coroană, în jurul gâtului şi, suflecându-şi mâneca, îl compară cu semnele albastre de pe pielea sa.

Keiro îi spuse peste umăr:

— Arată la fel.

— Este identic.

— Dar nu înseamnă nimic. De fapt, dacă înseamnă ceva, e că te-ai născut Înăuntru.

— Asta nu provine din Înăuntru.

Finn îl ţinu cu grijă în ambele mâini.

— Uită-te la el. Ce material ca acesta avem noi? Meşteşugul…

— L-ar fi putut face Închisoarea.

Finn nu răspunse nimic.

Dar, în acel moment, de parcă ar fi ascultat, închisoarea stinse toate luminile.

Când Custodele deschise încet uşa observatorului, pe ecranul de pe perete erau imagini ale regilor Havaarna din Dinastia a optsprezecea, acele generaţii sterpe, ale căror politici sociale au dus direct la Anii Furiei. Jared stătea pe birou, cu un picior sprijinit de spătarul scaunului Claudiei;

aceasta era aplecată şi citea dintr-un bloc de foi pe care-l ţinea în mână.

— *... Alexandru al VI-lea. Restauratorul Tărâmului. A creat Contractul Dualităţii. A închis toate teatrele şi toate formele publice de spectacol...* De ce-a făcut asta?

— De teamă, răspunse sec Jared. La acea vreme, orice mulţime de oameni era considerată o ameninţare la adresa ordinii.

Claudia zâmbi, cu gâtul uscat. Asta trebuia să vadă tatăl ei; fiica lui şi iubitul ei tutore. Desigur, el ştia foarte bine că ei îşi dădeau seama că el se afla acolo.

— Hm.

Claudia tresări; Jared se uită în jur. Surprinderea lor fu desăvârşită.

Custodele zâmbi rece, de parcă ar fi admirat-o.

— Sir?

Claudia se ridică în picioare, iar pliurile rochiei de mătase dispărură.

— Te-ai întors deja? Credeam că ai spus că la unsprezece.

— Aşa am zis. Pot să intru, Maestre?

— Desigur, rosti Jared, iar puiul de vulpe sări din braţele lui şi se urcă pe bibliotecă. Suntem onoraţi, domnule Custode.

Bărbatul se îndreptă către masa acoperită de aparate şi atinse un alambic.

— Detaliul tău din Era este puţin cam... excentric, Jared. Dar Sapienţii nu trebuie să respecte întru totul Protocolul, desigur.

Luă obiectul delicat de sticlă şi îl ridică până când ochiul său stâng, mărit enorm, îi privi prin el.

— Sapienţii fac ce vor ei. Inventează, experimentează, păstrează activă mintea omenirii chiar şi în tirania trecutului. Caută mereu surse noi de energie, leacuri noi. Admirabil. Dar spune-mi, cum progresează fiica mea?

Jared îşi împreună degetele fragile. Atent, răspunse:

— Claudia este mereu o elevă remarcabilă.

— O erudită.

— Într-adevăr.

— Inteligentă şi capabilă?

Custodele coborî sticla. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei; fata îşi ridică privirea şi se uită liniştită la el.

— Sunt sigur, murmură Jared, că va avea succes în orice va încerca.

— Şi va încerca orice.

Custodele îşi desfăcu degetele, iar sticla căzu. Se lovi de colţul mesei şi se sparse, o explozie de cioburi de sticlă, făcând corbul să zboare cârâind prin fereastră.

Jared sărise înapoi; acum rămase nemişcat. Claudia stătea în spatele lui, fără să se clintească.

— Îmi pare atât de rău!

Custodele inspectă calm cioburile, apoi scoase o batistă şi îşi şterse degetele.

— Neîndemânarea bătrâneţii, mi-e teamă. Sper că nu conţinea nimic vital.

Jared clătină din cap; Claudia remarcă o urmă slabă de transpiraţie strălucind pe fruntea lui. Era conştientă că propriul ei chip era palid. Tatăl ei spuse:

— Claudia, te vei bucura să afli că lordul Evian şi cu mine am finalizat aranjamentele legate de zestre. Ar fi bine să începi să-ţi aduni trusoul, draga mea.

Se opri în uşă. Jared se aplecase şi aduna fragmentele ascuţite, curbate, de sticlă. Claudia nu se mişcă. Îl urmări, iar privirea lui îi reaminti, o clipă, de propria ei reflexie pe care o vedea în oglindă în fiecare dimineaţă.

— Până la urmă nu voi mai prânzi. Am multă treabă de făcut, în birou. Se pare că avem o problemă cu nişte insecte, anunţă Custodele.

Când uşa se închise în urma lui, niciunul dintre ei nu vorbi. Claudia se aşeză, iar Jared aruncă cioburile într-un coş de gunoi şi aprinse monitorul care reda imaginea scărilor din turn. Urmăriră împreună cum silueta colţuroasă şi întunecată a Custodelui îşi croi cu greu drum printre excrementele de şoareci şi pânzele de păianjen care atârnau.

În cele din urmă, Jared spuse:

— Ştie.
— Sigur că ştie.
Claudia îşi dădu seama că tremura; îşi puse o haină veche a lui Jared pe umeri. Avea costumul mulat pe sub rochie, pantofii erau puşi invers în picioare, iar părul era prins la spate, încurcat şi îmbibat în transpiraţie.
— A venit aici doar ca să ne demonstreze asta.
— Nu crede că gărgăriţele au declanşat alarmele.
— Ţi-am zis eu. Camera nu are ferestre. Dar nu va recunoaşte că l-am învins şi nu o va face niciodată. Aşa că vom continua să ne jucăm.
— Dar Cheia… să o iei…
— Nu va şti dacă doar va deschide sertarul şi se va uita la ea. Numai când va încerca să o ia. Până atunci, pot să pun originalul la loc.
Jared îşi trecu o mână peste faţă. Se aşeză tremurând.
— Un Sapient n-ar trebui să spună asta, dar mă îngrozeşte.
— Te simţi bine?
El îşi aţinti privirea întunecată asupra ei, iar puiul de vulpe sări jos şi îl râcâi cu lăbuţele pe genunchi.
— Da. Dar tu mă îngrozeşti la fel de mult, Claudia. De ce ai furat-o? Ai *vrut* să ştie că tu ai fost?
Ea se încruntă. Uneori era prea pătrunzător.
— Unde este?
Jared se uită la ea o clipă, apoi îşi compuse o expresie mâhnită, îndepărtă capacul unei oale de lut şi, scufundând în ea un cârlig, scoase Cheia din formaldehidă. Mirosul înţepător al substanţei umplu camera; Claudia îşi puse mâneca hainei la nas.
— Doamne. Nu puteai s-o pui în altă parte?
I-o aruncase în mâini şi fusese prea ocupată să se îmbrace ca să mai vadă unde o pune. Acum el o desfăcu atent din sigiliul protector şi o aşeză pe lemnul noduros al bancului de lucru. Se uitară amândoi la ea.
Era frumoasă. Claudia îşi dădea clar seama de asta: faţetele care captau lumina soarelui ce pătrundea prin fereastră, strălucind ca un curcubeu. În mijlocul ei,

vulturul încoronat privea cu mândrie.

Dar părea prea fragilă pentru a descuia vreo încuietoare, iar transparenţa ei nu dădea la iveală niciun circuit.

— Parola pentru deschiderea sertarului a fost *Carcera*, zise fata.

Jared ridică dintr-o sprânceană.

— Aşa că te-ai gândit că…

— Este evident, nu-i aşa? Ce altceva ar putea descuia această cheie? Nimic din casa asta nu are o astfel de cheie.

— Habar nu avem unde se află Carcera. Şi, dacă am şti, n-am putea-o folosi.

Ea se încruntă.

— Intenţionez să aflu.

Pentru o clipă, Jared îi cântări spusele. Apoi, în timp ce ea îl urmărea cu privirea, puse Cheia pe un mic cântar şi o măsură cu precizie, îi află masa şi lungimea, notând rezultatele cu scrisul său citeţ.

— Nu este sticlă. Un silicat de cristal. În plus – zise el ajustând cântarul – are un câmp electromagnetic neobişnuit. Aş spune că nu este o cheie în sensul strict mecanic al cuvântului, ci o tehnologie foarte complexă, datând cu mult înaintea Erei. Nu va descuia doar o uşă de închisoare, Claudia.

De asta îşi dăduse seama şi ea. Se aşeză din nou şi spuse gânditoare:

— Eram geloasă pe închisoare.

Uimit, bărbatul se întoarse şi ea râse.

— Da. Chiar aşa. Când eram micuţă şi mă aflam la Curte. Oamenii se îngrămădeau să-l vadă – Custodele Carcerei, Gardianul Deţinuţilor, Protectorul Tărâmului. Nu ştiam ce însemnau exact cuvintele, dar le uram. Consideram Carcera o persoană, o altă fiică, o geamănă duşmănoasă, secretă. O uram. Claudia luă două compasuri de pe masă şi le deschise. Când am aflat că era o închisoare, mi l-am imaginat coborând în beciurile de acolo, cu un felinar şi cu o cheie uriaşă – una ruginită, antică. Era o uşă imensă, acoperită de carnea uscată a

criminalilor, bătută în cuie.

Jared clătină din cap.

— Prea multe romane gotice.

Fata potrivi compasurile într-un punct şi le roti.

— O vreme, am visat închisoarea, mi-am imaginat hoţi şi criminali adânc sub casă, bătând la uşi, luptându-se să iasă afară, şi mă trezeam speriată, crezând că-i auzeam venind după mine. Şi apoi mi-am dat seama că nu era atât de simplu. Ecranul acela din birou. Probabil că o poate monitoriza de acolo, adăugă ea, ridicându-şi privirea.

Jared încuviinţă din cap şi-şi încrucişă braţele.

— După cum spun toate înregistrările, Carcera a fost creată şi sigilată. Nu intră şi nu iese nimeni. Doar Custodele supraveghează ce se petrece acolo. Numai el ştie unde se află. Există o teorie, una foarte veche, conform căreia se află în subteran, la mulţi kilometri sub suprafaţa pământului, un labirint vast. După Anii Furiei, jumătate din populaţie a fost mutată acolo. O mare nedreptate, Claudia.

Ea atinse uşor Cheia.

— Da. Dar nimic din toate astea nu mă ajută. Aveam nevoie de o dovadă a asasinatului, nu…

Un pâlpâit.

O dizolvare a luminii.

Îşi retrase degetul.

— Uimitor! murmură Jared.

O amprentă de întuneric rămase întipărită în cristal, o deschizătură neagră, circulară, ca un ochi.

În interior, departe, văzură două sclipiri de lumină mişcătoare, micuţe precum stelele.

9

Tu eşti mama mea, Carceră.
M-am născut din durerea ta.
Oase de oţel; circuite în loc de vene.
Inima mea – o criptă de fier.

Cântecele lui Sapphique

Keiro ridică felinarul.

— Unde eşti, înţeleptule?

Gildas nu fusese în cuşca sa de dormit şi nicăieri altundeva în camera principală, unde Gloata aprinsese sfidător flăcările în fiecare cuptor şi sărbătorea victoria lor cu cântece hârâite şi cu lăudăroşenii. Keiro fusese nevoit să împartă câţiva pumni printre sclavi ca să găsească pe cineva care îl văzuse pe bătrân îndreptându-se spre hangar. Acum îl localizaseră într-o celulă mică; bandaja o rană ce supura la piciorul unui copil-sclav, a cărui mamă ţinea o lumânare firavă şi aştepta neliniştită.

— Sunt aici.

Gildas se uită în jur.

— Adu felinarul ăla mai aproape. Nu văd nimic.

Finn intră şi văzu lumina licărind pe băiat, observând cât de bolnav arăta.

— Înveseleşte-te, zise el aspru.

Băiatul zâmbi îngrozit.

— Dacă măcar l-aţi atinge, sir, murmură mama lui.

Finn se întoarse. Poate că fusese drăguţă cândva; acum era trasă la faţă şi slabă.

— Atingerea unui Clarvăzător vindecă, aşa se spune.

— Superstiţii prosteşti, răspunse pufnind Gildas, legând nodul, dar Finn puse degetele uşor pe fruntea fierbinte a băiatului.

— Nu prea diferite de ale tale, înţeleptule, comentă Keiro insinuant.

Gildas se îndreptă de spate, îşi şterse degetele pe haină

şi ignoră ironia.

— Ei bine, asta e tot ce pot face. Rana trebuie să se dreneze. Ţineţi-o curată.

Când îl urmară afară, mormăi:

— Mereu mai multe infecţii, mai multe boli. Avem nevoie de antibiotice, nu de aur şi de tablă.

Finn îl mai văzuse în starea aceasta de spirit; o mâhnire care, uneori, îl ţinea zile întregi în cuşca lui, citind, dormind, fără să stea de vorbă cu nimeni. Moartea Maestrei probabil că îl chinuia pe bătrân. Aşa că spuse brusc:

— L-am văzut pe Sapphique.

— *Ce!*

Gildas înţepeni. Până şi Keiro păru interesat.

— A spus…

— Stai. Sapientul se uită grăbit în jur. Aici, înăuntru.

Era o arcadă întunecată, ce ducea la unul dintre lanţurile mari care atârnau încolăcite din acoperişul Bârlogului. Gildas îşi sprijini piciorul în zale şi se căţără până când întunericul îl înghiţi; când Finn îl urmă, îl găsi pe bătrân pe un raft îngust, sus, pe perete, dând la o parte găinaţ învechit şi cuiburi de păsări.

— Eu nu mă aşez acolo, spuse Keiro.

— Atunci stai în picioare.

Gildas luă felinarul de la Finn şi îl propti de lanţ.

— Acum. Spune-mi tot. Fiecare cuvânt, întocmai.

Finn îşi lăsă picioarele să atârne peste margine şi se uită în jos.

— Era un loc ca acesta, sus. El era acolo cu mine, iar eu aveam Cheia.

— Cristalul acela? L-a numit *cheie*?

Gildas păru uluit; îşi frecă bărbia albă, ţepoasă.

— Acela este un cuvânt Sapient, Finn, un cuvânt magic. Un dispozitiv pentru descuiere.

— Ştiu ce este o cheie. Vocea îi trăda supărarea; încercă să fie calm. Sapphique mi-a spus să o folosesc ca să descui Timpul; era o gaură într-o stâncă neagră, strălucitoare, dar Cheia era atât de grea, că nu am reuşit. M-am simţit…

devastat.

Bătrânul îl prinse puternic pe Finn de încheietura mâinii.

— Cum arăta?

— Tânăr. Cu părul lung şi negru. Ca în poveşti.

— Şi uşa?

— Foarte mică. Stânca avea lumină în interior, ca stelele.

Keiro se sprijini elegant de perete.

— Ciudate vise, frate.

— Nu sunt vise.

Gildas îi dădu drumul; bătrânul arăta buimăcit, bucuros.

— Ştiu uşa aceea. Nu a fost deschisă niciodată. Se află cam la un kilometru şi jumătate de aici, pe terenul Vocii civice.

Îşi frecă faţa cu ambele mâini şi rosti:

— Unde este această Cheie?

Finn şovăi. O pusese pe o bucată veche de aţă în jurul gâtului, dar fusese prea grea, aşa că acum era îndesată în cordonul de sub cămaşă. Fără tragere de inimă, o scoase.

Sapientul o luă cu respect. Mâinile sale mici, cu venele evidenţiate, o explorară; o apropie de ochi şi se uită la vultur.

— Asta e ceea ce am aşteptat. Vocea i se înecă de emoţie. Semnul de la Sapphique. Privi în sus. Decide totul. Plecăm imediat, în seara aceasta, înainte ca Jormanric să afle ce este. Imediat şi repede, Finn, ne începem Evadarea.

— Staţi puţin! Keiro se dezlipi de perete. Nu merge nicăieri. A făcut un jurământ către mine.

Gildas se uită la el cu dezgust.

— Doar pentru că-ţi este de folos.

— Şi ţie nu? Keiro râse dispreţuitor. Eşti un ipocrit, bătrâne. Un bibelou de sticlă şi câteva deliruri când nu mai este conştient sunt tot ceea ce te interesează.

Gildas se ridică în picioare. Abia dacă ajungea la umărul lui Keiro, dar privirea îi era răuvoitoare, iar trupul slab, încordat.

— Eu aş fi atent, băiete. Foarte atent.

— Sau ce? Mă transformi în şarpe?

— Deja faci asta singur.

Cu un zăngănit de oţel, Keiro îşi trase sabia. Ochii lui albaştri erau de gheaţă.

Finn spuse:

— Încetaţi.

Niciunul dintre ei nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Nu te-am plăcut niciodată, băiete. Niciodată nu am avut încredere în tine, spuse Gildas cu îndârjire. Eşti un hoţ ferchezuit, arogant, care nu se gândeşte decât la plăcerile lui, care ar comite crimă dacă i-ar servi la ceva – după cum s-a şi întâmplat. Şi nu ţi-ar plăcea nimic mai mult decât să-l faci pe Finn geamănul tău.

Chipul lui Keiro se îmbujoră. Ridică sabia, astfel încât vârful ascuţit ameninţa ochii bătrânului.

— Finn are nevoie de mine ca să-l apăr de tine. Eu sunt cel care are grijă de el, care-i ţine capul când îi este rău, care îi protejează spatele. Dacă spunem lucrurilor pe nume, aş putea zice să Sapienţii sunt proşti bătrâni care se ţin de vrăjitorii…

— Am spus: destul! Finn păşi între ei şi dădu sabia la o parte.

Încruntându-se, Keiro o îndepărtă.

— Te duci cu el? De ce?

— Pentru ce să rămân?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Finn! Ne este bine aici – avem mâncare, fete, tot ce vrem! Ceilalţi se tem de noi, ne respectă – avem destulă putere să-l atacăm pe Jormanric din moment în moment. Atunci vom fi noi Lorzi ai Aripii, amândoi!

— Şi cât va dura până când cei doi vor fi cu unul prea mult? zise batjocoritor Gildas.

— Taci!

Finn se întoarse furios.

— Uitaţi-vă la voi! Singurii prieteni pe care îi am în iadul acesta şi nu faceţi decât să vă certaţi pentru mine. Vă pasă vreunuia de mine? Nu de clarvăzător, de luptător, de prostul care îşi asumă toate riscurile, ci de mine, de Finn?

Stătea în picioare, tremurând, brusc obosit, şi, în timp ce cei doi se holbau, el se ghemui, cu mâinile la cap, cu vocea din ce în ce mai slabă.

— Nu mai suport. Mor aici, îngrozit, trăind între atacuri, temându-mă de următorul, nu mai suport, trebuie să ies, să aflu cine sunt! *Trebuie să Evadez.*

Tăcură. Praful cădea uşor, luminat de razele felinarului. Apoi Keiro îşi băgă sabia în teacă.

Finn încercă să se oprească din tremurat. Ridică privirea, temându-se că va vedea batjocura din ochii lui Keiro, dar fratele său de cruce întinse o mână şi îl trase în sus, până când ajunseră faţă în faţă.

Gildas mormăi:

— Îmi pasă de tine, băiat prost.

Ochii lui Keiro erau ageri şi albaştri.

— Taci, bătrâne. Nu vezi că ne manipulează pe amândoi, ca întotdeauna. Te pricepi atât de bine la asta, Finn. I-ai făcut-o Maestrei şi ne-o faci şi nouă. Îi dădu drumul la braţ şi păşi înapoi. În regulă. Să zicem că încercăm să ieşim. Ai uitat cum te-a blestemat ea? Un blestem de moarte, Finn. Poţi să te ridici împotriva lui?

— Lasă asta în seama mea, interveni Gildas.

— A, da. Vrăjitorii. Keiro clătină neîncrezător din cap. Şi cum ştim că va deschide Cheia această uşă? Uşile se deschid numai dacă vrea Carcera.

Finn îşi frecă bărbia şi se îndreptă.

— Trebuie să încerc.

Keiro oftă. Se întoarse, uitându-se în jos la Gloată, iar Gildas prinse privirea lui Finn şi încuviinţă din cap. Părea să triumfe în linişte.

Keiro se dădu înapoi.

— În regulă. Dar în secret. Astfel, dacă nu reuşim, nu va şti nimeni.

— Tu nu trebuie să vii, mormăi Gildas.

— Dacă merge el, merg şi eu.

După ce zise aceste cuvinte, dislocă nişte găinaţ de pe margine cu piciorul; privindu-l căzând, lui Finn i se păru că vede o umbră mişcându-se jos. Apucă lanţul.

— A fost cineva acolo.

Keiro se uită atent dedesubt.

— Eşti sigur?

— Aşa cred.

Sapientul se ridică în picioare. Arăta îngrozit.

— Dacă a fost un spion, dacă a auzit de Cheie, avem probleme. Luaţi arme şi mâncare şi ne întâlnim în zece minute la gura puţului.

Se uită la Cheie, iar curcubeul acesteia sclipi.

— Pe asta o păstrez eu.

— Nu. Finn i-o luă hotărât înapoi. Rămâne la mine. Întorcându-se cu ea, simţi brusc o căldură ciudată în greutatea ei şi îi aruncă o privire. Sub gheara vulturului, un cerc pal se estompa. În interiorul lui i se păru că vede, pentru o clipă, umbra unui chip care se uita la el.

Chipul unei fete.

— Trebuie să mărturisesc că urăsc să călăresc.

Lordul Evian înaintă printre straturile de flori, examinând atent daliile.

— Totul pare un drum atât de inutil de lung de la pământ.

Se aşeză lângă ea pe bancă şi contemplă ţinutul însorit, iar turla bisericii strălucea în pâcla de căldură.

— Şi apoi tatăl dumitale a vrut să se întoarcă acasă aşa de brusc! Sper că nu a fost vorba despre o boală ce a apărut deodată.

— Bănuiesc că şi-a amintit de ceva, răspunse cu grijă Claudia.

Lumina după-amiezii încălzi piatra de culoarea mierii a conacului; licărea pe apele de un auriu-închis ale şanţului de apărare. Raţele ţâşniră spre pâinea care plutea pe apă; le aruncă mai multă, fărâmând-o între degete.

Reflexia lui Evian arăta o faţă netedă. Gura lui rosti:

— Probabil eşti puţin îngrijorată, precum şi nerăbdătoare, în legătură cu această căsătorie.

Ea aruncă o coajă unei găinuşe de baltă.

— Uneori.

— Te asigur că toată lumea spune că te vei descurca fără probleme cu contele de Steen. Mama lui îl iubeşte la nebunie.

Claudia nu avea nicio îndoială în această privinţă. Deodată, se simţi obosită, de parcă tot efortul de a-şi juca rolul o copleşea. Se ridică în picioare, iar umbra ei întunecă apa.

— Dacă mă scuzaţi, milord, am multe lucruri de care trebuie să mă îngrijesc.

El nu ridică privirea, întinzând degetele durdulii spre raţe, dar spuse:

— Stai jos, Claudia Arlexa.

Vocea lui. Se uită surprinsă la ceafa lui. Geamătul nazal dispăruse, în schimb, vorbea puternic şi poruncitor. Bărbatul ridică privirea.

Claudia se aşeză tăcută.

— Va fi un şoc, sunt sigur. Îmi place deghizarea mea, dar e obositoare.

Zâmbetul mieros dispăruse şi el, iar acest lucru îl făcea să pară diferit, cu ochii cu pleoape grele puţin obosiţi. Mai bătrân.

— Deghizare? repetă ea.

— Persona asumată. Cu toţii avem aşa ceva, nu-i aşa, în această tiranie a Timpului? Claudia, ne poate auzi cineva aici?

— Este mai sigur decât în casă.

— Da.

Se întoarse pe bancă, iar costumul de mătase deschis la culoare foşni. Fata simţi o boare din parfumul extrem de fin cu care se dădea.

— Ascultă-mă acum. Trebuie să vorbesc cu tine, iar aceasta poate fi singura şansă. Ai auzit vreodată de Lupii de Oţel?

Pericol. Aici era pericol şi ea trebuia să fie foarte atentă.

— Jared este un profesor meticulos. Lupul de Oţel a fost simbolul lordului Calliston, care a fost găsit vinovat de punerea la cale a trădării împotriva Tărâmului şi a fost primul Prizonier care a intrat în Carceră. Dar acest lucru s-

a întâmplat cu secole în urmă.

— Acum o sută şaizeci de ani, murmură Evian. Şi asta e tot ce ştii?

— Da.

Era adevărat.

El privi grăbit în jur.

— Atunci dă-mi voie să-ţi spun că Lupul de Oţel este şi numele unei organizaţii secrete de curteni şi… să spunem… de nemulţumiţi care tânjesc după eliberarea de o prefăcătorie neîncetată a unui trecut idealizat. De tirania dinastiei Havaarna. Ei… noi… am avea la conducerea Tărâmului o regină căreia să-i pese de poporul ei, care să ne lase să trăim cum vrem. Care ar deschide Carcera.

Inima ei bubui de teamă.

— Înţelegi ce spun, Claudia?

Habar nu avea cum să ia aceste vorbe. Muşcându-şi buza, îl urmări pe Medlicote ieşind din ghereta portarului şi uitându-se în jur după ei.

— Cred că da. Dumneata faci parte din acest grup?

Îl văzuse şi el pe secretar. Spuse repede:

— Poate. Îmi asum un mare risc vorbind cu tine. Dar cred că nu eşti atât de mult fiica tatălui tău.

Silueta întunecată a secretarului traversă podul şi se apropie cu paşi mari de ei. Evian flutură fără vlagă din mână şi adăugă:

— Gândeşte-te la asta. Nu sunt mulţi cei care l-ar jeli pe contele de Steen.

Apoi se ridică în picioare.

— Pe mine mă căutaţi, sir?

John Medlicote era un bărbat înalt, care vorbea puţin. Făcu o plecăciune spre Claudia şi răspunse:

— Da, milord. Domnul Custode vă trimite salutările sale şi mă roagă să vă informez că aceste depeşe au sosit de la Curte.

Zicând acestea, întinse un săculeţ de piele.

Evian zâmbi şi îl luă cu graţie.

— Atunci trebuie să plec să le citesc. Scuză-mă, draga mea.

Claudia făcu o plecăciune stângace, urmărindu-l pe bărbatul cel mic mergând cu paşi mari lângă servitorul cel grav, vorbind superficial despre perspectiva recoltei, scoţând documentele pentru a le citi. Fărâmiţă neîncrezătoare pâinea între degete.

Nu sunt mulţi cei care l-ar jeli pe contele de Steen.

Vorbea despre asasinare? Era sincer sau era un plan al Reginei, pentru a o prinde în cursă, pentru a-i testa loialitatea? Fie că raporta, fie că tăcea, tot o greşeală era.

Aruncă pâinea în apa întunecată, privind raţele mai mari, cu gâturile de un verde sclipitor, ciugulind firimiturile şi intimidându-le pe cele mai mici. Viaţa ei era un labirint de scenarii şi prefăcătorie, iar singura persoană în care putea avea încredere în toate privinţele era Jared.

Îşi şterse degetele de praf.

Pentru că el era probabil pe moarte.

— Claudia.

Evian se întorsese; ţinea o scrisoare între degetele dolofane.

— Veşti bune, draga mea, despre logodnicul tău. Se uită la ea, iar pe chip nu i se putea citi nimic. Caspar nu este departe. Va ajunge aici mâine.

Vestea o cutremură. Zâmbi rece şi aruncă ultimele firimituri în apă. Acestea plutiră câteva secunde. Apoi fură înhăţate.

Keiro îndesase o raniţă cu obiecte prădate – haine fine, aur, bijuterii, o flintă. Probabil că era grea, dar nu se plângea; Finn ştia că l-ar durea mult mai rău să lase ceva în urmă. Pentru sine, adusese un rând de haine, nişte mâncare, o sabie şi Cheia. Doar atât îi trebuia. Uitându-se în jos, la partea lui de bogăţii adunate în cufăr, îl cuprinsese sila de sine, îşi amintise iar privirea arzătoare de dispreţ a Maestrei. Trântise capacul.

Văzând felinarul lui Gildas în faţă, alergă în urma fratelui său de cruce, uitându-se neliniştit înapoi.

Noaptea din Carceră era neagră ca smoala. Dar închisoarea nu dormea niciodată. Unul dintre micii ei Ochi

roşii se deschise, se întoarse şi scoase un păcănit, în timp ce el trecu în grabă pe dedesubtul lui, iar sunetul îl făcu să se înfioare de groază. Dar închisoarea privea curioasă. Se juca cu deţinuţii ei, le dădea voie să omoare, să călătorească, să lupte şi să iubească până când obosea şi îi tortura cu încuierea în celulă, cu schimbarea formei sale. Ei erau singurul ei motiv de amuzament şi poate că ştia că nu există cale de Evadare.

— Grăbiţi-vă.

Gildas aştepta nerăbdător. Nu adusese cu el decât un săculeţ cu mâncare, medicamente şi toiagul său; şi-l pusese în spate şi se uită în susul scării, în puţ.

— Urcăm în coridorul de trecere; s-ar putea să fie pază, aşa că merg eu primul. De acolo, sunt două ore de mers până la uşă.

— Prin teritoriul Vocii civice, mormăi Keiro.

Gildas îl cântări rece din priviri.

— Încă mai poţi să te întorci.

— Nu, nu poate, bătrâne.

Finn se răsuci; Keiro îi stătea alături.

Din părţi şi din umbrele tunelurilor ieşiră falnici cei din Gloată; cu ochii roşii, drogaţi cu ket, cu arbaletele scoase, cu flintele în mâini. Finn îl văzu pe Marele Arko încovoindu-şi umerii şi rânjind; Amoz îşi agită toporul înspăimântător.

Printre gărzile sale de corp, uriaş şi uitându-se urât, stătea Jormanric. Suc roşu îi păta barba, de parcă ar fi fost sânge.

— Nu merge nimeni nicăieri, mârâi el. Şi nici Cheia aceea.

10

Ochii de pe coridor erau întunecaţi, atenţi şi erau mulţi.

— Ieşiţi, a spus el.

Au ieşit. Erau copii. Purtau haine zdrenţuite, iar pielea le era vânătă de răni. Aveau venele îngroşate şi părul sârmos. Sapphique a întins mâna şi i-a atins.

— Voi sunteţi cei care ne vor salva, a spus.

Sapphique şi copiii

Nimeni nu vorbi.

Finn se îndepărtă de scară; îşi scoase sabia şi-şi dădu seama că Keiro era deja înarmat, dar ce folos aveau două săbii împotriva atâtor de multe?

Marele Arko sparse gheaţa.

— N-am crezut niciodată că ne veţi abandona, Finn. Zâmbetul lui Keiro era dur.

— Cine spune că facem aşa ceva?

— Sabia din mâinile tale o spune.

Se mişcă greoi spre ei, dar Jormanric îl opri, lovindu-l cu dosul unei mănuşi de zale peste piept. Apoi Lordul Aripii se uită dincolo de Finn şi de Keiro.

— Chiar poate să existe un dispozitiv care să deschidă orice încuietoare?

Bolborosea, dar privirea îi era încordată. Finn simţi că Gildas coboară de pe scară.

— Aşa cred. Mi-a fost trimis de Sapphique.

Bătrânul încercă să treacă, dar Finn îl prinse de curea şi îl opri. Deranjat, Gildas se eliberă şi întinse un deget subţire.

— Ascultă-mă, Jormanric. Ţi-am dat sfaturi excelente vreme de mulţi ani. Ţi-am vindecat răniţii şi am încercat să aduc un fel de ordine în această gaură de iad pe care ai creat-o. Dar vin şi plec atunci când aleg eu, iar timpul petrecut cu tine s-a terminat.

— A, da, spuse aspru uriaşul. E destul de adevărat.

Cei din Gloată schimbară rânjete. Se apropiară mai mult. Finn surprinse privirea lui Keiro; îl înconjurară amândoi pe Gildas.

Acesta îşi încrucişă braţele. În glasul lui se distingea numai dispreţ.

— Crezi că mi-e teamă de tine?

— Da, bătrâne. Sub toată această lăudăroşenie, te temi de mine. Şi ai şi de ce.

Jormanric învârti ketul prin gură.

— Ai stat în spatele meu la destule tăieri de mâini şi retezări de limbi, ai văzut destule capete de bărbaţi înfipte în suliţe ca să ştii ce voi face. Ridică din umeri. Iar vocea ta m-a supărat în ultimul timp. M-am săturat să mi se ţină predici şi să fiu mustrat. Aşa că iată ce-ţi propun. Dispari înainte să-ţi tai limba cu mâna mea. Urcă scara şi alătură-te celor din Vocea civică. Nu îţi vom simţi lipsa.

Asta nu era adevărat, se gândi Finn. Jumătate din cei din Gloată îşi datorau viaţa şi membrele lui Gildas. El îi bandajase şi le cususe rănile după multe lupte, iar ei ştiau acest lucru.

Gildas râse amar.

— Şi Cheia?

— Ah. Jormanric îşi miji ochii. Cheia magică şi Clarvăzătorul. Nu-i pot lăsa să plece. Şi nimeni nu părăseşte vreodată Gloata. Îşi îndreptă privirea spre Keiro şi continuă: Finn va fi util, dar singura Evadare de care vei avea parte tu, dezertorule, este prin Uşa Morţii.

Keiro nu tresări. Stătu drept, cu chipu-i frumos roşu de mânie stăpânită, deşi Finn simţi un tremur foarte slab în mâna cu care ţinea sabia.

— Asta e o provocare? zise el. Pentru că, dacă nu, o să fac eu una. Se uită în jur, la toţi. Aici nu este vorba despre un fleac de cristal sau despre Sapient. Aici este vorba despre tine şi despre mine, Lord al Aripii, şi asta de mult timp. Te-am văzut trădând pe oricine te-a ameninţat, i-ai trimis în ambuscade, i-ai otrăvit, le-ai mituit fraţii de cruce, ai făcut din detaşamentul tău de luptă o gloată de capete de ket fără pic de creier. Dar nu şi din mine. Eu te numesc

laş, Jormanric. Un laş gras, un asasin, un mincinos. Epuizat, terminat. *Bătrân.*

Tăcere.

În puţul întunecat, cuvintele răsunară de parcă închisoarea le-ar fi şoptit sfidătoare, din nou şi din nou. Finn ţinea sabia atât de strâns, că îl ardea; inima îi bătea nebuneşte. *Keiro era nebun. Keiro îi terminase.* Marele Arko se încruntă; fetele Lis şi Ramill îi priveau cu nesaţ.

În spatele lor, văzu sclavul-câine târându-se mai aproape, legat în lanţ.

Toţi se uitară la Jormanric.

Acesta se mişcă imediat. Scoase un cuţit gros şi urât şi sabia atârnată la spate şi se repezi asupra lui Keiro înainte să apuce cineva să ţipe.

Finn sări într-o parte; sabia lui Keiro străluci, iar lamele zăngăniră.

Faţa lui Jormanric era roşie de mânie, sângele îi pulsa în venele groase ale gâtului. Îl scuipă pe Keiro drept în faţă.

— Eşti mort, băiete.

Apoi atacă.

Gloata strigă de plăcere; răcniră şi se apropiară, făcând un cerc strâns în jurul celor doi, ciocnindu-şi armele, bătând din picioare la unison. Le plăcea foarte mult să vadă vărsare de sânge şi cei mai mulţi dintre ei simţiseră aroganţa tăioasă a lui Keiro; acum aveau să-l vadă doborât. Finn fu împins neatent la o parte; încercă să-şi facă loc, dar Gildas îi strigă:

— Stai deoparte!

— O să-l omoare!

— Dacă-l omoară, n-o să fie nicio pierdere.

Keiro lupta pentru viaţa sa. Era tânăr şi în formă, dar Jormanric era de două ori mai greu decât el, mai experimentat în arta războiului, cuprins de frenezia luptei, ceea ce i se întâmpla arareori. Îl lovi pe Keiro în faţă, peste braţe, agitând apoi repede cuţitul. Keiro se împletici în spate, lovindu-se de unul din Gloată, care îl împinse fără milă înapoi în ring; pierzându-şi echilibrul, căzu în faţă, iar Jormanric lovi.

— Nu! strigă Finn.

Sabia îi crestă pieptul lui Keiro; gâfâind, îi biciui faţa într-o parte. Sângele stropi mulţimea.

Finn era pregătit să arunce cuţitul, dar nu avea nicio şansă; luptătorii erau prea departe, iar Keiro se concentra prea tare ca să se uite într-o parte. Cineva îl prinse pe Finn de braţ; Gildas îi mormăi la ureche:

— Dă-te înapoi până la puţ. Nu o să ne vadă nimeni plecând.

Finn era prea îngrozit ca să răspundă. În schimb, se trase şi încercă să se arunce în mijlocul ringului, dar un braţ mare îl apucă pe după gât.

— Nu trişa, frate.

Respiraţia lui Arko puţea a ket.

Finn privi disperat. Keiro nu putea să supravieţuiască. Era deja tăiat la un picior şi la încheietura mâinii; răni uşoare, dar care sângerau abundent. Ochii lui Jormanric străluceau, dinţii pătaţi de ket erau dezgoliţi într-un rânjet. Atacul său era un val de violenţă; se lupta fără teamă sau conştiinţă de sine, iar din săbii săreau scântei.

Gâfâind, Keiro se uită îngrozit într-o parte; Finn se zbătu şi lovi cu piciorul, ca să ajungă la el. Jormanric urlă sălbatic, determinându-i pe toţi ceilalţi bărbaţi să strige a încurajare; făcu un pas înainte şi-şi roti sabia într-un arc de oţel biciuitor.

Apoi se clătină.

Pentru o clipă, doar pentru o secundă, îşi pierdu echilibrul. Apoi se prăbuşi, o cădere inexplicabilă, cu picioarele retezate, încâlcite într-un lanţ care alunecă printre picioarele mulţimii, prins în jurul unei perechi de mâini murdare, învelite în zdrenţe.

Keiro sări pe el. Îl lovi pe Lordul Aripii în spatele împlătoşat, iar oasele acestuia trosniră; Jormanric urlă de furie şi de durere.

Strigătele Gloatei încetară brusc.

Arko îi dădu drumul lui Finn.

Keiro era alb de încordare, dar nu se opri. În timp ce Jormanric se rostogolea, îl călcă pe braţul stâng; acesta

trosni cu un sunet de rău augur. Cuţitul căzu pe podea. Jormanric se ridică în genunchi, cu fruntea plecată, gemând din cauza braţului zdrobit, bălăngănindu-se.

Cu colţul ochiului, Finn surprinse o mişcare în mulţime; creatura-câine era târâtă de-acolo. Îşi croi drum spre ea şi văzu că o loveau cu picioarele şi o înjurau, dar, chiar când ajunse, unul dintre cei care o torturau căzu, strâmbându-se sub lovitura toiagului lui Gildas.

— Mă descurc aici, strigă Sapientul. Opreşte-i înainte să moară cineva!

Finn se trase înapoi, exact la timp pentru a vedea cum Keiro îl loveşte cu piciorul pe Jormanric drept în faţă.

Lordul Aripii încă mai ţinea sabia, însă o a doua lovitură dură în cap îl lăsă lat; căzu învins, cu o baltă de sânge scurgându-se din nas şi din gură.

Mulţimea tăcea.

Keiro îşi lăsă capul pe spate şi strigă triumfător.

Finn îl privi fix. Fratele său de cruce era transfigurat. Avea ochii strălucitori, părul negru şi transpirat, lipit de cap, mâinile murdare de sânge. Părea mai înalt, radia de o energie concentrată, care ardea orice oboseală; îşi înălţă capul şi se uită în jur, la toţi cei de acolo, cu o privire crudă, oarbă, de nerecunoscut, fără să vadă nimic, provocând totul.

Apoi, în mod intenţionat, se întoarse, puse vârful săbiei la jugulara lui Jormanric şi împinse.

— Keiro, se auzi vocea lui Finn. Nu!

Privirea lui Keiro se aţinti asupra lui. Pentru o clipă, păru că se străduieşte să-l recunoască pe cel care vorbise. Apoi spuse aspru:

— E terminat. Acum eu sunt Lordul Aripii.

— Nu-l omorî. Nu ai nevoie de regatul lui mic şi demn de milă. Finn privea hotărât. Nu l-ai vrut niciodată. Afară, acolo vrei. Nicăieri altundeva nu este destul de mare pentru noi.

În josul puţului, venind ca un răspuns, se simţi o adiere caldă.

O clipă, Keiro se uită la Finn, apoi la Jormanric.

— Să renunţ la asta?
— Pentru mai mult. Pentru totul.
— Îmi ceri mult, frate.
Privind în jos, îndepărtă încet sabia. Lordul Aripii trase adânc aer în piept. Apoi, cu o izbitură răutăcioasă, Keiro îl înjunghie cu sabia în palma deschisă.
Lordul Aripii urlă şi flutură din mâini. Ţintuit la pământ, se cutremură de agonie şi mânie, dar Keiro îngenunche şi începu să-i scoată inelele vieţii de pe degete, groase şi cu capete de mort.
— Lasă-le! strigă Gildas din spatele lor. *Închisoarea!*
Finn se uită în sus. Luminile roşii se aprinseră în jurul lui. O mie de ochi se deschiseră. Alarmele porniră să urle groaznic.
Era încuierea.
Gloata se răspândi, împinse, se sparse într-o mulţime agitată şi, în vreme ce fantele din perete se deschiseră şi tunul de lumină licări, ei fugiră, ignorând agonia însângerată a lui Jormanric. Finn strigă la Keiro:
— Lasă-le!
Keiro clătină din cap, băgând trei inele în vestă.
— Pleacă! *Pleacă!*
Un mormăit din spate.
— Ai crezut că eu am omorât-o pe femeie, Finn?
Se întoarse.
Jormanric se zvârcolea de durere. Scuipă cuvintele de parcă ar fi fost venin.
— Nu-i aşa. Întreabă-l pe fratele tău. Fratele tău împuţit, trădător. Întreabă-l pe el de ce a murit.
Laserul licări între barele de oţel. Preţ de o secundă, Finn nu putu să se mişte; apoi Keiro se întoarse, dărâmându-l la pământ, întinşi pe podeaua murdară, se târâră spre puţ. Coridorul era o reţea de energie; în mod eficient, Carcera restabili ordinea, trânti grilaje şi uşi, emise un gaz galben, urât mirositor, în tunelurile închise.
— Unde este?
— Acolo!
Finn îl văzu pe Gildas târându-se peste trupuri; îl trăgea

pe câinele-sclav, al cărui lanţ se legăna şi îl împiedica. Înşfăcând sabia lui Keiro, Finn trase creatura spre el şi îi tăie cătuşele ruginite. Lama ascuţită le reteză imediat. Se uită în sus şi văzu ochii căprui, strălucitori, pe un chip înfăşurat în bandaje.

— Lasă-l! E bolnav.

Keiro îl împinse, tresări la aprinderea unui foc care ardea acoperişul şi sări pe scară. În câteva secunde, urca în grabă prin întunericul puţului.

— Are dreptate, spuse Gildas cu greutate. Ne va încetini.

Finn şovăi. Prin gălăgie, alarme, oţel care cădea, se uită înapoi, iar ochii sclavului lepros îl priveau. Dar ceea ce văzu el erau ochii Maestrei, vocea ei care vorbi în mintea lui.

Nu voi mai îndrăzni niciodată să arăt bunătate unui străin.

Se aplecă imediat, aburcă fiinţa în spinare şi se apucă să urce.

Keiro zăngănea deasupra, iar Gildas mormăia şuierând dedesubt. Târându-se pe scări în sus, Finn începu să gâfâie în scurt timp, din cauza greutăţii din spate; creatura se ţinea strâns cu labele de el, cu călcâiele înfipte în stomacul lui. Încetini; după treizeci de trepte, trebui să se oprească, cu răsuflarea tăiată, cu braţele grele ca plumbul. Se ţinu, cu răsuflarea întretăiată.

Auzi o voce şoptindu-i în ureche:

— Dă-mi drumul. Pot să urc.

Uimit, simţi cum creatura se dădu jos de pe el, se prinse de scară şi urcă în întuneric. Mai jos, Gildas îl lovi peste laba piciorului:

— Urcă! Repede!

Praful se ridica prin puţ şi auzi un şuierat sinistru de gaz. Urcă tot mai sus, până când muşchii gambelor şi coapsei îi slăbiră, umerii îl durură pentru că se prindea de sus şi îşi ridica propria greutate.

Apoi, fără vreun avertisment, ajunse într-un spaţiu mai larg, căzând pe jumătate pe coridorul de trecere, iar Keiro îl trase. Îl ridicară şi pe Gildas şi, fără să rostească niciun

cuvânt, se uitară în jos. Frânturi de lumină sclipeau în depărtare. Alarmele roşii sunau; gazul care se ridica îl făcu pe Finn să tuşească. Cu ochii umezi, văzu un panou sigilând cu zgomot puţul.

Apoi, linişte.

Nu vorbiră. Gildas apucă mâna creaturii, iar Finn se împletici în spate cu Keiro, pentru că acum urcuşul şi lupta îşi cereau plata, iar Keiro era epuizat, din răni scurgându-i-se un fir de sânge pe coridorul metalic. Se grăbiră, fără să se oprească, prin labirintul de tuneluri, trecură pe lângă uşi cu însemnele Vocii civice, pe lângă intrări barate, se strecurară printr-o barieră-ghilotină cu pătrate mari, inutile. Şi ascultau tot timpul, deoarece, dacă îi găsea Vocea civică, nu ar fi avut nicio şansă. Finn era scăldat în sudoare la fiecare cotitură a coridorului, la fiecare zgomot îndepărtat sau şoaptă care răsuna, ciulindu-şi urechile la umbre şi la un gândac care fugea, învârtindu-se într-o cameră mică, în cercuri nesfârşite.

După o oră, şchiopătând de oboseală, Gildas îi conduse pe un coridor care deveni o galerie în pantă, luminată de rânduri de Ochi vigilenţi şi, în capătul ei, departe, în întuneric, se opri şi alunecă, sprijinit de o uşă micuţă, încuiată.

Finn îl ajută pe Keiro să se aşeze şi se lăsă să cadă lângă el. Creatura-câine se ghemuise pe podea. Preţ de o clipă, spaţiul îngust fu umplut de respiraţii dureroase. Apoi Gildas se însufleţi.

— Cheia, mormăi. Înainte să ne găsească.

Finn o scoase. Era un singur orificiu în uşă, hexagonal, tivit cu bucăţi de cuarţ.

Băgă Cheia în gaură şi o răsuci.

11

În ceea ce-l priveşte pe sărmanul Caspar, mi-e milă de cei care trebuie să aibă de-a face cu el. Dar tu eşti ambiţios şi acum suntem legaţi unul de altul. Fiica ta va fi Regină, iar fiul meu, Rege. Preţul este plătit. Dacă dai greş, ştii ce voi face.

Regina Sia către Custodele Carcerei;
SCRISOARE PERSONALĂ

— De ce aici?

Claudia merse după el, printre tufişuri.

— Evident, mormăi Jared, pentru că nimeni altcineva nu poate găsi drumul pe aici.

Nici ea nu putea. Labirintul de tise era vechi şi complex, iar gardul viu, gros şi impenetrabil. Odată, când era mică, se pierduse aici o zi întreagă, umblând şi plângând de furie, iar bona şi Ralph organizaseră o căutare şi fuseseră aproape isterici de panică înainte să o găsească dormind sub astrolab, în luminişul central. Nu-şi amintea să fi ajuns acolo, dar acum, uneori, în vise, simţea iar căldura soporifică, albinele, sfera de alamă lucind în soare.

— Claudia. Ai ratat cotitura.

Se întoarse şi îl găsi aşteptând răbdător.

— Îmi pare rău. Eram cu mintea în altă parte.

Jared ştia foarte bine drumul. Labirintul era unul dintre locurile lui preferate; venea aici să citească, să studieze, să testeze în secret diverse dispozitive interzise. Astăzi era linişte, după ce bagajele fuseseră făcute frenetic şi după panica din casă. Croindu-şi drum pe cărările cosite, după umbra lui, Claudia inspiră aromele de trandafir, pipăind Cheia din buzunar.

Era o zi perfectă, nu prea fierbinte, umbrită de câţiva nori delicaţi. O aversă de ploaie era prognozată pentru trei şi un sfert, dar până atunci aveau să termine. Cotind, ajunse brusc în luminişul central şi privi surprinsă în jur.

— Este mai mic decât îmi aminteam.

Jared ridică dintr-o sprânceană.

— Lucrurile sunt mereu aşa.

Astrolabul era din cupru albastru-verzui şi părea decorativ; lângă el, un scaun din fier forjat se scufunda elegant în peluză, un tufiş cu trandafiri roşii ca sângele se căţăra pe spătarul său. Margaretele împânzeau iarba.

Claudia se aşeză, cu genunchii ridicaţi pe sub rochia de mătase.

— Ei bine?

Jared lăsă deoparte scanerul.

— Pare în siguranţă.

Se întoarse şi se aşeză pe bancă, aplecat înainte, cu mâinile-i slabe împreunate.

— Aşadar. Spune-mi.

Îi repetă repede conversaţia purtată cu Evian, iar el ascultă, încruntându-se. La sfârşit, ea adăugă:

— Sigur că poate fi o capcană.

— Posibil.

Îl privi.

— Ce ştii despre aceşti Lupi de Oţel? De ce nu mi s-a spus?

El nu-şi ridică privirea, iar acesta era un semn rău; Claudia simţi un fior de frică pe şira spinării.

Apoi el spuse:

— Am auzit de ei. S-a vorbit, dar nimeni nu este sigur cine este implicat sau cât de reală este conspiraţia. Anul trecut a fost descoperit un dispozitiv exploziv în Palat, într-o sală în care era aşteptată Regina. Nimic nou acolo, dar a mai fost găsită şi o mică emblemă atârnând de încuietoarea ferestrei, un mic lup de metal. Urmări o buburuză urcându-se pe un fir de iarbă, apoi întrebă: Ce-o să faci?

— Nimic. Deocamdată.

Scoase Cheia şi o ţinu cu ambele mâini, permiţând soarelui să-i lumineze faţetele.

— Nu sunt asasină.

El încuviinţă din cap, dar părea preocupat, privind atent

cristalul.

— Maestre?

— Se petrece ceva. Absorbit, întinse mâna după Cheie şi i-o luă. Uită-te la ea, Claudia.

Luminile micuţe reveniseră, de data aceasta mişcându-se în profunzime, într-un model rapid, repetat. Jared puse repede obiectul pe bancă.

— Se încălzeşte.

Nu numai atât, ci scotea şi nişte sunete. Ea îşi apropie faţa şi auzi un zgomot şi un val de note muzicale.

Apoi Cheia vorbi.

— *Nu se petrece nimic,* spuse.

Claudiei i se tăie răsuflarea şi se trase îndărăt; cu ochii larg deschişi, se uită la Jared.

— Ai…?

— Linişte. Ascultă!

Altă voce, mai bătrână, vorbi tăios.

— Uită-te mai îndeaproape, prostule. Sunt lumini în ea.

Claudia îngenunche, fascinată. Jared îşi băgă în linişte degetele delicate în buzunar. Scoase scanerul şi îl puse lângă Cheie, înregistrând.

Cheia scoase un sunet armonios, blând. Se auzi iar prima voce, ciudat de îndepărtată şi de emoţionată.

— Se deschide. Daţi-vă la o parte!

Şi apoi din obiect se auzi un sunet, un zăngănit greu, ameninţător şi gol, aşa că avu nevoie de un moment să-l înregistreze, să îşi dea seama ce era.

O uşă. Descuindu-se.

O uşă metalică, grea, poate antică, pentru că scârţâi din balamale şi răsunară un zăngănit şi un pocnet, de parcă ar fi căzut rugină sau din buiandrug se desprinseseră dărâmături.

Apoi linişte.

Luminile din Cheie se răsuciră, se făcură verzi şi se stinseră.

Numai ciorile din ulmii de lângă şanţul de apărare croncăniră. O mierlă se aşeză pe tufa de trandafir, înfoindu-şi coada.

— Ei bine, spuse Jared încet.

Potrivi scanerul şi-l trecu iar pe deasupra Cheii. Claudia întinse mâna şi atinse cristalul. Era rece.

— Ce s-a întâmplat? Cine era?

Jared întoarse scanerul ca să i-l arate.

— A fost un fragment de conversaţie. În timp real. O legătură fonică deschisă şi închisă foarte repede. Nu ştiu dacă ai iniţiat-o tu sau ei.

— Nu-şi dădeau seama că ascultăm.

— Se pare că nu.

— Unul dintre ei a spus *„Sunt lumini în ea”.*

Privirea întunecată a Sapientului o întâlni pe-a ei.

— Crezi că au şi ei un dispozitiv similar?

— Da!

Se ridică în picioare, fiind prea emoţionată ca să stea jos, iar mierla zbură speriată.

— Ascultă, Maestre, după cum ai spus, aceasta nu este doar o cheie a Carcerei. Poate că este şi un dispozitiv de comunicare.

— Cu închisoarea?

— Cu deţinuţii ei.

— Claudia…

— Gândeşte-te la asta! Nimeni nu se poate duce acolo. Cum altfel să monitorizeze experimentul? Cum să audă ce se petrece?

El încuviinţă din cap, iar părul îi intră în ochi.

— Este posibil.

— Doar… Se încruntă, împreunându-şi degetele. Apoi se întoarse spre el. Sunau ciudat.

— Trebuie să fii mai precisă în vorbire, Claudia. Cum adică ciudat?

Căută cuvântul. Când îl găsi, o surprinse.

— Păreau speriaţi.

Jared se gândi.

— Da… aşa este.

— Şi de ce ar fi speriaţi? Nu există nimic de care să îţi fie frică într-o lume perfectă, nu-i aşa?

Având dubii, el zise:

— Poate am auzit vreo dramă. O transmisiune.

— Dar dacă au aşa ceva… piese de teatru, filme, atunci trebuie să ştie despre pericol, risc şi groază. E posibil? Poţi să faci aşa ceva dacă trăieşti într-o lume perfectă? Ar fi măcar capabili să creeze o astfel de poveste?

Sapientul zâmbi.

— Putem dezbate pe această temă, Claudia. Unii ar spune că lumea ta este perfectă, dar tu ştii toate aceste lucruri.

Ea se încruntă.

— În regulă. Mai este ceva.

Lovi uşor vulturul cu aripile desfăcute.

— E doar pentru ascultat? Sau îl putem folosi ca să vorbim cu ei?

El oftă.

— Chiar dacă putem, n-ar trebui s-o facem. Condiţiile din Carceră sunt strict controlate; totul a fost atent calculat. Dacă introducem variabile, dacă deschidem chiar şi cea mai mică gaură a cheii în acel loc, am putea strica totul. Nu putem admite germeni în Paradis, Claudia.

Fata se întoarse.

— Da, dar…

Rămase neclintită.

În spatele lui Jared, în spaţiul liber dintre gardurile vii, stătea tatăl ei. O privea. Pentru o clipă, inima i se opri în loc; apoi lăsă zâmbetul exersat să-i apară graţios pe chip.

— Sir!

Jared înţepeni. Cheia era pe bancă; întinse mâna, dar nu ajungea la ea.

— V-am căutat peste tot, pe amândoi.

Vocea Custodelui era blândă, iar haina sa de catifea neagră, o umbră în mijlocul strălucirii soarelui. Jared ridică privirea spre Claudia, alb la faţă. *Dacă ar vedea cheia…*

Custodele zâmbi calm.

— Am o veste, Claudia. Contele de Steen a sosit. Logodnicul tău te caută.

O clipă, fata se uită fix la el. Apoi se ridică încet în

picioare.
— Lordul Evian îl întreţine, dar nu va face decât să-l plictisească. Eşti mulţumită, draga mea?
Veni s-o ia de mână; ea vru să se dea într-o parte, ca să ascundă de el cristalul strălucitor, dar nu putu să se mişte. Apoi Jared mormăi ceva şi alunecă uşor în faţă.
— Maestre?
Alarmată, se eliberă din prinsoarea tatălui ei.
— Te doare ceva?
Vocea lui Jared era răguşită.
— Eu… Nu… Am leşinat o clipă. Nu trebuie să-ţi faci griji.
Îl ajută să se aşeze iar. Custodele era în picioare, deasupra lor, iar pe chip purta o mască de îngrijorare.
— Mi-e teamă că exagerezi cu lucrul în ultima vreme, Jared. Nu e bine să stai în soare. Atâta studiu, toată noaptea, zise el.
Jared se ridică tremurând în picioare.
— Da. Mulţumesc, Claudia. Acum mi-e bine. Sigur.
— Poate ar trebui să te odihneşti puţin, propuse ea.
— Aşa am să fac. Am să urc în turnul meu, cred. Vă rog să mă scuzaţi, sir.
Porni împleticit. Preţ de o secundă îngrozitoare, Claudia crezu că tatăl ei nu se va mişca. El şi Jared stăteau faţă în faţă. Apoi Custodele se dădu înapoi, zâmbind prefăcut.
— Dacă vrei să-ţi trimitem cina sus, o să ne îngrijim de asta.
Jared doar încuviinţă din cap.
Claudia îşi privi tutorele mergând atent printre gardurile de tisă. Nu îndrăzni să se uite la bancă, dar ştia că nu mai era nimic pe ea.
Custodele se aşeză, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi-le la glezne.
— Un om remarcabil, Sapientul.
— Da. Cum ai ajuns aici? întrebă ea.
El râse.
— Ah, Claudia. Am proiectat acest labirint înainte să te naşti tu. Nimeni nu-i cunoaşte secretele aşa cum i le ştiu

eu, nici măcar dragul tău Jared.

Se întoarse, cu un braţ sprijinit pe spătarul băncii, şi rosti încet:

— Cred că ai făcut ceva ca să nu-mi dai ascultare, Claudia.

Ea înghiţi în sec.

— Da?

Tatăl ei încuviinţă grav din cap. Privirile li se întâlniră.

Făcea ceea ce făcea mereu, o tachina, jucându-se cu ea. Deodată, ea nu mai putu să suporte jocul stupid. Se ridică furioasă.

— În regulă! Eu am intrat în biroul tău.

Îl înfruntă, cu faţa fierbinte de mânie.

— Ştii asta de când ai intrat acolo, aşa că de ce ne mai prefacem! Am vrut să văd ce este înăuntru, iar tu nu m-ai lăsat niciodată. *Nu m-ai lăsat niciodată să intru acolo.* Aşa că am intrat singură. Îmi pare rău, bine? Îmi pare rău!

El se uita fix la ea. A fost cutremurat? Nu îşi dădea seama. Dar ea tremura, toată frica înăbuşită şi mânia acumulate ani de-a rândul răbufniră, ca şi furia că el îi făcuse viaţa atât de falsă, şi pe a ei, şi pe a lui Jared.

El ridică repede o mână.

— Claudia, te rog! Sigur că ştiam. Nu sunt supărat. Mai degrabă îţi admir iscusinţa. Se va dovedi utilă în viaţa de la Palat.

Ea îl privi fix. O clipă, el se speriase. Mai mult de-atât. Fusese îngrozit.

Şi nu pomenise de Cheie.

Vântul mişcă tufele de trandafiri, aducând un miros dulceag, o surpriză tăcută că el dezvăluise atât de multe. Când vorbi iar, vocea lui îşi redobândise tonul tăios obişnuit.

— Sper că ţie şi lui Jared v-a plăcut provocarea. Se ridică brusc. Contele aşteaptă.

Claudia se încruntă.

— Nu vreau să-l văd.

— Nu ai de ales.

El se înclină şi porni cu paşi mari spre spaţiul liber

dintre tufişuri, iar ea se întoarse şi îi privi spatele îndepărtându-se. Apoi zise:

— De ce nu sunt poze cu mama în casă?

Habar nu avusese că o să spună aşa ceva. Sunase ca o cerere aspră, destul de neobişnuită pentru vocea ei.

El se opri locului.

Inima ei bătea nebuneşte; se îngrozise şi pe sine. Nu voia ca el să se întoarcă, să-i răspundă, nu voia să-i vadă faţa. Pentru că, dacă el arăta slăbiciune, ea avea să fie îngrozită; calmul lui controlat stârnea ura şi totuşi, dacă ceda, habar n-avea ce putea să se ascundă dedesubt.

Dar el vorbi fără să se întoarcă:

— Nu merge prea departe, Claudia. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

După ce el plecă, îşi dădu seama că stătea ghemuită pe o bancă, având muşchii spatelui şi ai umerilor încordaţi, strângând în pumni mătasea fustei. Se forţă să inspire încet.

Apoi încă o dată.

Avea buzele sărate de transpiraţie.

De ce-l întrebase aşa ceva? De unde venise întrebarea? Nu se gândise niciodată la mama ei, nu şi-o imaginase niciodată. Parcă nici n-ar fi existat vreodată. Chiar şi când fusese mică, uitându-se la celelalte fete de la Curte, cu mamele lor agitate, nu avusese nicio curiozitate despre mama ei.

Îşi roase unghiile. Fusese o greşeală fatală. Nu trebuia să spună vreodată aşa ceva.

— Claudia!

O voce tare, insistentă. Închise ochii.

— Claudia, nu are rost să te ascunzi printre tufişurile astea.

Ramurile foşniră şi trosniră.

— Vorbeşte cu mine! Nu găsesc drumul corect!

Fata oftă.

— Deci ai ajuns, în sfârşit. Şi cum se simte viitorul meu soţ?

— Îi e foarte cald şi e iritat. Nu că ţi-ar păsa. Uite, aici se

întâlnesc cinci cărări. Pe care s-o apuc?

Vocea lui se auzea aproape; simţea parfumul scump pe care îl folosea. Nu turnat cu găleata pe el, cum facea Evian, dar destul.

— Cea care arată cel mai puţin probabil, răspunse ea. Spre casă. Mormăitul morocănos se îndepărtă.

— Ca logodna noastră, ar spune mulţi. Claudia, scoate-mă de aici! Ea se încruntă. Era mai rău decât şi-l amintea.

Tisa se răsuci şi trosni.

Fata se ridică repede în picioare, lăsându-şi rochia în jos, sperând că faţa nu-i era aşa de palidă cum o simţea. Gardul de la stânga ei se mişcă. Din el ieşi o sabie, retezând şi croind o gaură, iar marele său bodyguard tăcut, Fax, păşi prin ea, se uită repede în jur, apoi depărtă ramurile. Prin ele trecu un tânăr slab, cu gura strâmbată a nemulţumire. Se uită îmbufnat la ea.

— Priveşte-mi hainele, Claudia. Sunt terminate. Terminate de-a binelea.

O sărută cu răceală pe un obraz.

— Toată lumea ar crede că mă eviţi.

— Deci ai fost exmatriculat, zise ea calmă.

— Am plecat. Ridică din umeri. Prea plictisitor. Mama îţi trimite asta.

Era un bileţel, pe hârtie albă, groasă, sigilat cu roza albă a reginei. Claudia îl deschise şi citi.

Draga mea,

Probabil ai aflat vestea cea bună, că nunta ta este iminentă. După ce ai aşteptai atâţia ani, sunt sigură că entuziasmul tău este la fel de mare ca al meu! Caspar a insistat să vină să te escorteze aici – ce romantic. Ce cuplu frumos veţi face. De acum înainte, draga mea, trebuie să te gândeşti la mine ca la mama ta iubitoare.

Sia Regina

Claudia îl împături.

— Ai insistat?

— Nu. Ea m-a trimis.

El lovi astrolabul cu piciorul.
— Ce plictiseală va fi să ne căsătorim, Claudia. Nu crezi?
Fata încuviinţă în tăcere din cap.

12

Decăderea s-a produs treptat, iar noi am recunoscut-o cu greu. Apoi, într-o zi, vorbeam cu închisoarea şi, când am ieşit din cameră, am auzit-o râzând. Un chicotit încet, în bătaie de joc.

Sunetul m-a îngheţat. Am rămas nemişcat pe coridor şi mi-am amintit de o veche imagine pe care o văzusem cândva într-un manuscris fragmentat, cu gura enormă a Iadului devorându-i pe păcătoşi.

Atunci am înţeles că creaserăm un demon care avea să ne distrugă.

Jurnalul lordului Calliston

Sunetul produs de descuierea uşii fu dureros, de parcă închisoarea ar fi suspinat. De parcă ar fi fost o uşă care nu mai fusese deschisă de secole. Dar nu sunară alarme. Poate Carcera ştia că nicio uşă nu-i ducea afară.

Gildas se dădu înapoi la avertismentul lui Finn; se auzi căzând pietriş şi o ploaie roşie de rugină. Uşa se cutremură în interior şi se înţepeni.

Aşteptară o clipă, fiindcă deschizătura îngustă era întunecată, iar dincolo de ea se afla un aer rece, care mirosea ciudat de dulce. Apoi Finn dădu pietrişul la o parte cu piciorul şi se sprijini cu umărul în uşă. Împinse până când se înţepeni iar. Dar acum aveau loc să se strecoare.

Gildas îl îmboldi:

— Uită-te. Ai grijă.

Finn privi înapoi la Keiro, care căzuse obosit. Scoase sabia din teacă şi se strecură prin deschizătură.

Era mai rece. Îi îngheţă respiraţia. Terenul era accidentat şi în pantă. Făcând câţiva paşi, nişte gunoi mărunt neobişnuit îi foşni în jurul gleznelor; punând o mână jos, simţi un material aspru, rece şi umed, tăios. După ce i se obişnuiră ochii cu întunericul, i se păru că se

află pe un hol cu coloane; stâlpi negri, înalţi se ridicau, încolăcindu-se. Bâjbâind până la cel mai apropiat, îl pipăi uimit. Era rece ca gheaţa, tare, dar nu era neted. Era străbătut de fisuri şi de crăpături, cu noduri şi umflături, ramuri într-o reţea complicată.

— Finn?

Gildas era o umbră în cadrul uşii.

— Aşteaptă.

Finn ascultă. Vântul adie prin încâlceală, producând un clinchet uşor de argint, care păru să răsune kilometri întregi. După o clipă, spuse:

— Nu e nimeni aici. Veniţi.

Câteva foşnete şi mişcare. Apoi Gildas zise:

— Adu Cheia, Keiro. Trebuie să încuiem uşa.

— Dacă o încuiem, putem să ne mai întoarcem?

Keiro părea epuizat.

— Pentru ce să ne mai întoarcem? Dă-mi mâna.

De îndată ce sclavul-câine se strecură înăuntru, Finn şi bătrânul împinseră şi forţară uşa cea mică la loc în cadru. Se închise în linişte.

Un foşnet. Un hârşâit. Lumină dintr-un felinar.

— Ar putea s-o vadă cineva, izbucni Keiro.

Dar Finn insistă:

— V-am spus. Suntem singuri.

Cum Gildas ţinea felinarul ridicat, se uitară în jur, la stâlpii ameninţători care îi înconjurau. În cele din urmă, Keiro întrebă:

— Ei ce *sunt*?

În spatele lui, creatura-câine se ghemui. Finn o privi şi ştiu că şi aceasta se uita la el.

— Copaci de metal.

Lumina scoase la iveală barba împletită a Sapientului, ai cărui ochi sclipeau de satisfacţie.

— O pădure în care speciile sunt din fier, oţel, cupru, unde frunzele sunt subţiri ca foile, unde fructele sunt de aur şi de argint. Se întoarse. Există poveşti din timpuri vechi cu astfel de locuri. Mere de aur păzite de monştri. Se pare că sunt adevărate.

Aerul era rece şi nemişcat, creându-le un sentiment străin de depărtare. Keiro fu cel care puse întrebarea pe care Finn nu îndrăznise s-o formuleze.

— Suntem Afară?

Gildas pufni.

— Crezi că este atât de uşor? Acum stai jos, ca să nu cazi. Se uită la Finn. O să mă ocup de rănile lui. Locul acesta este la fel de bun ca oricare altul să aşteptăm Deşteptarea. Putem să ne odihnim. Chiar să şi mâncăm.

Însă Finn se întoarse cu faţa la Keiro. Îi era frig şi greaţă, dar vorbi cu încăpăţânare.

— Înainte să mergem mai departe, vreau să ştiu ce a vrut să spună Jormanric. În legătură cu moartea Maestrei.

Urmă o secundă de tăcere. În lumina slabă, Keiro îl privi exasperat pe Finn şi se aşeză obosit pe frunzele foşnitoare, dându-şi părul la o parte de pe faţă cu mâinile murdare de sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Finn, crezi că ştiu? L-ai văzut. Era terminat. Ar fi spus orice! Nu erau decât minciuni. Uită.

Finn se uită la el. O clipă, vru să insiste, să mai întrebe o dată, pentru a-şi potoli teama cicălitoare, dar Gildas îl dădu la o parte.

— Fă-te util. Găseşte ceva de mâncare.

În timp ce Sapientul turna apă, Finn răsturnă câteva pachete cu carne şi cu fructe uscate din raniţa sa şi un alt felinar, pe care îl aprinse de la primul. Călcă în picioare frunzele metalice reci; întinse nişte pături pe ele şi se aşeză. Din pădurea umbroasă de dincolo de oaza de lumină îi tulburară liniştea foşnete mărunte şi zgârieturi; încercă să le ignore. Keiro înjură birjăreşte atunci când Gildas îi curăţă rănile, îi sfâşie jacheta şi cămaşa şi îi masă cu ierburi mestecate, cu gust înţepător, rana de pe piept.

În umbră, câinele-sclav se ghemui, abia vizibil. Finn luă unul dintre pachetele cu mâncare, îl deschise şi-i întinse din el.

— Ia, şopti el.

O mână legată cu zdrenţe, acoperită cu răni, îi smulse

bucata din mână. În timp ce creatura mânca, el o privi, amintindu-şi de vocea care-i răspunsese încet, insistent. Acum el şopti:

— Cine eşti tu?

— Chestia aia mai e aici?

Îndurerat şi iritat, Keiro îşi trase jacheta pe el şi o încheie, uitându-se încruntat la tăieturi şi la sfâşieturi.

Finn ridică din umeri.

— Scăpăm de el. Keiro se aşeză, înfulecând carnea şi uitându-se în jur după altă bucată. Are varicelă.

— *Chestiei ăsteia* îi datorezi viaţa, remarcă Gildas.

Înfierbântat, Keiro ridică privirea.

— Nu prea cred! L-am adus pe Jormanric unde am vrut.

Ochii săi se întoarseră spre creatură; apoi se măriră de furie şi sări în picioare, se îndreptă cu paşi mari spre locul în care se ghemuise şi înşfacă ceva întunecat.

— Asta-i a mea!

Era geanta lui. O tunică verde şi un pumnal bătut cu pietre căzură din ea.

— Hoţ împuţit.

Keiro vru să lovească fiinţa cu piciorul; aceasta se feri. Apoi, spre uimirea lor, rosti cu voce de fată:

— Ar trebui să-mi fii recunoscător că am adus-o.

Gildas se întoarse pe călcâie şi se uită la silueta învelită în zdrenţe. Apoi o aţinti cu un deget osos.

— Arată-te, zise el.

Gluga zdrenţuită fu trasă pe spate, mâinile desfăşurară bandaje şi faşe cenuşii. Încet, din grămada schiloadă, ieşi la iveală o siluetă mică, stând pe vine, un cap întunecat, cu părul murdar tuns scurt, o faţă îngustă, cu ochi atenţi, suspicioşi. Era îmbrăcată cu mai multe straturi de haine, legate astfel încât să facă umflături şi cocoloaşe; în timp ce ea-şi scotea bandajele înfăşurate pe mâini, Finn se dădu înapoi, dezgustat la vederea rănilor deschise, a bubelor purulente. Până când Gildas pufni:

— False.

Înaintă cu paşi mari.

— Nu e de mirare că nu m-ai vrut pe lângă tine.

În întunericul pădurii de metal, câinele-sclav devenise o fată subţire, mică, iar rănile, amestecuri inteligente de culoare. Se ridică încet în picioare, de parcă aproape uitase cum se face asta. Apoi se întinse şi gemu. Capetele lanţului din jurul gâtului zăngăniră şi se legănară.

Keiro râse aspru.

— Ia te uită. Jormanric a fost mai viclean decât am crezut.

— Nu a ştiut.

Fata îl privi cu îndrăzneală.

— Nu a ştiut niciunul dintre ei. Când m-au prins, eram cu un grup – o femeie bătrână a murit în noaptea aceea. Am furat aceste zdrenţe de pe trupul ei şi mi-am făcut bubele din rugină, m-am frecat cu mizerie peste tot, mi-am ciuntit părul. Ştiam că trebuia să fiu deşteaptă, foarte deşteaptă, ca să rămân în viaţă.

Părea speriată şi sfidătoare. Era greu de spus câţi ani avea; tunsoarea o făcea să pară un copil slab, dar Finn presupuse că nu era cu mult mai tânără decât el.

— Nu s-a dovedit a fi o idee atât de bună, zise el.

Ea ridică din umeri.

— N-am ştiut că voi ajunge sclava lui.

— Şi să-i guşti mâncarea?

Atunci ea râse, amuzându-se amar.

— Mânca bine. Asta m-a ţinut în viaţă.

Finn se uită la Keiro. Fratele lui de cruce o privi pe fată, apoi se întoarse cu spatele la ea şi se ghemui sub pături.

— Scăpăm de ea de dimineaţă.

— Nu depinde de tine, rosti ea încet, dar ferm. Acum îl servesc pe Clarvăzător.

Keiro se răsuci şi se holbă la fată.

— Pe mine? repetă Finn.

— Tu m-ai scos din locul acela. Nimeni altcineva n-ar fi făcut aşa ceva. Lasă-mă şi am să te urmez. Ca un câine. Păşi înainte. Vreau să Evadez. Vreau să găsesc Afară, dacă acesta există. Şi se spunea pe holul sclavilor că tu vezi stelele în vise, că Sapphique vorbeşte cu tine. Că închisoarea îţi va arăta drumul de ieşire, pentru că eşti fiul

ei.

El o privi îngrozit. Gildas clătină din cap. Se uită la Finn, iar acesta la el.

— Depinde de tine, mormăi bătrânul.

Habar nu avea ce să facă, aşa că îşi drese vocea şi i se adresă fetei:

— Cum te cheamă?

— Attia.

— Ei bine, uite ce e, Attia. Nu vreau o servitoare. Dar… poţi veni cu noi.

— Nu are mâncare. Asta înseamnă că trebuie să o hrănim noi, zise Keiro.

— Nici tu nu ai.

Finn înghionti raniţa cu haine.

— Nici eu, acum.

— Atunci tu o să împărţi prada cu ea, frate. Nu eu.

Gildas se sprijini de unul dintre copacii de metal.

— Dormiţi, spuse el. Mai discutăm când se vor aprinde luminile. Dar cineva trebuie să stea de veghe, aşa că poţi fi tu prima, fată.

Ea încuviinţă din cap, iar când Finn se ghemui stingherit în pături, o văzu pornind în întuneric şi dispărând.

Keiro căscă precum o pisică.

— Probabil o să ne taie gâturile, mormăi el.

— Am spus *noapte bună,* Alys, zise Claudia şi se uită la ea în oglinda mesei de toaletă, în timp ce bona se agita în jurul hainelor de mătase împrăştiate pe jos.

— Uită-te la asta, Claudia, e plină de noroi…

— Pune-o în maşina de spălat. Ştiu că ai una pe undeva.

Alys se uită aspru la ea. Amândouă ştiau că metodele antice de frecare, bătut şi scrobit rufele erau atât de obositoare, încât personalul abandonase, în mod tainic, acest Protocol cu mult timp în urmă. Probabil la fel se petreceau lucrurile şi la Curte, îşi zise Claudia.

De îndată ce uşa se închise, sări în picioare şi se duse să o încuie, răsucind cheia din fier forjat şi pornind toate sistemele secrete. Apoi se sprijini cu spatele de ea şi căzu

pe gânduri.

Jared nu fusese la cină. Asta nu însemna nimic; probabil voise să se prefacă în continuare şi ura prostia contelui. O clipă, se întrebă dacă chiar îi fusese rău în labirint şi dacă ar trebui să-l sune, dar o avertizase să utilizeze minicomul numai pentru urgenţe, mai ales când era Custodele acasă.

Îşi legă cordonul halatului şi sări în pat, întinzându-se să caute în baldachinul patului.

Nu acolo.

Acum era linişte în casă. Caspar vorbise şi băuse în timpul cinei; paisprezece feluri de peşte şi cinteze, claponi şi lebede, ţipari şi dulciuri. Vorbise tare şi iritat despre turniruri, despre calul său cel nou, despre un castel pe care îl construia pe coastă, despre sumele de bani pe care le pierduse la jocurile de noroc. Noua sa pasiune părea să fie vânătoarea de mistreţi sau, cel puţin, să rămână mult în spate, în timp ce servitorii săi îi încolţeau un mistreţ rănit ca să-l omoare. Îşi descrisese lancea, câţi ucisese, capetele cu colţi cu care împodobise coridoarele Curţii. Şi tot timpul băuse şi-şi umpluse iar paharul, iar vocea îi devenea din ce în ce mai lăudăroasă şi mai bolborosită.

Ea îl ascultase cu un zâmbet imobil şi îl tachinase cu întrebări ciudate, înţepătoare, pe care el abia le înţelesese. Şi, în tot timpul acesta, tatăl ei stătuse în partea opusă a mesei şi se jucase cu piciorul paharului său de vin, răsucindu-l pe faţa de masă albă, între degetele-i subţiri, uitându-se la ea. Acum, când se dădu jos şi se duse la măsuţa de toaletă, căutând prin toate sertarele, îşi aminti privirea aceea rece, felul în care o cântărise în timp ce ea stătea acolo, lângă prostul cu care trebuia să se mărite.

Nu era în niciun sertar.

O trecură brusc fiorii, se îndreptă spre fereastră şi o deschise, ghemuindu-se nefericită pe pernele de pe pervaz. Dacă el o iubea, cum putea să-i facă aşa ceva? Nu înţelegea cât de nefericită va fi? Seara de vară era caldă şi mirosea dulce a trunchi de copac, a caprifoi şi a tufele de trandafiri care înconjurau şanţul de apărare. Departe, deasupra câmpurilor, clopotul bisericii Homsely bătu de

douăsprezece ori. Ea privi un fluture de noapte intrând în cameră şi repezindu-se cutezător în jurul flăcării lumânărilor; umbra sa se proiectă mărită pe tavan.

Zâmbetul lui fusese tăios? Oare întrebarea aceea pusă prosteşte despre mama ei accentuase pericolul?

Mama ei murise. Aşa spusese Alys, dar ea nu lucra aici atunci şi nici ceilalţi servitori, cu excepţia lui Medlicote, secretarul tatălui ei, un bărbat cu care vorbea rar. Dar poate că ar fi trebuit. Pentru că întrebarea aceea trecuse ca un cuţit prin armura studiată de zâmbete grave a Custodelui şi prin decorul rece de Perioadă. Ea îl înjunghiase, iar el simţise.

Zâmbi, cu faţa înflăcărată.

Nu se mai întâmplase până atunci.

Oare se putea să fi fost ceva ciudat în legătură cu moartea mamei ei? Bolile erau frecvente, dar, pentru cei bogaţi, se puteau găsi medicamente ilegale. Doctorii prea moderne pentru Era aceasta. Tatăl ei era strict, dar cu siguranţă, dacă şi-ar fi iubit soţia, ar fi făcut orice, oricât de ilegal era, ca să o salveze. Era posibil să-şi fi sacrificat el soţia doar de dragul Protocolului? Sau era ceva mai rău de-atât?

Fluturele zbură pe tavan. Aplecându-se înainte, Claudia privi pe fereastră, către cer.

Stelele de vară erau strălucitoare. Luminau acoperişurile şi frontoanele conacului, ce sclipeau slab, fantomatic, reflectând undele negre şi argintii ale apei din şanţul de apărare.

Tatăl ei a fost implicat în moartea lui Giles. Se poate să fi omorât şi înainte?

O atingere pe obraz o făcu să tresară. Aripile fluturelui o atinseră, şoptiră *„Pe locul de la fereastră”* şi insecta dispăru, zburând afară, spre lumina slabă din turnul lui Jared.

Claudia surâse.

Se ridică, pipăi pe sub perne şi atinse marginea rece a cristalului. Îl trase cu grijă afară.

Cheia captă lumina stelelor şi o păstră. Păru să

strălucească slab, iar vulturul din ea ţinea o aşchie de lumină în cioc.

Probabil o adusese Jared aici, pe când toţi ceilalţi cinau. Precaută, stinse lumânările şi închise fereastra. Trase plapuma groasă de pe pat şi se înfăşură în ea, sprijinind Cheia pe genunchi. Apoi o atinse, o frecă, suflă în ea.

— Vorbeşte cu mine, zise ea.

Lui Finn îi era atât de frig, că abia de putea până şi să tremure.

Pădurea de metal era complet neagră; felinarul arunca doar puţină lumină, pe mâna întinsă a lui Keiro şi pe Gildas, care era ghemuit. Fata era o umbră sub un copac; nu scotea niciun sunet, iar el se întrebă dacă dormea.

Întinse cu grijă mâna după raniţa lui Keiro. Voia să pună una dintre jachetele fratelui său de cruce peste a sa. Două, poate, şi, dacă se despărţeau, Keiro urma să se descurce.

Trăgând raniţa spre el, băgă mâna înăuntru şi atinse Cheia. Era caldă.

O ridică foarte uşor şi o strânse în palmă, astfel încât căldura pe care o emitea îi alină degetele amorţite. Aceasta spuse încet:

— *Vorbeşte cu mine.*

Cu ochii larg deschişi, Finn se uită la ceilalţi.

Nu se mişcă nimeni.

Cu grijă, cureaua de piele scârţâindu-i în liniştea care se lăsase, se ridică în picioare şi se întoarse. Reuşi să înainteze trei paşi înainte ca foşnetul frunzelor de metal să-l facă pe Keiro să mormăie şi să se răsucească pe partea cealaltă.

În spatele copacului, Finn rămase nemişcat.

Duse Cheia la ureche. Nu se auzea nimic. O atinse peste tot, o scutură. Apoi îi şopti:

— Sapphique. Lord Sapphique. Tu eşti?

Claudiei i se tăie răsuflarea.

Răspunsul venise atât de clar. Se uită frenetic în jur după ceva cu care să înregistreze, nu văzu nimic şi înjură,

apoi spuse:
— Nu! Nu. Numele meu este Claudia. Tu cine eşti?
— Linişte! Să nu-i trezim.
— Pe cine?
Urmă o pauză, după care el spuse:
— Pe prietenii mei.
Părea fără suflare, ciudat de îngrozit.
— Cine eşti? repetă ea. Unde eşti? Eşti Prizonier? Eşti în Carceră?

El îşi dădu capul pe spate şi privi neîncrezător Cheia.
În mijlocul ei era o luminiţă albastră; se apropie de ea, astfel încât îi lumina pielea.
— Sigur că sunt. Vrei să spui că… tu eşti… Afară?
Tăcere. Dură atât de mult, că el crezu că legătura se întrerupsese; spuse în grabă:
— M-ai auzit?
În acelaşi timp, fata zise:
— Mai eşti acolo?
Apoi ea continuă:
— Scuză-mă. N-ar trebui să vorbesc cu tine. Jared m-a avertizat în această privinţă.
— Jared?
— Tutorele meu.
El clătină din cap, iar respiraţia sa aburi cristalul.
— Dar uite, adăugă ea, acum este prea târziu şi nu cred că un experiment vechi de secole poate fi stricat de câteva cuvinte, nu-i aşa?
El habar nu avea despre ce vorbea fata.
— Eşti Afară, nu-i aşa? Există Afară? Stelele sunt acolo, nu-i aşa?
Era îngrozit că ea nu-i va răspunde, dar, după o clipă, Claudia rosti:
— Da. Mă uit la ele.
El răsuflă uimit; cristalul fu imediat acoperit de gheaţă.
— Nu mi-ai spus cum te cheamă, zise ea.
— Finn. Doar Finn.
Tăcere. O nemişcare conştientă de sine, ţinând stângaci

Cheia în mâini. Voia să întrebe atât de multe lucruri, să afle atât de multe, că nu ştia cu ce să înceapă. Apoi ea spuse:

— Cum vorbeşti cu mine, Finn? Ai o cheie de cristal, cu holograma unui vultur în interior?

El înghiţi în sec.

— Da. O cheie.

În spatele lui se auzi un foşnet. Privi pe după copac şi îl văzu pe Gildas sforăind şi mormăind.

— Atunci fiecare dintre noi are o replică a aceluiaşi dispozitiv.

Ea păru grăbită, gânditoare, de parcă era obişnuită să rezolve probleme, să găsească soluţii; o voce clară, care îl făcu să-şi amintească brusc, cu un fior dureros, de lumânări. Cele şapte lumânări de pe tort.

În acel moment, pe neaşteptate, ca de obicei, luminile din Carceră se aprinseră.

El suspină şi văzu că se afla într-un peisaj de cupru, poleială şi roşeaţă maronie. Pădurea se întindea pe kilometri întregi, coborând în pantă, departe, într-un peisaj larg, ondulat. Îl privit uimit.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat? Finn?

— S-au aprins luminile. Eu… sunt într-un loc nou, o altă Aripă. O pădure de metal.

Ea zise ciudat:

— Te invidiez. Probabil că este fascinant.

— Finn?

Gildas era în picioare, uitându-se în jur. Pentru o clipă, Finn vru să-l cheme şi pe el, dar apoi socoti că era mai bine să fie prudent. Acesta era secretul lui. Trebuia să-l păstreze.

— Trebuie să plec, spuse în grabă. O să încerc să mai vorbesc cu tine… acum ştim… adică, dacă vrei şi tu. Dar trebuie, adăugă el repede. Trebuie să mă ajuţi.

Răspunsul fetei îl surprinse.

— Cum pot eu să te ajut? Ce poate merge prost într-o lume perfectă?

Mâna lui Finn se strânse, iar lumina albastră slăbi.

Disperat, şopti:

— Te rog. Trebuie să mă ajuţi să Evadez.

13

Pereţii au urechi.
Uşile au ochi.
Copacii au voci.
Animalele mint.
Fereşte-te de ploaie.
Fereşte-te de zăpadă.
Fereşte-te de omul
Pe care crezi că-l cunoşti.

Cântecele lui Sapphique

Vocea lui Finn.

După ce îşi trase mănuşa de protecţie şi îndoi floreta, vocea lui şopti iar în masca ei.

Trebuie să mă ajuţi să Evadez...

— *En garde*, te rog, Claudia.

Maestrul de scrimă era un bărbat mărunt, cărunt, care transpira din abundenţă. Sabia lui se încrucişă cu a ei; dădu semnale cu mişcările uşoare, precise, ale unui scrimer înzestrat. Ea răspunse automat, exersând fandările şi parările – sixtă, septimă, octavă –, aşa cum făcuse de când avea şase ani.

Fusese ceva familiar în vocea băiatului.

În întunericul cald al măştii, îşi muşcă buza, atacă, luă cvartă, ripostă, lovi vestonul căptuşit al maestrului cu un pocnet mulţumitor.

Accentul, vocalele rostite puţin mai încet. Aşa se vorbea la Curte.

— Atac cu lovire dreaptă, eliberează, te rog.

Îl ascultă, înfierbântată deja, cu mănuşa udă de transpiraţie, lovind cu floreta, ale cărei pocnete scurte în exerciţiile cunoscute o reconfortau, iar controlul săbiei îi forţa mintea să accelereze.

Trebuie să mă ajuţi să Evadez.

Teamă. În şoaptele lui se citea teama de a nu fi auzit, de

a spune ce a spus. Iar cuvântul *Evadez* pronunţat ca un lucru sfânt, interzis, plin de veneraţie.

— Cvartă contra cvartă, te rog, Claudia. Şi ţine mâna sus.

Pară absent, tăişul floretelor alunecându-i pe lângă corp. În spatele maestrului, lordul Evian ieşi pe uşa principală în curte şi rămase pe scări, prizând tutun. Se uită la ea, cu o atitudine elegantă.

Claudia se încruntă.

Trebuia să se gândească la atât de multe. Lecţia de scrimă era evadarea ei. În casă era haos; hainele ei erau împachetate, se luau ultimele măsurători pentru rochia de mireasă, cărţile pe care refuza să le lase în urmă, animalele pe care voia să le ia cu ea. Şi acum, asta. Un lucru – Jared va trebui să ducă Cheia. În bagajul ei nu ar fi în siguranţă.

Acum se luptau. Lăsă deoparte toate gândurile, concentrându-se asupra loviturilor, parărilor, îndoirii floretei când lovi, iar şi iar.

Până când, în cele din urmă, el dădu înapoi.

— Foarte bine, milady. Punctul de control rămâne excelent.

Fata îşi dădu încet masca jos şi îi scutură mâna. De aproape, părea mai bătrân şi puţin trist.

— O să-mi pară rău să pierd o asemenea elevă.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— Să pierdeţi?

El se dădu înapoi.

— Eu… se pare… după nunta dumneavoastră…

Claudia îşi stăpâni mânia. Îi dădu drumul la mână şi se ridică.

— După căsătorie, am să vă mai solicit serviciile. Vă rog să nu luaţi în seamă nimic din ce a spus tatăl meu în legătură cu asta. Veţi călători la Curte cu noi.

El zâmbi şi făcu o plecăciune. Îndoiala i se citi pe chip; întorcându-se cu spatele şi luând o cupă de apă de la Alys, ea simţi căldura umilinţei arzându-i faţa.

Încercau să o izoleze. Se aşteptase la asta; Jared o

avertizase în această privinţă. La curtea Reginei Sia, voiau ca ea să fie singură, fără nimeni de încredere, nimeni cu care să comploteze. Dar ea n-avea de gând să accepte aşa ceva.

Lordul Evian se îndreptă clătinându-se spre ea.

— Minunat, draga mea.

Ochii lui mici îi admirară silueta în pantalonii de scrimă.

— Nu mă luaţi de sus, i-o reteză ea.

Făcându-i semn lui Alys să plece, luă cupa şi ulciorul şi se îndreptă spre o bancă de la marginea gazonului verde. După un moment, Evian o urmă. Ea deschise subiectul.

— Trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Ne poate vedea oricine din casă, spuse el încet.

— Atunci faceţi semn cu batista şi râdeţi. Sau orice fac spionii.

Degetele lui închiseră tabachera.

— Sunteţi supărată, lady Claudia. Dar cred că nu pe mine.

Era adevărat. Dar tot se uită urât la el.

— Ce vreţi de la mine?

El zâmbi senin către raţele de pe lac, către găinuşele de baltă negre din papură.

— Deocamdată, nimic. Evident, nu vom face nicio mişcare până după nuntă. Dar apoi vom avea nevoie de ajutorul dumitale. Mai întâi, va trebui să ne ocupăm de Regină – ea este cea mai periculoasă. Şi apoi, când veţi deveni Regină în siguranţă, soţul dumitale va păţi un accident…

Bău apa rece. Reflectat cu susul în jos în cupă, văzu turnul lui Jared, cerul albastru din spatele lui, ferestrele micuţe, conforme Protocolului.

— Cum ştiu eu că asta nu este o cursă?

El zâmbi.

— Se îndoieşte Regina de dumneata? Nu are niciun motiv.

Claudia ridică din umeri. O întâlnise pe Regină doar la festivaluri. Prima oară fusese la logodna ei, iar asta se petrecuse cu mulţi ani în urmă. Îşi amintea o femeie slabă,

blondă, cu o rochie albă, stând pe tronul care i se păruse cocoţat pe sute de trepte, iar ea trebuise să le urce pe toate, concentrându-se, cărând un coş de flori care era aproape la fel de mare cât ea.

Mâinile Reginei, cu unghiile vopsite cu ojă roşie.

Palma rece pe fruntea ei.

Cuvintele.

— Ce încântătoare, domnule Custode. Ce dulce.

— Aţi putea să înregistraţi asta, zise ea. Aţi putea să mă testaţi… să-mi testaţi loialitatea.

Evian oftă uşor.

— Vă asigur…

— Asiguraţi pe cine vreţi, poate fi adevărat.

Puse cupa jos, luă un prosop moale, pe care i-l lăsase Alys, şi îşi şterse chipul cu el. Apoi se întoarse.

— Ce ştiţi despre moartea lui Giles?

El tresări. Ochii lui spălăciţi se măriră. Dar era specialist în prefăcătorie; răspunse fără să lase să se observe nimic.

— Prinţul Giles? A căzut de pe cal.

— A fost un accident? Sau a fost omorât?

Dacă el înregistra conversaţia, ea ştia că acum era terminată.

Degetele lui butucănoase se împreunară.

— Serios, draga mea…

— Spuneţi-mi. Trebuie să ştiu. Dintre toţi oamenii, pe mine mă preocupă cel mai mult. Giles a fost… am fost logodiţi. Îmi plăcea de el.

— Da. Evian se uită cu viclenie la ea. Înţeleg.

Părea nesigur, apoi, de parcă s-ar fi hotărât, rosti:

— *A fost* ceva ciudat în legătură cu moartea lui.

— Ştiam eu! I-am spus lui Jared…

— Sapientul ştie despre asta? Se uită în sus alarmat. Despre mine?

— În Jared am încredere totală.

— Aceia sunt oamenii cei mai periculoşi.

Evian se întoarse, privind casa. Una dintre raţe înota spre el; flutură din mână, iar pasărea se îndepărtă măcănind.

— Nu ştim niciodată unde sunt cei care trag cu urechea, spuse încet, uitându-se după ea. Asta ne-au făcut cei din dinastia Havaarna, Claudia. Ne-au umplut de teamă.

O clipă, păru aproape cutremurat, apoi îşi îndreptă o cută invizibilă de pe costumul de mătase şi spuse cu vocea schimbată:

— Prinţul Giles a plecat călare în dimineaţa aceea fără niciunul dintre însoţitorii săi obişnuiţi. Era o dimineaţă frumoasă de primăvară; se simţea bine, era sănătos, un băiat vesel de cincisprezece ani. Două ore mai târziu, un mesager a venit în grabă pe un cal alb de transpiraţie; a sărit de pe el şi a alergat în holul Curţii, a urcat scările în fugă şi s-a aruncat la picioarele Reginei. Eram acolo, Claudia. I-am văzut chipul când i-au spus despre accident. Era o femeie palidă, cum sunt toate, dar atunci era albă. Dacă s-a prefăcut, atunci era expertă în aşa ceva. L-au adus pe băiat înapoi pe un catafalc din crengi făcut în grabă şi i-au acoperit chipul cu hainele lor. Bărbaţi în toată firea plângeau.

Nerăbdătoare, Claudia îl îmboldi:

— Continuă.

— A fost depus pentru a i se aduce ultimul omagiu. A fost îmbrăcat cu o robă mare, aurie, şi cu o tunică de mătase albă, brodată cu vulturul încoronat. Mii de oameni au trecut pe la el. Femeile au plâns. Copiii au adus flori. Ce frumos era, spuneau. Ce tânăr. Lordul se uită la conac. Dar a fost ceva ciudat. Un bărbat. Îl chema Bartlett. Un bărbat care a avut grijă de băiat de când era mic. Acum era bătrân, pensionat şi slab. I-au dat voie înăuntru, să vadă trupul, într-o după-amiază, târziu, când oamenii plecaseră. L-au adus printre stâlpii şi umbrele din Sala Mortuară, iar el a urcat scările cu greutate şi s-a uitat la Giles. Au crezut că va plânge, se va văicări şi va striga de durere. Că-şi va sfâşia hainele în agonie. Dar n-a făcut-o.

Evian ridică privirea, iar ea văzu că ochii lui mici erau vicleni.

— A râs, Claudia. Bătrânul a râs.

După două ore de mers prin pădurea de metal, începu să ningă.

Împiedicându-se de o rădăcină de cupru şi revenindu-şi din visarea cu ochii deschişi, Finn îşi dădu seama că ningea de ceva timp; frunzele căzute erau deja acoperite de un strat fin de zăpadă. Se uită înapoi, scoţând aburi în timp ce respira.

Gildas era puţin în urmă, vorbind cu fata. Dar unde era Keiro? Finn se întoarse repede. Toată dimineaţa nu putuse să nu se gândească la vocea aceea, la vocea de Afară, unde se aflau stelele. Claudia. Cum reuşise să stea de vorbă cu el? Simţi Cheia rece pe sub cămaşă; ciudăţenia ei îl alină.

— Unde e Keiro? întrebă.

Gildas se opri, îşi puse lucrurile jos şi se sprijini de ele.

— Cercetează în faţă. Nu l-ai auzit când ţi-a spus?

Înaintă brusc, cu paşi mari, şi se uită atent la Finn, cu ochii albaştri limpezi precum cristalul pe chipul său ridat.

— Te simţi bine? Se apropie o viziune, Finn?

— Mi-e bine. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Dezgustat de nerăbdarea din vocea Sapientului, Finn se uită la fată.

— Trebuie să te scăpăm de lanţul acela.

Şi-l pusese în jurul gâtului ca pe un colier, ca să nu se mai legene. Îi vedea pielea roasă de sub guler, unde îl căptuşise cu pânză.

Ea rosti încet:

— Mă descurc. Dar unde suntem?

Întorcându-se, privi kilometrii întregi de pădure. Se stârnea vântul, iar frunzele metalice foşneau. Jos, la poalele dealului, pădurea se pierdea sub nori de zăpadă, iar deasupra, acoperişul închisorii se simţea ca o opresiune distantă, cu luminile sale înceţoşate şi slabe.

— Sapphique a venit pe acest drum, spuse Gildas, părând emoţionat. În această pădure şi-a învins primele îndoieli, disperarea adâncă ce îi spunea că nu exista cale de ieşire. Aici a început să urce spre ieşire.

— Dar drumul coboară, remarcă încet Attia.

Finn se uită la ea. Sub părul murdar şi ciopârţit, faţa ei

era luminată de o bucurie ciudată.
— Ai mai fost pe aici? o întrebă el.
— Nu. Provin dintr-un mic grup din Vocea civică. Nu am părăsit niciodată Aripa. Aceasta este atât de… minunată.
Cuvântul îl făcu să se gândească la Maestra şi îl străbătu fiorul vinei, dar Gildas trecu pe lângă el şi înaintă cu paşi mari.
— Poate că pare să coboare, dar, dacă teoria conform căreia Carcera se află în subteran este adevărată, atunci probabil că vom urca în cele din urmă. Poate dincolo de pădure.
Îngrozit, Finn se uită la terenurile împădurite. Cum putea Carcera să fie atât de vastă? Nu-şi imaginase niciodată că ar fi aşa. Apoi fata rosti:
— Acela este fum?
Se uitară încotro arăta ea cu degetul. În depărtare, în ceaţa din zare, se ridica o coloană subţire, apoi se risipi. Arăta ca fumul de la un foc, se gândi el.
— Finn! Ajută-mă!
Se întoarseră. Keiro târa ceva afară din tufişurile de cupru şi de oţel; alergând spre el, Finn văzu că era vorba despre o oaie mică, cu un picior reparat de curând, cu circuitele la vedere.
— Deci încă mai sunteţi hoţi, zise tăios Gildas.
— Cunoşti legea Gloatei.
Keiro părea vesel.
— Totul aparţine închisorii, iar închisoarea este Duşmanul nostru.
Îi tăiase deja gâtul. Acum se uita în jur.
— Putem s-o măcelărim aici. Ei bine, ar putea s-o facă ea. Să se facă utilă.
Nu se mişcă niciunul dintre ei. Gildas spuse:
— A fost o prostie. Habar nu avem cine locuieşte aici. Sau ce putere are.
— Trebuie să mâncăm!
Keiro era mânios acum, iar faţa i se întunecă. Lăsă jos oaia.
— Dar dacă nu o vreţi, bine!

Urmă o tăcere stânjenitoare. Apoi Attia zise:

— Finn?

El îşi dădu seama că ea ar fi făcut-o dacă îi cerea. Nu voia să aibă această putere asupra ei. Dar Keiro radia, aşa că rosti:

— În regulă. Am să te ajut.

Unul lângă altul, îngenuncheară şi tranşară oaia. Ea împrumută cuţitul lui Gildas şi lucră eficient; el observă că fata mai făcuse aşa ceva de multe ori înainte, iar atunci când el se dovedea neîndemânatic, ea îl dădea la o parte şi tăia carnea crudă. Luară doar puţină; nu aveau cum să care mai multă şi nici iască pe care să o gătească. Numai jumătate din animal era materie organică; restul era un amestec de bucăţi de metal, asamblate ingenios. Gildas scurmă cu toiagul printre resturi.

— Închisoarea îşi hrăneşte mai prost animalele în vremurile astea.

Părea grav. Keiro spuse:

— Ce vrei să zici, bătrâne?

— Ceea ce şi fac. Îmi amintesc de vremea când creaturile erau numai carne. Apoi au început să apară circuitele micuţe, filetate în loc de vene, de cartilagii. Sapienţii au studiat întotdeauna şi au disecat orice ţesut am putut găsi. Odată am oferit recompense pentru scheletele aduse, deşi închisoarea era, de obicei, prea rapidă.

Finn încuviinţă din cap. Ştiau cu toţii de resturile de animale moarte care dispăreau peste noapte; ştiau că imediat Carcera îşi trimitea Gândacii şi aceştia adunau materia primă pentru reciclare. Aici nimic nu se îngropa, nimic nu se ardea. Chiar şi cei din Gloată care fuseseră omorâţi erau lăsaţi în urmă, înfăşuraţi în lucrurile lor preferate, acoperiţi cu flori, într-un loc de lângă abis. Dimineaţa dispăreau întotdeauna.

Spre surprinderea lor, Attia vorbi.

— Poporul meu ştia toate astea. De mult sunt mieii şi câinii aşa. Anul trecut, în grupul nostru s-a născut un copil. Avea piciorul stâng din metal.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Keiro încet.

— Cu băieţelul? Ridică din umeri. L-au omorât. Asemenea lucruri nu pot fi lăsate să trăiască.

— Scursurile erau mai amabile. Noi lăsăm tot felul de monştri să trăiască.

Finn îi aruncă o privire. Vocea lui Keiro era acră; se întoarse şi merse în faţa lor prin pădure. Dar Gildas nu se mişcă. În schimb, rosti:

— Nu înţelegi ce înseamnă, prostule? Înseamnă că închisoarea nu mai are materie organică…

Dar Keiro nu asculta. Ridică mâna, vigilent.

În pădure se auzea un sunet. O şoaptă înceată, un vânt fremătând uşor. La început slab, abia mişcând frunzele; îi ciufuli părul lui Finn şi îi flutură roba lui Gildas.

Finn se întoarse.

— Ce este?

Sapientul se mişcă, împingându-l şi pe el.

— Grăbeşte-te. Trebuie să ne adăpostim. Grăbeşte-te!

Alergară printre copaci, Attia urmându-l îndeaproape pe Finn.

Vântul se înteţi repede. Frunzele începură să freamete, să se învârtejească, să zboare pe lângă ei. Una îi crestă uşor obrazul lui Finn; ducându-şi mâna către pielea care îl înţepa, simţi o tăietură şi văzu sânge. Attia icni, punându-şi mâna la ochi.

Şi, dintr-o dată, se găsiră într-o vijelie de bucăţi de metal, frunzele de cupru, de oţel şi de argint formând un vârtej tăios în furtuna iscată pe neaşteptate. Pădurea gemu şi se apleca, ramurile trosniră, răsunând în acoperişul invizibil.

În timp ce alerga, aplecat şi gâfâind, Finn auzi urletul furtunii ca o voce măreaţă. Vuia la el, îl ridică şi îl aruncă; mânia ei îl izbi de copacii de metal, îl învineţi şi îl lovi. Împiedicându-se, ştia că frunzele erau cuvintele ei, săgeţi de venin, Carcera îl certa, fiul ei, născut din celulele ei, iar el se opri şi se aplecă, bolborosind:

— Te aud! Te aud! încetează!

— Finn!

Keiro îl trânti la pământ. Alunecă, pământul cedă, desfăcându-se într-o gaură între rădăcinile încâlcite ale unui stejar falnic.

Căzu pe Gildas, care îl împinse la o parte. O clipă, fiecare dintre ei îşi recăpătă suflul, ascultând frunzele mortale spintecând aerul de afară, vaietul şi murmurul acestora. Apoi, din spate, se auzi vocea înăbuşită a Attiei.

— Ce este locul acesta?

Finn se întoarse. În spatele lor văzu o gaură rotundă, întunecată, ce părea adâncă sub stejarul de oţel. Prea joasă ca să stai în picioare în ea, se extindea în întuneric. Fata se strecură înăuntru de-a buşilea. Frunzele de metal trosniră sub ea; el simţi miros de plantă mucegăită, văzu că pe pereţi germinau ciuperci diforme, mase pline de spori, crescând fără vlagă.

— E o gaură, spuse acru Keiro.

Îşi trase genunchii în sus, îşi scutură murdăria de pe haină şi apoi se uită la Finn.

— Cheia este în siguranţă, frate?

— Sigur că este, mormăi Finn.

Ochii albaştri ai lui Keiro îl priveau aspru.

— Arată-mi.

Destul de şovăielnic, Finn băgă mâna în cămaşă. Trase Cheia afară şi văzură cristalul strălucind în întuneric. Era rece şi, spre uşurarea lui Finn, tăcut.

Ochii Attiei se măriră.

— Cheia lui Sapphique!

Gildas se întoarse spre ea.

— Ce-ai spus?

Dar ea nu privea cristalul. Se uita fix la imaginea zgâriată meticulos pe zidul din spatele copacului, mânjit de secole de murdărie şi pe care îl năpădiseră licheni verzi: imaginea unui bărbat înalt, slab, cu părul negru, care stătea pe un tron, ţinând între mâinile ridicate o deschizătură hexagonală de întuneric.

Gildas luă Cheia de la Finn şi o introduse în oficiu. Imediat, începu să strălucească; lumină şi căldură dogoreau din ea, dezvăluindu-le feţele murdare, tăieturile

strâmbe, luminând cele mai îndepărtate ascunzişuri ale găurii.

Keiro încuviinţă.

— Se pare că suntem pe drumul cel bun, mormăi el.

Finn nu răspunse. Îl privea pe Sapient; strălucirea veneraţiei şi bucuriei pe chipul bătrânului. Obsesia. Se înfioră până în măduva oaselor.

14

Interzicem creşterea şi, deci, decăderea. Ambiţia, deci disperarea. Deoarece acestea nu sunt decât reflectarea denaturată reciprocă. Mai presus de toate, este interzis Timpul. De acum încolo, nimic nu se va schimba.

Decretul regelui Endor

— Nu cred că o să vrei toate vechiturile astea. Caspar ridică o carte din grămadă şi o deschise. Se uită la literele luminate puternic. Avem cărţi la Palat. Nu mă sinchisesc cu ele niciodată.

— Nu mă surprinzi.

Claudia se aşeză pe pat şi privi deznădăjduită haosul din jur. Cum se putea să aibă atâtea lucruri? Şi atât de puţin timp!

— Iar Sapienţii au mii, adăugă el, aruncând-o deoparte. Eşti atât de norocoasă, Claudia, că nu a trebuit niciodată să te duci la Academie. Credeam că voi muri de plictiseală. Oricum, nu ieşim afară cu şoimii? Servitorii pot face toate acestea. Pentru asta există.

— Da.

Claudia îşi rodea o unghie; îşi dădu seama şi încetă.

— Încerci să scapi de mine, Claudia?

Ea ridică privirea. El o urmărea, cu ochii mici fixaţi în uitătura aceea neputincioasă.

— Ştiu că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, zise el.

— Caspar…

— E în regulă, nu mă deranjează. Este o chestie dinastică, atâta tot. Mama mi-a explicat. Poţi să ai ce iubiţi vrei după ce vom avea un moştenitor. Eu sigur voi avea.

Se uita la el fără să-i vină să creadă. Nu putea să stea jos, nemişcată; se ridică în picioare şi măsură cu pasul camera dezordonată.

— Caspar, ascultă ce spui! Te-ai gândit vreodată ce fel de viaţă vom avea împreună în mausoleul acela de

marmură pe care îl numeşti palat? Trăind o minciună, prefăcându-ne, păstrând zâmbetele false pe chip, purtând haine dintr-o vreme care nu a existat niciodată, etalând, înfrumuseţând şi maimuţărind maniere care ar trebui să existe numai în cărţi? Te-ai gândit la asta?

El era surprins.

— Mereu a fost aşa.

Se aşeză lângă el.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să fii liber, Caspar? Să poţi pleca într-o dimineaţă de primăvară călare şi să porneşti să vezi lumea? Să găseşti aventura şi pe cineva demn de iubirea ta?

Era prea mult. Îşi dădu seama de îndată ce o spusese. Prea mult pentru el. Îl simţi devenind mai rigid, încruntându-se şi uitându-se la ea.

— Ştiu despre ce este vorba. Vocea lui era aspră. Pentru că ai fi preferat să-l ai pe fratele meu. Sfântul Giles. Ei bine, este mort, Claudia, aşa că uită-l.

Apoi zâmbetul îi reveni, viclean.

— Sau este vorba despre Jared?

— Jared?

— Păi, este evident, nu? E mai bătrân, dar unor fete le place aşa.

Vru să-l plesnească, să se ridice şi să-l lovească peste faţa mică, ce râdea înfundat. Rânji la ea.

— Am văzut cum te uiţi la el, Claudia. După cum spuneam, nu mă deranjează.

Ea se ridică mânioasă în picioare.

— Canalie!

— Eşti furioasă. Asta dovedeşte că e adevărat. Tatăl tău ştie despre tine şi despre Jared, Claudia? Ar trebui să-i spun, ce crezi?

Era otrăvit. Era o şopârlă cu limba ascuţită. Zâmbetul lui era tăios. Ea se aplecă, îşi lipi faţa de a lui, iar el se retrase.

— Dacă mai spui aşa ceva, mie sau altcuiva, te omor. Înţelegi, milord Steen? Cu mâna mea, personal, o să-ţi înfig un pumnal în trupul slăbănog. *Te voi omorî aşa cum l-*

au omorât pe Giles.

Tremurând de mânie, ieşi din cameră şi trânti uşa, cu un pocnet ce răsună pe coridor. Fax, bodyguardul, era tolănit afară. Când trecu pe lângă el, acesta se ridică în picioare cu o încetineală insolentă şi, când înaintă pe sub portrete, spre scări, simţi ochii lui aţintiţi în spatele ei şi zâmbetul rece.

Îi ura.

Pe toţi.

Cum poate să spună aşa ceva!

Cum de putea până şi să gândească aşa ceva! Coborând scările ca o vijelie, se năpusti prin uşile duble, servitoarele se feriră din calea ei, de furia ei furtunoasă. Ce minciună mârşavă! Împotriva lui Jared! Jared, care nu ar visa niciodată, nici măcar nu s-ar gândi vreodată la un asemenea lucru!

O strigă pe Alys, care veni în fugă.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară?

— Haina mea de călărie. *Acum!*

În timp ce aştepta, scotea fum pe nări, măsura camera cu pasul, uitându-se prin uşa deschisă din faţa casei la perfecţiunea eternă a gazonului, la cerul albastru, la păunii care-şi exersau ţipetele sinistre.

Mânia ei era caldă şi o mângâie. Când îi aduse haina, şi-o aruncă pe ea şi spuse:

— Plec să călăresc.

— Claudia… Sunt atât de multe de făcut! Mâine plecăm.

— Fă-le tu.

— Rochia de mireasă… ultimele retuşuri.

— Poţi s-o sfâşii în bucăţi, din partea mea.

Apoi dispăru, coborând scările în fugă, traversând curtea şi, alergând, privi în sus şi-l văzu pe tatăl ei stând la fereastra imposibilă din biroul lui, care nu exista, care nici măcar nu era acolo.

Era cu spatele la ea, vorbea cu cineva.

Cineva în birou cu el?

Dar nu mersese nimeni niciodată acolo.

Încetinind, se uită pentru o clipă, nedumerită. Apoi,

temându-se ca el să nu se întoarcă, se grăbi spre grajduri şi-l găsi pe Marcus gata înşeuat, lovind pământul cu piciorul, nerăbdător. Era pregătit şi calul lui Jared, o creatură zveltă, pe nume Tamlin[2], care era, probabil, vreo glumă secretă a Sapientului, pe care ea nu o înţelesese niciodată.

Se uită în jur.

— Unde este Înţeleptul? îl întrebă pe Job.

Băiatul, întotdeauna cu limba legată, mormăi:

— S-a întors în turn, domnişoară. A uitat ceva.

Fata se holbă la el.

— Job, ascultă-mă. Cunoşti pe toată lumea de pe moşie?

— Aproape pe toţi.

Mătură podeaua în grabă, ridicând nori de praf. Voia să-i spună să se oprească, dar asta l-ar fi făcut şi mai agitat, aşa că zise:

— Un bătrân pe nume Bartlett. Pensionat, un servitor de la Curte. Mai trăieşte?

El îşi înălţă capul.

— Da, milady. Are o căsuţă în Hewelsfield. Pe drum în jos de la moară.

Inima ei începu să bată tare.

— Mai este… mintea lui mai este limpede?

Job încuviinţă şi schiţă un zâmbet.

— Este ascuţită ca briciul. Dar nu spune prea multe despre zilele sale la Curte. Doar se uită fix dacă-l întrebi.

Umbra lui Jared întunecă uşa şi el intră încet, gâfâind.

— Scuze, Claudia.

Se urcă în şa, iar ea, punând piciorul în mâinile împreunate ale lui Job, spuse încet:

— Ce ai uitat?

Ochii lui negri îi întâlniră pe-ai ei.

— Un anumit obiect pe care nu am vrut să-l las nepăzit.

Îşi duse discret mâna la haină, la roba verde-închis, cu

---

[2] Tamlin este eroul unei legende folclorice originare din Scoţia, un bărbat capturat de către zâne şi supus unei serii de transformări succesive, pentru a-i împiedica evadarea (n. Red.).

guler înalt, de Sapient.

Ea dădu aprobator din cap, ştiind că era vorba despre Cheie.

În timp ce călăreau, ea se întrebă de ce se simţea atât de ciudat de ruşinată.

Făcură un foc din ciuperci uscate şi din nişte praf de puşcă din geanta lui Gildas şi gătiră carnea, în timp ce vârtejul se dezlănţuia afară. Nu vorbi nimeni mult. Finn tremura de frig, iar tăieturile de pe faţă îl înţepau; simţi că Keiro încă mai era obosit. În ceea ce priveşte fata, era greu de spus. Stătea mai la o parte, mâncând repede, privind, fără să piardă nimic.

În cele din urmă, Gildas îşi şterse grăsimea de pe mâini pe robă.

— Au fost ceva semne de deţinuţi?

— Oile rătăceau, zise Keiro într-o doară. Nu era nici măcar un gard.

— Şi închisoarea?

— De unde să ştiu? Ochi în copaci, probabil.

Finn se cutremură. În cap parcă îi răsunau zgomote şi se simţea ciudat. Voia ca ceilalţi să se culce, să adoarmă, ca să poată să scoată iar Cheia şi să stea de vorbă cu ea. Cu fata de Afară.

— Nu putem merge mai departe, aşa că ar fi bine să ne odihnim. Nu credeţi? propuse el.

— Sună bine, zise leneş Keiro.

Îşi sprijini raniţa de partea din spate a găurii. Dar Gildas se holba la imaginea sculptată pe trunchiul copacului. Se târî mai aproape de ea, întinse mâna şi începu să o frece cu mâinile lui cu vene proeminente. Căzură ghemotoace de licheni. Faţa îngustă părea să iasă din murdărie şi din blana verde de muşchi; mâinile care ţineau Cheia erau desenate atât de bine, că păreau reale. Finn îşi dădu seama că probabil Cheia făcea legătura între nişte circuite din copac şi, o clipă, o înceţoşare a vederii îl prinse cu garda jos, un sentiment că întreaga Carceră era o creatură măreaţă, în ale cărei măruntaie de sârme şi oase se

furişaseră ei.

Clipi.

Nimeni nu părea să fi observat, deşi fata se uita fix la el. Gildas spunea:

— Ne conduce pe drumul pe care a luat-o el. Ca aţa printr-un labirint.

— Aşa că şi-a lăsat propria imagine? rosti tărăgănat Keiro.

Gildas se încruntă.

— Evident că nu. Acesta este un altar creat de Sapienţii care l-au urmat. Ar trebui să mai găsim şi alte semne pe drum.

— Abia aştept.

Keiro se întoarse şi se ghemui.

Gildas se uită fix la spatele lui. Apoi îi zise lui Finn:

— Scoate Cheia. Trebuie să avem grijă de ea. Poate că drumul este mai lung decât credem.

Gândindu-se la pădurea întinsă de afară, Finn se întrebă dacă vor cutreiera prin ea la nesfârşit. Atent, ridică mâna şi luă Cheia din hexagon; ieşi cu un clic uşor şi, imediat, gaura se întunecă, iar aşchiile frunzelor estompară luminile îndepărtate ale închisorii.

Finn stătea ţeapăn şi deloc confortabil, dar rămase nemişcat, ascultând. După mult timp, îşi dădu seama după respiraţia grea a bătrânului că acesta dormea. În legătură cu ceilalţi, nu era sigur. Keiro era întors cu spatele. Attia părea mereu liniştită, de parcă ar fi învăţat că, dacă stătea nemişcată şi era trecută cu vederea, rămânea în viaţă. Afară, furtuna urla prin pădure. Auzi trosnetul crengilor, tumultul valului de dispreţ de departe, simţi puterea vântului care izbea copacii şi cutremura trunchiul de fier de deasupra lui.

Mâniaseră Carcera. Deschiseseră una dintre uşile ei interzise şi depăşiseră o limită. Poate că îi va ţine închişi aici pentru totdeauna, înainte ca ei să fi început.

În sfârşit, nu mai putu aştepta.

Cu grijă, suferind dureri nesfârşite, ca să deranjeze cât mai puţin pătura de frunze, scoase Cheia din buzunar. Era

rece, îngheţată. Degetele lui lăsară urme murdare pe ea şi până şi vulturul din interior era greu de văzut înainte să şteargă condensul de pe suprafaţa ei.

O ţinu strâns.

— *Claudia,* murmură.

Cheia era rece şi moartă.

Nu se aprinse nicio lumină înăuntru. Nu îndrăzni să vorbească mai tare.

Dar tocmai atunci Gildas murmură, aşa că profită şi se ghemui, aducând Cheia mai aproape.

— Mă auzi? spuse către ea. Eşti acolo? Te rog, răspunde.

Furtuna urla. Îi simţea vaietul în dinţi şi în nervi. Închise ochii şi simţi disperarea că îşi imaginase totul, că fata nu exista, că într-adevăr se născuse într-un Pântece, aici.

Şi apoi, parcă născută din teama lui, se auzi o voce, o remarcă blândă.

— *A râs? Eşti sigură că asta a spus?*

Finn deschise brusc ochii. O voce de bărbat. Calmă şi gânditoare.

Se uită înnebunit în jur, fiindu-i teamă că auziseră şi ceilalţi, apoi o fată rosti:

— *... Bineînţeles că sunt sigură. De ce să fi râs bătrânul, Maestre, dacă Giles era mort?*

— Claudia.

Finn şopti numele înainte să se poată opri.

Imediat, Gildas se întoarse; Keiro se ridică în şezut. Înjurând, Finn vârî Cheia în haină, se răsuci şi o văzu pe Attia uitându-se fix la el. Îşi dădu imediat seama că ea văzuse totul.

Keiro îşi scosese cuţitul.

— Aţi auzit? E cineva afară.

Ochii lui albaştri erau vigilenţi.

— Nu.

Finn înghiţi în sec.

— Eu am fost.

— Vorbeai în somn?

— Vorbea cu mine, răspunse încet Attia.

O clipă, Keiro îi privi pe amândoi. Apoi se lăsă la loc pe

spate, dar Finn ştia că nu era convins.

— Serios? spuse fratele lui de cruce. Deci cine-i Claudia?

Merseră în galop pe alee, iar frunzele de un verde-închis ale copacilor formau un tunel deasupra capetelor lor.

— Şi tu îl crezi pe Evian?

— În această privinţă, da.

Se uită în faţă, la moara care se ridica la poalele dealului.

— Reacţia bătrânului a fost cu totul nepotrivită, Maestre. Probabil că l-a iubit pe Giles.

— Nenorocirea îi face pe oameni să reacţioneze în moduri neobişnuite, Claudia.

Jared părea îngrijorat.

— I-ai spus lui Evian că o să-l cauţi pe acest Bartlett?

— Nu. El…

— Ai povestit cuiva? Lui Alys?

Ea pufni.

— Spune-i lui Alys şi în câteva minute vor şti toţi servitorii.

Asta o făcu să-şi amintească. Domoli calul care gâfâia.

— Tata l-a concediat pe maestrul de scrimă. Sau a încercat. Ţie ţi-a mai zis ceva?

— Nu. Încă nu.

Tăcură, în timp ce el se aplecă şi trase zăvorul porţii, mânând calul înapoi, ca să o deschidă larg. Pe partea cealaltă, aleea era brăzdată cu făgaşe, mărginită de gard viu, de tufe de măceş răsucite printre urzici şi buruieni, de inflorescenţe albe de hasmaţuchi.

Jared îşi supse o înţepătură la deget. Apoi spuse:

— Acesta trebuie să fie locul.

Era o căsuţă joasă, pe jumătate ascunsă de un castan măreţ, care creştea lângă ea. Apropiindu-se, Claudia privi încruntată Protocolul ei perfect, acoperişul de paie găurit, pereţii plini de igrasie, copacii noduroşi din livadă.

— Un adăpost pentru săraci.

Jared zâmbi trist.

— Mi-e teamă că da. În această Eră, numai cei bogaţi

cunosc confortul.

Priponiră caii, care păşteau iarba lungă, bogată, de pe margine.

Poarta era spartă, atârna larg deschisă; Claudia văzu că fusese forţată de curând, iar firele de iarbă fuseseră împinse sub ea, încă ude de rouă.

Jared se opri.

— Uşa e deschisă, observă el.

Fata vru să treacă pe lângă el, dar bărbatul zise:

— O clipă, Claudia. Scoase scanerul cel mic şi-l porni. Nimic. Nu e nimeni aici.

— Atunci intrăm şi-l aşteptăm. Nu mai am la dispoziţie decât ziua de azi.

Înaintă cu paşi mari pe potecă; Jared o urmă repede.

Claudia deschise uşa şi mai larg; aceasta scârţâi, iar fetei i se păru că mişcase ceva înăuntru.

— Bună ziua? spuse ea încet.

Tăcere.

Băgă capul pe uşă.

Camera era întunecată şi mirosea a fum. Era luminată de o fereastră joasă, cu oblonul tras şi sprijinit de perete. Focul se stinsese în vatră; intrând, văzu oala înnegrită atârnată de lanţuri, cazmaua, cenuşa luată de curent pe hornul cel mare.

Colţul hornului era marcat de două bănci mici; lângă fereastră se aflau o masă, un scaun, un bufet cu nişte farfurii sparte şi o cană. O ridică şi mirosi laptele din ea.

— Proaspăt.

Spre staulul vacii ducea o uşă mică. Jared se îndreptă spre ea şi privi, aplecându-se sub pragul de sus.

Era cu spatele la ea, dar fata îşi dădu seama, din nemişcarea lui bruscă, de faptul că ceva nu era în regulă.

— Ce e?

El se întoarse, iar chipul îi era atât de palid, încât ea crezu că era bolnav.

— Mi-e teamă că am ajuns prea târziu, răspunse.

Se apropie de el. Bărbatul îi blocă drumul.

— Vreau să văd, mormăi ea.

— Claudia…

— Lasă-mă să văd, Maestre.

Se băgă pe sub braţul lui.

Bătrânul era întins pe jos, în staul. Era destul de evident că avea gâtul rupt. Era aşezat pe spate, cu braţele desfăcute, cu o mână îngropată în paie. Avea ochii deschişi.

În staul mirosea a bălegar vechi. Bâzâiau muşte, iar viespile intrau şi ieşeau prin uşa deschisă; afară behăi o capră mică. Înfiorată şi mânioasă, ea spuse:

— L-au omorât.

— Nu ştim asta.

Jared păru dintr-odată să revină la viaţă. Îngenunche lângă bătrân, îi atinse gâtul şi încheietura mâinii şi trecu scanerul peste el.

— L-au omorât. Ştia ceva despre Giles, despre crimă. Şi-au dat seama că venim aici!

— Cine ar fi putut să-şi dea seama?

Bărbatul se ridică repede în picioare şi se întoarse în camera de zi.

— Evian ştia. Probabil că cineva a ascultat discuţia mea cu el. Apoi mai este Job. L-am întrebat…

— Job e un copil.

— Îi este frică de tata.

— Claudia, şi *mie* mi-e frică de tatăl tău.

Se uită iar la silueta mică, întinsă în paie, domolindu-şi mânia, strângându-se singură în braţe.

— Poţi să vezi semnele, şopti fata.

Urme de mâini. Două vânătăi ca amprentele întunecate ale unor degete mari, adâncite în carne.

— Cineva mare. Foarte puternic.

Jared deschise dulapul şi scoase nişte farfurii.

— Sigur n-a căzut.

Ea se întoarse.

Bărbatul trânti sertarul, se duse la horn şi se uită în sus. Apoi, spre uimirea ei, se urcă pe una dintre bănci şi întinse mâna în întuneric, bâjbâind. Căzu o ploaie de cenuşă.

— Maestre?

— A trăit la Curte, Claudia. Probabil era învăţat.

O clipă, ea nu înţelese. Apoi se răsuci şi privi repede în jur, găsi patul, ridică salteaua plină de păduchi şi o sfâşie.

Afară, se auzi o mierlă ţipând şi dând din aripi.

Claudia se holba.

— Se întorc?

— Poate. Caută mai departe.

Dar, mişcându-se, călcă pe o scândură care scârţâi şi, când îngenunche şi o trase în sus, aceasta se mişcă pe un pivot cu uşurinţa unei utilizări constante.

— Jared!

Era locul în care bătrânul îşi ţinea ascunse comorile. Un portofel ponosit cu nişte monede de cupru, un colier rupt, cu cele mai multe pietre smulse, două condeie, un pergament împăturit şi, ascuns cu grijă la fund, un săculeţ de catifea albastră legat la gură, la fel de mic precum palma ei.

Jared luă pergamentul şi îl răsfoi.

— Pare un fel de testament. Ştiam că şi l-a scris! Dacă a fost învăţat de Sapienţi, este doar…

Aruncă o privire spre ea. Deschisese săculeţul albastru. Din el scoase o bucată mică, ovală, de aur, iar pe spatele ei era gravat vulturul încoronat. O întoarse pe cealaltă parte.

Chipul unui băiat îi privea, cu zâmbetul timid şi direct, cu ochi căprui.

Claudia îi zâmbi amar. Ridică privirea spre tutorele ei.

— Probabil valorează o avere, dar nu l-a vândut niciodată. Sigur l-a iubit foarte mult.

Încet, el zise:

— Eşti sigură…

— Oh, da, sunt sigură. E Giles.

Înlănţuit de mâini
şi de picioare

15

Sapphique a ieşit din Pădurea încâlcită şi a văzut Fortăreaţa de Bronz. Oamenii se strecurau în interiorul zidurilor ei de peste tot.

— Vino înăuntru, l-au îndemnat ei. Grăbeşte-te! Înainte să atace! S-a uitat în jur. Lumea era metal, cerul era metal. Oamenii erau furnici pe câmpiile închisorii.

— Aţi uitat, a spus el, că sunteţi deja înăuntru?

Dar ei au trecut în grabă pe lângă el şi au spus că era nebun.

Legendele lui Sapphique

Furtuna urlase toată noaptea, apoi încetase atât de brusc, că Finn se trezise pe neaşteptate din pricina liniştii aşternute. Părea sinistru după ce bătuse vântul, dar însemna măcar că puteau merge mai departe acum, înainte ca închisoarea să se răzgândească. Keiro se târâse afară şi se întinse, mormăind că înţepenise. După o clipă, vocea i se auzi iar, neobişnuit de slabă:

— Uitaţi-vă la asta.

După ce ieşi, Finn văzu că pădurea era goală. Fiecare frunză, fiecare rotocol metalic subţire de frunziş era aşezat grămadă, în troiene mari.

În locul lor, copacii înfloriseră. Flori de cupru, roşii şi aurii, sclipeau pe deal în sus şi la vale, cât vedeai cu ochii.

În spatele lui, Attia râse.

— E frumos.

El se întorsese, surprins, dându-şi seama că el vedea toate astea numai ca pe un obstacol.

— Nu-i aşa?

— Da. Dar tu… tu eşti obişnuit cu culorile. Dacă vii de Afară.

— Mă crezi?

Ea încuviinţă încet.

— Da. Ai ceva aparte. Nu te potriveşti. Şi numele pe care

l-ai strigat în somn, Claudia. Ţi-o aminteşti?

Aşa le spusese el. Aprobă din cap. Apoi se uită în sus.

— Ascultă, Attia, am nevoie de ajutorul tău. Doar… Uneori vreau să fiu singur. Cheia… ajută viziunile. Uneori trebuie să fiu departe de Keiro şi de Gildas. Înţelegi?

Ea încuviinţase grav, fixându-l cu ochii strălucitori.

— Ţi-am spus, sunt sclava ta. Doar să-mi zici când, Finn.

El se simţi ruşinat. Uitându-se la faţa lui, ea nu mai spuse nimic.

De atunci înaintaseră printr-un peisaj de culoarea unor bijuterii strălucitoare, printre plantaţiile de copaci care coborau, podeaua pădurii spartă şi brăzdată cu râuleţe în mătci izolate, ciudate, crăpate. Insecte pe care Finn nu şi le imaginase vreodată târându-se prin mormanele de frunze care blocau cărarea; le luă ore întregi să le ocolească. Iar sus, pe crengile goale, stăncuţele săreau şi croncăneau în stoluri, urmându-i curioase pe călători, până când Gildas le înjură şi le ameninţă cu pumnul. Apoi, în linişte, zburară toate.

Keiro încuviinţă din cap.

— Deci Sapienţii încă mai au ceva magie, până la urmă.

Gâfâind, bătrânul îl privi.

— Mai bine ar fi funcţionat asupra ta.

Keiro rânji la Finn.

Acesta zâmbi. Se simţea cumva mai uşor şi, cum îşi târa picioarele după Gildas pe cărarea din pădure, începu să simtă ceva ce părea să fie fericire. Evadarea începuse. Gloata era mult în urmă; toată viaţa aceea de luptă brutală, de crimă şi minciuni, de teamă, luase sfârşit. Acum lucrurile aveau să fie diferite. Sapphique îi va arăta drumul de ieşire.

Călcând peste o încurcătură de rădăcini, aproape că-i veni să râdă tare, însă, în loc de asta, băgă mâna în cămaşă şi atinse Cheia.

Şi-o trase imediat.

Era caldă.

Se uită la Keiro, care mergea în faţă. Apoi se întoarse. Attia era acolo unde se afla întotdeauna. La călcâiele lui.

Supărat, se opri.
— Nu vreau o sclavă.
Se opri şi ea.
— Cum spui tu.
Se uită la el cu privirea aceea rănită.
Finn zise:
— E un pârâu pe-aici. Îl aud. Spune-le celorlalţi că mă duc să iau nişte apă.
Fără să mai aştepte, se îndepărtă cu paşi mari de cărare, pătrunzând adânc într-un hăţiş de mărăcini de platină, apoi se ghemui printre tufe. Flori de sârmă flexibile se înălţau în jurul lui, stuf găunos în care micro-Gândacii lucrau de zor.
Scoase în grabă Cheia.
Era riscant. Putea să vină Keiro. Dar acum era fierbinte în mâna lui, iar luminiţele albastre cunoscute erau aprinse în cristal.
— Claudia? şopti nerăbdător. Mă auzi?
— Finn! În sfârşit!
Vocea ei se auzea atât de tare, că îl făcu să înghită în sec; se uită în jur.
— Linişte! Fă linişte, te rog. Vor veni să mă caute.
— Cine?
Părea fascinată.
— Keiro.
— Cine e el?
— Fratele meu de cruce…
— În regulă. Acum ascultă. La baza Cheii este un mic panou pentru degete. E invizibil, dar suprafaţa sa este uşor ridicată. L-ai găsit?
Finn pipăi cu degetele, lăsând urme murdare.
— Nu, spuse el agitat.
— Încearcă! Crezi că el are un obiect diferit?
Întrebarea nu i se adresa lui Finn. Îi răspunse cealaltă voce, cea pe care şi-o amintea ca fiind Jared.
— Aproape sigur sunt identice. Finn, foloseşte-ţi vârfurile degetelor. Caută pe margine, pe faţetele de lângă margine.

Cine credeau ei că este el! Pipăi, iar mâinile îl dureau.
— Finn!
Keiro era chiar în spatele lui. Sări în picioare, băgând Cheia la loc, gâfâind.
— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să beau o gură de apă în linişte?
Mâna fratelui său de cruce îl trase înapoi în mormanul de frunze.
— Stai jos şi taci din gură. Avem vizitatori.

Claudia se lăsă pe vine şi înjură nemulţumită.
— A dispărut! De ce a dispărut?
Jared se duse la fereastră şi se uită afară, la haosul total din curte.
— Nu are-a face. Custodele urcă scările.
— Ai auzit cum vorbea? Şi acum era atât de... înfricoşat.
— Ştiu cum se simte.
Jared scoase un carneţel mic din buzunarul hainei sale de călărie şi i-l dădu fetei.
— Aceasta este versiunea integrală a testamentului bătrânului. Citeşte-l pe drum.
Uşi trântite. Voci afară. A tatălui ei. A lui Caspar.
— După aceea, să-l ştergi imediat, Claudia. Am şi eu o copie.
— Ar trebui să facem ceva. Cu trupul.
— Nu am fost acolo, ai uitat?
Nici nu rosti bine cuvintele, că uşa se deschise. Claudia strecură calmă carneţelul în rochie.
— Draga mea.
Tatăl ei intră şi se opri în faţa ei. Ea se ridică în picioare, ca să-l întâmpine. Era îmbrăcat cu redingota sa neagră obişnuită, la gât avea eşarfa scumpă de mătase, era încălţat cu cizmele din cea mai fină piele. Dar astăzi purta o floare albă la butonieră, parcă pentru a marca ocazia, şi, pentru că asta nu era deloc în firea sa, ea se holbă surprinsă la floare.
— Eşti gata? întrebă el.
Încuviinţă din cap. Era îmbrăcată într-o rochie de

călătorie de un albastru-închis şi avea deasupra o manta, cu un buzunar special cusut pentru a pune Cheia în el.

— O dimineaţă importantă pentru Casa Arlex, Claudia. Începutul unei noi vieţi pentru tine, pentru noi toţi.

Părul lui, înspicat cu argintiu, era prins bine la spate, ochii îi erau întunecaţi de satisfacţie. Îşi trase mănuşile înainte să îi ia mâna, de parcă ar fi ştiut că degetele sale reci şi umede erau neplăcute pentru ea. Îl privi fără să zâmbească, în mintea ei fiind bătrânul mort în paie, cu ochii deschişi.

Ea zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Sunt gata, sir.

El încuviinţă.

— Am ştiut mereu că vei fi. Am ştiut mereu că nu mă vei dezamăgi niciodată.

Aşa cum a făcut mama? se întrebă ea tăios. Dar nu spuse nimic, iar tatăl ei aprobă scurt din cap către Jared şi o conduse afară. Pătrunseră în holul cel mare, păşind pe podeaua presărată cu lavandă, coborâră printre rândurile de servitori fascinaţi, Custodele Carcerei şi fiica sa cea mândră, pornind la drum pentru căsătoria care o va face regină. Şi, la un semn al lui Ralph, personalul ovaţionă şi aplaudă, azvârli cu irişi la picioarele lor; sunară din clopoţele de argint în cinstea nunţii pe care nu aveau să o vadă.

Jared merse în urma lor, cu o tolbă de cărţi sub braţ. Dădu mâna cu servitorii mâhniţi de plecarea lui, care îi întinseră pacheţele cu dulciuri, promiţând să păstreze turnul în siguranţă, să nu atingă niciunul dintre instrumentele sale preţioase, să hrănească puiul de vulpe şi păsările.

După ce se aşeză în diligenţă şi privi înapoi, Claudia simţi un nod de tristeţe în gât. Tuturor avea să le fie dor de Jared, de felul său blând de a fi, de înfăţişarea sa fragilă, de amabilitatea de a le trata copiii care tuşeau şi de a-i sfătui pe fiii lor încăpăţânaţi. Niciunul nu părea să regrete să o vadă *pe ea* plecând.

Dar a cui era vina? Ea jucase jocul. Era stăpâna casei,

fata Custodelui.

Rece ca gheaţa. Tare ca piatra.

Ridică mâna şi zâmbi spre Alys.

— Patru zile de călătorie. Am de gând să călăresc măcar jumătate din ele.

Bona ei se încruntă.

— Mă îndoiesc că va călări contele. Şi probabil va dori să stai în diligenţa lui o vreme.

— Ei bine, deocamdată nu sunt măritată cu el. Când voi fi, va afla repede că ceea ce vreau eu contează.

Dacă o credeau dură, aşa va fi. Totuşi, în timp ce erau aduşi caii şi se adunau călăreţii, iar diligenţele porniră încet spre poartă, nu voia decât să stea aici, în casa în care trăise de când se născuse, şi se aplecă pe fereastră, făcând cu mâna şi strigându-i pe toţi, cu ochii scăldaţi pe neaşteptate în lacrimi.

— Ralph! Job! Mary-Ellen!

Iar ei îi făcură la rândul lor cu mâna, o mulţime de batiste şi de porumbei albi înălţându-se de pe acoperiş, iar albinele din caprifoi bâzâiră, în timp ce diligenţa se hurduca pe podul de lemn. În apele de un verde-închis ale şanţului de apărare văzu casa reflectată, văzu găinuşele-de-baltă şi lebedele maiestuoase şi, în spatele ei, într-o mare procesiune, căruţele, caretele, călăreţii, câinii de vânătoare, şoimarii însoţitorilor ei, ai casei Custodelui Carcerei, în ziua în care planurile sale începeau să se îndeplinească.

Se lăsă pe spate în bătaia vântului, pe bancheta de piele, şi-şi suflă părul din ochi.

Ei bine, poate.

Erau bărbaţi şi totuşi cum puteau fi?

Aveau cel puţin doi metri şi jumătate în înălţime şi un mers stângaci, neobişnuit, păşind ca bâtlanii, ignorând mormanele de frunze ascuţite, croindu-şi drum direct prin ele.

Finn simţi strânsoarea mâinii lui Keiro atât de puternic pe braţul său, că îl duru. Apoi fratele său îi spuse încet la

ureche un singur cuvânt:

— *Picioroange.*

Desigur. Când unul trecu pe lângă ei, le văzu de aproape, picioroange metalice înalte până la genunchi, iar bărbaţii mergeau pe ele foarte bine, cu paşi mari, şi mai observă că foloseau înălţimea pentru a atinge anumite puncte din copaci, noduri mici pe trunchiuri, şi că aceşti arbori germinau imediat fructe semiorganice, pe care ei le culegeau.

Întoarse capul să se uite după Gildas, însă, oriunde vor fi fost ascunşi Sapientul şi fata, erau invizibili pentru el.

Urmări şirul de bărbaţi înaintând printre copaci. În timp ce coborau dealul, păreau să se micşoreze, iar Finn văzu foarte clar cum bărbatul de la capătul şirului sclipi, de parcă ar fi trecut printr-o perturbaţie în aer.

După o vreme, li se mai vedeau doar capetele şi umerii. Apoi dispărură.

Keiro aşteptă mult înainte să se ridice. Fluieră uşor şi un morman de frunze din apropiere se mişcă. Apăru capul argintiu al lui Gildas, care întrebă:

— Au plecat?

— Sunt destul de departe.

Keiro o văzu pe Attia ieşind în grabă, apoi se întoarse. Aruncându-i o privire fratelui său de cruce, zise încet:

— Finn?

Se întâmpla. Pentru că se uitase la perturbaţia din aer. Pielea i se făcu de găină, avea mâncărimi, gura i se uscă, limba îi înţepeni, îşi frecă buzele cu mâna.

— Nu, mormăi.

— Ţine-l, interveni Gildas.

De undeva de la distanţă, Keiro zise:

— Aşteaptă.

Şi apoi Finn mergea. Mergea drept într-acolo, spre golul dintre două crengi mari de cupru, unde aerul se mişcase, de parcă ar fi căzut praf printr-o coloană de lumină, de parcă s-ar fi deschis o gaură în Timp. Şi când ajunse la ea, se opri, întinzând ambele mâini în faţă, de parcă ar fi fost orb. Era o gaură de cheie pentru ieşirea din lume.

Prin ea sufla un curent.

Simţi străfulgerări de durere. Se chinui să le facă faţă, pipăind, atingând marginile, apropiindu-şi chipul, lipind ochiul de fanta de lumină, uitându-se prin ea.

Văzu un licăr de culoare. Era atât de puternic, că îi făcu ochii să lăcrimeze şi icni. Acolo se mişcau forme, o lume verde, un cer la fel de albastru ca în visele sale, o creatură mare care bâzâia, neagră şi chihlimbarie, se repezea spre el.

Ţipă şi se împletici înapoi, îl simţi pe Keiro prinzându-l de ambele braţe pe la spate.

— Mai uită-te, frate. Ce vezi? Ce este, Finn?

Se moleşi. Îi pieri toată forţa din picioare şi căzu în pătura de frunze. Attia îl dădu la o parte pe Keiro. Turnă repede apă într-o cupă şi i-o întinse lui Finn; orbeşte, el o luă şi bău din ea, apoi închise ochii şi-şi lăsă capul în mâini, ameţit şi simţindu-se rău. Avea greţuri. Apoi vomită.

Vocile de deasupra lui se înfuriară. Când putu să le audă, îşi dădu seama că una era a Attiei.

— … să-l tratezi aşa! Nu vezi că-i este rău?

Râsul lui Keiro era dispreţuitor.

— O să-i treacă. Este Clarvăzător. Vede lucruri. Lucruri pe care trebuie să le ştim.

— Nu-ţi pasă deloc de el?

Finn îşi înălţă capul. Fata se uita în sus, la Keiro, cu pumnii încleştaţi. Ochii ei îşi pierduseră privirea rănită; acum ardeau de mânie.

Keiro continuă să rânjească batjocoritor.

— Este fratele meu. Sigur că-mi pasă de el.

— Nu-ţi pasă decât de tine. Se întoarse spre Gildas. Şi ţie la fel, Maestre. Tu…

Se opri. Era clar că Gildas nu o asculta. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu o mână de un copac de metal, privind fix înainte.

— Veniţi aici, spuse el încet.

Keiro întinse un braţ, iar Finn îl prinse, ridicându-se nesigur în picioare. Se duseră la Sapient şi stătură lângă el, privind şi văzând ceea ce vedea şi el.

Pădurea se termina aici. În faţa lor, un drum îngust cobora spre Oraş. Acesta se afla în spatele zidurilor, într-un peisaj incandescent de câmpii goale. Case adunate la un loc, construite din bucăţi de metal, turnuri şi parapete de lemn negru neobişnuit, acoperite cu tablă şi frunze de cupru.

Pe drumul spre el se scurgeau sute de oameni, în lungi şiruri gălăgioase, râzând, strigând şi cântând, în mulţimi şi în căruţe, ducând copii şi mânând turme de oi.

Cu genunchii sprijiniţi pe bancheta diligenţei, Claudia citi din micul carneţel, în timp ce Alys dormea. Diligenţa săltă; afară, pădurile şi câmpurile verzi ale moşiei Custodelui treceau pe lângă ea într-un nor de praf şi de muşte.

Numele meu este Gregor Bartlett. Acesta este testamentul meu. Mă rog ca cei care-l vor găsi să-l păstreze în siguranţă şi, când va veni vremea, să-l folosească, pentru că s-a făcut o mare nedreptate, iar eu sunt singurul rămas în viaţă care ştie despre ea.

Am lucrat la Palat de copil. Am fost grăjdar, surugiu pe poştalion, apoi servitor în casă. Am devenit de încredere şi am ajuns să fiu important. Am fost Valetul Camerei ultimului Rege şi îmi amintesc de prima sa soţie, o femeie firavă, drăguţă, de peste mări, cu care s-a căsătorit când erau amândoi tineri. Când s-a născut primul lui fiu, Giles, mi-a fost încredinţat mie. M-am îngrijit să-i găsesc doică, am angajat servitoare pentru creşterea lui. El era Moştenitorul; nimic nu era precupeţit pentru confortul lui. Pe măsură ce băiatul creştea, am ajuns să-l iubesc ca pe propriul meu fiu. Era un copil fericit. Chiar şi când a murit mama sa, iar Regele s-a recăsătorit, a locuit în aripa sa din Palat, înconjurat de jucăriile sale dragi şi de animalele sale de companie, propriul său cămin. Eu nu am copii. Băiatul a devenit viaţa mea. Trebuie să credeţi asta.

Treptat, am simţit o schimbare. Pe măsură ce el creştea, tatăl său venea la el din ce în ce mai puţin. Acum mai avea

un fiu, pe contele Caspar, un copil gălăgios, răsfăţat de femeile de la Curte. Şi mai era noua Regină.

Sia este o femeie ciudată, solitară. Se spune că Regele s-a uitat odată din trăsură, în timp ce era condus pe un drum din pădure, iar ea stătea acolo, la intersecţie. Se spune că atunci când a trecut pe lângă ea, i-a văzut ochii – sunt ciudaţi, cu irisuri spălăcite – şi din acel moment nu a mai putut să nu se gândească la ea. A trimis mesageri înapoi, dar nu era nimeni acolo. A pus să fie căutată prin satele şi moşiile din apropiere, a emis proclamaţii, a oferit recompense nobililor săi, dar nu a găsit-o nimeni. Şi apoi, câteva săptămâni mai târziu, în timp ce mergea prin grădinile Palatului, a ridicat privirea şi ea era acolo, stătea lângă fântână.

Nimeni nu ştie cine au fost părinţii ei sau de unde vine. Eu cred că este vrăjitoare. Ceea ce a devenit clar la scurt timp după naşterea fiului ei a fost ura sa pentru Giles. Nu şi-a arătat-o niciodată faţă de Rege sau de curteni; în prezenţa lor, era atentă să îl cinstească pe Moştenitor. Dar eu am văzut-o.

A fost logodit la şapte ani cu fata Custodelui Carcerei. O fetiţă trufaşă, dar părea să o placă…

Claudia zâmbi. Uitându-se la Alys, se aplecă pe fereastră. Diligenţa tatălui ei era în spate; probabil o împărţea cu Evian. Citi mai departe.

…fer*icirea petrecerii celei de-a şaptea aniversări a sa, o noapte în care am vâslit pe lac, la lumina stelelor, iar el mi-a zis ce fericit era.*

Nu am să uit niciodată cuvintele pe care mi le-a spus.

Moartea tatălui l-a afectat rău. A devenit singuratic. Nu mai participa la dansuri şi la jocuri. A învăţat din greu. Mă întreb acum dacă începuse să se teamă de Regină. Nu a spus niciodată. Acum o să trec direct la sfârşit. În ziua dinaintea accidentului de călărie am primit un mesaj de la sora mea, care locuia la Casa şi era bolnavă. I-am cerut lui Giles permisiunea să mă duc la ea; băiatul era foarte

îngrijorat şi a insistat ca bucătăresele să-mi pregătească un pachet cu delicatese pe care să i le duc. S-a mai asigurat şi că voi avea o trăsură. Mi-a făcut cu mâna la plecare, de pe scările curţii exterioare. Atunci l-am văzut ultima oară.

Când am sosit, sora mea se simţea foarte bine. Habar nu avea de mesajul trimis.

Inima mi s-a umplut de presimţiri negre. M-am gândit la Regină. Am vrut să mă întorc imediat, dar vizitiul, care era probabil omul Reginei, a refuzat, spunând că armăsarii erau epuizaţi. Eu nu mai sunt călăreţ, dar am înşeuat un cal de la han şi am pornit înapoi, galopând tare, întreaga noapte. Nu voi încerca să descriu prin ce agonie am trecut. Am ajuns sus pe deal şi am văzut miile de turnuri ale Curţii şi am observat că la fiecare dintre ele flutura un steag negru.

Nu-mi mai amintesc multe după aceea.

Puseseră băiatul pe un catafalc în Marea Sală de Consiliu şi, după ce a fost gata, am cerut permisiunea să mă apropii de el. De la Regină a venit un mesaj şi un bărbat care să mă escorteze. Era secretarul Custodelui, un bărbat înalt şi tăcut, pe nume Medlicote...

Claudia fu atât de surprinsă, încât fluieră. Alys sforăi şi se întoarse pe partea cealaltă.

...am urcat scările ca o fiinţă terminată. Băiatul meu era întins acolo şi îl făcuseră frumos. M-am aplecat să-i sărut faţa, iar ochii îmi erau plini de lacrimi.

Şi apoi m-am oprit.

Ah, făcuseră o treabă bună. Oricine va fi fost băiatul, avea aceeaşi vârstă şi aceeaşi culoare a pieii, iar bagheta de piele fusese folosită cu grijă. Dar eu am ştiut; am ştiut.

Nu era Giles.

Cred că am râs. O emanare de bucurie. Mă rog să nu fi observat nimeni, să nu ştie nimeni. Am suspinat, m-am retras, m-am prefăcut a avea inima sfâşiată, bătrânul doborât de durere. Totuşi, ştiu secretul pe care Regina şi

poate că şi Custodele vor ca nimeni să nu-l afle.

Că Giles este în viaţă.

Şi unde altundeva ar putea fi decât în Carceră?

Alys mormăi, căscă şi deschise ochii.

— Ne apropiem de han? întrebă ea somnoroasă.

Claudia se uita fix la carneţel, cu ochii mari. Îşi privea bona de parcă nu o mai văzuse până atunci. Apoi se uită în jos şi mai citi o dată ultima propoziţie.

Şi încă o dată.

16

Nu mă sfida, John. Şi fii pregătit. La Curte sunt comploturi şi conspiraţii împotriva noastră. În ceea ce o priveşte pe Claudia, din ceea ce spui, a văzut deja ceea ce caută. Ce amuzant că nici măcar nu l-a recunoscut.

Regina Sia către Custode;
scrisoare personala

Trecură multe ore până când reuşi să-l găsească pe Jared singur. Era agitaţie cu găsitul camerelor lor, hangiul făcea plecăciuni şi reverenţe, cina, numeroase conversaţii scurte cu Evian, atenţia calmă a tatălui ei, plângerile lui Caspar referitoare la calul lui.

Dar, în cele din urmă, târziu după miezul nopţii, ciocăni la uşa camerei lui din pod şi se strecură înăuntru.

El stătea la fereastră, uitându-se la stele, iar o pasăre îi ciugulea pâine din palme. Ea spuse:

— Tu nu dormi niciodată?

Jared zâmbi.

— Claudia, asta-i o prostie. Dacă te prind aici, ştii ce vor crede.

Ea răspunse:

— Te pun în pericol, ştiu. Dar trebuie să vorbim despre ce scria acolo.

El tăcu o clipă. Apoi dădu drumul păsării, închise fereastra şi se întoarse, iar ea văzu cearcănele de sub ochii lui.

— Da.

Se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, ea zise:

— Nu l-au omorât pe Giles. *L-au închis.*

— Claudia…

— N-au vărsat sânge Havaarna! Sau poate că i-a fost frică Reginei. Sau tatălui meu… Fata îşi ridică privirea. Este adevărat. Tata trebuie să ştie.

Tristeţea din vocea ei îi şocă pe amândoi. Ea se aşeză pe

un scaun.

— Şi mai e ceva. Băiatul acesta, Finn. Prizonierul. Vocea lui… pare familiară.

— Familiară?

El o privi cu atenţie.

— Am mai auzit-o, Maestre.

— Îţi imaginezi. Nu presupune aşa ceva, Claudia.

Ea tăcu un moment. Apoi ridică din umeri.

— Oricum, trebuie să mai încercăm.

Jared încuviinţă din cap. Merse şi încuie uşa, prinse un dispozitiv mic pe ea şi îl ajustă. Apoi se întoarse.

Claudia pregătise Cheia. Activă canalul de vorbire şi apoi micul circuit vizual pe care îl descoperiseră. El stătea în spatele ei, privind holograma cu vulturul care dădea încet din aripi.

— Ai şters carneţelul?

— Desigur. Complet.

În timp ce Cheia începu să strălucească, el rosti încet:

— Nu au avut nicio problemă să verse sângele bătrânului, Claudia. Poate că ştiu deja că am căutat prin casa lui. Probabil se tem că am găsit ceva.

— Te referi la tata. Ea ridică privirea. Nu o să-mi facă rău. Dacă mă pierde pe mine, pierde tronul. Iar eu am să te protejez, Maestre, jur.

Zâmbetul lui era trist. Claudia ştia că el nu credea în puterea ei de a-l apăra.

Foarte încet, Cheia vorbi.

— Mă auzi?

Claudia zise:

— El este! Atinge panoul, Finn. Atinge-l! L-ai găsit?

— Da. Păru să ezite. Ce se va întâmpla dacă-l ating?

— O să ne putem vedea, cred. Nu o să-ţi facă rău. Încearcă-l, te rog.

Urmă o secundă în care nu se auzi nimic, apoi câteva pârâituri. Şi apoi Claudia aproape că sări înapoi. Din cheie se proiectă o rază. Aceasta se transformă într-un pătrat şi, ghemuit înăuntrul lui, speriat şi murdar, se afla un băiat.

Era înalt şi foarte slab, cu faţa înfometată şi neliniştită.

Avea părul drept şi lung, legat la spate cu o aţă făcută nod, iar hainele sale erau cele mai murdare pe care le văzuse vreodată, de un cenuşiu şi un verde noroios, foarte uzate. Avea prinse la curea o sabie şi un cuţit ruginit.

Se uita uimit la ea.

Finn văzu o regină, o prinţesă.

Faţa ei era curată, părul îi strălucea. Purta o rochie dintr-o mătase lucioasă şi un colier de perle care ar fi valorat o avere dacă s-ar fi găsit un cumpărător destul de bogat. Observă imediat că nu suferise niciodată de foame, că mintea ei era limpede şi inteligentă, în spatele ei, privea un bărbat sobru, cu părul închis la culoare, îmbrăcat în haină de Sapient, care făcea de râs zdreanţa lui Gildas.

Claudia tăcu atât de mult, că Jared se uită la ea. Văzu că era şocată, probabil din cauza stării băiatului, aşa că zise încet:

— Carcera pare să nu fie un paradis, până la urmă.

Băiatul îl privi.

— Îţi baţi joc de mine, Maestre?

Jared clătină trist din cap.

— Nu. Spune-ne cum ai ajuns în posesia acestui obiect.

Finn se uită în jur. Ruinele erau liniştite şi cufundate în întuneric, silueta Attiei era ghemuită în pragul uşii, supraveghind bezna de afară. Dădu din cap către el, liniştindu-l. El privi înapoi la holoecran, fiindu-i teamă că lumina lui îi va da de gol.

În timp ce le povestea despre vulturul de pe încheietura mâinii sale, o privea pe Claudia. Se pricepea să citească feţe, dar a ei era greu de descifrat, se controla bine, nu lăsa să se vadă nimic, deşi din cea mai uşoară mărire a ochilor îşi dădea seama că era fascinată. Apoi începu să îndruge minciuni, despre cum a găsit Cheia într-un tunel părăsit, fără să le povestească despre Maestra, despre moartea ei, despre ruşinea lui, de parcă nimic din toate acestea nu s-ar fi petrecut vreodată. Attia se uită la el, dar băiatul îşi feri chipul. Le spuse despre Gloată, despre lupta groaznică pe care o dusese cu Jormanric, cum îl învinsese pe gigant în luptă, furase trei inele cu cap de mort de pe

mâinile lui, îi scosese pe prietenii lui din iad. Despre cum mergeau pe o cărare sacră spre ieşirea din închisoare.

Ea ascultă atentă, punând întrebări scurte. Habar nu avea dacă ea credea ceva din ce spunea el. Sapientul tăcea, o singură dată ridică dintr-o sprânceană, când Finn vorbi despre Gildas.

— Deci Sapienţii încă mai supravieţuiesc? Dar ce s-a întâmplat cu Experimentul, cu structurile sociale, cu rezervele de hrană? Cum s-a năruit totul?

— Lasă asta, spuse nerăbdătoare Claudia. Nu înţelegi ce înseamnă semnul cu vulturul, Maestre? *Nu înţelegi?*

Ea se aplecă înainte.

— Finn. De cât timp eşti în Carceră?

— Nu ştiu. Se încruntă. Eu… doar îmi amintesc…

— Ce?

— Ultimii trei ani. Am… amintiri, dar…

Se opri. Nu voia să-i spună despre atacurile lui.

Ea încuviinţă din cap. Avea mâinile împreunate în poală, observă el. Un inel cu diamant strălucea pe unul dintre degete.

— Ascultă, Finn. Îţi par cunoscută? Mă recunoşti?

Inima lui tresări.

— Nu. Ar trebui?

Ea îşi muşcă buza. Finn îi simţi încordarea.

— Finn, ascultă-mă. Cred că tu ai putea fi…

— FINN!

Ţipătul Attiei fu înăbuşit. Cineva o prinse şi îi puse mâna la gură.

— Prea târziu, spuse Keiro bucuros.

Din întuneric apăru Gildas şi se uită la holoecran. O clipă, el şi Jared se priviră uimiţi.

Apoi ecranul se stinse.

***

Sapientul îngăimă o rugăciune. Se întoarse şi se uită la Finn, iar obsesia se întorsese în ochii lui albaştri.

— L-am văzut! L-am văzut pe Sapphique!

Deodată, Finn se simţi foarte obosit.

— Nu, spuse el, privind-o pe Attia luptându-se să scape din strânsoarea lui Keiro. Nu era el.

— L-am văzut, prostule! L-am văzut!

Bătrânul îngenunche cu greu în faţa Cheii. Întinse mâna şi o atinse.

— Ce a spus, Finn? Ce mesaj ne-a trimis?

— Şi de ce nu ne-ai zis că poţi să vezi oameni cu ea? interveni Keiro. Nu ai încredere în noi?

Finn ridică din umeri. El, şi nu Claudia, fusese cel care vorbise cel mai mult, îşi dădu seama. Dar trebuia să-i lase să-şi dea în continuare cu presupusul. Aşa că spuse:

— Sapphique… ne avertizează.

— În legătură cu ce?

Îngrijindu-şi mâna muşcată, Keiro se uită urât la fată.

— Târfa, mormăi el.

— Cu pericolul.

— Ce fel de pericol? Tot locul este…

— De sus, răspunse Finn la întâmplare. Pericol de sus.

Se uitară cu toţii într-acolo.

În aceeaşi clipă, Attia ţipă şi se aruncă într-o parte; Gildas înjură. Plasa căzu ca pânza unui păianjen, cu greutăţi la fiecare capăt; se prăbuşi pe Finn, turtindu-l în urma impactului; se ridică un nor de praf şi liliecii ţipară. O clipă, i se tăie respiraţia, apoi îşi dădu seama că Gildas se lupta şi era încâlcit în plasă lângă el, că amândoi erau prinşi în nişte frânghii grele, mânjite cu o răşină moale.

— Finn!

Attia îngenunche şi trase de plasă; mâna i se lipi şi şi-o retrase în grabă.

Keiro îşi scosese sabia; o dădu pe fată la o parte şi lovi în cabluri, dar acestea erau împletite cu metal, iar sabia zăngăni. În acelaşi timp, în ruină începu să sune o alarmă puternică, pe o notă înaltă, tânguitoare.

— Nu-ţi pierde timpul, mormăi Gildas. Apoi adăugă furios: Plecaţi de-aici!

Keiro se uită fix la Finn.

— Nu-mi părăsesc fratele de cruce.

Finn se luptă să se ridice în picioare, dar nu reuşi. Preţ de o clipă, îi reveni în minte întregul coşmar de a fi înlănţuit în faţa camioanelor celor din Vocea civică; apoi bolborosi:

— Faceţi după cum spune.

— Putem să luăm chestia aia de pe voi. Keiro se uită frenetic în jur. Dacă am avea un fel de pivot.

Attia înşfacă o bară de metal din perete. Aceasta se transformă în rugină în mâinile ei şi o aruncă urlând.

Keiro trase de plasă. Se murdări de ulei negru pe mâini şi pe haină; înjură, dar continuă să tragă, iar Finn se ridică, însă, după o secundă, căzură cu toţii, învinşi de greutate.

Keiro se ghemui lângă plasă.

— Vă găsesc eu. Vă salvez. Dă-mi Cheia.

— Ce?

— Dă-mi-o. Altfel o vor găsi asupra ta şi ţi-o vor lua.

Degetele lui Finn cuprinseră cristalul cald. Pentru o clipă, observă privirea speriată a lui Gildas prin plasă; Sapientul spuse:

— Finn, nu. Nu o să-l mai vedem vreodată.

— Tacă-ţi fleanca, bătrâne. Furios, Keiro se întoarse. Dă-mi-o, Finn. *Acum.*

Voci afară. Lătrături de câini pe cărare.

Finn se răsuci. Strecură Cheia prin plasa uleioasă; Keiro o prinse şi o trase afară, iar degetele sale mânjiră cu ulei vulturul perfect. O vârî în haină, apoi scoase unul dintre inelele lui Jormanric şi îl puse pe degetul lui Finn.

— Unul pentru tine. Două pentru mine.

Alarma se opri.

Keiro se retrase, uitându-se în jur, dar Attia dispăruse deja.

— Am să vă găsesc, jur.

Finn nu se mişcă. Dar, imediat ce Keiro dispăru în întunericul închisorii, apucă lanţurile şi şopti:

— Va funcţiona doar în cazul meu. Sapphique vorbeşte doar cu mine.

Nu ştia dacă Keiro îl auzise, căci uşile se deschiseră

chiar în acel moment, lumini le intrară în ochi, câinii muşcară în gol, spre mâinile şi faţa lui.

Jared se uita îngrozit la ea.
— Claudia, e nebunie curată…
— Ar putea fi el. Ar putea fi Giles. O, da, arată altfel. Mai slab. Mai epuizat. Mai bătrân. Dar ar putea foarte uşor să fie el. Are vârsta potrivită, constituţia potrivită. Părul. Fata zâmbi. Ochii potriviţi.
Măsură agitată camera cu pasul. Nu voia să spună că starea băiatului o îngrozise. Ştia că eşuarea Experimentului Carcera era o lovitură groaznică, că toţi Sapienţii vor fi zguduiţi de asta. Lăsându-se brusc pe vine lângă focul care se stingea, spuse:
— Maestre, trebuie să dormi, şi eu la fel. Mâine voi insista să călătoreşti cu mine. Putem să citim *Istoriile* lui Alegon până când adoarme Alys, iar apoi putem vorbi. Astă seară mai zic doar atât: dacă nu este Giles, ar putea fi. Putem pretinde că este. Cu testamentul bătrânului şi cu semnul de pe încheietura mâinii băiatului, am putea strecura îndoiala. Suficientă cât să oprim căsătoria.
— ADN-ul lui…
— Nu este permis de Protocol. Ştii asta.
El clătină din cap.
— Claudia, nu pot să cred… e imposibil.
— Gândeşte-te la asta. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Pentru că, şi în cazul în care acest băiat nu e Giles, Giles se află undeva acolo. Caspar nu este Moştenitorul, Jared. Iar eu am de gând să dovedesc asta. Dacă presupune să îi provoc pe Regină şi pe tata, am s-o fac.
Se opri în uşă, nedorind să-l părăsească în această stare, vrând să spună ceva care să-i uşureze durerea.
— Trebuie să-l ajutăm. Trebuie să-i ajutăm pe toţi din iadul acela.
El stătea cu spatele la ea, dar încuviinţă din cap. Zise rece:
— Du-te la culcare, Claudia.
Ea se furişă din camera lui pe coridorul întunecat.

Departe, într-un alcov, ardea o lumânare. În timp ce mergea, rochia ei foşni pe rumeguşul de pe jos, iar la uşa ei se opri şi se uită înapoi.

Hanul părea tăcut. Dar la uşa camerei lui Caspar o mişcare slabă, bruscă, o făcu să privească atentă şi-şi muşcă buza de groază. Fax, bărbatul cel mare, era întins acolo, pe două scaune.

Se uita drept la ea. În mod ironic, cu o căutătură care îi dădu fiori, el înălţă cana pe care-o avea mână.

17

Statuile antice reprezentau Justiţia întotdeauna oarbă. Dar dacă vede, vede totul, iar Ochiul ei este rece şi fără Milă. Cine ar fi în siguranţă în faţa unei astfel de priviri?

An de an, Carcera şi-a întărit strânsoarea. A făcut iad din ceea ce ar fi trebuit să fie Rai.

Poarta este încuiată; cei de Afară nu aud strigătele noastre. Aşa că, în secret, am început să creez o cheie.

Jurnalul lordului Calliston

Când trecu prin poarta Oraşului, Finn observă că avea dinţi.

Avea forma unei guri larg deschise, cu incisivi de metal care păreau ascuţiţi ca o lamă. Bănui că exista un mecanism care o închidea în cazuri de urgenţă, creând o muşcătură de netrecut.

Se uită la Gildas, sprijinindu-se obosit de căruţă. Bătrânul era plin de vânătăi şi avea buza umflată de la lovitura pe care i-o dăduseră. Finn spuse:

— Ar trebui să fie oameni de-ai tăi aici.

Sapientul îşi scărpină faţa cu mâinile legate şi răspunse sec:

— Dacă sunt, nu impun mult respect.

Finn se încruntă. Fusese numai vina lui Keiro. Primul lucru pe care oamenii-cocor îl făcuseră după ce îi scoseseră din capcană fusese să caute în raniţa lui Gildas. Scoseseră prafurile şi alifiile, penele învelite cu grijă, cartea *Cântecele lui Sapphique* pe care o lua mereu cu el. Nu îi interesase nimic. Dar când găsiră pachetele cu carne, se uitară unii la alţii. Unul dintre ei, un bărbat slab, sfrijit, se întorsese pe picioroange şi spusese:

— Deci voi sunteţi hoţii.

— Ascultă, prietene, rostise posomorât Gildas, habar nu am avut că oaia era a voastră. Toţi trebuie să mâncăm. Am să vă plătesc în cunoştinţele mele. Sunt Sapient cu o

anumită înzestrare.

— Ah, fii convins c-o să plăteşti, bătrâne.

Bărbatul îl privise drept în ochi. Se uitase la toţi camarazii săi; cu toţii păruseră amuzaţi.

— Cu mâinile tale, cred, când Justiţiile vor vedea asta.

Finn fusese legat atât de strâns, că sfoara îi ardea pielea. Târât afară, văzuse o căruţă mică, la care era înhămat un măgar; bărbaţii-cocori săriră în ea, alunecând uşor de pe picioroangele ciudate de metal.

Legat în spate, Finn se împleticise lângă bătrân, pe drumul ce ducea în Oraş. Se uitase înapoi de două ori, sperând să-l vadă pe Keiro sau poate pe Attia, doar să-i zărească, să le facă un semn mic, dar pădurea era departe acum, o strălucire îndepărtată de culori imposibile, iar drumul cobora drept ca o săgeată pe panta metalică, lungă, de fiecare parte a cărării pământul fiind înţesat cu ţepi şi străbătut de crăpături.

Uimit de asemenea instrumente de apărare, mormăi:

— De ce le este atât de teamă?

Gildas se încruntă.

— De atac, în mod clar. Sunt nerăbdători să ajungă înăuntru înainte de Stingere.

Mai mult decât nerăbdători. Aproape toată mulţimea pe care o văzuseră mai devreme se afla deja în interiorul zidurilor; în timp ce se grăbeau spre poartă, în citadelă sună un corn, iar bărbaţii-cocor struniră măgarul cu asprime, aşa că Gildas gâfâi din cauza ritmului susţinut de mers şi aproape căzu.

Acum, aflat în siguranţă înăuntru, Finn auzi zăngănitul barierei-ghilotină şi zornăitul lanţurilor. Ajunseseră şi Keiro, şi Attia aici? Sau erau afară, în pădure? Ştia că oamenii-cocor ar fi găsit Cheia dacă ar fi păstrat-o el, dar gândul că ea se afla la Keiro, poate chiar că acesta vorbea cu Claudia, îl nelinişti. Şi mai era un gând care nu-i dădea pace, dar nu voia să-i acorde atenţie. Cel puţin nu deocamdată.

— Haide. Conducătorul grupului îl trase în sus. Trebuie s-o facem în seara aceasta. Înainte de Festival.

În timp ce îşi târşâia picioarele pe străzi, Finn îşi zise că nu mai văzuse niciodată un asemenea loc în care trăiau oameni. Potecile şi aleile erau împodobite cu felinare mici; când luminile închisorii se stingeau, lumea se transforma brusc într-o reţea de sclipiri argintii, splendide. Erau mii de deţinuţi, care instalau corturi, negociau în bazaruri vaste, căutau adăpost, mânau oi şi cyber-cai în ţarcuri şi pieţe. Văzu cerşetori fără mâini, orbi, fără buze şi urechi. Văzu boli ce desfigurau oameni şi care-l făcură să icnească şi să întoarcă privirea. Şi, cu toate astea, niciun semi-om. Şi aici se părea că monstruozitatea se restrângea doar la animale.

Tropotul copitelor era asurzitor; simţea mirosul de balegă şi de transpiraţie, de paie răvăşite şi dulceaţa neaşteptată, intensă a lemnului de santal, a lămâilor. Câinii alergau peste tot, sărind pe sacii cu mâncare, scotocind prin rigole, iar pe la spatele lor, vicleni, şobolani mici, cu solzi de cupru, care se înmulţeau atât de repede, se furişau prin crăpături şi pe uşi, cu ochi mici şi roşii.

Şi văzu că la fiecare colţ, deasupra uşilor şi ferestrelor, erau imagini ale lui Sapphique, cu mâna stângă întinsă, ca să se vadă degetul lipsă, iar în dreapta ţinea ceea ce Finn recunoscu tresărind, şi anume o Cheie de cristal.

— Vezi aia?

— Văd.

Gildas se aşeză gâfâind pe o scară, iar unul dintre cei care îi luaseră captivi se duse în mulţime.

— E evident un fel de festival. Poate că în cinstea lui Sapphique.

— Justiţiile astea…

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Gildas se îndreptă de spate şi încercă să-şi aranjeze roba.

— Nu spune niciun cuvânt. Odată ce vor afla ce sunt, vom fi eliberaţi şi toată nebunia aceasta se va rezolva. Îi vor da ascultare unui Sapient.

Finn se încruntă.

— Sper.

— Ce ai mai văzut acolo, în ruină? Ce a mai spus Sapphique?

— Nimic.

Nu mai ştia ce minciuni să îndruge, iar braţele îl dureau, fiindu-i legate în faţă. Teama i se furişa în minte, ca un fior rece.

— Nu vom mai vedea Cheia, concluzionă cu amărăciune Gildas. Şi nici pe mincinosul acela de Keiro.

— Am încredere în el, rosti Finn printre dinţi.

— Te prosteşte.

Apoi bărbaţii se întoarseră. Îşi împinseră prizonierii într-o parte, printr-o arcadă dintr-un perete, şi-i urcară pe nişte scări largi, întunecoase, care se curbau spre stânga. La capătul acestora se afla o uşă mare de lemn; la lumina a două felinare, Finn observă că în lemnul negru era sculptat adânc un ochi uriaş; acesta se uita la el şi, o clipă, crezu că era viu, că era Ochiul Carcerei, care îl studiase curioasă toată viaţa.

Apoi omul-cocor bătu în lemn, iar uşa se deschise. Finn şi Gildas fură conduşi înăuntru, flancaţi de câte un bărbat.

Camera, dacă asta era, era neagră ca smoala.

Finn se opri imediat. Respiră adânc, auzind ecouri, un foşnet ciudat. Simţurile îl avertizau asupra unui mare gol aflat în faţa lui sau poate în lateral; era îngrozit să mai facă vreun pas, ca să nu se prăbuşească într-un adânc necunoscut. O amintire vagă îi apăru în minte, o şoaptă a unui loc fără lumină, fără aer. Se îndreptă. Trebuia să rămână vigilent.

Bărbaţii păşiră în lături, iar el se simţi izolat, fără să vadă nimic, fără să atingă pe nimeni.

Apoi, nu departe în faţa lui, vorbi o voce.

— Aici suntem cu toţii răufăcători. Nu-i aşa?

Era o întrebare modulată, pusă încet. Habar nu avea dacă cel care vorbea era bărbat sau femeie.

Gildas spuse imediat:

— Nu este aşa. Eu nu sunt răufăcător şi nici strămoşii mei nu au fost. Eu sunt Gildas Sapient, fiul lui Amos, fiul lui Gildas, care a intrat în Carceră în Ziua închiderii.

Tăcere. Apoi:

— Nu credeam că a mai rămas vreunul dintre voi.

Aceeaşi voce. Sau nu? Acum venea din stânga; Finn se uită atent în direcţia aceea, dar nu văzu nimic.

— Nici eu, nici băiatul nu am furat de la voi, se repezi Gildas. Alt tovarăş al nostru a omorât animalul. A fost o greşeală, dar…

— Linişte.

Lui Finn i se tăie respiraţia. A treia voce, la fel ca primele două, veni din dreapta. Probabil erau trei.

Gildas trase aer în piept, enervat. Chiar şi tăcerea lui era mânioasă.

Vocea din mijloc rosti aspru:

— Aici suntem cu toţii răufăcători. Toţi suntem vinovaţi. Chiar şi Sapphique, care a Evadat, a trebuit să plătească datoria faţă de Carceră. Voi doi veţi plăti datoria cu sângele şi carnea voastră. Amândoi.

Poate că începea să se facă lumină sau poate că ochii lui Finn se adaptau, pentru că acum reuşi să le distingă; trei siluete aşezate în faţa lui, îmbrăcate în robe negre, care le acopereau trupurile în întregime, purtând pe cap nişte lucruri ciudate, despre care el îşi dădu seama imediat că erau peruci. Peruci din păr negru ca pana corbului, drept. Efectul era grotesc, pentru că vorbitoarele erau bătrâne. Nu văzuse niciodată femei atât de bătrâne.

Pielea lor avea riduri, ochii le erau albi ca laptele. Toate aveau capul plecat; când piciorul lui hârşâi, văzu că feţele lor se întoarseră în direcţia din care venea sunetul, iar el înţelese că erau oarbe.

— Vă rog… murmură.

— Nu există apel. Aceasta este sentinţa.

Se uită la Gildas. Sapientul privea fix nişte obiecte de la picioarele femeilor. Pe scări, în faţa celei dintâi, se afla un fus de lână aspră, iar din el ieşea un fir argintiu, fin. Se înfăşura şi se încurca în jurul picioarelor celei de-a doua femei, de parcă aceasta nu s-ar fi mişcat niciodată de pe scaunul pe care stătea, iar în ghem era ascuns un băţ de măsurat. Aţa, murdară deja şi uzată, ajungea sub scaunul

celei de-a treia, de care era sprijinită o foarfecă ascuţită.

Gildas părea zguduit.

— Am auzit de voi, şopti el.

— Atunci ştii că suntem cele Trei Fără Milă, Neîndurătoarele. Dreptatea noastră este oarbă şi ia în considerare numai fapte. Aţi furat de la aceşti oameni, dovada s-a prezentat.

Baba din mijloc înclină capul.

— Sunteţi de acord, surorilor?

Cele două, de o parte şi de alta a acesteia, şoptiră cu voci identice:

— Suntem de acord.

— Atunci fie ca pedeapsa pentru hoţi să fie executată.

Bărbaţii se apropiară, îl înşfăcară pe Gildas şi îl forţară să îngenuncheze. Prin întuneric, Finn văzu conturul unui bloc de lemn; braţele bătrânului fură trase în jos şi ţinute peste el de încheieturi.

— Nu! bolborosi el. Ascultaţi-mă…

— N-am fost noi! Finn a încercat să se opună. E o greşeală!

Cele trei chipuri identice păreau la fel de surde pe cât erau de oarbe. Cea din mijloc ridică un deget subţire; o lamă de cuţit luci în întuneric.

— Sunt Sapient de la Academie.

Vocea lui Gildas era aspră şi îngrozită. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

— Nu voi fi tratat ca un hoţ. Nu aveţi niciun drept…

Era ţinut bine; un bărbat stătea în spatele lui, altul îl strângea de încheieturile legate. Lama cuţitului se ridică.

— Taci, prost bătrân, mormăi unul dintre ei.

— Putem să plătim. Avem bani. Eu pot vindeca boli. Băiatul… băiatul este Clarvăzător. Vorbeşte cu Sapphique. *A văzut stelele!*

Spuse asta ca pe un strigăt disperat. Brusc, bărbatul care ţinea cuţitul se opri; privirea lui se îndreptă spre babe.

Împreună, acestea ziseră:

— Stelele?

Cuvintele erau un murmur suprapus, o şoaptă de mirare. Gildas, trăgându-şi respiraţia, văzu ce şansă avea.

— Stelele, înţeleptelor. Luminile despre care vorbeşte Sapphique. Întrebaţi-l! Este un născut-în-celulă, un fiu al Carcerei.

Acum ele tăcură. Chipurile lor oarbe se întoarseră spre Finn; cea din mijloc ridică o mână, făcu un semn, iar omul-cocor îl îmbrânci în faţă, pentru ca ea să-i atingă braţul şi să-l prindă. Finn stătu nemişcat. Mâinile bătrânei erau osoase şi uscate, cu unghii lungi şi rupte. Îl pipăi pe braţe în jos, pe piept, în sus, pe faţă. El vru să scape, să se scuture, dar rămase nemişcat, îndurând degetele reci, aspre, pe frunte, pe ochi.

Celelalte femei se uitau înspre el, de parcă una simţea pentru toate. Apoi, apăsându-l cu ambele mâini pe piept, Justiţia din mijloc mormăi:

— Îi simt inima. Bate cu îndrăzneală, carne a închisorii, os al închisorii. Simt golul din el, cerurile sfâşiate ale minţii.

— Simţim necazul.

— Simţim pierderea.

— Îmi slujeşte mie.

Gildas se ridică în grabă.

— Numai mie. Dar vi-l dau vouă, surorilor, vi-l ofer ca recompensă pentru crima noastră. Un târg cinstit.

Finn se uită uimit la el.

— Nu! Nu poţi face asta!

Gildas se întoarse. Era o siluetă micşorată în întuneric, dar ochii săi erau duri şi vicleni, atinşi de inspiraţie bruscă, iar respiraţia îi era sacadată. Se uită cu subînţeles la inelul de pe degetul lui Finn.

— Nu am de ales.

Cele trei babe se întoarseră una spre alta. Nu spuseră nimic, dar păreau să schimbe nişte informaţii între ele. Una râse pe înfundate, ceea ce îl făcu pe Finn să transpire, iar bărbatul din spatele lui mormăi cu groază.

— Să o facem?

— Ar trebui s-o facem?

— Am putea s-o facem?
— Acceptăm.
Grăiră la unison. Apoi, baba din stânga se apleacă şi ridică fusul. Degetele ei crăpate îl răsuciră; luă aţa şi o trase printre degetul mare şi cel arătător.
— El va fi Acela. El va fi Tributul.
Finn înghiţi în sec. Se simţea slăbit, iar spatele îi era scăldat într-o sudoare rece.
— Ce tribut?
A doua soră măsură aţa, o bucată scurtă. A treia babă luă foarfeca. Tăie cu grijă aţa şi aceasta căzu în linişte în praf.
— Tributul pe care îl datorăm Bestiei, şopti ea.

***

Keiro şi Attia ajunseră la Oraş chiar înainte de Stingere, în partea din spate a unui camion al cărui şofer nu i-a observat deloc. Săriră în faţa porţii.
— Şi acum? şopti ea.
— Intrăm. Ca toţi ceilalţi.
Merse cu paşi mari, iar ea îl privi îndepărtându-se, apoi alergă după el.
Era o poartă mai mică, iar la stânga, o deschizătură îngustă în zid. Se întrebă la ce servea; apoi văzu că gărzile îi obligau pe toţi să intre pe acolo.
Se uită înapoi. Drumul era gol. Departe, pe câmpia tăcută, aşteptau apărătorii; sus, ceva ce părea o pasăre zbura în cerc, ca o scânteie argintie în ceaţa întunecată.
Keiro o împinse înainte.
— Tu prima.
În timp ce urcau, un gardian îi măsură cu privirea, apoi dădu din cap spre deschizătură. Attia trecu prin ea. Era un pasaj întunecat, împuţit, din care ieşi pe strada bolovănoasă a Oraşului.
Keiro făcu un pas în urma ei.
Imediat sună o alarmă. Keiro se întoarse. Un semnal de urgenţă în zid. Exact deasupra, Carcera deschise un Ochi

şi se uită fix.

Gardianul care închidea poarta se opri. Se întoarse, scoţând sabia.

— Ei bine, tu nu arăţi ca…

Cu o lovitură în stomac, Keiro îl făcu să se îndoaie de durere; o alta îl izbi de zid. Zăcea făcut grămadă. Keiro trase aer în piept, apoi se duse spre panou şi opri alarma. Când se întoarse, Attia se uita la el.

— De ce tu? De ce nu eu?

— Cui îi pasă? Trecu repede pe lângă ea. Probabil a detectat Cheia.

Ea privi vesta lui bogată şi coama de păr care-i atârna pe spate, în linişte, ca să nu o audă el, spuse:

— Atunci de ce eşti aşa de speriat?

Când diligenţa se aplecă la urcarea lui, Claudia oftă uşurată.

— Credeam că nu mai vii.

Se depărtase de fereastră, iar cuvintele îi îngheţară pe buze.

— Sunt mişcat, spuse sec tatăl ei.

Îşi scoase o mănuşă şi şterse praful de pe scaun. Apoi puse bastonul şi cartea lângă el şi strigă:

— Porneşte.

Diligenţa scârţâi când caii o luară din loc. În zdrăngănitul harnaşamentului şi în cotitura legănată din curtea hanului, Claudia încercă să nu-i cadă în plasă. Dar neliniştea era prea mare.

— Unde e Jared? Credeam…

— I-am cerut să călătorească alături de Alys, în a treia diligenţă, în dimineaţa aceasta. Am simţit că ar trebui să vorbim.

Era o insultă, desigur, deşi lui Jared nu i-ar fi păsat, iar Alys ar fi încântată să îl aibă numai pentru ea. Dar să-l trateze pe Sapient ca pe un servitor… Era ţeapănă de furie.

Tatăl o privi un moment, apoi se uită pe fereastră, iar ea văzu că el îşi permisese să aibă mai mult păr încărunţit în

barbă, ceea ce făcea ca înfăţişarea sa de distincţie gravă să fie mai puternică decât oricând.

— Claudia, acum câteva zile m-ai întrebat despre mama ta, zise el.

Dacă ar fi lovit-o, nu ar fi putut fi mai uimită. Apoi, brusc, deveni vigilentă. Îi stătea în fire să preia iniţiativa, să răstoarne jocul, să atace. Era maestru la jocul de şah la Curte. Ea era un pion pe tabla lui, un pion pe care avea să-l facă regină, cu orice preţ.

Afară, o ploaie de vară uda câmpurile. Mirosea a dulce şi a proaspăt.

— Da, confirmă ea.

El privi câmpul, răsucind mânuşile negre între degete.

— Îmi vine foarte greu să vorbesc despre ea, dar astăzi, în această călătorie spre ceea ce mi-am dorit întotdeauna să obţin, poate că a venit vremea.

Claudia îşi muşcă buza.

Nu simţea decât frică. Şi, pentru o clipă, doar pentru o clipă, ceva ce nu mai simţise până atunci. Îi era milă de el.

18

I-am plătit tribut pe cei mai dragi şi mai buni şi acum aşteptăm rezultatul. Dacă va dura secole, nu vom uita. Vom sta de pază precum lupii. Dacă va trebui să ne răzbunăm, ne vom răzbuna.

Lupii de Oţel

— M-am căsătorit la o vârstă mijlocie.

John Arlex privea cum frunzişul bogat al verii umbrea interiorul trăsurii, lăsând să treacă licăriri de lumină.

— Eram un bărbat avut – familia noastră făcuse mereu parte din Curte – şi postul de Custode fusese al meu din tinereţe. O mare responsabilitate, Claudia. Nu ştii cât de mare.

Ea oftă scurt.

Trăsura săltă peste pietre. În buzunarul hainei de călătorie, simţi Cheia de cristal lovind-o peste genunchi, îşi aminti teama lui Finn, chipul lui înfometat. Prizonierii pe care îi păzea tatăl său erau toţi aşa?

— Helena era o femeie frumoasă şi elegantă. Căsătoria noastră nu a fost aranjată, ci o întâlnire întâmplătoare la un bal de iarnă de la Curte. A fost domnişoară de onoare a ultimei regine, mama lui Giles, o orfană, ultima descendentă a neamului ei.

Se opri, de parcă ar fi vrut ca ea să spună ceva, dar fata nu zise nimic. Simţea că, dacă vorbeşte, rupe vraja, că el se va putea opri. Nu se uită la ea, ci rosti încet:

— Am fost foarte îndrăgostit de ea.

Mâinile ei erau împreunate strâns. Şi le relaxă.

— După ce i-am făcut o curte scurtă, ne-am căsătorit la Curte. O nuntă liniştită, nu cum va fi a ta, dar apoi a urmat un banchet discret, iar Helena s-a aşezat în capul mesei mele şi a râs. Semăna foarte mult cu tine, Claudia, poate puţin mai scundă. Avea părul blond şi moale. Purta întotdeauna o panglică de catifea neagră în jurul gâtului,

cu un portret al nostru atârnat de ea.

El îşi întinse absent un picior.

— Când mi-a spus că este însărcinată, am fost mai fericit decât aş putea descrie în cuvinte. Poate că mă gândeam că trecuse timpul, că nu voi avea niciodată un moştenitor. Carcera putea intra în grija cuiva din afara familiei, iar neamul Arlexilor se va fi sfârşit cu mine. Oricum, am avut şi mai multă grijă de ea. Era puternică, dar trebuiau respectate constrângerile Protocolului.

Bărbatul îşi ridică privirea.

— Am petrecut atât de puţin timp împreună.

Claudia trase aer în piept.

— A murit.

— La naştere.

Se uită în altă parte, pe fereastră. Pe chipul său trecură umbrele frunzelor.

— La naştere a asistat o moaşă şi unul dintre cei mai renumiţi Sapienţi, dar nu s-a putut face nimic.

Claudia habar nu avea ce să spună. Nu se pregătise pentru asta. Nu-i mai vorbise niciodată în felul acesta. Degetele ei erau iarăşi încleştate.

— Deci n-am văzut-o niciodată, zise ea.

— Niciodată.

Bărbatul îşi îndreptă privirea întunecată spre ea.

— Şi după aceea n-am mai suportat să-i văd imaginea. Avea un portret, dar am pus să fie încuiat. Acum nu mai este decât asta.

Scoase din cămaşă un medalion mic de aur, îşi trase panglica neagră peste cap şi i-l întinse. O clipă, aproape că îi fu frică să îl ia; când o făcu, simţi că purta căldura trupului lui.

— Deschide-l, îi spuse.

Îl desfăcu. Înăuntru, faţă în faţă, în două rame ovale, erau două miniaturi, pictate splendid. În dreapta, tatăl ei, privind grav şi mai tânăr, cu părul de un castaniu intens. În cealaltă, o femeie îmbrăcată într-o rochie decoltată din mătase stacojie, cu o faţă drăguţă, delicată, zâmbind, ţinând la gură o floare micuţă.

Mama ei.

Îi tremurară degetele; ridicându-şi privirea, să vadă dacă el observase, îl surprinse uitându-se la ea. Spuse grav:

— Am să pun la Curte să ţi se facă şi ţie o copie. Maestrul Alan, pictorul, este priceput.

Ea voia ca el să cedeze, să urle. Voia să fie mânios, să se usuce de necaz, ceva, orice la care ea să poată reacţiona. Dar nu era decât calmul lui grav.

Ştia că el câştigase această rundă. Îi înapoie medalionul în tăcere.

El îl puse în buzunar.

Niciunul dintre ei nu mai vorbi o vreme. Trăsura se zdruncina pe drum; trecură printr-un sat cu căsuţe dărăpănate şi un lac pe care gâştele se ridicau şi dădeau înspăimântate din aripile albe. Apoi drumul urcă spre umbra verde a unei păduri.

Claudiei îi era cald şi se simţea jenată. Prin fereastra deschisă intră o viespe; o dădu afară cu mâna şi-şi şterse palmele şi faţa cu o batistă mică, observând cum se aşeza praful maro de pe drum pe ţesătura albă.

În cele din urmă, spuse:

— Mă bucur că mi-ai povestit. De ce ai făcut-o acum?

— Nu sunt un bărbat deschis, Claudia. Dar abia acum sunt pregătit să vorbesc despre asta. Vocea lui era gravă şi răguşită. Nunta aceasta va fi punctul culminant al vieţii mele. Şi al ei, dacă ar fi trăit. Trebuie să ne gândim la ea, la cât de mândră şi de fericită ar fi fost. O privi, iar ochii îi erau cenuşii şi oţeliţi. Nimic nu trebuie să strice lucrurile, Claudia. Nimic nu trebuie să stea în calea succesului nostru.

Privirea ei o întâlni pe a lui; el zâmbi uşor.

— Sunt sigur că preferi compania lui Jared în locul companiei mele.

Cuvintele lui aveau un subînţeles care ei nu-i scăpă. Îşi ridică bastonul şi lovi tare în acoperişul caretei; vizitiul strigă, trăgând de hăţurile cailor agitaţi, care loviră din copite, sforăiră şi se opriră. Când se liniştiră, Custodele se

aplecă şi deschise uşa.

— Ce privelişte frumoasă. Uite, draga mea.

Coborî şi ea alături de el.

Un râu mare curgea mai jos, sclipind în soarele verii. Trecea printre ferme, câmpuri aurii cu orz copt, iar ea văzu fluturii ridicându-se în roi de pe pajiştea înflorită de lângă drum. Soarele o ardea puternic pe braţe; îşi ridică faţa spre el, recunoscătoare, închise ochii şi văzu numai căldura roşie, mirosi praful şi nişte coada-şoricelului înţepătoare din gardul viu.

Când îi redeschise, el plecase, întorcându-se la diligenţele din spate, lovind cu bastonul, adresându-i-se amabil lordului Evian, care coborî şi-şi şterse transpiraţia de pe chipul îmbujorat.

Iar Tărâmul se întindea în faţa ei până la căldura ceţoasă de la orizont; o clipă, îşi dori să poată alerga în nemişcarea verii, să evadeze în liniştea pământului gol. Undeva unde să nu mai fie nimeni.

Undeva unde să fie liberă.

O mişcare lângă cotul ei. Era lordul Evian, sorbind dintr-o sticluţă de vin.

— Frumos, murmură el.

Arătă cu un deget gras:

— Vezi?

Zări ceva sclipind la kilometri distanţă, pe dealurile îndepărtate. O reflectare albă ca diamantul, strălucitoare. Ştia că era soarele care bătea pe acoperişul marelui Palat de Sticlă.

Keiro mâncă ultima bucată de carne şi se lăsă pe spate, sătul. Bău toată berea şi se uită în jur, după cineva care să-i umple iar cana.

Attia stătea nemişcată la uşă; o ignoră. Taverna era plină; trebui să strige de două ori ca să fie băgat în seamă. Apoi cârciumăreasa veni cu o cană şi, în timp ce-i turna, spuse:

— Dar prietena ta? Ea nu mănâncă?

— Nu este prietena mea.

— A intrat după tine.

El ridică din umeri.

— Nu pot să nu fiu urmat de fete. Adică, uită-te la mine.

Femeia râse şi clătină din cap.

— Bine, frumosule. Plăteşte.

Numără câteva monede, bău berea şi se ridică, întinzându-se. Se simţea mai bine după ce se spălase, iar vesta roşie ca focul îi stătuse mereu bine. Mergând cu paşi mari printre mese, o ignoră pe Attia, care se ridică să-l urmeze, şi ajunsese la jumătatea drumului pe aleea întunecată când vocea ei îl opri.

— Când o să-i căutăm?

Nu se întoarse.

— Dumnezeu ştie ce se întâmplă cu ei. Ai promis…

Keiro se răsuci.

— De ce nu dispari?

Fata se uită fix la el. Era timidă, crezuse el, dar asta era a doua oară când îl înfrunta şi devenea enervant.

— Nu plec nicăieri, zise ea încet.

Keiro rânji.

— Crezi că o să-i părăsesc, nu-i aşa?

— Da.

Sinceritatea ei îl surprinse şi-l înfurie. Se întoarse şi merse mai departe, dar ea se ţinea după el ca o umbră. Ca un câine.

— Cred că vrei, dar nu o să te las eu. Nu o să te las să iei Cheia. El îşi spuse că nu va răspunde, dar cuvintele îi ieşiră oricum de pe buze.

— Habar n-ai ce voi face. Finn şi cu mine suntem fraţi de cruce.

Asta înseamnă totul. Iar eu îmi ţin cuvântul.

— Da?

Vocea ei o imită pe a lui Jormanric.

— Nu mi-am mai ţinut cuvântul de când aveam zece ani şi mi-am înjunghiat propriul frate. Aşa stau lucrurile, Keiro? Aşa e Gloata cu noi, în interiorul tău?

El se întoarse spre ea, dar era pregătită. Sări, îl zgârie pe faţă, îl lovi şi-l împinse, iar el se clătină şi se izbi de zid.

Cheia căzu, zăngănind pe bolovanii murdari; bâjbâiră amândoi după ea, dar fata fu mai rapidă.

Keiro şuieră mânios. O prinse de păr şi o smuci înapoi cu sălbăticie.

— Dă-mi-o!

Ea ţipă şi se zvârcoli.

— Dă-i drumul!

El trase mai tare. Urlând de durere, Attia azvârli Cheia în întuneric; imediat, Keiro o lăsă şi se târî după ea, dar, de îndată ce o ridică, îi dădu drumul ţipând.

Era străbătută de luminiţe albastre.

Deodată, cu o tăcere alarmantă, o imagine ţâşni din ea. Văzură o fată îmbrăcată într-o rochie somptuoasă, cu spatele la un copac, scăldată în strălucirea grozavă a luminii. Se uită fix la amândoi. Când vorbi, vocea ei trăda suspiciunea.

— Unde-i Finn? Cine naiba sunteţi voi?

Îi dăduseră o masă cu prăjituri cu miere şi nişte seminţe ciudate, ceva fierbinte de băut, care făcea bule, dar îi fusese frică să o guste, de teamă să nu conţină ceva care să-l drogheze. Orice s-ar fi întâmplat, voia să aibă capul limpede.

Îi mai dăduseră şi haine curate şi apă să se spele. Afară, la uşă, stăteau doi oameni-cocor, sprijiniţi de zid.

Se duse la fereastră. Era la înălţime. Jos se vedea o stradă îngustă, pe care roiau oamenii chiar şi acum, cerşind, vânzând, instalând tabere provizorii pe stradă, dormind sub saci, cu animalele umblând peste tot. Zgomotul era îngrozitor.

Se sprijini cu mâinile de pervaz şi se aplecă în afară, să se uite la acoperişuri. Erau în cea mai mare parte din paie, cu nişte petice de metal ici şi colo. Nu avea cum să se caţere pe ele; casa era înclinată, de parcă stătea să cadă, iar el era sigur că s-ar fi prăbuşit în gol. O clipă, se întrebă dacă nu era mai bine să-şi rupă gâtul decât să fie nevoit să înfrunte o creatură fără nume, dar mai avea timp. Lucrurile se puteau schimba.

Se trase înapoi şi se aşeză pe scăunel, încercând să se gândească. Unde era Keiro? Ce făcea? Ce plan avea? Keiro era încăpăţânat şi sălbatic, dar era un bun complotist. Ambuscada cu Vocea civică fusese ideea sa. Era nevoit să se gândească la ceva bun. Lui Finn îi lipsea deja obrăznicia sa, siguranţa de sine completă.

Uşa se deschise; intră Gildas.

— Tu!

Finn sări în picioare.

— Ai tupeu…

Sapientul ridică ambele mâini.

— Eşti mânios. Finn, n-am avut de ales. Ai văzut ce ni s-ar fi întâmplat.

Părea îndârjit; se duse şi se aşeză greoi pe scăunel.

— În plus, vin cu tine.

— Au spus numai eu.

— Monedele de argint pot rezolva multe. Bombăni ţâfnos. Cei mai mulţi oameni încearcă să mituiască pentru a nu fi duşi în Grotă, nu ca să intre.

Era un singur scaun în încăpere; Finn se aşeză pe jos, printre paie, şi-şi cuprinse genunchii cu braţele.

— Credeam că sunt pe cont propriu, spuse încet.

— Ei bine, nu eşti. Eu nu sunt Keiro şi nu o să-mi părăsesc Clarvăzătorul.

Finn se încruntă. Apoi zise:

— M-ai părăsi dacă nu aş avea viziuni?

Gildas îşi frecă mâinile uscate, scoţând un sunet ca de hârtie.

— Sigur că nu.

Urmă un moment de tăcere, în care ascultară gălăgia de pe stradă. Apoi Finn rosti:

— Spune-mi despre Grotă.

— Credeam că ştii povestea. Sapphique a venit în Citadela Justiţiilor, care este probabil aceasta, în care ne aflăm şi noi. A aflat că oamenii de aici plătesc un Tribut în fiecare lună unei fiinţe pe care o ştiau ca fiind doar Bestia – tributul este un tânăr sau o tânără din oraş. Se duc într-o grotă de pe munte; niciunul nu s-a întors vreodată. Îşi

scărpină barba şi continuă: Sapphique a venit în faţa Justiţiilor şi s-a oferit pe sine în schimbul fetei a cărei viaţă urma a fi sacrificată. Se spune că aceasta a plâns la picioarele lui. În timp ce pleca într-acolo, l-au urmărit toţi oamenii din oraş, în tăcere. A intrat singur în Grotă, fără arme.

Finn spuse:

— Şi?

Gildas tăcu un moment, apoi vorbi mai încet.

— Timp de trei zile nu s-a întâmplat nimic. Apoi, într-a patra, s-a răspândit vestea că străinul ieşise din Grotă. Oamenii din oraş s-au adunat de-a lungul zidurilor, au deschis porţile. Sapphique a mers încet pe drum. Când a ajuns la porţi, au văzut că nu mai avea degetul arătător de la mâna dreaptă şi că mâna îi sângera în praf. A spus: *„Datoria nu a fost plătită. Nu sunt suficient pentru plata datoriei. Ceea ce locuieşte în Grotă are o foame ce nu poate fi niciodată satisfăcută. Un gol care nu poate fi umplut niciodată*”. Apoi s-a întors şi a plecat, iar oamenii l-au lăsat. Dar fata, cea a cărei viaţă a fost salvată, a alergat după el şi a călătorit cu el o vreme. A fost prima dintre discipolii lui.

— Ce…? întrebă Finn.

Dar uşa se deschise înainte să poată termina. Omul-cocor făcu semn din cap.

— Afară. Băiatul trebuie să doarmă acum. La Deşteptare plecăm.

Gildas plecă. Bărbatul îi aruncă lui Finn nişte pături; băiatul le trase în jurul său şi se cuibări lângă perete, ascultând vocile, cântecele şi lătrăturile din stradă.

Îi era frig şi se simţea singur. Încercă să se gândească la Keiro, la Claudia, fata pe care i-o arătase Cheia. Şi Attia, oare îl va uita? Îl vor lăsa cu toţii pradă sorţii?

Se răsuci şi se ghemui.

Apoi văzu Ochiul.

Era foarte mic, sus, lângă tavan, pe jumătate ascuns de pânze de păianjen.

Îl urmărea neîntrerupt şi se uită şi el la Ochi, apoi se

ridică în şezut, cu faţa spre el.

— Vorbeşte cu mine, spuse, cu vocea moale de mânie şi dispreţ. Eşti prea speriată să vorbeşti cu mine? Dacă m-am născut din tine, atunci vorbeşte cu mine. Spune-mi ce să fac. Deschide uşile.

Ochiul era o scânteie roşie, neîntreruptă.

— Ştiu că eşti acolo. Ştiu că mă poţi auzi. Întotdeauna am ştiut. Ceilalţi uită, dar eu nu.

Acum era în picioare; se apropie şi întinse mâna, dar Ochiul era, ca întotdeauna, prea sus.

— I-am spus şi ei despre tine, adică Maestrei, femeia care a fost ucisă, pe care am omorât-o. Ai văzut asta? Ai văzut cum a căzut, ai prins-o? O ai pe undeva, în viaţă?

Vocea îi tremura, gura îi era uscată; cunoştea semnele, dar era prea mânios şi prea speriat ca să se oprească.

— Am să Evadez din tine. Am să Evadez, jur. Trebuie să am unde să mă duc. Undeva unde să nu mă poţi vedea. Unde tu nu exişti!

Transpira, bolnav. Trebuia să stea jos, să se întindă, să lase ameţeala să-l cuprindă, amestecul de imagini, o cameră, o masă, o barcă pe un lac întunecat. Îl înăbuşiră, luptă cu ele, se îneca în ele.

— Nu, spuse. Nu.

Ochiul era o stea. O stea roşie. Căzu încet în gura ei deschisă. Şi, arzând în interiorul ei, o auzi vorbind foarte slab, ca murmurul prafului pe coridoarele părăsite, ca arsura cenuşii în inima focului.

— Eu sunt pretutindeni, şopti. *Pretutindeni.*

19

Pe coridoarele nesfârşite ale vinei
Lacrimile mele de argint se varsă.
Degetul meu e cheia care s-a spart,
Sângele meu e uleiul ce unge încuietoarea.

Cântecele lui Sapphique

Claudia se uită îngrozită la holoimagine.

— Cum adică luat prizonier? Cu toţii sunteţi în închisoare, nu-i aşa?

Băiatul rânji, o batjocură blândă, care fetei îi displăcea deja. El se aşeză pe bordura unei alei întunecate şi se lăsă pe spate, privind-o şi examinând-o gânditor.

— Suntem, chiar aşa? Şi atunci tu unde eşti, prinţesă?

Ea se încruntă. De fapt, se afla în garderoba hanului la care opriseră diligenţele pentru masa de prânz, o cameră puturoasă din piatră, care respecta prea mult Protocolul ca să fie confortabilă. Dar nu avea de gând să piardă timpul cu explicaţii.

— Ascultă-mă, oricine ai fi…

— Keiro.

— Ei bine, Keiro. Este urgent să vorbesc cu Finn. Cum ai luat Cheia aceasta de la el? Ai furat-o?

El avea ochii de un albastru intens, părul blond şi lung. Era frumos şi o ştia.

— Finn şi cu mine suntem fraţi de cruce, am jurat unul faţă de altul. Mi-a dat-o mie pentru a fi în siguranţă, explică el.

— Deci are încredere în tine?

— Desigur.

Altă voce rosti:

— Ei bine, eu nu am.

O fată apăru în spatele lui; se uită aspru la ea şi mormăi:

— Vrei să taci?

Dar ea se lăsă pe vine şi vorbi repede cu Claudia.

— Eu sunt Attia. Cred că are de gând să-l părăsească pe Finn şi pe Sapient şi să încerce să Evadeze aşa cum a făcut Sapphique şi crede că Cheia va lucra pentru el. Nu trebuie să-l laşi! Finn va muri.

Zăpăcită de câte nume auzise, Claudia zise:

— Aşteptaţi. Mai încet! De ce va muri?

— Se pare că au un fel de ritual în Aripa aceasta. Trebuie să înfrunte Bestia. Poţi să faci ceva? Ceva magie din stele? Trebuie să ne ajuţi!

Fata avea cele mai murdare haine pe care le văzuse Claudia vreodată; avea părul negru şi tăiat strâmb. În mod clar era bolnavă de îngrijorare. Încercând să gândească, Claudia întrebă:

— Cum pot face eu ceva? Trebuie să-l scoateţi din asta!

— Ce te face să crezi că putem? spuse calm Keiro.

— N-aveţi de ales.

Un strigăt în curtea hanului o făcu să se uite agitată în jur.

— Pentru că Finn este singurul cu care am să vorbesc.

— Îţi place de el, nu-i aşa? Şi cine eşti tu?

Ea se uită urât la el.

— Custodele Carcerei este tatăl meu.

Keiro pufni.

— Ce Custode?

— El… supraveghează închisoarea.

Îi era frig. Dispreţul lui o făcea să-i fie frig. Continuă repede.

— Poate că o să găsesc schiţe ale închisorii, o hartă cu drumurile ei secrete, cu uşile şi coridoarele, care să vă arate calea spre ieşire. Dar nu o să vă spun nimic până nu-l văd pe Finn.

Era o minciună care l-ar fi făcut pe Jared să bombăne, dar nu avea de ales. Nu avea deloc încredere în Keiro; era prea arogant, iar fata părea mânioasă şi speriată.

Keiro ridică din umeri.

— Ce are Finn atât de special?

Ea ezită, apoi răspunse:

— Cred… cred că-l recunosc. Este mai mare, arată altfel,

dar are ceva, vocea lui… Dacă nu mă înşel, numele lui real este Giles şi este fiul… unei persoane foarte importante de aici.

Nu trebuia să spună prea mult, ci doar suficient cât să-l determine să acţioneze.

Keiro se uită fix la ea, uimit.

— Vrei să spui că toate prostiile cu venitul de Afară chiar sunt adevărate? Semnul acela de la încheietura mâinii lui înseamnă ceva?

— Trebuie să plec. Aduceţi-l.

El îşi încrucişă braţele.

— Şi dacă nu pot?

— Atunci uită de magia stelelor. Privirile li se întâlniră pentru scurtă vreme. Iar Cheia aceasta nu va fi decât o bucată de cristal inutilă. Dar, dacă eşti fratele lui, o să vrei să-l salvezi.

Keiro încuviinţă.

— Vreau.

Dădu din cap spre Attia.

— N-o lua în seamă. E nebună. Nu ştie nimic. Vorbea încet şi serios. Finn şi cu mine suntem fraţi şi ne păzim spatele unul altuia. Întotdeauna.

Attia se uită lung la Claudia, cu faţa plină de vânătăi. Neîncrederea i se citi în ochi.

— Este înrudit cu tine? întrebă ea încet. E fratele tău? Verişor?

Claudia ridică din umeri.

— Doar un prieten. Un prieten, atâta tot.

Închise repede câmpul.

Cheia pâlpâi în întunericul urât mirositor. O băgă în buzunarul fustei şi ieşi în fugă, disperată după aer proaspăt. Alys tândălea îngrijorată pe coridorul de trecere, iar servitorii umblau de colo până colo, trecând pe lângă ea cu tăvi şi vase.

— Ah, iată-te, Claudia! Contele Caspar te caută.

Dar Claudia îl auzea deja, cu vocea lui ca un zbieret deranjant, şi, spre groaza ei, văzu că vorbea cu Jared şi cu lordul Evian, stând toţi trei pe bănci, la soare, iar câinii

hanului aşteptau întinşi la picioarele lor.

Ea ieşi şi se îndreptă spre ei.

Evian se ridică imediat în picioare şi făcu o plecăciune; Jared se mişcă în linişte, ca să-i facă loc. Caspar îi spuse îmbufnat:

— Mereu mă eviţi, Claudia!

— Sigur că nu. De ce aş face aşa ceva? Se aşeză şi zâmbi. Ce drăguţ. Toţi prietenii mei împreună.

Caspar se încruntă. Jared clătină încet din cap. Lângă ei, Evian îşi ascunse un zâmbet cu batista dantelată. Ea se întrebă cum de putea să stea cu atâta răceală alături de conte, un băiat pe care complota să-l ucidă. Dar probabil că ar protesta că nu este nimic personal, că totul era doar politică, nimic mai mult. Jocul, întotdeauna.

Se întoarse spre Jared.

— Vreau să călătoreşti cu mine acum. Sunt atât de plictisită! Putem să discutăm despre *Istoria naturală a Tărâmului* a lui Menessier.

— De ce nu cu mine?

Caspar le aruncă o bucată de carne câinilor şi-i privi bătându-se pentru ea.

— Eu nu sunt plictisitor. Ochii lui mici se întoarseră spre ea. Nu-i aşa?

Era o provocare.

— Sigur că nu, Alteţa Voastră. Îi zâmbi agreabil. Şi sigur că mi-ar plăcea să vă alăturaţi nouă. Menessier are nişte pasaje excelente despre fauna din pădurile de conifere.

O privi dezgustat.

— Claudia, nu încerca tactica asta veche cu ochii larg deschişi, inocenţi, cu mine. Ţi-am spus, nu-mi pasă cu ce te ocupi. Oricum ştiu totul despre asta. Fax mi-a spus despre noaptea trecută.

Ea simţi că păleşte şi nu putu să se uite la Jared. Câinii mârâiră şi se luptară. Unul trecu pe lângă fusta ei, iar ea bătu din picior, ca să-l gonească.

Caspar se ridică, triumfător şi infatuat. Purta un guler ţipător, cu zale de aur, şi o vestă din catifea neagră şi lovi câinii cu piciorul până scheunară.

— Dar te avertizez, Claudia, ar trebui să fii mai discretă. Mama nu este la fel de descuiată la minte ca mine. Dacă află, o să se înfurie.

Rânji la Jared.

— Tutorele tău deştept s-ar putea trezi că boala lui se înrăutăţeşte brusc.

Era atât de mânioasă, că aproape sări în picioare, dar atingerea uşoară a lui Jared o făcu să rămână aşezată. Îl priviră pe Caspar pornind cu paşi mari prin curtea hanului, evitând bălţile şi mormanele de bălegar, încălţat fiind cu cizmele lui scumpe.

În cele din urmă, lordul Evian îşi scoase tabachera.

— Draga mea, zise el încet. Asta a fost o ameninţare.

Claudia se uită la ochii lui Jared. Erau întunecaţi şi tulburaţi.

— Fax? întrebă el.

Ea ridică iritată din umeri.

— M-a văzut ieşind din camera ta azi-noapte.

Pe chipul lui se citea groaza.

— Claudia…

— Ştiu. Ştiu. E numai vina mea.

Evian mirosi cu delicateţe tutunul.

— Dacă îmi daţi voie să comentez, a fost o întâmplare tare nefericită.

— Nu e ceea ce crezi.

— Sunt sigur.

— Nu. Serios. Şi nu te mai preface. I-am spus lui Jared despre… Lupii de Oţel.

El se uită repede în jur.

— Claudia, nu aşa de tare, te rog.

Vocea lui îşi pierdu afectarea.

— Apreciez că ai încredere în tutorele tău, dar…

— Sigur că trebuia să-mi spună.

Jared bătu darabana în tăblia mesei cu degetele sale lungi.

— Pentru că tot complotul este prostesc, pe de-a-ntregul criminal şi aproape sigur va exista trădare. Cum aţi putut măcar să vă gândiţi să o implicaţi şi pe ea!

— Pentru că nu putem s-o facem fără ea.

Bărbatul cel gras era calm, dar transpiraţia îi lucea pe frunte.

— Tu, mai presus de toţi, Maestre Sapient, înţelegi ce ne-au făcut decretele de fier ale regilor Havaarna. Suntem bogaţi, unii dintre noi, şi trăim bine, dar nu suntem liberi. Suntem legaţi de mâini şi de picioare de Protocol, înrobiţi într-o lume statică, goală, în care bărbaţii şi femeile nu pot citi, în care evoluţiile ştiinţifice sunt apanajul celor bogaţi, în care artiştii şi poeţii sunt sortiţi repetiţiilor nesfârşite şi refacerii sterile a capodoperelor trecutului. Nimic nu este nou. Noul nu există. Nimic nu se schimbă, nimic nu creşte, nu evoluează, nu se dezvoltă. Timpul s-a oprit. Progresul este interzis.

Se aplecă înainte. Claudia nu-l mai văzuse atât de grav, atât de dezgolit de deghizarea sa, iar acest lucru îi dădu fiori, de parcă el ar fi fost complet altcineva, un bărbat mai bătrân, epuizat, disperat.

— *Suntem pe moarte, Claudia.* Trebuie să deschidem această celulă în care ne-am închis singuri, să evadăm din această roată în care ne învârtim la nesfârşit, ca şoarecii. M-am dedicat eliberării noastre. Dacă asta înseamnă moartea mea, nu-mi pasă, pentru că până şi moartea va fi un fel de libertate.

În liniştea aşternută, ciorile croncăniră în jurul copacilor de deasupra lor. Caii din grajd erau înhămaţi şi loveau cu picioarele în pământ.

Claudia îşi umezi buzele uscate.

— Nu faceţi nimic deocamdată, şopti ea. Poate am… ceva informaţii pentru voi. Dar nu încă.

Se ridică repede, nevrând să mai spună şi altceva, nevrând să mai simtă chinul pe care el i-l provocase, de parcă o înjunghiase.

— Caii sunt gata. Să mergem.

Străzile erau pline de oameni, toţi tăcuţi. Tăcerea lor îl îngrozi pe Finn; era atât de intensă, iar felul înfometat în care se uitau la el îl făcu să se împiedice; femeile şi copiii

murdari, schilozii, bătrânii, soldaţii; priviri reci, curioase, pe care nu îndrăznea să le întâlnească, aşa că se uită în jos, la picioarele sale, la mizeria de pe stradă, oriunde, dar nu la ei.

Singurul sunet care se auzea pe străzile abrupte era tropăitul regulat al celor şase gărzi care îl înconjurau, clămpănitul cizmelor lor cu tălpi de fier pe bolovani şi departe, sus, rotindu-se ca o ameninţare, o singură pasăre mare, care ţipa jalnic printre nori, ecoul ei reverberând în bolta Carcerei.

Apoi cineva din spate dădu tonul, o singură notă de lamentaţie, şi, de parcă ar fi fost un semnal, mulţimea îl preluă şi fredonă încet un cântec ciudat de mâhnire şi de teamă. Încercă să înţeleagă cuvintele, dar până la el ajungeau numai frânturi... *aţa de argint care s-a rupt... pe coridoarele nesfârşite ale vinei şi ale visurilor...* şi, ca un refren, se repetau obsesiv cuvintele: *degetul lui, cheia, sângele lui, uleiul care unge încuietoarea.*

După ce coti, Finn aruncă o privire în urmă.

Gildas mergea în spatele lui, singur. Gărzile îl ignorau, dar el păşea hotărât, cu fruntea sus, iar privirea oamenilor trecea întrebătoare peste verdele hainei Sapientului. Bătrânul părea aspru şi hotărât; încuviinţă scurt din cap spre Finn, a încurajare.

Nu era nici urmă de Keiro şi de Attia. Finn se uită disperat prin mulţime. Aflaseră ce se întâmpla cu el? Îl vor aştepta la intrarea în Grotă? Vorbiseră cu Claudia? Neliniştea îl tortura şi nu voia să se gândească la lucrul de care îi era groază, care pândea în adâncul minţii ca un păianjen, ca şoapta batjocoritoare a Carcerei.

Poate Keiro a luat Cheia şi a plecat.

Clătină din cap. În cei trei ani de stat cu Gloata, Keiro nu-l trădase niciodată. Îl tachinase, da, râsese de el, îl furase, luptase cu el, se certase cu el. Dar fusese mereu acolo. Şi totuşi, acum, Finn îşi dădu seama, înfiorându-se brusc, cât de puţine ştia despre fratele său de cruce, despre originea sa. Keiro spusese doar că părinţii lui muriseră. Finn nu pusese niciodată întrebări. Fusese

mereu prea absorbit de pierderea sa chinuitoare, de fragmentele de amintiri şi de crize.

Ar fi trebuit să pună întrebări.

Ar fi trebuit să-i pese.

O ploaie de petale negre, mici, începu să cadă asupra lui. Privind în sus, văzu că oamenii aruncau mâini întregi de petale, care cădeau pe bolovani şi creau un covor întunecat pe drum. Şi mai observă că petalele aveau o calitate aparte, şi anume atunci când se atingeau una de alta, se topeau, iar prin şanţuri şi pe străzi curgea o substanţă lipicioasă, închegată, care împrăştia cel mai dulce miros.

Îl făcea să se simtă ciudat. Şi, de parcă ar fi pătruns într-un vis, îi aminti de vocea pe care o auzise noaptea.

Sunt pretutindeni. De parcă Închisoarea i-ar fi răspuns. Se uită în sus acum, în timp ce treceau prin gura căscată a porţii, şi văzu un singur Ochi roşu, privindu-l fix, fără să clipească.

— Mă vezi? spuse el. Ai vorbit cu mine?

Dar poarta era deja în spatele lui şi ei ieşiseră din Oraş.

Drumul mergea drept şi era părăsit. Uleiul vâscos se prelingea pe lângă el; auzi în spate porţile şi uşile trântindu-se, zăvoarele de lemn fură trase, grilajele de fier se coborâră. Aici, afară, sub boltă, lumea părea pustie, câmpia era măturată de vânturi reci.

Soldaţii lăsară repede jos topoarele grele pe care le cărau; cel din faţă mai avea şi un fel de dispozitiv la care era ataşată o canistră, o maşină de aruncat flăcări, se gândi Finn şi zise:

— Lăsaţi-l pe Sapient să ne prindă din urmă.

Încetiniră, de parcă nu ar mai fi fost prizonierul, ci conducătorul lor, iar Gildas se apropie cu paşi mari, spunând:

— Fratele tău nu s-a arătat.

— O să apară.

Merseră repede, într-un grup strâns. De o parte şi de alta a terenului erau gropi şi capcane; Finn văzu dinţii de oţel lucind în adâncurile lor. Privind înapoi, fu surprins cât

de departe era deja Oraşul, cu oamenii aliniaţi pe ziduri, privind, strigând, ridicându-şi copiii ca să vadă.

Căpitanul gărzilor rosti:

— Aici părăsim drumul. Aveţi grijă; călcaţi numai pe unde călcăm noi şi nu vă gândiţi să fugiţi. Pământul este presărat cu globuri de foc.

Finn habar n-avea ce erau globurile de foc, dar Gildas se încruntă.

— Înseamnă că Bestia aceasta chiar este fioroasă.

Bărbatul se uită la el.

— N-am văzut-o niciodată, Maestre, şi nu intenţionez s-o fac.

Odată părăsit drumul cel drept, înaintarea se îngreună. Pământul de cupru părea să fi fost crestat şi zgâriat în şanţuri mari; în câteva locuri era ars, carbonizat într-un cărbune fragil, care se ridica în nori de praf atunci când călcau pe el sau era aproape prefăcut în sticlă. Finn se gândi că era nevoie de foarte multă căldură pentru o asemenea transformare. Mai şi puţea; avea un miros înţepător, de zgură. Îi urmă îndeaproape pe bărbaţi, urmărindu-le paşii cu o atenţie agitată; când se opriră, înălţă capul şi văzu că erau departe, pe câmp, iar luminile închisorii se aflau atât de sus deasupra lor, încât păreau nişte sori strălucitori, care proiectau umbra lui şi a lui Gildas înapoia lor.

Departe, pe bolta înaltă de un kilometru, pasărea continua să se învârtească. O dată ţipă, iar gărzile se uitară în sus la ea. Cel mai apropiat spuse:

— Caută stârvuri.

Finn începu să se întrebe cât de departe vor merge. Aici nu erau dealuri, nu erau culmi, aşa că unde vor găsi o grotă? Şi-o imaginase ca pe o gaură întunecată într-o stâncă metalică. Acum îl cuprindea o nouă teamă, pentru că până şi imaginaţia îl trăda.

— Stop.

Căpitanul gărzilor ridică o mână.

— Aici este.

Nu era nimic acolo. Asta fu prima idee a lui Finn. Îl

cuprinse uşurarea. Nu era decât o prefăcătorie. Acum îi vor da drumul să plece, să se întoarcă în Oraş, să înşire o poveste înfiorătoare despre un monstru, ca să închidă gura lumii.

Apoi, trecând pe lângă bărbaţi, văzu gaura în pământ.

Şi Grota.

— Le-ai promis hărţi care nu există! Claudia, a fost o idee nebunească. Lucrurile devin atât de periculoase pentru noi! zise Jared.

Ea ştia că era foarte îngrijorat. Se aşeză alături de el pe bancheta diligenţei şi spuse:

— Maestre, ştiu. Dar mizele sunt atât de mari.

El ridică privirea, iar ea îi citi durerea din ochi.

— Claudia, spune-mi că nu te gândeşti serios la prostia asta a lui Evian. Noi nu suntem criminali!

— Nu. Dacă planul meu funcţionează, nu va fi nevoie de el. Dar nu dezvălui şi la ce se gândea; că, dacă Regina chiar afla şi dacă el, Jared, era în vreun pericol, ea i-ar fi omorât pe toţi fără ezitare, chiar şi pe tatăl ei, ca să-l salveze.

Poate că el ştia toate astea. În timp ce diligenţa se zgâlţâia, el se uită pe fereastră, chipul i se întunecă, iar părul negru îi mângâia gulerul hainei de Sapient.

— Uite închisoarea *noastră,* spuse el cu răceală.

Şi, urmându-i privirea, fata văzu crenelurile şi turnurile de sticlă ale Palatului, foişoarele împodobite cu steaguri, auzi că băteau toate clopotele în întâmpinarea ei, toţi porumbeii dădeau din aripi, toată artileria trăgea focuri în semn de salut de la fiecare terasă înaltă de un kilometru care se ridica splendidă spre cerul de un albastru pur.

20

Am pus în asta tot ce a mai rămas. Acum este mai mare decât oricare dintre noi.

Raport de proiect; Martor Sapiens

— Ia asta şi asta.

Căpitanul gărzilor îi puse lui Finn în mână o geantă mare de piele şi o sabie. Geanta părea atât de uşoară, încât trebuia să fie goală.

— Ce e în ea? întrebă agitat.

— O să vezi.

Bărbatul se trase înapoi şi se uită la Gildas. Apoi zise:

— De ce nu fugi, Maestre? De ce-ţi iroseşti viaţa?

— Viaţa mea este a lui Sapphique, izbucni Gildas. Soarta lui este şi a mea.

Căpitanul clătină din cap.

— Fă cum vrei. Dar nimeni altcineva nu s-a mai întors vreodată.

Făcu semn din cap spre intrarea în Grotă.

— Acolo este.

Urmă un moment de tăcere tensionată. Gărzile strânseră topoarele în mâini; Finn ştia că acesta era momentul în care se aşteptau ca el să fugă, fiindcă avea o sabie în mână şi era cu spatele la nişte terori necunoscute. Câţi dintre cei aduşi ca Tribut ţipaseră şi se luptaseră alarmaţi aici?

El nu. El era Finn.

Nepăsător, se întoarse şi se uită în jos, la crăpătură.

Era foarte îngustă şi neagră ca smoala. Marginile erau arse şi scorojite, de parcă metalul din structura închisorii fusese supraîncălzit şi topit de nenumărate ori, contorsionându-se în mod grotesc. De parcă orice s-ar fi târât afară din aceste buze de metal ar fi putut topi metalul ca şi cum ar fi fost o caramelă.

Îl privi pe Gildas.

— Merg eu primul.

Înainte ca Sapientul să poată obiecta, se răsuci şi coborî în deschizătura întunecată, privind încă o dată, repede, în depărtare. Dar câmpia cu crăpături era goală, iar Oraşul, o fortăreaţă îndepărtată.

Îşi târî cizmele peste margine, găsi un loc în care să-şi sprijine piciorul şi-şi strecură trupul.

Odată aflat sub nivelul solului, îl înghiţi întunericul. Bâjbâind cu mâinile şi cu picioarele, îşi dădu seama că acea crăpătură era un spaţiu orizontal între straturi oblice, că era înclinată în jos, în pământ. Trebuia să se forţeze ca să încapă, împingând pe lângă o suprafaţă întunecată, ca o lespede murdară, care părea să fie formată din pietre şi mingi netede de oţel topit, care se rostogoliră dureros sub el. Pipăi cu degetele prin praf şi pietriş; prinzându-se de un bolovan, acesta se sfărâmă ca un os. Îi dădu drumul în grabă.

Acoperişul era jos; se zgârie pe spate de două ori şi începu să-i fie teamă să nu rămână înţepenit. De îndată ce gândul îi trecu prin minte, înfiorându-l, se opri.

Transpirând, trase adânc aer în piept.

— Unde eşti?

— Chiar în urma ta.

Gildas părea încordat. Vocea lui avea ecou; o ploaie de praf căzu în părul şi ochii lui Finn. O mână îl prinse de cizmă.

— Mergi.

— De ce?

Încercă să se întoarcă, pentru a privi înapoi.

— De ce să nu aşteptăm aici până la Stingere şi apoi să ne târâm înapoi? Să nu-mi spui că bărbaţii aceia vor sta acolo până la lăsarea întunericului. Probabil că au plecat deja. Ce ne opreşte…

— Globurile de foc ne vor opri, prostule. Sunt pe acri întregi. Un pas greşit şi piciorul îţi explodează. Iar tu n-ai văzut ce am văzut eu azi-noapte, cum patrulează pe zidurile Oraşului, cum câmpia este traversată de lumini de căutare toată noaptea. Am fi văzuţi cu uşurinţă. Râse, ca un lătrat fioros în întuneric. Am vorbit serios când le-am

cuvântat femeilor oarbe. Eşti Clarvăzător. Dacă Sapphique a venit aici, aici trebuie să venim şi noi. Deşi mi-e teamă că teoria mea că drumul urcă pare greşită.

Finn clătină neîncrezător din cap. Chiar şi în această încurcătură, bătrânului îi păsa mai mult de teoriile sale decât de orice altceva. Se căţără, înfigându-şi vârful cizmelor în pereţi şi înaintând.

În următoarele câteva minute, fu sigur că acoperişul coborâse atât de mult, că avea să se întâlnească cu podeaua şi o să-l prindă în cursă; apoi, spre uşurarea lui, spaţiul începu să se lărgească şi, în acelaşi timp, să se curbeze la stânga şi să coboare ceva mai abrupt. În cele din urmă, putu să se ridice în genunchi fără să se mai lovească cu fruntea de acoperiş.

— Se deschide înainte. Aşteaptă acolo.

Gildas bâjbâi; se auzi un trosnet puternic şi un sâsâit uşor; unul din semnalele luminoase din care ieşea fum pe care le folosea Gloata ca să semnalizeze nenorocirea. La lumina lui, Finn îl văzu pe Sapient întins pe burtă, scoţând o lumânare din raniţă. O aprinse de la vâlvătaie; când lumina roşie se stinse, flăcările mici licăriră din cauza unui curent care venea de undeva din faţă.

— N-am ştiut că ai adus alea.

— Unii dintre noi, spuse Gildas, considerau că trebuie să iei cu tine mai mult decât haine de prost gust şi inele inutile.

Îşi puse mâinile pâlnie în jurul flăcării.

— Mergi încet. Deşi, orice ar fi, ne va fi mirosit şi auzit deja venind.

Parcă drept răspuns, ceva mormăi în faţă. Un zgomot slab, ca de zdrobire, resimţit ca o vibraţie sub mâinile lor. Finn scoase sabia din teacă şi o apucă bine. Nu vedea nimic în întuneric.

Merse mai departe, iar tunelul se deschise, devenind un spaţiu larg în jurul său. La lumina pâlpâitoare a lumânării celei mici văzu marginile crestate ale straturilor de metal, aflorimente de cristal de stâncă, depozite ciudate de oxizi care străluceau în turcoaz şi portocaliu atunci când lumina

trecea peste ele.

În faţă se mişcă ceva. Mai degrabă simţi decât auzi un curent de aer stătut, care i se opri în gât. Ascultă nemişcat, cu toate simţurile încordate. În spatele său, Gildas mormăi:

— Stai pe loc!

Sapientul înjură.

— E aici?

— Aşa cred.

Devenea conştient de spaţiu. Pe măsură ce se obişnuia cu întunericul, marginile şi faţetele pietrei înclinate începeau să se separe de umbre; văzu un vârf de piatră pârjolită şi-şi dădu seama, şocat, că era uriaş şi foarte îndepărtat, iar curentul devenise acum vânt, îi sufla în faţă, o duhoare caldă, ca respiraţia unei creaturi mari, puţind groaznic.

Şi apoi, într-o clipă de claritate, ştiu că era încolăcită în jurul lui, că piatra neagră, faţetată, era pielea ei râioasă, marii pinteni de piatră erau ghearele ei fosilizate, că se afla într-o grotă formată prin ascunderea antică, solzoasă a unei bestii care ardea mocnit.

Se întoarse să strige un avertisment.

Dar încet, cu o greutate teribilă, scârţâind, se deschise un ochi.

Un ochi roşu, cu pleoapă grea, mai mare decât el.

Pe străzi, zgomotul era asurzitor. Se aruncau în mod constant flori; după o vreme, Claudia îşi dădu seama că era înfiorată de răpăitul repetat pe acoperişul diligenţei şi că mirosul tulpinilor zdrobite devenea mai dulce. Urcuşul era abrupt, iar ea era zguduită neplăcut pe banchetă; alături, Jared arăta palid. Îl apucă de braţ.

— Te simţi bine?

El zâmbi slab.

— Aş vrea să putem ieşi. Nu voi face o impresie bună dacă voi vomita pe scările Palatului.

Ea încercă să zâmbească. Stătură tăcuţi împreună, iar diligenţa se zgâlţâia, trecând prin porţile Citadelei

Exterioare, pe sub zidurile ei mari de apărare, prin curţile şi porticurile ei bolovănoase şi, la fiecare curbă, ştia că era din ce în ce mai cufundată în viaţa care o aştepta aici, în labirinturile puterii, labirintul trădării. Strigătele răguşite se stinseră; roţile se învârteau lin şi, privind pe după perdea, văzu că pe drum era întins un covor roşu, scump, iar pe străzi erau atârnate ghirlande de flori, în vreme ce porumbeii dădeau din aripi printre acoperişuri şi frontoane.

Aici, sus, erau mai mulţi oameni; acestea erau apartamentele curtenilor, Consiliul Tainic şi Biroul de Protocol, iar ovaţionările erau mai rafinate, punctate de muzică de violă, corn, flaut şi tobă. Undeva în faţă, auzea ţipete şi aplauze – evident, Caspar se apleca pe fereastra trăsurii ca să accepte urările de bun venit acasă.

— Vor vrea să vadă mireasa, mormăi Jared.

— Încă nu este aici.

Tăcere. Apoi adăugă:

— Maestre, mi-e frică.

Simţi surprinderea lui.

— Serios, mi-e frică. Locul acesta mă sperie. Acasă ştiu cine sunt, ce să fac. Sunt fata Custodelui, ştiu care mi-e locul. Dar acesta e un loc periculos, plin de capcane. Toată viaţă am ştiut că mă aşteaptă, dar acum nu sunt sigură că îi pot face faţă. Vor vrea să mă absoarbă, să mă facă una de-a lor, iar eu nu vreau să mă schimb, nu vreau! Vreau să rămân aşa cum sunt.

El oftă, iar ea observă că privirea lui întunecată era fixată asupra ferestrei acoperite.

— Claudia, eşti cea mai curajoasă persoană pe care o ştiu.

— Nu sunt…

— Ba eşti. Şi nimeni nu te va schimba. Aici vei domni, deşi nu va fi uşor. Regina are putere şi te va invidia, pentru că eşti tânără şi-i vei lua locul. Puterea ta este la fel de mare ca a ei.

— Dar dacă te trimit de aici…

El se întoarse.

— N-o să plec. Nu sunt un bărbat curajos, înţeleg asta. Confruntarea mă deranjează; o singură privire din partea tatălui tău şi îngheţ până-n măduva oaselor, Sapient sau nu. Dar nu mă pot face să te părăsesc, Claudia.

Stătea drept, departe de ea.

— Am privit moartea în faţă ani la rând deja, iar acest lucru îţi dă un fel de nepăsare, cel puţin.

— Nu vorbi despre asta.

Ridică uşor din umeri.

— Va veni. Dar nu trebuie să ne gândim prea mult la noi. Ar trebui să ne gândim dacă îl putem ajuta pe Finn. Dă-mi Cheia şi lasă-mă să lucrez puţin mai mult la asta. Are anumite complexităţi pe care încă nu le-am înţeles.

Când trăsura trecu peste un prag, o scoase din buzunarul ascuns şi i-o înmână şi, în acel moment, aripile vulturului din cristal pâlpâiră, de parcă ar fi dat din ele şi şi-ar fi luat zborul. Jared trase repede perdeaua, iar soarele lumină faţetele strălucitoare.

Pasărea zbura.

Zbura peste un peisaj întunecat, o câmpie arsă. Dedesubt, se deschise o prăpastie în pământ, iar pasărea se năpusti în ea, răsucindu-se într-o parte şi în alta prin crăpătura îngustă, făcând-o pe Claudia să şuiere de teamă.

Cheia se înnegri. O singură lumină roşie pulsa în ea.

Dar chiar când o priveau, trăsura se opri, caii loviră din copite şi fornăiră, iar uşa se deschise. Silueta întunecată a Custodelui apăru în prag.

— Vino, draga mea, spuse el încet. Aşteaptă cu toţii.

Fără să se uite la Jared, fără măcar să-şi permită să se gândească, coborî din trăsură şi se îndreptă de spate la braţul tatălui ei.

Împreună, apărură în faţa rândului dublu de curteni care aplaudau, a splendorii steagurilor de mătase, a scării măreţe care urca la tron.

Pe el stătea Regina, strălucitoare, într-o rochie argintie, cu un guler mare. Chiar şi de la distanţă erau evidente părul şi buzele roşii, strălucirea diamantelor de la gâtul ei. În spate stătea Caspar, încruntat.

Custodele spuse calm:
— Zâmbetul, cred.
Şi-l afişă. Zâmbetul strălucitor, încrezător, la fel de fals ca tot restul din viaţa ei, o haină pentru vreme rece.
Apoi urcară scările fără ezitare.

Era privirea ironică din coşmarurile lui şi o recunoscu, rostind cu voce răguşită:
— *Tu?*
În spate, îl auzi pe Gildas bolborosind.
— Loveşte-o. Loveşte, Finn!
Ochiul i se învârtea în cap. Pupila lui era o spirală de mişcare, o galaxie roşie. În jurul lui, ridicându-se, întunericul se zgudui şi văzu că ascunzătoarea mare a Bestiei era plină de obiecte, bijuterii, oase, bucăţi de covoraşe, mânere de arme. Erau vechi de secole; peste ele crescuse piele. Smulgându-se şi producând o crăpătură, un afloriment de piatră neagră faţetată deveni capul ei şi se ridică deasupra lui; bucăţi de metal ieşiră ca ghearele, prinzându-se de podeaua înclinată a cavernei.
Finn nu se putea clinti. Deasupra lui se adunau praf şi aburi.
— Loveşte!
Gildas îl prinse de braţ.
— Inutil. Nu vezi…?
Gildas urlă de furie, îi smulse sabia şi o vârî în pielea Bestiei, sărind înapoi, de parcă s-ar fi aşteptat ca sângele să se reverse în cascadă peste el. Apoi observă ce văzuse Finn.
Nu exista nicio rană. Pielea se deschise şi se dizolvă, absorbi sabia, se recompuse în jurul ei. Bestia era o creatură compozită, o formaţiune care măcina, compusă din milioane de fiinţe, de lilieci, oase şi gândaci, nori negri de albine, un model de fragmente de piatră şi bucăţi metalice, ca un caleidoscop în continuă schimbare. Când se întoarse şi se ridică până la acoperişul camerei, văzură că, de-a lungul secolelor, aceasta absorbise toată groaza şi frica Oraşului, că tot Tributul trimis să o împace fusese

absorbit, mâncat, o făcuse doar să crească şi mai mare. Undeva înăuntru erau miliarde de atomi ai celor morţi, ai victimelor şi copiilor târâţi aici prin decretul Justiţiilor. Era o masă magnetizată de carne şi metal, iar coada-i fărâmiţată era plină de unghii, dinţi şi gheare.

Întinse capul deasupra lor şi se aplecă, ajungând cu Ochii cei mari şi roşii lângă faţa lui Finn, înroşindu-i pielea, iar mâinile băiatului tremurau şi arătau de parcă ar fi fost murdare de sânge.

— *Finn,* spuse, cu vocea plină de plăcere, răguşită. *În sfârşit.*

Se dădu înapoi, spre Gildas. Sapientul îl prinse de cot.

— Îmi ştii numele.

— *Eu ţi l-am dat.*

Limba ei licări în caverna întunecată a gurii.

— *Ţi l-am dat demult, când te-ai născut în celulele mele. Când ai devenit fiul meu.*

El tremura. Voia să nege, să strige, dar cuvintele nu veneau.

Creatura îşi înclină capul, studiindu-l. Botul lung, din care picurau albine şi păduchi, se fragmentă într-un nor de libelule şi se recompuse.

— *Ştiam că vei veni,* spuse. *Te-am urmărit, Finn, pentru că eşti atât de special. În măruntaiele şi în venele trupului meu, în toate milioanele de fiinţe pe care le conţin, nu există niciuna asemenea ţie.*

Capul se apropie şi mai mult. Se formă ceva ce aducea cu un zâmbet, apoi dispăru.

— *Chiar crezi că poţi scăpa de mine? Uiţi că aş putea să te omor, să opresc lumina şi aerul, să te incinerez în doar câteva secunde?*

— Nu uit, reuşi el să spună.

— *Cei mai mulţi oameni uită. Sunt mulţumiţi să trăiască în închisoarea lor şi cred că aceea este lumea, dar tu nu, Finn. Tu-ţi aminteşti de mine. Te uiţi în jur şi îmi vezi Ochii privindu-te, în nopţile acelea de întuneric în care m-ai strigat, iar eu te-am auzit…*

— Nu ai răspuns, şopti el.

— Dar ştiai că eram acolo. Eşti un Clarvăzător, Finn. Ce interesant este acest lucru.

Gildas înaintă. Era palid, iar părul îi era ud de transpiraţie.

— Cine eşti tu? mormăi el.

— Sunt Carcera, bătrâne. Ar trebui să ştii. Sapienţii sunt cei care m-au creat. Marele, semeţul şi neegalatul vostru eşec. Răzbunarea voastră.

Se mai apropie, cu gura larg deschisă, ca ei să vadă zdrenţele care-i atârnau acolo, să-i miroasă duhoarea uleioasă, ciudat de dulce.

— Ah, mândria Înţelepţilor. Şi acum îndrăzneşti să cauţi o cale care să te elibereze de propria prostie.

Se trase înapoi, mijindu-şi Ochii roşii.

— Plăteşte-mi, Finn. Plăteşte-mi aşa cum a plătit Sapphique. Dă-mi carnea ta, sângele tău. Dă-mi-l pe bătrân şi dorinţa lui teribilă de moarte. Apoi poate Cheia va deschide uşi la care nici nu visezi.

Gura lui Finn era uscată.

— Acesta nu este un joc.

— Nu?

Râsul Bestiei era slab şi alunecos.

— Nu sunteţi piese pe o tablă?

— Oameni.

Mânia lui creştea.

— Oameni care suferă. Oameni pe care i-ai torturat.

O clipă, creatura se dizolvă în nori de insecte. Apoi ele se adunară într-un gargui neaşteptat, o faţă nouă, şerpească şi sinuoasă.

— Mi-e teamă că nu. Se torturează unii pe alţii. Nu există sistem care să poată opri asta, nu există loc care să ţină răul afară, pentru că oamenii îl aduc cu ei, chiar şi în copii. Asemenea oameni sunt incorigibili, iar sarcina mea este să-i cuprind. Îi ţin în mine. Îi înghit în întregime.

Un tentacul lovi şi-i prinse încheietura mâinii.

— Plăteşte-mă, Finn.

Finn se trase înapoi şi se uită la Gildas. Sapientul parcă se micşorase, cu faţa trasă, ca şi cum l-ar fi cuprins brusc

groaza, dar zise încet:

— Las-o să mă ia, băiete. Nu mă mai aşteaptă nimic.

— Nu.

Finn privi în sus la bestie, al cărei zâmbet ca de reptilă se afla la câţiva centimetri de el.

— Ţi-am dat deja o viaţă.

— A. Femeia.

Zâmbetul i se lărgi.

— Cât te sfâşie moartea ei. Conştiinţa şi ruşinea sunt atât de rare. Mă interesează.

Ceva din zâmbetul ei îl făcu să-şi ţină respiraţia; îl izbi un val de speranţă.

— *Nu este moartă!* Ai prins-o, i-ai oprit căderea! Nu-i aşa? Ai salvat-o, spuse el.

Spirala roşie clipi spre el.

— *Aici nimic nu se pierde,* murmură.

Finn privea pierdut, dar vocea lui Gildas îi bubui în ureche.

— Minte, băiete.

— Poate că nu. Poate că da…

— Se joacă cu tine.

Dezgustat, bătrânul se uită la tulburarea răsucită a Ochiului.

— Dacă este adevărat că am făcut un asemenea lucru ca tine, atunci sunt gata să-ţi plătesc pentru prostia noastră.

— Nu.

Finn îl prinse strâns. Scoase un inel de argint de pe degetul lui mare şi îl ridică – o scânteie lucitoare.

— Ia asta pentru Tributul tău, *Mamă.*

Era inelul cu cap de mort. Şi nu-i păsa.

21

De ani de zile lucrez în secret la un dispozitiv care să fie o copie a celui de Afară. Acum mă protejează. Timon a murit săptămâna trecută, iar Pela a dispărut în revolte şi, deşi sunt ascuns aici, în acest coridor pierdut, închisoarea mă caută. „Milord”, şopteşte, „te simt. Simt cum te târăşti pe pielea mea”.

Jurnalul lordului Calliston

Regina se ridică graţios.

Pe albul de porţelan al chipului ei, ochii neobişnuiţi erau limpezi şi reci.

— Draga mea, dragă Claudia.

Fata făcu o plecăciune, simţi şoapta unui sărut pe fiecare obraz, iar în îmbrăţişarea strânsă, oasele subţiri ale femeii, silueta fragilă din corsetul cu balene şi din rochia cu crinolină.

Nimeni nu cunoştea vârsta Reginei Sia. La urma urmei, era o vrăjitoare. Poate mai bătrână decât Custodele, deşi, lângă ea, el era grav şi întunecat, cu barba argintie meticulos aranjată. Fragilă sau nu, tinereţea ei era convingătoare; abia dacă arăta mai bătrână decât fiul ei.

Întorcându-se, o conduse pe Claudia înăuntru, trecând pe lângă Caspar, care privea ursuz.

— Eşti atât de drăguţă, iubito. Rochia este minunată. Şi părul tău! Acum spune-mi, este natural sau l-ai vopsit?

Claudia expiră, iritată deja, dar nu era nevoie să răspundă. Regina vorbea deja despre altceva.

— … şi sper că nu consideri că e prea îndrăzneţ pentru mine.

— Nu, zise Claudia absentă, după o secundă de tăcere.

Regina zâmbi.

— Excelent. Pe aici.

Era o uşă dublă de lemn, pe care o deschiseră doi valeţi, dar, după ce intră Claudia, uşile se închiseră şi întreaga

încăpere micuţă se mişcă în linişte în sus.

— Da, ştiu, mormăi Regina, ţinând-o aproape de ea. O asemenea încălcare a Protocolului. Dar este numai pentru mine, aşa că n-are cine să afle.

Mâinile mici şi albe o ţineau atât de strâns de braţ, încât îi simţea unghiile pătrunzându-i în carne. Rămăsese fără suflare, de parcă ar fi fost răpită. Chiar şi tatăl ei şi Caspar fuseseră lăsaţi în urmă.

Când uşile se deschiseră iar, văzu coridorul care se afla în faţa ei, poleit cu aur şi plin de oglinzi; era probabil de trei ori mai mare decât casa ei. Regina o conduse de mână de-a lungul lui, printre hărţi mari, pictate, pe care erau înfăţişate toate ţările de pe Tărâm, împodobite în colţuri cu fantezii de valuri răsucite, sirene şi monştri de mare.

— Aceasta este biblioteca. Ştiu că-ţi plac foarte mult cărţile. Caspar, din nefericire, nu este atât de studios. Sincer, nici nu ştiu dacă e în stare să citească. Nu vom intra.

Escortată ferm pe lângă ea, se uită în urmă. Între fiecare două hărţi se afla câte o urnă de porţelan albastru cu alb, în care s-ar fi putut ascunde un om, iar oglinzile se reflectau una pe cealaltă într-o asemenea confuzie de lumină solară, că brusc nu mai avea habar unde se termina coridorul sau dacă se sfârşea vreodată. Iar silueta mică şi albă a Reginei părea repetată în faţa ei, în spatele ei, în lateralele ei, astfel încât groaza pe care Claudia o simţise în trăsură părea să se concentreze în mersul acela rapid, neobişnuit, în vocea aceea ascuţită, încrezătoare.

— Iar acesta este apartamentul tău. Tatăl tău locuieşte alături.

Imens.

Un covor în care i se afundară picioarele, un pat cu baldachin de mătase, în care simţea că se va îneca.

Deodată, îşi trase mâna dintr-a Reginei şi se dădu înapoi, cunoscând capcana. Ştiind că este prinsă în ea.

Sia tăcea. Vorbăria goală se terminase. Erau una în faţa celeilalte.

Apoi Regina zâmbi.

— Nu va fi nevoie să fii avertizată, sunt sigură, Claudia. Fiica lui John Arlex este bine pregătită, dar bănuiesc că nu te va deranja să-ţi spun că multe dintre oglinzi au faţă dublă şi că peste tot prin Palat sunt microfoane foarte eficiente. Se apropie de ea. Înţelegi, am auzit că în ultimul timp ai fost cam curioasă în legătură cu dragul nostru dispărut Giles.

Claudia îşi stăpâni perfect mimica, dar avea mâinile reci ca gheaţa. Îşi coborî privirea.

— M-am gândit la el. Dacă lucrurile ar fi fost diferite…

— Da. Şi am fost cu toţii devastaţi de moartea lui. Dar chiar dacă dinastia Havaarna s-a terminat, Tărâmul trebuie condus. Iar eu nu am nicio îndoială, Claudia, că tu o vei face foarte bine.

— Eu?

— Desigur.

Regina se întoarse şi se aşeză cu eleganţă pe un scaun aurit.

— După cum ştii, Caspar nu este capabil nici măcar să se conducă pe sine. Vino şi stai aici, iubito. Dă-mi voie să te sfătuiesc.

Surpriza o îngheţa. Se aşeză.

Regina se aplecă, buzele-i roşii schiţând un zâmbet reţinut.

— Acum, viaţa ta aici poate fi una foarte plăcută. Caspar este un copil – lasă-l să aibă jucării, cai, palate, fete şi nu va crea probleme. M-am asigurat că nu ştie nimic despre politică. Se plictiseşte atât de repede! Noi două putem petrece un timp foarte agreabil, Claudia. Habar nu ai cât de obositor este să stai numai cu bărbaţii aceştia.

Claudia se uită la mâinile ei. Era oare adevărat ce-i spunea? Cât din toate acestea era un joc?

— Credeam…

— Că te urăsc? Regina chicoti feciorelnic. Am nevoie de tine, Claudia! Putem conduce împreună şi vei fi atât de bună la asta! Iar tatăl tău va zâmbi în felul lui grav. Mâinile ei mici le atinseră uşor pe ale Claudiei. Gata cu gândurile triste despre Giles. Acum este într-un loc mai

bun, draga mea.

Încet, încuviinţă din cap şi se ridică. Regina făcu la fel, iar rochia de mătase îi foşni.

— Mai e un singur lucru.

Cu o mână pe clanţa uşii, Sia se întoarse spre fată.

— Da?

— Jared Sapiens. Tutorele meu. Eu…

— Nu vei avea nevoie de tutore. Pot să te învăţ eu totul acum.

— Vreau să rămână, spuse ea ferm.

Regina o privi fix.

— Este tânăr pentru un Sapient. Nu ştiu la ce s-a gândit tatăl tău…

— Va rămâne.

Avu grijă să sune ca o afirmaţie, nu ca o întrebare.

Buzele roşii ale Reginei se strâmbară. Zâmbi amabil.

— Cum spui tu, iubito. Cum vrei tu.

Jared puse scanerul pe cadrul uşii, deschise fereastra mică şi se aşeză pe pat. Camera era sărăcăcioasă, aşa cum probabil se gândiseră cei de la Curte că ar trebui să fie celula Sapientului, cu podea din lemn şi lambriuri întunecate, cu motive de trifoi şi trandafiri în partea de sus.

Mirosea a stuf şi a umezeală şi părea destul de goală, dar deja înlăturase două microfoane mici şi probabil mai erau şi altele. Totuşi, trebuia să încerce.

Scoase Cheia, activând legătura de vorbire.

Numai întuneric.

O atinse iar, preocupat; întunericul deveni un cerc larg, dar rămase întunecat. Apoi, foarte slab, văzu marginea unei siluete ghemuite înăuntru.

— Nu putem vorbi, şopti. Nu acum.

— Atunci ascultă.

Jared vorbi încet.

— Poate te ajută. O combinaţie de doi, patru, trei, unu pe panoul de atingere produce un câmp de umezeală. Orice sistem de supraveghere îţi va pierde urma complet.

Vei dispărea de pe scanerele lor. Înţelegi?

— Nu sunt prost.

Şoapta dispreţuitoare a lui Keiro abia se auzi.

— L-ai găsit pe Finn?

Nimic. Închiseseră.

Jared îşi împreună degetele şi înjură încet în limba Sapient. Dincolo de fereastră, vocile oamenilor se auziră mai tare, în grădinile îndepărtate cântau nişte scripcari. Probabil că diseară se va dansa pentru a ura bun venit miresei Moştenitorului.

Totuşi, bătrânul Bartlett avusese dreptate, adevăratul Moştenitor era încă în viaţă, iar Claudia era convinsă că acesta era Finn. Jared clătină din cap, îşi desfăcu gulerul hainei cu degetele lungi. Ea îşi dorea atât de mult acest lucru. Îndoielile lui trebuiau să rămână nerostite, pentru că, fără această speranţă, ea nu ar mai avea nimic. Şi, până la urmă, era posibil, doar posibil, ca instinctul ei să fie corect.

Obosit, se sprijini de perna tare, scoase punga cu medicamente din buzunar şi-şi pregăti doza. Acum era cu trei pastile mai puternică şi aşa fusese toată săptămâna trecută, dar durerea pe care o simţea adânc în trup părea să se intensifice încet, ca ceva viu; uneori se gândea că devorează medicamentele, că îi hrănesc apetitul.

Aplică seringa, încruntându-se. Erau idei morbide şi prosteşti.

Dar când se lăsă înapoi pe spate şi adormi, visă o clipă că un ochi, roşu ca galaxiile, se deschisese în zid şi se uita la el.

Finn era disperat; ţinea inelul sus.

— Ia-l şi lasă-ne să plecăm.

Ochiul se apropie, analizându-l cu atenţie.

— Crezi că acest obiect are vreo valoare?

— Conţine o viaţă. Este prinsă înăuntru.

— Ce potrivit. Aşa cum toate vieţile voastre sunt prinse înăuntrul meu.

Tremura. Cu siguranţă, dacă Keiro ar fi ascultat, acum

ar fi acţionat. *Dacă ar fi aici.*

Gildas înţelese. Sigur o făcuse, pentru că spuse tare:

— Ia-l! Lasă-ne să plecăm.

— Aşa cum am luat Tribut de la Sapphique? Aşa cum am luat asta?

În pielea întărită a bestiei luci ceva; văzură un os micuţ, fragil, inserat adânc.

Gildas murmură o rugăciune respectuoasă.

— Ce mic e! Bestia se gândi. *Şi totuşi ce multă durere costă. Ia să văd această viaţă închisă.*

Îşi apropie tentaculul. Finn strânse inelul în pumn; transpiraţia îl făcuse alunecos. Apoi deschise mâna.

Brusc, Ochiul clipi. Se mări, se contractă, privi în jur. Din gâtul Bestiei ieşi o şoaptă, o cerere uimitoare, fascinată.

— Cum ai făcut asta? Unde eşti?

O mână astupă gura lui Finn; răsucindu-se, o văzu pe Attia, cu un deget la buze, ca avertisment. În spatele ei stătea Keiro, ţinând strâns Cheia într-o mână, iar în cealaltă, un aruncător de flăcări.

— Eşti invizibil! Bestia părea îngrozită. *Aşa ceva nu este posibil!*

O masă de tentacule ţâşni din ea, formaţiuni bâjbâitoare de păianjeni mici, lipicioşi de pânză.

Finn se dădu înapoi împleticindu-se.

Keiro puse aruncătorul de flăcări pe umăr.

— Dacă ne vrei, spuse el calm, iată-ne.

O flacără mugi dincolo de Finn; Bestia urlă furioasă. Într-o clipă, caverna era o explozie de păsări panicate care ţipau, albine şi lilieci care fugiseră din forma lor şi din ordine; se arcuiau şi dădeau din aripi, zburau în spirală spre acoperişul cavernei, lovindu-se de piatră fără să simtă.

Keiro strigă de plăcere. Trase iar, o flacără galbenă bufni, iar Bestia se transformă într-o cascadă de fragmente, de piele arsă şi piatră în cădere; Ochiul ei roşu nu era decât o explozie mică de musculiţe, care se risipiră cu teamă frenetică.

Flăcările sfârâiră, loviră pereţii şi ricoşară, producând brusc căldură.

— Las-o! strigă Finn. Să ieşim!

Dar acoperişul şi podeaua se înclinau, iar deschizătura se închidea în jurul lor.

— Poate nu te văd, spuse acru închisoarea, *dar eşti aici, înăuntru, iar eu am să te ţin strâns, fiule.*

Spate în spate, îi obligă să se adune, iar zidurile grotei se prăbuşeau, bucăţi din acoperiş cădeau. Finn o prinse pe Attia de mână.

— Să stăm împreună!

— Finn.

Vocea lui Gildas era sugrumată.

— În zid. Sus, acolo.

O clipă, Finn habar nu avu la ce se referise; apoi văzu. O fisură urca.

Imediat, Attia se eliberă. Alergă şi sări; prinzându-se de faţetele proeminente, se târî deasupra tentaculelor biciuitoare, căţărându-se chiar pe solzii Bestiei.

Îl împinse pe Gildas după ea; bătrânul se căţără cu greu, dar cu o forţă disperată, bucăţi de piatră şi de geme rostogolindu-se şi alunecând de sub mâinile lui.

Finn se întoarse.

Keiro avea arma pregătită.

— Haide! Ne caută!

Carcera era oarbă. Văzu părţi din Bestie reformate, o gheară, o coadă, o văzu bâjbâind şi lovind în întuneric. Îi simţea pe pielea ei, simţea vibraţiile mişcărilor lor. El vru să-l întrebe pe Keiro cum făcuse asta, dar nu avea timp, aşa că se întoarse şi se căţără după Gildas.

Cu fiece minut care se scurgea, zidul se schimba, se reforma şi se decojea, îndreptându-se, de parcă Bestia s-ar fi ridicat, răsucindu-se, ca să-i smulgă din spatele său. Îi duse în sus, în spaţiile cavernei, iar Finn, ridicându-şi privirea, văzu crăpături prin care pătrundea lumina, înţepături de strălucire şi, pentru o clipă, se află printre stele, apoi una se învârti deasupra lui, de parcă ar fi fost un reflector, îi lumină mâinile şi faţa, în timp ce gâfâia,

expus, fără ajutor.

Attia se întoarse, iar chipul abia i se distingea.

— Încetineşte! Trebuie să stăm lângă Cheie!

Keiro urca, era mai jos, cu aruncătorul de flăcări azvârlit deoparte. În timp ce pielea cu proeminenţe se văluri, el alunecă, rămânând cu un picior în aer, şi poate că Bestia simţi asta, pentru că sâsâi, iar aerul se umplu de vapori.

— Keiro!

Finn se răsuci.

— Trebuie să mă întorc după el.

Attia se vânzoli.

— Nu. Se descurcă.

Keiro se prinse bine şi se trase înapoi; Bestia se scutură. Apoi râse sinistru, aşa cum îşi amintea atât de bine Finn.

— Deci ai un dispozitiv care vă ascunde. Felicitări. Dar intenţionez să aflu ce este.

Căzu o ploaie de praf; o săgeată de lumină.

— Aşteaptă! strigă Finn la Gildas; gâfâind, bătrânul clătină din cap.

— Nu mă mai pot ţine.

— Ba poţi!

Se uită disperat la Attia; fata îşi puse braţul lui Gildas pe după umeri şi zise:

— Stau cu el.

Aproape că se prăbuşi în locul în care atârna Keiro; îl prinse cu o mână şi se ţinu bine.

— Inutil! Nu există cale de ieşire.

— Trebuie să fie, îngăimă Keiro. Nu avem o Cheie?

O scoase, iar Finn o prinse; o clipă, o ţinură amândoi. Apoi Finn o smulse. Apăsă pe toate butoanele, împunse vulturul, sfera, coroana. Nimic. În timp ce Bestia lovea dedesubt, zgudui Cheia, o înjură şi simţi cum începe deodată să se încălzească, încingându-se cu un scâncet ameninţător. O ţinea văitându-se; îl ardea.

— Foloseşte-o! strigă Keiro. Topeşte piatra!

Finn fixă Cheia de peretele grotei. Imediat, aceasta bâzâi şi pocni.

Carcera ţipă. Un urlet de suferinţă. Căzură pietre, iar

Attia strigă de sus. Când se uită Finn, o deschizătură mare, albă apăru în zid, ca o tăietură în ţesătura lumii.

***

Custodele stătea lângă Claudia, la fereastră, şi se uita la petrecerea luminată de torţe.

— Te-ai descurcat bine, spuse el grav. Regina este mulţumită.

— Bun.

Claudia era atât de obosită, încât abia mai putea gândi.

— Mâine, poate…

Se opri.

Un zgomot, un semnal urgent. Insistent şi tare. Tresărind, Claudia privi în jur.

— Ce-i asta?

Tatăl ei rămase nemişcat. Apoi băgă mâna în buzunarul vestei şi-şi scoase ceasul; atingându-l cu degetele, deschise carcasa de aur. Ea văzu cadranul frumos şi cât era ora. Unsprezece fără un sfert. Dar aceasta nu era o melodie. Era o alarmă.

Custodele se uită fix. Când ridică privirea, ochii lui erau reci şi cenuşii.

— Trebuie să plec. Noapte bună, Claudia. Somn uşor.

Uimită, îl urmări mergând cu paşi mari spre uşă.

— Este… este Închisoarea? întrebă.

Se întoarse, iar privirea îi era tăioasă.

— Ce te face să spui asta?

— Alarma… N-am mai auzit-o până acum…

O privea. Ea se blestemă, apoi el spuse:

— Da. Se pare că este un… incident. Nu-ţi face griji. Am să mă ocup de el personal.

Uşile se închiseră în urma lui.

O clipă, ea rămase acolo, înmărmurită. Se uită fix la lambriurile de lemn; apoi, de parcă nemişcarea ar fi îndemnat-o la acţiune, luă un şal închis la culoare, şi-l înfăşură în jurul umerilor şi se repezi spre uşă, deschizând-

o iute.

El se afla deja pe coridorul aurit, mergând repede. De îndată ce coti, alergă după el gâfâind, fără să facă zgomot pe covoarele moi. Imaginea ei se reflecta în oglinzile întunecate.

Într-o parte a unei mari vaze de porţelan se umflă o perdea; strecurându-se după ea, ajunse în capătul unei scări întunecate, în spirală. Aşteptă, cu inima bătându-i nebuneşte, urmărind silueta întunecată coborând, şi-l văzu alergând cu paşi repezi, agitaţi. Coborî după el în grabă, cu o mână pe balustrada umedă, până când pereţii auriţi lăsară locul celor din cărămidă şi apoi din piatră; treptele erau tocite de utilizare, acoperite de licheni verzi.

Aici jos era frig şi foarte întuneric. Scotea aburi pe nas. Tremura şi-şi înfăşură şalul mai strâns.

El se ducea la Închisoare.

Se ducea la Carceră!

Slab, foarte departe, în faţă, alarma suna, tare şi urgent, o panică neîndurătoare.

Acestea erau pivniţele cu vin. Erau camere uriaşe, cu tavan boltit, pline cu butoaie, cabluri care şerpuiau pe pereţi, iar pe ele erau atârnate săruri albe, care trăseseră umezeală de la zidul din cărămidă. Dacă era conform Protocolului, era foarte convingător.

Trăgând cu ochiul pe după o grămadă de butoaie, rămase nemişcată.

El ajunsese la o uşă.

Era dintr-un bronz verde, fixată adânc în perete, sclipind de urme de melci şi corodată de timp. Era bătută în nituri mari. De-a latul ei atârnau lanţuri ruginite. Inima aproape i se opri în loc când văzu vulturul Havaarna, cu aripile întinse, şters aproape complet sub straturi de cocleală.

Tatăl ei se uită repede în jur, iar ea se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată. Apoi el formă o combinaţie rapidă în globul pe care îl ţinea vulturul; ea auzi un clic.

Lanţurile alunecară şi se răsuciră, căzând.

Printre pânze de păianjeni, melci şi praf, uşa se deschise trepidând.

Ea se întinse să vadă ce era dincolo, să vadă înăuntru, dar nu era decât întuneric şi un miros, o putoare acră, metalică, şi trebui să se tragă repede îndărăt când el se întoarse.

Când se uită iar, nu-l mai văzu, iar uşa era închisă.

Claudia se sprijini de cărămizile ude şi expiră, fluierând încet.

În sfârşit. În cele din urmă.

O găsise.

Alarma urla, iar ei o simţeau în dinţi, în nervi, în oase. Finn se gândi că-i va provoca o criză; îngrozit, se căţără de-a buşilea spre deschizătură, contra vântului rece care bătea prin ea.

Bestia dispăruse. Chiar în timp ce Keiro urca deasupra lui Finn şi îl prinsese pe Gildas, ea se dizolvase; deodată, se prăbuşiră cu toţii într-o cascadă de fragmente, apoi se izbiră de zid, un lanţ de trupuri care se ţineau doar de Finn.

Acesta strigă în agonie:

— Nu vă pot ţine!

— Ba o să ne ţii! bolborosi Keiro.

Îl cuprinse teroarea. Mâna lui Keiro alunecă – o smucitură chinuitoare.

Nu reuşea. Mâna îl ardea.

Asupra lui căzu o umbră. Crezu că era capul Bestiei sau un vultur mare, dar, răsucindu-se disperat şi privind în sus, o văzu năpustindu-se prin deschizătură, bâzâind de putere reţinută, o navă argintie, o corabie antică, cu velele din pânze de păianjen, frânghiile încurcate şi atârnând într-o parte.

Se ivi deasupra lor şi, foarte încet, la baza ei se deschise o fereastră. Se coborî un coş, care atârna legănându-se de patru cabluri imense, şi, deasupra lui, un chip privi peste marginea corăbiei, o faţă hidoasă, un cap de gargui, deformat de ochelari şi de un aparat de respiraţie bizar.

— Urcaţi, rosti tăios. Înainte să mă răzgândesc.

Cum au reuşit, habar nu avea, dar în câteva secunde

Keiro se rostogoli în coşul care se legăna nebuneşte; Gildas, după el. Attia sări, oprindu-se un moment, apoi Finn îşi dădu şi el drumul, cu mintea atât de întunecată de uşurare, că se prăbuşi fără teamă şi nu simţi când ateriză, până când o tăcere de întâmpinare explodă în strigătul lui Keiro la urechea lui.

— Dă-te jos de pe mine, Finn!

Se strădui să se ridice. Attia era aplecată deasupra lui, îngrijorată.

— Eşti în regulă?

— … Da.

Ştia că nu-i aşa, dar merse aplecat pe lângă ea, până la margine, şi se uită, ameţit din cauza legănatului şi a vântului rece.

Ieşiseră din Grotă, erau deasupra câmpului, la kilometri întregi deasupra Oraşului, care părea o jucărie pe câmp, iar de la această înălţime vedeau semnele pârjolului şi fumul din jurul lui, de parcă pământul însuşi ar fi fost pielea Bestiei care bodogănea înăuntru, scoţând fum de mânie.

Norii trecură pe cer, vapori de un galben metalic, un curcubeu.

Finn simţi că Gildas îl prinde, cu vocea delirând de bucurie, purtată de vânt.

— Uită-te în sus, băiete! Vezi! Încă mai sunt Sapienţi, cu putere!

Întoarse capul şi văzu, în timp ce corabia de argint urca, un turn atât de îngust şi imposibil de înalt, că părea un ac aflat în echilibru pe un nor, cu vârful strălucind în lumină. Îşi simţi respiraţia îngheţând şi condensând pe balustradă, fiecare ac de gheaţă polarizat de turn, fiecare cristal aliniat parcă de un magnet. Icnind în aerul rarefiat, îl apucă pe bătrân de braţ, tremurând de frig şi de frică, neîndrăznind să se mai uite o dată în jos, văzând numai locul minuscul de aterizare, pe măsură ce vârful acului se mărea, cu globul care se învârtea încet în vârful lui.

Şi totuşi, aşa sus cum erau, deasupra lor, pe kilometri întregi, se întindea noaptea Carcerei, în cerul îngheţat.

Loviturile îl treziră pe Jared, scăldat într-o transpiraţie rece, de teamă.

O clipă, habar nu avu ce era, apoi o auzi şoptind:

— Jared! Repede, sunt eu!

Se ridică în şezut şi apoi se împletici spre uşă, scoţând scanerul din cadru, dibuind după zăvor.

De îndată ce-l trase, uşa se deschise, aproape lovindu-l în faţă; apoi intră Claudia, gâfâind şi acoperită de praf, cu un şal murdar peste rochia de mătase.

— Ce este? bolborosi el. Claudia, a aflat? Ştie că avem Cheia?

— Nu. Nu.

Nu mai avea aer; se prăbuşi pe pat şi se ghemui.

— Atunci ce este?

Ridică mâna, făcându-l să aştepte; după un moment, când putu să vorbească şi se uită în sus, îi văzu chipul luminat de triumf.

Se dădu înapoi, brusc prudent.

— Ce ai făcut, Claudia?

Zâmbetul ei era amar.

— Ceea ce am tânjit să fac de ani de zile. Am găsit uşa secretului său. Intrarea în Carceră.

O lume
care pluteşte în spaţiu

22

— Unde sunt conducătorii? a întrebat Sapphique.
— În fortăreţele lor, a răspuns lebăda.
— Şi poeţii?
— Pierduţi în vise ale altor lumi.
— Şi meşteşugarii?
— Creează maşini ca să provoace întunericul.
— Şi înţelepţii, care au creat lumea?
Lebăda şi-a aplecat gâtul negru cu tristeţe.
— Se irosesc cu babe şi vrăjitoare în turnuri.

Sapphique în Regatul Păsărilor

Finn atinse cu atenţie una dintre sfere.

Îi arăta propriul chip, umflat grotesc în sticla liliachie, delicată. În spatele lui, o văzu pe Attia venind printr-o arcadă şi uitându-se în jur.

— Ce *este* asta?

Se opri uimită printre baloanele care atârnau din tavan, iar el văzu cât de curată era în dimineaţa aceasta, cu părul spălat, cu haine noi, care o făceau să pară mai tânără ca oricând.

— Laboratorul lui. Uită-te aici.

Unele sfere conţineau peisaje întregi. Într-una, o colonie de creaturi mici, cu blană aurie, dormea liniştită sau săpa în dealuri nisipoase. Attia îşi lipi mâinile de sticlă.

— E caldă.

El încuviinţă.

— Ai dormit?

— Puţin. M-am tot trezit pentru că este atât de linişte. Tu?

Aprobă din cap, nevrând să spună că epuizarea îl făcuse să cadă pe patul cel mic şi alb şi să adoarmă imediat, fără ca măcar să se dezbrace. Deşi, când se trezise în dimineaţa aceasta, descoperise că cineva îl acoperise cu pături şi-i lăsase haine curate pe scaunul din camera albă şi goală.

Keiro să fi fost?

— L-ai văzut pe omul de pe corabie? Gildas crede că este Sapient.

Ea clătină din cap.

— Nu fără masca de pe faţă. Şi tot ce a spus aseară a fost „Luaţi aceste camere şi vom vorbi de dimineaţă”.

Se uită la el.

— Ai dat dovadă de curaj să te întorci după Keiro.

Tăcură o vreme. El veni lângă ea şi, în timp ce priveau animalele zgâriind şi rostogolindu-se, îşi dădură seama că dincolo de acest glob era o cameră întreagă de lumi de sticlă, verde-marin, auriu, bleu-pal, fiecare dintre ele atârnând de un lanţ fin, unele mai mici decât un pumn, altele vaste precum sălile, în care zburau păsări, înotau peşti sau miliarde de insecte se adunau şi roiau.

— Parcă ar fi făcut cuşti pentru ele toate, spuse ea încet. Sper că nu are una şi pentru noi. Apoi, remarcând mişcarea bruscă a reflectării lui, adăugă: Ce este, Finn?

— Nimic.

Mâinile lui lăsară amprente fierbinţi pe sferă când se aplecă, sprijinindu-se de ea.

— Ai văzut ceva. Ochii Attiei erau larg deschişi. Erau stelele, Finn? Chiar sunt milioane? Se adună şi cântă în întuneric?

În mod prostesc, nu vru să o dezamăgească şi spuse:

— Am văzut… am văzut un lac în faţa unei clădiri mari. Era noapte. Pe apă pluteau felinare mici de hârtie, iar în fiecare era o lumânare, astfel încât păreau albastre, verzi şi roşii. Pe lac erau bărci, iar eu eram într-una dintre ele. Îşi frecă faţa. Eram acolo, Attia. M-am aplecat într-o parte şi am încercat să-mi ating imaginea din apă şi da, erau stele. Şi erau mânioase, pentru că mi s-a udat mâneca.

— Stelele?

Se apropie de el.

— Nu. Persoanele.

— Ce persoane? Cine erau, Finn?

Încercă să-şi amintească. Era un miros. O umbră.

— O femeie, răspunse. Era mânioasă.

Duruse. Amintirea duruse. Declanşase sclipiri de lumină; închise ochii, transpirând, cu gura uscată.

— Nu.

Îngrijorată, întinse mâna spre el, cu urme roşii la încheieturile mâinilor, acolo unde lanţurile îi frecaseră pielea.

— Nu te supăra singur.

El îşi frecă faţa cu mâneca, iar camera era nemişcată, într-o linişte pe care nu o mai cunoscuse din celula în care se născuse. Mormăi stingher:

— Keiro încă mai doarme?

— Ah, el! Fata se încruntă. Cui îi pasă?

O privi plimbându-se printre sfere.

— Nu se poate să-ţi displacă atât de mult. Ai fost alături de el în Oraş. Ea tăcu, aşa că el adăugă: Cum aţi reuşit să ne urmăriţi?

— N-a fost uşor. Strânse din buze. Am auzit zvonuri despre Tribut, aşa că el a spus că ar fi bine să furăm un aruncător de flăcări. Eu a trebuit să creez o diversiune, pentru ca el să-l poată lua. Nu că aş fi primit vreo mulţumire.

Finn râse.

— Aşa e Keiro. Nu mulţumeşte niciodată nimănui.

Punând mâinile pe sferă, se sprijini cu fruntea de ea, iar reptilele din interior priviră impasibile.

— Ştiam că va veni. Gildas a spus că nu, dar Keiro nu m-ar trăda niciodată.

Nu răspunse, dar el îşi dădu seama că tăcerea ei era încărcată de o tensiune ciudată; când se uită în sus, ea îl privea cu un fel de mânie. Izbucni brusc.

— Te înşeli atât de mult, Finn! Nu vezi cum este? Te-ar fi părăsit foarte uşor, ar fi luat Cheia şi ar fi dispărut, fără ca măcar să-i pese!

— Nu, spuse el surprins.

— *Ba da!* Se întoarse cu faţa la el, cu vânătăile livide pe faţa albă. Pentru că numai ameninţarea fetei l-a convins să stea.

I se făcu frig.

— Ce fată?
— Claudia.
— A vorbit cu ea!
— Ea l-a ameninţat. *„Găseşte-l pe Finn”,* i-a spus, *„altfel Cheia va fi inutilă pentru tine”.* Era foarte supărată pe el. Attia ridică uşor din umeri. Ei ar trebui să-i mulţumeşti.
Nu-i venea să creadă.
Nu avea cum.
— Keiro ar fi venit.
Vocea lui era slabă şi trăda încăpăţânarea.
— Ştiu ce simte, că nu-i pasă de nimeni, dar eu îl cunosc. Am luptat împreună. Am făcut un jurământ.
Ea clătină din cap.
— Eşti prea încrezător, Finn. Trebuie că te-ai născut Afară, pentru că aici nu ţi-e locul. Apoi, auzind paşi, spuse repede: Cere-i Cheia. Cere-i-o. O să vezi.
Keiro intră în cameră şi fluieră. Purta o vestă bleumarin, avea părul ud şi încă mai mânca un măr luat de pe farfuria din camera lor, iar ultimele două inele cu capete de mort îi străluceau pe degete.
— Deci aici eraţi!
Se răsuci, descriind un cerc complet.
— Iar acesta este un turn de Sapient. E mai tare decât cuşca bătrânului.
— Mă bucur că gândeşti aşa.
Spre groaza lui Finn, una dintre sferele cele mai mari se deschise, iar din ea ieşi un străin, urmat de Gildas. Se întrebă cât auziseră din ce au vorbit şi cum de existau scări ce coborau în sferă, dar, înainte să fie sigur de asta, se închise şi luci printre celelalte sute de sfere.
Gildas purta o robă de Sapient în nuanţe de verde irizat. Faţa lui ascuţită era spălată, barba albă, tunsă. Arăta diferit, îşi spuse Finn. Ceva din înfometare dispăruse; când vorbi, vocea nu-i mai era plângătoare, ci avea o gravitate nouă.
— Acesta este Blaize, spuse el. Apoi adăugă încet: Blaize Sapiens.
Bărbatul înalt îşi plecă uşor capul:

— Bine aţi venit în Camera Lumilor.
Se uitară la el. Fără masca de respiraţie, faţa sa era remarcabilă, cu răni, pete şi arsuri acide, iar părul rar, legat la spate cu o panglică unsuroasă. Sub haina de Sapient purta pantalonii antici până la genunchi, pătaţi de chimicale, şi o cămaşă mototolită, care probabil fusese albă cândva.
Un moment nu vorbi nimeni. Apoi, spre surprinderea lui Finn, Attia spuse:
— Trebuie să vă mulţumim, Maestre, pentru că ne-aţi salvat. Am fi murit.
— A… ei bine. Da.
O privi, zâmbind strâmb, stângaci.
— Chiar e adevărat. M-am gândit că ar fi bine să cobor.
— De ce?
Vocea lui Keiro era rece.
Sapientul se întoarse.
— Nu înţeleg…?
— De ce te-ai deranjat? Să ne salvezi? Avem ceva ce-ţi trebuie?
Gildas se încruntă.
— Acesta este Keiro, Maestre. Cel fără maniere.
Keiro pufni.
— Nu-mi spune că nu ştie de Cheie.
Muşcă zgomotos din măr.
Blaize se întoarse spre Finn.
— Iar tu trebuie să fii Clarvăzătorul. Îl cântări din priviri pe Finn. Colegul meu mi-a spus că Sapphique ţi-a trimis ţie această Cheie şi că îţi va arăta drumul spre Afară. Că tu crezi că vii de Afară.
— Da.
— Îţi aminteşti?
— Nu. Doar… cred.
O clipă, bărbatul îl privi lung, scărpinându-şi absent o rană de pe obraz cu mâna subţire. Apoi spuse:
— Cu regret trebuie să-ţi spun că te înşeli.
Gildas se întoarse uimit; Attia se holba la ei.
Supărat, Finn întrebă:

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că nu ai venit de Afară. Nu a venit nimeni niciodată de Afară. Pentru că, vezi tu, *nu există Afară.*

O clipă, tăcerea din cameră fu îngrozitoare, plină de neîncredere. Apoi Keiro râse încet şi azvârli cotorul de măr pe lespezile podelei. Se apropie, scoase Cheia şi o puse jos, lângă sfera de sticlă.

— Bine, înţeleptule. Dacă nu există Afară, atunci asta pentru ce este?

Blaize întinse mâna şi o ridică. O întoarse într-o doară.

— Ah, da. Am auzit de asemenea dispozitive. Poate că le-au inventat Sapienţii originali. Există o legendă conform căreia lordul Calliston a creat unul în secret şi a murit înainte să-l testeze. Îl face pe utilizator invizibil pentru Ochi şi sigur are şi alte caracteristici. Dar nu vă poate scoate de aici.

Puse încet cristalul pe masă. Gildas îl privi aspru.

— Frate, asta-i o prostie! Ştim cu toţii că Sapphique însuşi…

— Nu ştim nimic despre Sapphique decât un amestec de poveşti şi legende. Proştii aceştia de aici, de jos, din Oraş, la ale căror fapte mă uit ca să îmi treacă plictiseala, inventează poveşti noi despre Sapphique în fiecare an. Îşi încrucişă braţele, cu privirea neînduplecată. Oamenilor le place foarte mult să scornească poveşti, frate. Le place foarte mult să viseze. Visează că lumea este adânc sub pământ şi, dacă am putea călători în sus, am găsi drumul de ieşire, o trapă în pământ, unde cerul este albastru, iar pământul rodeşte porumb şi miere şi nu există durere. Sau că sunt nouă cercuri ale închisorii care îi înconjoară centrul şi că, dacă ne adâncim în ele, găsim inima Carcerei, fiinţa ei vie, şi vom pătrunde prin ea într-o altă lume. Clătină din cap. Legende. Nimic mai mult.

Finn era şocat. Se uită la Gildas; bătrânul părea îndurerat, apoi lăsă mânia să se reverse din el.

— Cum poţi să spui asta? izbucni. Tu, un Sapient? Când am văzut ce eşti, am crezut că strădaniile noastre vor fi

mai uşoare, că vei înţelege…

— Înţeleg, crede-mă.

— Atunci cum poţi să spui că nu există Afară?

— Pentru că am văzut.

Vocea lui era atât de sumbră şi de încărcată de disperare, că până şi Keiro se opri şi se uită fix la el. Lângă Finn, Attia se cutremură.

— Cum? şopti ea.

Sapientul arătă către o sferă, o scoică neagră, goală.

— Acolo. Experimentul mi-a luat zeci de ani, dar am fost perseverent. Senzorii mei au penetrat metal şi piele, os şi sârmă. Mi-am dibuit drumul prin kilometri din Carceră, pe holurile şi coridoarele ei, pe mările şi râurile ei. Ca şi voi, am crezut. Râse cu asprime, rozându-şi unghiile tocite ale mâinii. Şi da, am găsit Afară, într-un fel.

Se întoarse şi atinse butoanele de control, iar sfera se lumină.

— Am găsit asta.

Văzură o imagine în întuneric. O sferă în sferă, un glob de metal albastru. Atârna în negreala eternă a spaţiului, singură, tăcută.

— Aceasta este Carcera. Blaize arătă cu degetul. Iar noi locuim în ea. O lume. Construită sau crescută, cine ştie. Dar singură, în imensitate, în vid. În nimic. Nu există Nimic afară. Ridică din umeri. Îmi pare rău. Nu doresc să vă distrug visurile de o viaţă. Dar nu aveţi unde să mergeţi.

Finn nu mai putea respira. Parcă acele cuvinte sumbre ar fi stors viaţa din el. Se holbă la glob şi simţi că Keiro se apropie de el, simţi căldura şi energia fratelui său de cruce, iar acest lucru îi făcu bine. Dar Gildas îi surprinse pe toţi.

Râse. Un hohot răguşit de dispreţ. Ridicându-se, se întoarse spre Blaize şi-l privi.

— Şi te numeşti Înţelept! Prostit de maliţiozitatea Închisorii şi de altele la fel. Îţi arată minciuni, iar tu le crezi şi trăieşti aici sus, deasupra oamenilor şi-i dispreţuieşti. Mai rău decât prost!

Se îndreptă cu paşi mari spre bărbatul mai înalt; Finn îl urmă repede. Îi cunoştea temperamentul.

Dar Gildas întinse degetul noduros în aer, iar vocea sa era fermă şi coborâtă.

— Cum îndrăzneşti să stai acolo şi să îmi negi mie speranţa, iar acestora, şansa la viaţă. Cum îndrăzneşti să-mi spui că Sapphique este un vis, că închisoarea este tot ce există!

— Pentru că e adevărat, răspunse Blaize.

Gildas se smulse din prinsoarea lui Finn.

— Mincinosule! Nu eşti Sapient. Şi uiţi. Noi i-am văzut pe cei de Afară.

— Da! confirmă Attia. Şi am vorbit cu ei.

Blaize făcu o pauză, apoi rosti:

— Aţi vorbit cu ei?

O clipă, aproape păru că certitudinea lui fusese zguduită. Îşi împreună degetele, iar vocea sa era fermă.

— Cu cine aţi vorbit? Cine sunt?

Toţi se uitau la Finn, aşa că acesta zise:

— Cu o fată pe nume Claudia. Şi cu un bărbat. Îi spunea Jared.

Urmă o secundă de tăcere. Keiro adăugă:

— Cum explici asta?

Blaize se întoarse cu spatele. Dar aproape imediat se răsuci, iar chipul său era grav.

— Nu vreau să te supăr. Dar ai văzut o fată şi un bărbat. De unde ştii unde erau?

Finn răspunse:

— Nu sunt aici.

— Nu? Blaize se uită repede la el, cu faţa pătată înclinată într-o parte. De unde ştii? Nu te-ai gândit că şi ei ar putea fi în Carceră? Într-o altă Aripă, într-un nivel îndepărtat, în care viaţa pare altfel, unde nici măcar nu ştiu că sunt închişi? Gândeşte-te, băiete! Căutarea aceasta a Evadării va deveni o prostie care-ţi va măcina viaţa. Vei petrece ani buni într-o călătorie fără speranţă, căutând, şi totul în zadar! Găseşte un loc în care să trăieşti, învaţă liniştea în schimb. Uită stelele.

Vocea sa murmură printre sferele de sticlă, până la grinzile acoperişului. Disperat, aproape fără să audă izbucnirea mânioasă a lui Gildas, Finn se întoarse cu faţa la fereastră şi rămase acolo, privind prin geam norii trecători din stratosfera Carcerei, prea sus pentru păsări, şi peisajul de gheaţă aflat la kilometri întregi mai jos, dealurile îndepărtate şi pantele întunecate, care puteau fi ziduri pe care nu le vedea.

Propria-i teamă îl îngrozi.

Dacă era adevărat, nu exista Evadare, de aici sau de sine…

Era Finn şi aşa va fi mereu, fără trecut şi fără viitor, şi nu avea unde să se întoarcă. Nu fusese vreodată altcineva.

Gildas şi Attia erau mânioşi; se certau, dar comentariul rece al lui Keiro acoperi zgomotul şi-i făcu pe toţi să tacă.

— De ce nu-i întrebăm pe ei? spuse.

Luă Cheia şi atinse butoanele de control; întorcându-se iute, Finn văzu cât de priceput era.

— Nu are rost, spuse Blaize repede.

— Pentru noi, are.

— Atunci am să vă las să vorbiţi cu prietenii voştri, zise Blaize întorcându-se. Eu nu vreau să vorbesc. Simţiţi-vă liberi să folosiţi turnul ca pe casa voastră. Mâncaţi, odihniţi-vă. Gândiţi-vă la ce am spus.

Merse printre sfere şi ieşi pe uşă, roba fluturându-i peste hainele pătate, un miros vag de acid şi de altceva, ceva dulce, persistând în urma lui.

De îndată ce bărbatul plecă, Gildas înjură lung şi cu amărăciune.

Keiro rânji.

— Văd c-ai învăţat ceva util de la Gloată.

— Să te gândeşti că după toţi aceşti ani am găsit un Sapient, iar el este atât de slab! Bătrânul părea dezgustat. Apoi întinse mâna. Dă-mi Cheia aia.

— Nu-i nevoie.

Keiro o puse repede pe masă şi se dădu înapoi.

— Funcţionează.

Se porni bâzâitul familiar; holoimaginea ţâşni şi deveni

un cerc alb. Astăzi părea chiar mai strălucitor decât de obicei, de parcă ar fi fost mai aproape de sursa lui sau îi crescuse puterea. În el, atât de aproape de parcă ar fi fost printre ei, păşi Claudia. Ochii îi străluceau, faţa era vigilentă. Finn simţi că aproape poate să întindă mâna şi să o atingă.

— Te-au găsit, spuse ea.

— Da, şopti el.

— Sunt atât de mulţumită.

Jared era cu ea, sprijinit cu un braţ de ceva ce părea a fi un copac. Şi, brusc, Finn îşi dădu seama că stăteau pe un câmp sau într-o grădină, iar lumina din acel loc era de un auriu splendid.

Gildas îl împinse la o parte.

— Maestre, spuse el respectuos. Eşti Sapient?

— Da. Jared se îndreptă de spate şi se înclină formal. Ca şi tine, după cum văd.

— De cincizeci de ani, fiule. Înainte să te fi născut tu. Acum răspunde-mi sincer la trei întrebări. Sunteţi în Afara Carcerei?

Claudia îi privi fix. Jared încuviinţă încet din cap.

— Da.

— De unde ştii?

— Pentru că acesta este un palat, nu o închisoare. Pentru că soarele este deasupra noastră, iar noaptea sunt stele. Deoarece Claudia a descoperit uşa care duce în închisoare…

— Da? bolborosi Finn.

Dar înainte să-i poată răspunde, Gildas interveni.

— Încă un lucru. Dacă sunteţi Afară, unde este Sapphique? Ce a făcut când a ieşit acolo? Când se va întoarce să ne elibereze?

În grădină erau flori, maci roşii, strălucitori. Jared se uită la Claudia şi, în tăcerea aşternută, o albină bâzâi pe petale, un murmur mic care-l făcu pe Finn să se cutremure de amintiri pierdute.

Atunci Jared înaintă, apropiindu-se atât de mult, că era faţă în faţă cu Gildas.

— Maestre, spuse el respectuos. Iartă-mi ignoranţa. Scuză-mi curiozitatea. Iartă-mă dacă ţi se pare o întrebare prostească. Dar cine este Sapphique?

23

Nimic nu s-a schimbat şi nu se va schimba. Aşa că trebuie să schimbăm noi.

Lupii de Oţel

Finn crezu că albina va ieşi din aureola aurie şi se va aşeza pe el. Când bâzâi lângă mâna lui, se trase înapoi, iar insecta se îndepărtă.

Băiatul se uită la Gildas. Bătrânul aproape se împletici; Attia îl ajuta să se aşeze, iar Jared întindea mâna să-l sprijine, cu groaza întipărită pe chip. O privi pe Claudia; Finn îl auzi pe bătrân murmurând.

— Nu trebuia să întreb. Experimentul…

— Sapphique a Evadat. Keiro trase o bancă şi se aşeză în lumina holoimaginii proiectate pe haina sa roşie. A scăpat. Este singurul care a scăpat vreodată. Aşa spune legenda.

— Nu este legendă, interveni Gildas răguşit şi îşi ridică privirea. Chiar nu ştii? Credeam… că acolo afară el este un om mare… un rege.

Claudia spuse:

— Nu. Cel puţin… ei bine, am putea cerceta. Poate s-a ascuns. Nici aici lucrurile nu sunt perfecte. Fata se ridică repede. Poate nu ştiţi că oamenii de aici consideră Carcera un loc minunat. Un paradis.

Se holbară la ea.

Văzu neîncrederea şi surprinderea de pe feţele lor; expresia lui Keiro se transformă imediat într-un rânjet amuzat, acid.

— Fabulos, mormăi el.

Aşa că le spuse. Le povesti despre Experiment, despre tatăl ei, despre enigma sigilată a închisorii. Şi apoi le zise despre Giles. Jared interveni:

— Claudia…

Dar ea îi făcu semn cu mâna şi continuă repede, mergând prin iarba uimitor de verde.

— Nu l-au omorât, asta ştim. L-au ascuns. Şi cred că l-au ascuns acolo. Cred că el eşti tu.

Se întoarse cu faţa la ei, iar Keiro rosti:

— Vrei să spui… Şi apoi se opri şi se holbă la fratele său de cruce. Finn? Prinţ? Râse uimit. Eşti nebună?

Finn se strânse singur în braţe. Tremura, ştia acest lucru, iar acea rară zăpăceală pierdută îi reveni în adâncurile minţii, strălucirile lucrurilor dispărură la fel de repede ca umbrele în oglinzi întunecate.

— Semeni cu el, spuse Claudia ferm. Acum nu se permit fotografii, nu sunt conform Protocolului, dar bătrânul avea o pictură. O ridică, desfăcând săculeţul albastru. Uite.

Attia trase aer în piept.

Finn se cutremură.

Părul copilului strălucea, iar faţa îi era luminată de fericire inocentă. O sănătate imposibilă radia din el. Tunica îi era ţesută din pânză de aur, iar pielea, bucălată şi roz. Avea un vultur micuţ la încheietura mâinii.

Finn se apropie. Întinse mâna, iar ea ridică miniatura spre el; încercă să prindă rama aurită cu degetele şi, un moment, simţi că o ţinuse, că o atinsese. Apoi vârfurile degetelor sale se uniră, neatingând nimic, iar el ştia că era departe, mai departe decât îşi putea imagina. Şi cu mult timp în urmă.

— A existat un bătrân, spuse Claudia. Bartlett. Te-a căutat.

El se uită fix la ea. Golul din ochii lui îi sperie pe amândoi.

— Regina Sia, atunci? Mama ta vitregă, probabil te-a urât. Caspar, fratele tău vitreg? Tatăl tău, Regele, care a murit. Trebuie să-ţi aminteşti!

Voia. Voia să-i scoată din întunericul minţii, dar nu era nimic acolo. Keiro stătea, iar Gildas îl prinsese de braţ, dar nu o vedea decât pe Claudia, nerăbdarea ei, privirea intensă aţintită asupra lui, vrând ca el să-şi amintească.

— Am fost logodiţi. Când ai împlinit şapte ani, a avut loc o mare petrecere. O mare sărbătoare.

— Lasă-l în pace! izbucni Attia. Lasă-l!

Claudia se apropie şi mai mult. Întinse mâna şi încercă să-i atingă încheietura.

— Uită-te la asta, Finn. Nu puteau să ţi-o ia. Dovedeşte cine eşti.

— Nu dovedeşte nimic!

Attia se întoarse atât de brusc, încât Claudia sări înapoi. Pumnii fetei erau încleştaţi, faţa-i plină de vânătăi era palidă.

— Nu-l mai chinui! Dacă l-ai iubi, ai înceta! Nu vezi că-l doare şi că nu-şi poate aminti? Nu-ţi pasă cu adevărat dacă este el, dacă este Giles. Tot ce vrei este să nu te măriţi cu acest Caspar!

În tăcerea ce însoţi şocul, Finn respiră zgomotos. Keiro îl împinse pe bancă; genunchii i se înmuiară şi se aşeză repede.

Claudia era şi ea palidă. Făcu un pas înapoi, dar ochii nu i se dezlipiră de Attia. Apoi spuse:

— De fapt, nu-i chiar aşa. Eu îl vreau pe Regele cel adevărat. Pe adevăratul Moştenitor, chiar dacă face parte din neamul Havaarna. Şi vreau să vă scot din locul acela. Pe toţi.

Jared se apropie şi se ghemui.

— Te simţi bine?

Finn încuviinţă din cap. Mintea-i era înceţoşată; îşi frecă faţa cu mâinile.

— Mai are stări de-astea, spuse Keiro. Şi mai rele.

— Poate din cauza tratamentului pe care i l-au administrat.

Ochii negri ai Sapientului îi întâlniră pe ai lui Gildas.

— Probabil i-au dat medicamente ca să uite. Ai încercat vreun antidot, Maestre, sau vreo terapie?

— Medicamentele noastre sunt limitate, mormăi Gildas. Folosesc tumentin pudră şi decoct de mac. Şi, o dată, dinţi de iepure, dar i-au făcut rău.

Jared se arătă îngrozit, în mod politicos. Claudia citi pe chipul lui faptul că aceste lucruri erau atât de primitive, încât Sapienţii de aici le uitaseră. Se înfurie brusc, nemulţumită; voia să ajungă înăuntru şi să-l scoată pe

Finn, să doboare bariera invizibilă. Dar nu avea niciun rost, aşa că se stăpâni şi spuse:

— Am hotărât ce să fac. Intru. Pe uşă.

— Şi cum ne ajută pe noi acest lucru? întrebă Keiro, uitându-se la Finn.

Jared fu cel care răspunse.

— Am studiat atent Cheia. Din ceea ce văd, posibilitatea de a ne contacta unii pe alţii se schimbă. Imaginea devine mai clară şi mai bine focalizată. Poate pentru că noi am venit la Curte; suntem mai aproape de voi şi probabil Cheia înregistrează acest fapt. Vă poate ajuta să navigaţi spre uşă.

— Credeam că există hărţi. Keiro o cercetă din priviri pe Claudia. Prinţesa noastră aşa a spus.

Claudia oftă nerăbdătoare.

— Am minţit.

Se uită drept la el; ochii lui albaştri erau tăioşi ca gheaţa.

— Dar, continuă repede Jared, sunt nişte probleme. Există o… discontinuitate ciudată care mă uimeşte. Cheii îi ia prea mult să ne arate imaginile; de fiecare dată pare să ajusteze un parametru fizic sau temporal… de parcă lumile noastre sunt cumva nealiniate…

Keiro părea dispreţuitor; Finn ştia că el credea că toate lucrurile acestea sunt o pierdere de timp. Cum stătea pe bancă, îşi ridică fruntea şi rosti încet:

— Dar nu crezi, Maestre, nu-i aşa, că această Carceră este o cu totul altă lume? Că pluteşte liberă prin spaţiu, departe de Pământ?

Jared se holbă la el. Apoi spuse cu blândeţe:

— Nu, nu cred. Fascinantă teorie.

— Cine ţi-a spus asta? se repezi Claudia.

— Nu contează.

Finn se ridică în picioare, nesigur. Se uită la Claudia.

— La Curtea asta a voastră este un lac, nu-i aşa? Pe care puneam să plutească felinare cu lumânări înăuntru?

Macii din jurul ei erau roşii în soare.

— Da, confirmă ea.

— Iar pe tortul de la ziua mea erau bomboane mici şi argintii.

Claudia stătea atât de nemişcată, că abia putea respira.

Şi apoi, în timp ce el o privea pierdut, într-o tensiune de nesuportat, ochii ei se măriră; se întoarse şi strigă:

— Jared! Închide-l! *Închide-l!*

Sapientul sări.

Şi în camera întunecată, plină cu sfere, rămase brusc numai întunericul, o zăpăceală ciudată şi un miros de trandafiri.

Keiro întinse cu grijă mâna dreaptă prin spaţiul gol, acolo unde fusese holoimaginea. Săriră scântei; se trase înapoi, înjurând.

— I-a speriat ceva, spuse Attia.

Gildas se încruntă.

— Nu ceva. Cineva.

Îi simţise mirosul. Un parfum dulce, inconfundabil, care, îşi dădu ea seama, fusese acolo de mult timp, pe care îl ştia, dar îl ignorase, prinsă de tensiunea momentului. Acum, cu faţa la straturile de lavandă, toporaşi şi trandafiri, îl simţi pe Jared în spatele ei, ridicându-se încet în picioare, îi auzi respiraţia îngrozită, în timp ce percepea şi el mirosul.

— Arată-te, spuse ea cu răceală.

Era după bolta de trandafiri. Ieşi de acolo fără tragere de inimă, îmbrăcat într-un costum de mătase moale ca petalele.

Un moment, nu vorbi niciunul dintre ei.

Apoi Evian zâmbi jenat.

— Cât ai auzit? întrebă Claudia, cu mâinile în şolduri.

El scoase o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă.

— Destul de mult, mă tem, draga mea.

— Nu te mai preface.

Era furioasă.

Bărbatul se uită la Jared şi apoi, plin de curiozitate, la Cheie.

— Este un dispozitiv uimitor. Dacă am fi avut habar că există, am fi mutat munţii din loc ca să-l găsim.

Ea sâsâi mânioasă şi se întoarse. În spatele ei, el spuse viclean:

— Ştii ce înseamnă dacă acel băiat este chiar Giles.

Claudia nu răspunse.

— Înseamnă că avem un şef pentru lovitura noastră. Mai mult decât atât, o cauză dreaptă. După cum ai spus chiar tu atât de emoţionant, adevăratul Moştenitor. Bănuiesc că aceasta era informaţia pe care mi-ai promis-o?

— Da.

Se întoarse şi-i văzu privirea fascinată, care o înfioră, ca mai înainte.

— Dar ascultă, Evian. Facem lucrurile cum vreau eu. Mai întâi, intru pe uşa aceea.

— Nu singură.

— Nu, spuse repede Jared. Cu mine.

Ea îi aruncă o privire speriată.

— Maestre…

— Împreună, Claudia. Sau deloc.

Se auzi o trompetă sunând în Palat. Privi spre clădire, deranjată.

— În regulă. Dar nu avem nevoie de asasinate, nu înţelegi? Dacă lumea află că Giles este în viaţă, dacă îl arătăm oamenilor, cu siguranţă Regina nu va fi niciodată în stare să nege…

Vocea i se stinse în timp ce îi privea. Jared se juca nefericit cu o floricică albă din iarbă, frecându-i parfumul între degete. Nu voia să se uite la ea. Evian o privi, dar ochii lui mici erau aproape compătimitori.

— Claudia, spuse, încă mai eşti atât de inocentă?

Se apropie de ea, transpirând în lumina caldă a soarelui.

— Oamenii nu-l vor vedea niciodată pe Giles. Ea nu va permite să se întâmple aşa ceva. Tu şi cu el veţi fi omorâţi fără milă, aşa cum spunea bătrânul. Şi Jared, şi oricine altcineva despre care ei cred că ştia de complot.

Ea îşi încrucişă braţele, simţind că se îmbujorează. Era umilită, ca un copil mic, care era pus la locul lui în mod amabil, asta ca să înrăutăţească situaţia. Pentru că sigur că el avea dreptate.

— Ei sunt cei care trebuie omorâţi. Evian vorbi încet şi ferm. Trebuie înlăturaţi. Noi ne-am hotărât să facem asta. Şi suntem gata să acţionăm.

Ea se uită ţintă la el.

— Nu.

— Ba da. Foarte curând.

Jared aruncă floarea şi întoarse capul. Arăta foarte palid.

— Trebuie, cel puţin, să aşteptaţi până după nuntă.

— Nunta va fi peste două zile. De îndată ce se termină, vom acţiona. E mai bine ca niciunul dintre voi să nu ştie niciun detaliu… Ridică o mâna, ca să o oprească. Te rog, Claudia, nici măcar să nu mă întrebi. Dacă merge prost, dacă sunteţi chestionaţi, în felul acesta nu puteţi să dezvăluiţi nimic. Nu veţi şti momentul, nici locul, nici metoda. Nu ştiţi cine sunt Lupii de Oţel. Nu puteţi fi învinovăţiţi.

„De nimeni altcineva decât de mine însămi”, se gândi ea cu amărăciune. Caspar era un mic tiran lacom şi se va face şi mai rău. Regina, o ucigaşă mieroasă. Vor întări mereu Protocolul. Nu se vor schimba niciodată. Şi totuşi, nu voia să se murdărească pe mâini cu sângele lor.

Trompeta sună iar, insistent.

— Trebuie să plec, spuse fata. Regina vânează şi trebuie să fiu acolo.

Evian încuviinţă din cap şi se întoarse, dar, înainte să facă doi paşi, ea rosti:

— Aşteaptă. Încă un lucru.

Mătasea de culoarea piersicii sclipi. Un fluture dădu din aripi curios, lângă umărul lui.

— Tata. Ce se va întâmpla cu el?

Pe cerul frumos, albastru, un stol de porumbei se ridică de pe unul din miile de turnuri ale Palatului. Evian nu se întoarse, iar vocea lui abia se auzi.

— Este periculos. E implicat.

— Să nu-i faceţi rău.

— Claudia…

— Nu.

Îşi încleştă pumnii.

— Nu trebuie omorât. Promite-mi acum. Jură. Sau mă duc pe loc la Regină şi-i dezvălui totul.

Asta îl făcu să tresară şi să se întoarcă.

— N-o să…

— Nu mă cunoşti.

Îl înfruntă cu răceală. Numai încăpăţânarea ei va face ca tatăl său să nu fie înjunghiat în inimă. Ştia că era duşmanul ei, inamicul ei subtil, oponentul ei rece la tabla de şah. Dar era tatăl ei.

Evian privi spre Jared, apoi expiră, lung şi greu.

— Foarte bine.

— Jură.

Întinse mâna, i-o prinse pe-a lui şi i-o ţinu strâns; era fierbinte şi umedă.

— Cu Jared martor.

Şovăind, o lăsă să ridice degetele lor strânse. Jared îşi aşeză mâna delicată deasupra.

— Jur. Pe calitatea mea de lord al Tărâmului şi devotat al Celui-cu-nouă-degete.

Ochii mici, cenuşii ai lordului Evian erau palizi în lumina soarelui.

— Custodele Carcerei nu va fi omorât.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Îl priviră trăgându-şi mâna şi plecând, ştergându-şi degetele, cu fineţe, cu o batistă de mătase, dispărând prin verdeaţa aleii de tei.

De îndată ce dispăru, Claudia se aşeză pe iarbă şi-şi prinse genunchii pe sub rochia albastră.

— Ah, Maestre. Ce nebunie.

Jared nu părea să o asculte. Se tot foia agitat, de parcă ar fi amorţit. Apoi se opri atât de brusc, încât ea crezu că-l înţepase o albină.

— Cine este Cel-cu-nouă-degete?

— Ce?

— Asta a spus Evian.

Se întoarse, iar în ochii-i negri se citea o încordare pe care ea o cunoştea foarte bine, precum obsesia arzătoare

care îl ţinea uneori prins cu experimentele zile şi nopţi la rând.

— Ai mai auzit de un asemenea cult înainte?

Fata ridică din umeri.

— Nu. Şi nu am timp să-mi pese. Ascultă. În seara aceasta, după banchet, Regina ţine o întâlnire a Consiliului ei, un mare Sinod, ca să pregătească evenimentele de la nuntă şi succesiunea. Ei vor fi acolo, Caspar, Custodele, secretarul lui şi toţi cei importanţi. Şi nu vor putea să plece.

— Tu nu?

Claudia ridică iar din umeri.

— Cine sunt eu, Maestre? Un pion pe tabla de şah. Râse în felul acela pe care ştia că el îl urăşte, ferm şi amar. Deci atunci intrăm în Carceră. Şi de data aceasta nu mai riscăm.

Jared încuviinţă încet din cap. Faţa i se descompusese, dar o parte din entuziasm încă mai rămăsese.

— Mă bucur că ai spus *intrăm,* Claudia, murmură el.

Ea îşi ridică privirea.

— Mi-e teamă pentru tine, spuse fata simplu. Orice s-ar întâmpla.

El încuviinţă.

— Suntem doi în această situaţie.

Tăcură un moment.

— Regina aşteaptă.

Dar nu făcu nicio mişcare, iar când se uită la ea, observă că avea chipul încordat şi rece.

— Fata aceea, Attia. Era geloasă. Era geloasă pe mine.

— Da. Poate sunt apropiaţi, Finn şi prietenii lui.

Claudia dădu din umeri. Se ridică în picioare şi-şi scutură polenul de pe rochie.

— Ei bine, vom afla în curând.

24

Cauţi cheia Carcerei?
Priveşte în tine. Tot timpul a fost ascunsă acolo.
Oglinda Viselor către Sapphique

Turnul Sapientului era ciudat, se gândi Finn.

El, Keiro şi Attia îl crezuseră pe cuvânt şi îşi petrecuseră ziua explorând peste tot şi unele lucruri îi miraseră.

Mâncarea, de exemplu.

Keiro luă un fruct mic şi verde din fructieră şi îl mirosi precaut.

— E crescut, dar unde? Suntem la kilometri înălţime, în cer, şi nu există cale de acces în jos. Să nu-mi spuneţi că se duce cu nava lui argintie la piaţă.

Ştiau că nu exista drum în jos, deoarece camerele de la demisol, în care erau paturile, fuseseră construite pe piatră goală. Printre piesele de mobilier se ridicau stalactite mici, ţurţuri de calciu atârnau de tavan, sedimentele erau depuse de-a lungul secolelor, în jumătate din viaţa Închisorii, deşi Finn crezuse că durase mai mult, milenii poate, ca să se formeze astfel de lucruri.

Mergând în urma Attiei din bucătărie în magazie şi apoi în observator, alunecă într-o visare de o groază fascinantă, în care Carcera era într-adevăr o lume, antică şi vie, iar el era o creatură microscopică în ea, mică precum o bacterie, şi era şi Claudia acolo, până şi Sapphique era un vis visat de Prizonierii care nu puteau îndura groaza că nu exista Evadare.

— Şi apoi cărţile!

Keiro deschise uşa bibliotecii şi se uită cu dezgust la toate cărţile.

— Cine are nevoie de atâtea cărţi? Cine s-ar deranja vreodată să le citească?

Finn trecu pe lângă el. Keiro abia îşi citea propriul nume şi era mândru de asta. Odată s-a bătut cu cineva pentru o

presupusă insultă la adresa lui, mâzgălită pe un zid de un bătăuş al lui Jormanric; Keiro scăpase cu viaţă din luptă, dar bumbăcit bine. Finn îşi aminti că nu putuse să-i spună că inscripţia era inofensivă, chiar invidios de admirativă.

Finn ştia să citească. Habar n-avea cine-l învăţase, dar ştia să citească chiar mai bine decât Gildas, care mormăia cuvintele pe jumătate cu voce tare şi văzuse doar vreo duzină de cărţi la viaţa lui. Sapientul era acum aici, stătea la biroul din mijlocul bibliotecii, dând paginile unui mare codex legat în piele cu mâinile-i noduroase, cu ochii aproape de textul caligrafiat.

În jurul lui, pe rafturile care ajungeau până la tavanul umbros, biblioteca lui Blaize era imensă, cu turnuri de tomuri grele, numerotate cu cifre aurii şi cu coperte verzi şi castanii.

Gildas îşi ridică fruntea. Se aşteptaseră să fie copleşit de emoţie şi respect, dar vocea sa era acidă.

— Cărţi? Nu sunt cărţi aici, băiete.

Keiro pufni.

— Vezi mai prost decât crezi.

Nerăbdător, bătrânul clătină din cap.

— Astea sunt inutile. Uită-te la ele. Nume, numere. Nu ne spun nimic.

Attia luă o carte de pe cel mai apropiat raft şi o deschise, iar Finn se uită peste umărul ei. Praful era aşezat în strat gros, iar marginile paginilor erau mâncate şi atât de uscate, că se sfărâmau. Pe pagină era o listă cu nume:

MARCION

MASCUS

MASCUS ATTOR

MATTHEUS PRIME

MATTHEUS UMRA

fiecare dintre ele urmat de un număr. Un număr lung, de opt cifre.

— Prizonieri? întrebă Finn.

— Aşa se pare. Liste de nume. Volume întregi. Pentru fiecare Aripă, fiecare Nivel, vechi de secole.

Lângă fiecare nume era o imagine mică, înfăţişând un

chip. Attia atinse una şi aproape scăpă cartea din mână. Finn icni, ceea ce-l făcu pe Keiro să se apropie de masă, îngenunchind în spatele lor.

— Ia te uită, zise el.

Pentru fiecare nume, o serie de imagini clipiră repede pe pagină, apărând şi dispărând într-o succesiune rapidă, până când Attia atinse una cu vârful degetului şi totul se opri, deschizându-se într-o poză de dimensiuni ample a unui bărbat cocoşat, cu o haină galbenă, care acoperi toată pagina. Când lăsă iar imaginile să se deruleze, văzură sute de poze ale aceluiaşi om, pe stradă, călătorind, vorbind lângă un foc, dormind, toată viaţa lui catalogată aici, trupu-i îmbătrânind treptat înaintea ochilor lor, cocârjându-se, având un toiag, cerşind, bolnav de o boală teribilă.

Şi apoi nimic.

Finn spuse încet:

— Ochii. Probabil că şi înregistrează, şi privesc.

— Cum de are Blaize toate astea?

Keiro îşi ridică privirea, brusc şocat.

— Credeţi că sunt şi eu aici?

Fără să aştepte un răspuns, se duse la raftul marcat cu litera K, găsi o scară lungă şi o sprijini de cărţi, urcându-se pe ea cu uşurinţă. Începu să scoată cărţile şi să le împingă la loc, nerăbdător.

Attia se duse la secţiunea A, iar Gildas era ocupat să citească, aşa că Finn găsi litera F şi se căută pe sine.

FIMENON

FIMMA

FIMMIA

FIMOS NEPOS

FINARA

Degetele îi tremurară când dădu pagina, urmărind lista până când îl găsi.

FINN

Îl privi lung. Erau şaisprezece Finn, dar numele lui era ultimul. Numărul era acolo, negru şi familiar, numărul care fusese scris pe salopeta sa în celulă, pe care îl învăţase pe

dinafară. Lângă el era o imagine mică, două triunghiuri suprapuse, unul dintre ele cu vârful în jos. O stea. Aproape bolnav de nerăbdare, o atinse.

Imaginile tremurară. El târându-se prin tunelul alb.

Le opri imediat.

Iată-l, mai tânăr, mai curat, cu faţa o mască de teamă şi hotărâre sfâşietoare. Îl durea să se uite la imagine. Încercă să deruleze înapoi, dar aceasta era prima; nu mai era nimic înainte.

Nimic.

Inima îi bătu cu putere. Dădu încet înainte.

El şi Keiro. Imagini cu Gloata. El luptând, mâncând, dormind. O dată, râzând. Crescând, schimbându-se. Pierzând ceva. Aproape crezu că ar putea să o vadă continuând, imaginile mereu în schimbare arătându-l cum devine mai dur, mai atent, încruntându-se, mereu în fundalul luptelor şi planurilor lui Keiro. O imagine îl prezenta într-o criză şi se uită dezgustat la trupul său făcut covrig, cuprins de convulsii, la faţa sa schimonosită. Lăsă repede imaginile să se deruleze, aproape prea repede ca să vadă, până când apăsă şi le opri.

Ambuscada.

Se văzu nemişcat, pe jumătate afară din lanţuri, prinzând-o pe Maestra de braţ. Probabil că ea tocmai îşi dăduse seama în ce capcană căzuse; faţa ei fusese surprinsă cu o înfăţişare ciudată, dureroasă, aproape rănită, cu zâmbetul deja înţepenit.

Dacă urma ceva mai mult, nu mai voia să vadă.

Închise cartea, făcând gălăgie în camera cuprinsă de linişte, iar Gildas mormăi şi Attia se uită spre el.

— Ai găsit ceva? îl întrebă fata.

El ridică din umeri.

— Nimic ce nu ştiam. Dar tu?

Observă că părăsise secţiunea cu A şi trecuse la C.

— De ce acolo?

— Blaize a spus că nu există Afară. M-am gândit să o caut pe Claudia.

Îl trecu un fior rece.

— Şi?

Ea ţinea cartea, un volum mare, verde. Îl închise repede şi se întoarse, punându-l înapoi în raft.

— Nimic. Nu are dreptate. Ea nu este în Carceră.

Era ceva stăpânit în vocea ei, dar, înainte să se gândească la asta, sâsâitul mânios al lui Keiro îl făcu să se răsucească pe călcâie.

— Are totul despre mine aici! Totul!

Finn ştia că Keiro rămăsese orfan de mic şi crescuse în banda golanilor murdari care păruseră mereu să se învârtă pe lângă Gloată; bastarzi ai războinicilor, copii ai femeilor pe care ei le omorâseră, puşti pe care nu-i cunoştea nimeni. Va fi fost o luptă feroce să mănânce, să supravieţuiască, să-şi păstreze faţa neatinsă în gloata aceea sălbatică. Poate de aceea fratele său de cruce arăta atât de alarmat. Şi el închise cartea cu un pocnet.

— Uitaţi poveştile voastre mărunte.

Gildas îşi ridică privirea, cu faţa colţuroasă luminată.

— Veniţi şi citiţi o carte adevărată. Este jurnalul unui anume lord Calliston, cel pe care l-au numit Lupul de Oţel. Se spune că el a fost primul Prizonier.

Dădu o pagină.

— Totul este aici, Venirea Sapienţilor, primele condamnări, stabilirea Noii Ordini. Se pare că au fost relativ puţini şi vorbeau cu închisoarea în zilele acelea la fel cum vorbeau unii cu alţii.

Acum chiar părea copleşit.

Se adunară în jurul lui şi văzură că acea carte era mai mică decât celelalte, iar textul chiar era scris de mână, cu un toc care zgâria. Gildas bătu uşor cu palma pe pagină.

— Fata avea dreptate. Au creat închisoarea ca un loc în care să arunce toate problemele lor, dar a existat în mod cert speranţa creării unei societăţi perfecte. Conform acesteia, ar fi trebuit să fim cu toţii filosofi senini cu mult timp în urmă. Uitaţi-vă aici.

Citi tare, cu voce aspră:

Totul a fost pregătit, fiecare eventualitate, avută în vedere. Avem hrană, educaţie gratis, îngrijire medicală

mai bună decât Afară, acum, că Protocolul domneşte acolo. Avem disciplina închisorii, acea fiinţă invizibilă care priveşte, pedepseşte şi guvernează.

Şi totuşi.

Lucrurile decad. Se formează grupări dizidente; teritoriul este disputat. Căsătorii şi conflicte se dezvoltă. Deja doi Sapienţi şi-au condus discipolii să trăiască în izolare, pretinzând că se tem că hoţii şi criminalii nu se vor schimba niciodată, că un om a fost omorât, un copil, atacat. Săptămâna trecută, doi bărbaţi s-au încăierat pentru o femeie. A intervenit închisoarea. De atunci nu a mai fost văzut niciunul dintre ei.

Cred că sunt morţi şi Carcera i-a integrat în sistemele sale. Nu existau prevederi legate de pedeapsa cu moartea, dar Închisoarea se ocupă acum de asta. Gândeşte singură.

În liniştea creată, Keiro spuse:

— Chiar au crezut că va funcţiona?

După un moment, Gildas dădu pagina. Şoapta se auzi tare în nemişcarea din jur.

— Aşa se pare. Nu spune clar ce nu a mers bine. Poate a intrat vreun element neplănuit şi a înclinat balanţa, doar printr-o remarcă, un fapt mic, iar defectul din ecosistemul lor perfect a crescut treptat şi l-a distrus. Poate Carcera însăşi nu a funcţionat bine, a devenit un tiran – asta s-a întâmplat cu certitudine, dar a fost cauză sau efect? Şi apoi mai este şi asta.

Arătă cuvintele pe măsură ce le citea, iar Finn, aplecându-se, văzu că erau subliniate, pagina era murdară, de parcă altcineva le pipăise de mai multe ori.

…sau *omul conţine în sine seminţele răului? Chiar dacă este pus într-un paradis perfect format pentru el, îl va otrăvi încet cu geloziile şi dorinţele sale? Mă tem că învinovăţim Închisoarea pentru propria noastră depravare. Şi nu mă exclud pe mine, pentru că şi eu sunt unul dintre cei care au ucis şi m-a interesat numai câştigul propriu.*

În marea încăpere tăcută, numai firicelele de praf cădeau prin lumina care pătrundea oblic prin acoperiş.

Gildas închise cartea. Se uită la Finn, cu chipul mohorât.

— N-ar trebui să stăm aici, spuse aspru. Acesta este un loc în care se adună praful, iar îndoiala pătrunde în inimi. Ar trebui să mergem, Finn. Acesta nu este un refugiu. Este o capcană.

Zgomotul unui pas prin praf îi făcu să se uite în sus. Blaize stătea pe galeria care înconjura lucarna, uitându-se în jos la ei şi ţinându-se strâns de balustradă.

— Aveţi nevoie de odihnă, zise calm. În plus, nu puteţi să coborâţi de aici. Până când nu decid eu să vă iau.

Claudia fusese meticuloasă; scanere puse în toate pivniţele, holoimagini cu ea şi Jared dormind liniştiţi în paturile lor, o mită sănătoasă dată subintendentului ca să afle durata dezbaterii, numărul clauzelor din tratatul de căsătorie, cât va dura. În cele din urmă, îl văzuse pe Evian şi îi spusese să discute despre orice. Atât timp cât tatăl ei rămânea în Marea Cameră până după miezul nopţii.

Strecurându-se printre butoaie în hainele ei negre, se simţea ca o umbră scăpată de la banchetul nesfârşit de la etaj, de la batjocura politicoasă, dezvăluirile dezgustătoare făcute de buzele roşii ale Reginei, felul în care îi prinsese mâna Claudiei şi i-o ţinuse atât de strâns, înfiorându-se la gândul fericirii care-i aştepta, al palatelor pe care le vor construi, al vânătorilor, dansurilor, rochiilor. Caspar se uitase urât la ea, bând prea mult vin şi plecând de îndată ce se putuse, ca să se întâlnească cu vreo servitoare. Iar tatăl ei, grav şi echilibrat în fracul lui negru şi în cizmele strălucitoare, îi prinsese privirea o dată, peste masă, o căutătură rapidă printre lumânări şi flori.

Ghicise că plănuise ceva?

Nu avea timp să se neliniştească acum. După ce se aplecă pe sub nişte pânze de păianjen, se ridică şi aproape ţipă de frică.

El o prinse de mână.

— Scuză-mă, Claudia.

Şi Jared purta tot haine negre. Îi aruncă o privire furioasă.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat! Ai luat tot ce trebuia?

— Da.
Era palid, cu ochii încercănaţi.
— Medicamentele tale?
— Tot. Se forţă să zâmbească slab. Oricine ar crede că eu am fost elevul în treaba asta.
Îi zâmbi şi ea, vrând să-l înveselească.
— Va fi în regulă. Trebuie să ne uităm, Maestre. Trebuie să vedem înăuntru.
El încuviinţă.
— Atunci, să ne grăbim.
Îl conduse pe holurile boltite. În seara aceasta, cărămizile păreau mai umede ca data trecută, pereţii săraţi emanau un aer fetid, care le îngreuna respiraţia.
Uşa părea mai înaltă şi, când se apropie de ea, Claudia văzu că lanţurile erau puse la loc, iar fiecare za de metal era mai groasă decât braţul ei. Dar melcii fură cei care o făcură să se cutremure, creaturi grase, mari, ale căror urme argintii traversau încrucişat condensul de pe metal, de parcă ar fi crescut aici, jos, de secole.
— Ce scârbos!
Smulse unul; se desprinse cu un zgomot moale şi îl aruncă pe jos.
— Asta este. A format o combinaţie în încuietoare.
Vulturul Havaarna avea aripile larg desfăcute. În globul pe care îl ţinea erau şapte găuri circulare mici; era gata să le atingă când Jared o prinse de degete.
— Nu! Dacă intră combinaţia greşită, vor porni alarmele. Sau, mai rău, suntem prinşi aici. Trebuie să lucrăm cu atenţie, Claudia.
Scoase scanerul cel mic şi începu, foarte uşor, să citească date şi să le ajusteze, ghemuindu-se printre lanţurile ruginite.
Nerăbdătoare, fata se întoarse, verifică pivniţele şi veni înapoi.
— Grăbeşte-te, Maestre.
— Nu pot.
Era absorbit, iar degetele i se mişcau foarte uşor.
După minute lungi, era aproape bolnavă de nerăbdare.

Scoase Cheia şi se uită la ea pe la spatele lui.

— Crezi…

— Aşteaptă, Claudia. Sunt aproape sigur de primul număr. Putea dura ore întregi. Pe uşă era un disc; lucii verde-auriu, ceva mai intens decât metalul ce-l înconjura. Pe deasupra capului lui, ea întinse mâna şi-l dădu la o parte.

O gaură de cheie.

De aceeaşi formă precum cristalul, hexagonal.

Băgă Cheia înăuntru.

Imediat îi sări din mână.

Scoţând un pocnet puternic, care o făcu să ţipe, iar pe Jared să se dea înapoi îngrozit, Cheia se răsuci singură. Lanţurile căzură. Se desprinse rugină. Uşa se cutremură.

De-a buşilea, Jared verifica frenetic toate alarmele; bolborosi:

— Claudia, a fost o prostie din partea ta!

Dar ei nu-i păsa, râdea pentru că uşa, închisoarea, era deschisă. Descuiase Carcera.

Alunecă şi ultimul lanţ.

Ecourile răsunau în toată pivniţa.

Jared aşteptă până când dispăru şi ultima şoaptă.

— Ei bine? zise ea.

— Nu vine nimeni. Totul acolo sus este normal, îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu mâna.

— Probabil suntem prea jos să ne audă. Mai mult decât merităm, Claudia.

Ea ridică din umeri.

— Merit să-l găsesc pe Finn. Iar el merită să fie liber.

Priviră fix deschizătura întunecată, aşteptând. Ea aproape se pregătise să vadă o mulţime de Prizonieri năvălind afară.

Dar nu se întâmplă nimic, aşa că înaintă şi deschise uşa.

Şi se uită Înăuntru.

25

Îmi amintesc o poveste cu o fată din Paradis, care a mâncat odată un măr. I-l dăduse un Sapient înţelept. Din cauza lui, a văzut lucrurile altfel. Ceea ce păruseră a fi monede de aur erau frunze uscate. Hainele bogate erau zdrenţe de pânze de păianjen. Şi a văzut că era un zid în jurul lumii, cu o poartă încuiată.

Slăbesc. Ceilalţi sunt morţi cu toţii. Am terminat cheia, dar nu mai îndrăznesc să o folosesc.

Jurnalul lordului Calliston

Era imposibil.

Rămase nemişcată, simţind cum i se năruie speranţa.

Se aşteptase să vadă coridoare întunecate, un labirint de celule, holuri de piatră umede, pe care să alerge şobolani.

Nici urmă de aşa ceva.

Dincolo de intrarea înclinată în mod ciudat, camera albă era o copie perfectă a biroului tatălui ei. Maşinile de aici bâzâiau eficient, singura masă şi scaunul se aflau în fanta de lumină ce venea din acoperiş.

Scoase un oftat de disperare.

— Este exact la fel!

Jared scana cu atenţie.

— Custodele este un bărbat cu gusturi meticuloase.

Coborî dispozitivul, iar fata citi pe faţa lui că era la fel de uimit ca ea.

— Claudia, acum, că uşa este deschisă, îţi pot spune că nu este nicio închisoare sub noi, niciun labirint subteran. Camera aceasta este tot ce se găseşte.

Clătină din cap îngrozită. Apoi păşi înăuntru.

Simţi imediat acelaşi efect ca înainte; neclaritatea aceea aparte, pocnetul, podeaua care părea să se îndrepte sub picioarele ei, la fel şi pereţii. Chiar şi aerul părea diferit în cameră, mai rece, mai uscat, fără mirosul acela umed din pivniţe.

Întorcându-se, îl privi pe Jared.

— Acum s-a întâmplat ceva foarte ciudat, zise el. A fost o mişcare spaţială. După cum am spus şi mai înainte, parcă pivniţa şi camera nu sunt chiar… adiacente.

Intră după ea, iar fata îi văzu ochii întunecaţi mărindu-se. Dar era prea dezamăgită ca să-i pese.

— De ce să-şi facă o copie a biroului aici? Lovi mânioasă cu piciorul în birou. Nu pare mai folosit decât celălalt!

Jared privi fascinat în jur.

— Este exact la fel?

— În detaliu.

Se apecă deasupra biroului şi rosti parola *Carcera,* iar sertarul se deschise. Înăuntru, aşa cum se aşteptase, era o Cheie de cristal asemenea celei pe care o aveau ei.

— Ţine o Cheie acasă şi una aici. Dar închisoarea este altundeva.

Amărăciunea din glasul ei îl făcu pe Jared să o privească îngrijorat, apoi veni lângă ea. Spuse încet:

— Nu te chinui singură…

— I-am spus lui Finn că am găsit intrarea!

Dezgustată, se întoarse şi-şi încrucişă braţele peste piept.

— Şi ce facem acum? Mâine mă voi căsători cu Caspar sau voi fi executată pentru trădare.

— Sau vei fi Regină, zise el.

Fata se holbă la el.

— Sau Regină. După o baie de sânge care mă va hăitui toată viaţa.

Se îndepărtă şi privi maşinile argintii care bâzâiau. În spate, îl auzi pe Jared spunând:

— Ei bine, cel puţin…

Se opri.

Fiindcă el nu terminase de rostit propoziţia, se întoarse şi-l văzu aplecat deasupra sertarului deschis, în care se afla Cheia. Se îndreptă încet şi o privi pieziş. Când vorbi, avea vocea răguşită de emoţie.

— Nu este o copie. *Este aceeaşi cameră.*

Fata se uită fix la el.

— Uite, Claudia. Vino şi uită-te.

Cheia. Era aşezată pe catifeaua neagră, iar el întinse mâna şi o atinse; spre uimirea ei, văzu cum degetele îi trecură prin imagine, până la catifeaua de dedesubt. Era o holoimagine.

Holoimaginea pe care o pusese ea acolo.

Se dădu înapoi şi se uită în jur. Apoi se aplecă repede şi căută în jurul picioarelor scaunului.

— Dacă este aceeaşi, aici era…

I se tăie respiraţia, apoi sări, mormăind încurcată. Ţinea în mână o bucată mică de metal.

— Era acolo şi înainte! Dar cum? Cum se poate să fie aceeaşi cameră? Aceea era acasă. La kilometri depărtare.

Se holbă la uşa deschisă, la pivniţele întunecate ale Palatului de dincolo de ea.

Jared părea să fi uitat de teamă. Faţa lui îngustă era luminată; luă bucata de metal şi se uită la ea de aproape, apoi scoase o punguţă din buzunar şi puse obiectul înăuntru. Îndreptă scanerul spre scaun.

— E ceva neobişnuit chiar aici. Fisura spaţială pare mai puternică. Se încruntă nemulţumit. Ah, dacă am avea instrumente mai bune, Claudia! Dacă Sapienţii n-ar fi fost atât de limitaţi de Protocol în toţi aceşti ani!

— Ai observat, zise ea, că scaunul este fixat în podea?

Nu văzuse şi înainte, dar era prins cu cleme de metal. Îl înconjură.

— Şi de ce aici? E prea departe de birou. E numai lumina aceea deasupra.

Se uitară în sus la ea. O rază îngustă de lumină vag albastră, căzând pe scaun, şi nimic altceva. Abia de-ajuns de strălucitoare ca să citeşti la ea.

Se înfioră de un gând rece.

— Maestre… nu este un loc de tortură, nu-i aşa?

Nu-i răspunse imediat, apoi îi fu recunoscătoare pentru tonul măsurat.

— Mă îndoiesc. Nu există curele pentru imobilizare, nu sunt semne de violenţă. Crezi că tatăl tău ar avea nevoie să folosească asemenea dispozitive?

Nu voia să-i răspundă la asta. În schimb, spuse:
— Am văzut tot ce se putea. Să plecăm.
Trecuse de miezul nopţii. Stătea cu urechile ciulite după zgomote de paşi.
El încuviinţă fără tragere de inimă.
— Totuşi, Claudia, camera aceasta conţine secrete pentru care aş da orice să le descopăr. Poate chiar *este* o poartă. Poate că nu vedem noi ce se află de fapt aici.
— Jared. Ajunge.
Se duse la uşă şi ieşi. În pivniţă era linişte şi întuneric. Toate alarmele erau la locul lor. Cu toate acestea, se cutremură dintr-odată de teamă; că siluete întunecate îi urmăreau; că Fax era acolo, că tatăl ei stătea în umbrele în care fusese şi ea, că uşa de bronz se va trânti brusc şi-l va prinde pe Jared înăuntru. Îl trase afară atât de repede, că acesta aproape căzu.
Luând Cheia, o scoase din gaură, privi cât de repede uşa se închise la loc, fără să scoată un zăngănit, lanţurile se legară înapoi, melcii îşi continuară înaintarea slinoasă şi lentă peste aripile învechite ale vulturului.
Ea tăcu, în timp ce urmă silueta întunecată a Sapientului, printre butoaiele puse unele peste altele, tăcută din cauza dezamăgirii şi a eşecului amar. Ce va crede Finn despre ea acum? Cum va râde Keiro cu dispreţ, iar fata aia va zâmbi superior. Iar pentru ea, mai rămăsese o zi de libertate.
În capul scărilor îl opri pe Jared, trăgându-l de mânecă.
— Ar trebui să ne întoarcem separat, Maestre. Să nu fim văzuţi împreună.
El încuviinţă, iar, în întuneric, ei i se păru că roşise puţin.
— Mergi tu prima. Ai grijă.
Nu se mişcă, iar vocea-i era tristă.
— S-a terminat totul, nu-i aşa? Totul s-a sfârşit. Finn va putrezi în locul acela pentru totdeauna.
Jared se sprijini cu spatele de un stâlp şi trase adânc aer în piept.
— Nu dispera, Claudia. Carcera este aproape. Sunt sigur

de asta.

Scoase ceva din buzunar şi, spre surprinderea ei, văzu că era bucăţica de metal de pe podea, într-un înveliş de plastic.

— Ce-i aia?

— Habar n-am. Am să folosesc turnul Sapienţilor de aici şi voi încerca să fac mâine câteva investigaţii.

— Norocosule.

Se întoarse, morocănoasă.

— Eu nu am de încercat decât rochia de mireasă.

Plecă înainte ca el să-i poată răspunde, urcând scările şi pătrunzând în coridoarele luminate de lumânări, în tăcerea şi şoaptele Palatului din miez de noapte.

Jared răsuci bucăţica de metal între degete.

Îşi dădu pe spate părul umezit şi oftă încet.

O clipă, ciudăţenia camerei îl făcuse să uite de durere. Acum aceasta revenise, mai intensă, de parcă l-ar fi pedepsit.

Ore întregi nu-l mai văzură pe Blaize. Părea să fi dispărut, dar Finn habar nu avea unde.

— Turnul ăsta are o parte pe care nu am găsit-o încă, mormăi Keiro, iar pe acolo se iese.

Se întinse pe pat, uitându-se la tavanul alb.

— Iar prostiile alea despre cărţi – nu cred nicio iotă.

Blaize râsese la întrebările lor despre înregistrările închisorii.

— Turnul era gol şi poate că a fost făcut doar pentru a depozita aceste cărţi în el, spusese, dând pâinea din mână în mână la masa din seara aceea. Am găsit locul şi mi-a plăcut, aşa că m-am mutat aici. Vă asigur că nu am habar cum ajung imaginile să fie stocate acolo şi nici nu am timpul sau interesul să mă uit la ele.

— Dar te simţi în siguranţă aici, mormăise Gildas.

— Sunt în siguranţă. Nu poate ajunge nimeni la mine. Am înlăturat toţi Ochii, iar Gândacii nu pot intra. Desigur, Carcera are multe moduri de a urmări şi sunt sigur că mă ţine sub observaţie, pentru că imaginile mele apar în carte,

ca ale tuturor celorlalţi. Dar nu şi acum, totuşi, din cauza puterii neobişnuite a Cheii voastre. Acum suntem cu toţii invizibili. Zâmbise, frecându-şi cicatricele de pe bărbie. Dacă aş avea un dispozitiv ca acela, aş putea învăţa multe de la el. Bănuiesc că nu vreţi să vă despărţiţi de el.

— Îl vrea el. Keiro se ridică repede în picioare. Aţi văzut cum s-a uitat când Gildas a râs de el? A avut o răceală pe chip atunci, o licărire de ceva. Vrea Cheia.

Finn stătea pe podea, cu genunchii la piept.

— Nu o va obţine niciodată.

— Unde e?

— La loc sigur, frate.

Bătu uşor cu palma peste haină.

— Bun.

Keiro se tolăni la loc.

— Şi ţine-ţi sabia la îndemână. Sapientul ăsta râios mă cam sperie. Nu-mi place.

— Attia spune că suntem prizonierii lui.

— Nenorocita aia mică.

Dar Keiro făcu această remarcă preocupat fiind; urmărit cu privirea de către Finn, se rostogoli pe pat şi se ridică, aruncând o privire în oglinda faţetată.

— Dar nu te nelinişti, frate. Keiro are un plan.

Îşi puse haina şi ieşi, uitându-se cu atenţie după uşă.

Rămas singur, Finn scoase Cheia şi o privi. Attia dormea, iar Gildas căuta neobosit prin cărţi, aşa cum făcea de când veniseră aici. Finn închise uşa încet şi se sprijini cu spatele de ea. Apoi activă Cheia.

Se aprinse repede.

Văzu o cameră în care erau împrăştiate haine şi o lumină care îi înţepă ochii; lumina soarelui intrând printr-o fereastră. Dincolo de cercul Cheii era un pat masiv de lemn, draperii, un perete cu lambriuri sculptate. Apoi, speriată, Claudia.

— Trebuie să mă avertizezi! Ar fi putut să te vadă!

— Cine? întrebă el.

— Servitoarele, croitoreasa. Pentru numele lui Dumnezeu, Finn!

Era roşie la faţă şi avea părul ciufulit. El îşi dădu seama că purta o rochie albă, cu corsajul minuţios lucrat cu perle şi dantelă. O rochie de mireasă.

Un moment, nu ştiu ce să spună. Apoi ea se aşeză lângă el, ghemuindu-se pe podea.

— Am eşuat. Am deschis uşa, dar nu ducea în Carceră, Finn. Totul a fost o greşeală prostească. Nu am găsit decât biroul tatălui meu.

Părea dezgustată de sine.

— Dar tatăl tău este Custodele, spuse el încet.

— Orice ar însemna asta.

Fata se încruntă.

El clătină din cap.

— Aş vrea să-mi aduc aminte de tine, Claudia. De tine, de Afară, de tot.

Se uită în sus.

— Dacă nu sunt Giles cu adevărat? Poza aceea… Nu semăn cu ea. Nu sunt eu acel băiat.

— Ai fost cândva.

Vocea ei trăda încăpăţânare; se răsuci să fie cu faţa la el, iar mătasea foşni.

— Uite, tot ce vreau este să nu mă căsătoresc cu Caspar. Odată ce vei fi salvat, odată ce vei fi liber, atunci logodna noastră… ei bine, nu trebuie să se petreacă, atâta tot. Attia s-a înşelat; nu e vorba doar de faptul că sunt egoistă.

Zâmbi fals.

— Unde e?

— Doarme. Cred.

— Ţine la tine.

El ridică din umeri.

— Noi am salvat-o. Ne este recunoscătoare.

— Aşa numeşti asta? Se uită înainte, în gol. Oamenii se iubesc în Carceră, Finn?

— Dacă se iubesc, nu am văzut aşa ceva.

Dar apoi se gândi la Maestra şi i se făcu ruşine. Urmă o tăcere stingheritoare. Claudia auzea servitoarele vorbind în camera alăturată; vedea în spatele lui Finn o cameră mică şi o fereastră îngheţată, prin care lucea un amurg

întunecat, artificial.

Şi era un miros. Când îşi dădu seama, respiră zgomotos, iar el se uită la ea. Un miros de mucegai, neplăcut, metalic şi acru, de aer închis şi recirculat la nesfârşit. Se ridică în genunchi.

— Simt mirosul închisorii!

El se holbă la ea.

— Nu miroase a nimic. În plus, cum…

— Nu ştiu cum, dar îl simt!

Sări în picioare, fugi din câmpul lui vizual, se întoarse cu o sticluţă căreia îi scoase dopul şi stropi uşor în lumina soarelui.

Picături minuscule sclipiră prin praf.

Iar Finn strigă, pentru că mirosul era puternic şi îi pătrunse în amintire ca un cuţit; îşi puse mâinile la gură şi respiră iar şi iar, închizând ochii, obligându-se să gândească.

Trandafiri. O grădină cu trandafiri galbeni.

Un cuţit în tort, iar el apăsa, tăia, era uşor şi râdea. Firimituri pe degetele lui. Gustul dulce.

— Finn? Finn!

Vocea Claudiei îl aduse înapoi de la distanţa nesfârşită. Avea gura uscată, pielea îl furnica ameninţător. Se cutremură, se obligă să stea calm, respiră mai încet, lăsă transpiraţia să-i răcorească fruntea.

Ea era lângă el.

— Dacă simţi mirosul, picăturile sigur călătoresc spre tine, nu-i aşa? Poate că acum poţi să mă atingi. Încearcă, Finn.

Mâna ei era aproape. El o puse pe a lui în jurul ei, îşi strânse degetele.

Trecură printr-ale ei şi nu simţi nimic, nici căldură, nicio senzaţie. Se dădu înapoi şi tăcură.

În cele din urmă, el spuse:

— Trebuie să ies de aici, Claudia.

— Şi vei ieşi. Îngenunche, cu chipul aprig. Îţi jur că nu voi renunţa. Dacă va trebui să mă duc la tata şi să-l implor în genunchi, am s-o fac. Se întoarse. Strigă Alys. Aşteaptă-

mă.

Cercul se întunecă.

El stătu ghemuit până când amorţi, iar în cameră era insuportabil de singur; apoi se ridică, băgă Cheia în haină şi ieşi, coborând scările în fugă, spre bibliotecă, unde Gildas măsura camera cu pasul, enervat, iar Blaize îl privea peste o masă pe care era pusă mâncare. Când îl văzu pe Finn, Sapientul cel slab se ridică.

— Ultima noastră masă împreună, zise, întinzând o mână.

Suspicios, Finn îl măsură cu privirea.

— Şi apoi ce?

— Apoi vă duc într-un loc sigur şi vă las să vă reluaţi călătoria.

— Unde-i Keiro? spuse brusc Gildas.

— Nu ştiu. Deci ne laşi să plecăm pur şi simplu?

Blaize să uită la el, cu ochii-i cenuşii calmi.

— Desigur. Scopul meu era doar să vă ajut. Gildas m-a convins că trebuie să vă continuaţi călătoria.

— Şi Cheia?

— Trebuie să mă descurc fără ea.

Attia stătea la masă, cu mâinile împreunate. Prinzându-i privirea lui Finn, ridică încet din umeri. Blaize se sculă.

— Vă las să vă faceţi planurile. Poftă bună.

În tăcerea care urmă plecării sale, Finn rosti:

— L-am judecat greşit.

— Tot mai cred că e periculos. Dacă e Sapient, de ce nu-şi vindecă boala pe care o are?

— Ce ştii tu despre Sapienţi, fată ignorantă? mârâi Gildas.

Attia îşi roase o unghie, apoi, când Finn întinse mâna să ia un măr, i-l smulse şi muşcă din el.

— Îţi gust eu mâncarea, zise ea. Ai uitat?

Băiatul se supără.

— Eu nu sunt Lordul Aripii. Tu nu eşti sclava mea.

— Nu, Finn. Se apleacă peste masă. Sunt prietena ta. Asta înseamnă mult mai mult.

Gildas se aşeză.

— Vreo veste de la Claudia?

— Au eşuat. Uşa nu ducea nicăieri.

— Aşa cum mi-am imaginat.

Bătrânul dădu greoi din cap.

— Fata e deşteaptă, dar nu trebuie să ne aşteptăm la niciun ajutor din partea lor. Trebuie doar să-l urmăm pe Sapphique. Există o poveste care spune…

Întinse mâna după un fruct, dar Finn i-o prinse. Ochii lui erau fixaţi asupra Attiei; fata se ridică pe jumătate, palidă, şi, brusc, înecându-se, cotorul mărului îi căzu din mână. Când băiatul ţâşni să o prindă, ea se ghemui, zgâriindu-se cu degetele pe gât.

— Mărul, bolborosi. Mă arde!

26

Ai ales în mod nechibzuit. Te-am mai avertizat şi înainte. Ea este mult prea deşteaptă, iar pe Sapient îl subestimezi.

Regina Sia către Custode; scrisoare personală

— Este otrăvit!

Finn se căţără peste masă şi o prinse; ea se sufoca, apucându-se de braţele lui.

— Fă ceva!

Gildas îl împinse la o parte.

— Adu-mi geanta cu medicamente. Grăbeşte-te!

Îi luă câteva secunde preţioase să o găsească şi, până se întoarse, Gildas o întinsese pe Attia pe o parte, iar aceasta se contorsiona de durere. Sapientul înşfacă geanta şi căută repede prin ea, apoi scoase capacul unui flacon mic şi i-l ţinu la buze. Attia se împotrivi.

— Se înăbuşă, murmură Finn, dar Gildas înjură, obligând-o să bea; după aceea, fata tuşi şi fu cuprinsă de convulsii.

Apoi, cu un sunet oribil, vomită.

— Bun, spuse încet Gildas. Asta a fost.

O ţinu strâns, iar cu degetele-i rapide îi simţi pulsul, pielea lipicioasă de pe frunte. Vomită iar şi apoi se prăbuşi pe spate, cu faţa albă, marmorată.

— A ieşit? E bine?

Dar Gildas era tot încruntat.

— Prea rece, mormăi el. Ia o pătură. Închide uşa şi păzeşte-o. Dacă vine Blaize, ţine-l afară.

— De ce ar…

— Cheia, prostule. Vrea Cheia. Cine altcineva ar fi făcut aşa ceva?

Attia gemu. Acum tremura, era ciudat de vânătă la buze şi sub ochi. El făcu ce i se spusese şi trânti uşa grea.

— A ieşit?

— Nu ştiu. Nu cred. Poate că a intrat în sânge aproape

imediat. Finn se holbă la el îngrozit. Gildas se pricepea la otrăvuri; femeile din Gloată fuseseră experte, iar Gildas învăţase de la ele.

— Ce altceva putem face?

— Nimic.

Uşa se cutremură; îl lovi pe Finn în umăr şi acesta se răsuci, scoţând sabia cu un zgomot feroce. Keiro stătea nemişcat.

— Ce…?

Ochii lui rapizi observară întreaga scenă.

— Otravă? întrebă el.

— Ceva coroziv.

Gildas o privi pe fată vomitând şi zvârcolindu-se. Se ridică încet, resemnat.

— Nu am ce face.

— Trebuie să poţi face ceva!

Finn îl împinse la o parte.

— Aş fi putut să mănânc eu mărul acela! Aş fi putut fi eu în locul ei!

Îngenunche lângă ea, încercând s-o ridice, s-o facă să se mai liniştească, dar gemetele ei de durere îl opriră. Se simţea mânios şi neputincios.

— Trebuie să facem ceva!

Gildas se ghemui lângă el. Cuvintele lui aspre răsunară printre gemete.

— Este acid, Finn. Sistemul ei intern poate că a fost ars deja, buzele, gâtul. Se va termina în curând.

Finn se uită la Keiro.

— Plecăm, spuse fratele lui. Chiar acum. Am găsit locul unde-şi ţine nava.

— Nu fără ea.

— E pe moarte.

Gildas îl obligă să se uite.

— Nu se poate face nimic. Ar fi nevoie de o minune, iar eu nu am una.

— Deci ne salvăm?

— Ea aşa şi-ar dori.

Îl prinseră, dar el se scutură să scape de ei şi

îngenunche lângă ea. Era nemişcată şi părea că abia mai respira, iar vânătăile pale de pe faţă se vedeau clar pe piele. Mai văzuse moartea, era obişnuit cu ea, dar întregu-i suflet se revoltă împotriva acestui fapt, iar ruşinea pe care o simţise la trădarea Maestrei reveni şi-l cuprinse precum căldura, de parcă avea să-l copleşească. Îşi înghiţi cuvintele, ştiind că lacrimile îi umpleau ochii.

Dacă era nevoie de o minune, Attia va avea parte de una.

Sări în picioare şi se întoarse spre Keiro, apucându-l de mâini.

— Un inel. Mai dă-mi un inel.

— Stai puţin.

Keiro se trase înapoi.

— Dă-mi-l!

Vorbi tăios; ridică sabia.

— Nu mă face să o folosesc, Keiro. Tot îţi mai rămâne unul. Keiro era calm. Ochii lui albaştri îi aruncară o privire Attiei, care se încovoia în agonie. Apoi se uită iar la el.

— Crezi că va merge?

— Nu ştiu! Dar putem încerca.

— E fată. E un nimeni.

— Fiecare câte unul, ai spus. I-l dau ei pe al meu.

— L-ai primit deja pe-al tău.

O clipă se înfruntară unul pe altul, iar Gildas îi privea. Apoi Keiro trase unul dintre inele de pe deget şi se uită la el. Fără să spună nimic, i-l aruncă lui Finn.

Acesta îl prinse, dădu drumul săbiei şi i-l puse Attiei pe un deget; era mult prea mare pentru ea, aşa că i-l ţinu el acolo, rugându-se în şoaptă la Sapphique, la bărbatul a cărui viaţă era în inel, la oricine. Gildas se lăsă pe vine lângă el, profund cinic.

— Nu se întâmplă nimic. Ce ar trebui să se petreacă? Sapientul se încruntă.

— Asta-i o superstiţie. Tu însuţi ai dispreţuit-o.

— Respiraţia ei. Este mai rară.

Gildas îi simţi pulsul, atinse cicatricele murdare unde fuseseră lanţurile.

— Finn. Acceptă. Nu este…

Se opri. Degetele i se strânseră, pipăi iar.

— Ce? *Ce…*

— Am crezut… pulsul părea mai puternic…

Keiro spuse:

— Atunci ridic-o! Adu-o. Dar să mergem!

Finn îi aruncă sabia, se aplecă şi o ridică pe Attia. Era atât de uşoară, că o putea duce fără probleme, deşi capul ei se bălăngănea. Keiro deschisese deja uşa şi se uita afară.

— Pe aici. Faceţi linişte.

Îi conduse.

Urcară în fugă o scară în spirală prăfuită, până la o trapă; Keiro o dădu la o parte şi ieşi în întuneric, trăgându-l repede pe Gildas după el.

— Fata.

Finn le-o dădu. Apoi se uită în urmă.

Pe casa scării, un bâzâit ciudat părea să mişte aerul. Se ridică ameninţător spre el, iar el urcă în grabă, căţărându-se şi trântind trapa. Keiro se lupta cu un grilaj din perete; Gildas se prindea de el cu mâinile-i noduroase.

Pleoapele Attiei tremurară, apoi se deschiseră.

Finn se uită fix la ea.

— Trebuia să fii moartă.

Ea clătină din cap, fără să spună nimic.

Grilajul se desprinse zdrăngănind; dincolo de el văzu un hol întunecat, mare, iar în centru, prinsă de podea cu un cablu de fier, era nava argintie, care plutea liberă. Fugiră, Finn cu braţul Attiei peste umărul său, siluete mici pe podeaua cenuşie, netedă, vulnerabili şi expuşi, ca nişte şoareci sub privirea unei bufniţe, deoarece în acoperişul de deasupra lor se aprinse un ecran mare şi, când Finn se uită în sus, văzu un Ochi. Nu Ochii mici, roşii pe care îi ştia, ci un ochi uman, cu iris gri, mărit enorm, de parcă s-ar fi uitat printr-un microscop puternic.

Apoi unda din aer trecu prin podea şi căzură cu toţii, un Cutremur de Închisoare care făcu acul subţire al turnului Sapientului să vibreze până în vârf.

Keiro se rostogoli şi sări în picioare.
— Pe-aici.
O scară din funie lucitoare atârna. Gildas o prinse şi începu să urce, legănându-se neîndemânatic, deşi Keiro ţinea bine de capăt.
Finn spuse:
— Poţi să urci până acolo?
— Cred că da.
Attia îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Era tot palidă, dar vineţeala se retrăgea. Părea capabilă să respire.
Se uită la degetele ei.
Inelul se strâmtase. Un cerc subţire, fragil, se rupse atunci când ea se prinse de frânghie; bucăţele mici din el căzură neobservate. Finn atinse una cu piciorul. Arăta ca un os. Un os străvechi, uscat.
În spatele lor, trapa se deschise.
Finn se răsuci; îl simţi pe Keiro dându-i înapoi sabia şi şi-o scoase şi el pe-a lui.
Împreună, înfruntară pătratul întunecat.

— Deci totul este gata pentru mâine.
Regina puse ultima hârtie pe pupitrul din piele roşie şi se sprijini de spătar, unindu-şi vârfurile degetelor.
— Custodele a fost atât de generos. Ce zestre, Claudia. Proprietăţi întregi, un cufăr cu bijuterii, doisprezece cai negri. Sigur te iubeşte foarte mult.
Avea unghiile pictate cu aur. „Probabil e real”, se gândi Claudia. Luă unul dintre acte şi se uită la el, dar nu era atentă decât la Caspar, care umbla de colo-colo cu paşi mari, pe podeaua de lemn, care scârţâia.
Regina Sia privi în jur.
— Caspar, linişte!
— M-am plictisit să stau ţeapăn.
— Atunci du-te şi călăreşte, dragă. Sau du-te la momit de bursuci sau orice vrei.
Se întoarse.
— Corect. Bună idee. La revedere, Claudia.
Regina ridică dintr-o sprânceană perfectă.

— Nu aşa vorbeşte Moştenitorul cu logodnica lui, milord.

La jumătatea drumului spre uşă, el se opri şi se răsuci.

— Protocolul este pentru sclavi, mamă. Nu pentru noi.

— Protocolul ne ţine la putere, Caspar. Să nu uiţi asta.

Rânji, făcu o plecăciune adâncă şi minuţioasă spre Claudia, apoi îi sărută mâna.

— Ne vedem la altar, Claudia.

Ea se ridică în picioare şi făcu o plecăciune, cu răceală.

— Bun. Acum plec.

Trânti uşa şi auziră zgomotul paşilor lui pe coridor.

Regina se aplecă peste masă.

— Ce mă bucur că suntem singure, Claudia, pentru că am ceva de spus. Ştiu că nu te va deranja, draga mea.

Claudia încercă să nu se încrunte, dar buzele i se strânseră. Voia să plece, să-l găsească pe Jared. Aveau atât de puţin timp!

— M-am răzgândit. I-am cerut Maestrului Jared să plece de la Curte.

— Nu!

Îi scăpă înainte să se poată controla.

— Da, dragă. După nuntă se va întoarce la Academie.

— Nu aveţi niciun drept…

Claudia se ridicase în picioare.

— Am toate drepturile.

Zâmbetul Reginei era dulce şi implacabil. Se aplecă.

— Să ne înţelegem, Claudia. Aici nu este decât o Regină. Am să te învăţ, dar n-am să tolerez nicio rivală. Iar tu şi cu mine trebuie să înţelegem asta, pentru că semănăm, Claudia. Bărbaţii sunt slabi; chiar şi tatăl tău poate fi condus, dar tu ai fost crescută să fii succesoarea mea. Aşteaptă-ţi timpul. Poţi învăţa o mulţime de lucruri de la mine.

Se rezemă iar, bătând darabana cu degetele în hârtii.

— Stai jos, draga mea.

Cuvintele erau încărcate de o ameninţare de oţel. Claudia se aşeză încet.

— Jared este prietenul meu.

— De acum încolo, eu voi fi prietena ta. Am mulţi spioni,

Claudia. Îmi spun multe. Este spre binele tău.

Se întinse şi sună clopoţelul; intră imediat un servitor, cu o perucă pudrată şi îmbrăcat în livrea.

— Spune-i Custodelui că îl aştept.

După ce acesta ieşi, deschise o cutie cu bomboane şi alese una, apoi i le oferi Claudiei, zâmbind.

Încremenită, Claudia clătină din cap. Se simţea de parcă ar fi cules o floare frumoasă şi o găsise putrezită la mijloc, cu viermi care se târau. Îşi dădu seama că nu se gândise niciodată la Sia ca la un pericol. Tatăl ei fusese întotdeauna cel de care să se teamă. Acum se întreba cât de mult se înşelase.

Sia o privi, cu buzele-i roşii zâmbind uşor. Şi le şterse cu o batistă cu margini din dantelă. Şi, când uşile se deschiseră, se sprijini înapoi pe scaun, lăsându-şi braţul să atârne într-o parte.

— Dragul meu Custode. Ce te-a reţinut?

El era îmbujorat.

Claudia observă imediat, prin vârtejul groazei sale. El nu se grăbea niciodată şi totuşi, acum, părul lui era puţin nelalocul lui, haina neagră, neîncheiată la ultimul nasture.

Făcu grav o plecăciune, dar vocea îi era uşor gâfâită.

— Îmi pare rău, doamnă. Mi-a reţinut ceva atenţia.

Nu veni nimic prin trapă.

Finn spuse:

— Urcă scara.

Când Keiro se întoarse, podeaua se mişcă iar. Finn se uită fix la ea. Cutremurul ridică dalele de piatră, de parcă pe sub ele ar fi gemut un val de apă. Înainte să se poată mişca, întreaga lume se cutremură. Căzu pe podea, apoi se rostogoli la vale, pe o pantă care n-ar fi trebuit să existe. Lovindu-se de un stâlp, icni de durere.

Holul se înclină.

Cu o certitudine bolnavă, se gândi că turnul Sapientului cădea, că fusese rupt la baza fusiformă. Apoi scara de sfoară trecu pe lângă el, iar el se prinse de ea. Keiro era deja la bord, aplecându-se peste scândurile argintii de pe

punte. Finn se urcă; de îndată ce îl putu ajunge, se apucară de mână.

— L-am prins. *PORNEŞTE!*

Vaporul se ridică. Urlând de frică, Finn alunecă pe punte; toată drăcovenia se legăna şi apoi fu purtată de vânt, iar frânghiile de sub ea plesniră pe rând.

În zidul din faţă al turnului era o deschizătură, marginea lată pe care Blaize aterizase. Dar când Gildas trase cu toată puterea să învârtă cârma, nava se smuci şi căzură cu toţii, de deasupra prăvălindu-se pietriş pe punte şi pe vele.

— Ne ţine ceva! urlă el.

Keiro se aplecă peste bord.

— Dumnezeule! E o ancoră!

Se căţără înapoi.

— Trebuie să existe un vinci. Haide!

Deschiseră o trapă şi coborâră în întuneric, sub punte. Deasupra se auzi cum cădeau bucăţi de cărămidă.

Găsiră un labirint de pasarele şi de galere. Coborând în fugă şi deschizând uşile, Finn văzu că toate cabinele erau goale; nu erau magazii, nu era încărcătură, nu era echipaj. Înainte să se poată gândi la asta, Keiro strigă din întuneric.

Pe puntea cea mai de jos era beznă. Un vinci circular ocupa tot spaţiul; Keiro împinse piedica.

— Ajută-mă.

Împinseră împreună. Nu se mişcă nimic; mecanismul era înţepenit, lanţul ancorei, greu.

Împinseră din nou, iar Finn simţi cum muşchii spatelui i se întind şi, încet, cu un geamăt lung, fără chef, vinciul se puse în mişcare scârţâind.

Finn scrâşni din dinţi şi împinse iar, cu transpiraţia scăldându-i faţa; lângă el, Keiro gâfâi şi mormăi.

Apoi mai apăru cineva acolo. Attia, încă palidă, muncea din greu la bară, alături de el.

— Cât de… bună… eşti tu? bombăni Keiro.

— Destul de bună, sâsâi ea drept răspuns şi, spre surprinderea lui, Finn văzu că fata rânjea, ochii îi sclipeau acoperiţi de părul încurcat, iar culoarea îi revenise în obraji.

Ancora trepidă. Nava se legănă, apoi, brusc, se ridică.
— Am reuşit!
Keiro se opinti pe călcâie, împinse şi, destul de brusc, vinciul se răsuci rapid sub greutatea lor, lanţul cel mare al ancorei urcă zăngănind prin podea şi se învârti ascultător sub forţa lor.
Când ajunseră la capătul lui şi mecanismul se opri, Finn urcă în grabă scara de tambuchi, dar, când ieşi pe punte, se opri şi strigă cu teamă.
Navigau în nor. Era îngrămădit în jurul lui, deschizându-se ca să-l dezvăluie vederii pe Gildas, care înjura cârma, marile vele umflate, o pasăre de sub ele, într-un petic de lumină.
— Unde suntem? mormăi Attia în spatele lui.
Apoi nava ieşi din ceaţă şi văzură că erau într-un ocean de aer albastru, iar turnul înclinat al Sapientului era deja departe în urmă.
Gâfâind, Keiro se sprijini de balustradă şi ţipă de bucurie.
Finn stătea lângă el, uitându-se înapoi.
— De ce n-a încercat să ne oprească?
Băgând mâna pe sub jachetă, atinse cristalul ascuţit al Cheii.
— Cui naibii îi pasă! spuse fratele său de cruce.
Şi apoi se întoarse şi-i dădu cu putere un pumn în stomac lui Finn.
Attia ţipă. Finn căzu, cu răsuflarea tăiată, durerea – o uimire în interiorul său, un întuneric fără aer care i se aşternea peste vedere.
De la cârmă, Gildas strigă ceva, dar cuvintele i se pierdură.
Încet, agonia se sfârşi. Când Finn îşi recăpătă suflul, se uită în sus şi-l văzu pe Keiro cu ambele braţe desfăcute pe balustradă, privindu-l cu un rânjet pe chip.
— Ce…?
Keiro întinse o mână şi-l ridică, împleticindu-se, până ajunseră faţă în faţă.
— Să-ţi fie învăţătură de minte să nu mă mai ameninţi cu

sabia vreodată, spuse.

27

Sapphique şi-a desfăcut aripile şi a zburat peste oceane şi câmpii, peste oraşe de sticlă şi munţi de aur. Animalele au fugit; oamenii îl arătau cu degetul. A zburat atât de departe, că a văzut cerul de deasupra lui, iar acesta a spus:

— Întoarce-te, fiule, pentru că ai urcat prea sus.

Sapphique a râs, cum rar o făcea.

— De data asta, nu. De data asta am să bat la tine până te deschizi.

Dar Carcera era mânioasă şi l-a făcut să se prăbuşească.

Legendele lui Sapphique

— A spus că Jared trebuie să plece.

Se întoarse şi se uită la tatăl ei, vrând să-l întrebe dacă el pusese asta la cale.

— Ţi-am zis. Trebuia să se întâmple.

Custodele trecu pe lângă ea şi se aşeză pe scaunul de la fereastra camerei, uitându-se la grădinile plăcute, prin care se plimbau grupuri de curteni în răcoarea serii.

— Cred că va trebui să te supui, draga mea. E un preţ mic pe care trebuie să-l plăteşti pentru a obţine un regat.

Era gata să izbucnească, dar el se întoarse şi se uită la ea cu privirea aceea rece, care o cântărea şi de care-i era teamă.

— În plus, avem ceva mai important de discutat. Vino şi aşază-te.

Nu voia. Dar se duse la scaunul de lângă masa aurită şi se aşeză.

El se uită la ceasul de buzunar, apoi îi închise capacul şi-l păstră în mână.

Spuse încet:

— Ai ceva ce-mi aparţine.

Simţi că pielea i se furnică de pericol. Un moment, se gândi că nu va putea să rostească niciun cuvânt, dar apoi îi

reveni glasul, surprinzător de calm.

— Da? Ce-ar putea fi?

El zâmbi.

— Eşti într-adevăr remarcabilă, Claudia. Deşi eu te-am creat, întotdeauna mă surprinzi. Dar te-am mai avertizat în legătură cu mersul prea departe.

Îşi puse ceasul în buzunar şi se aplecă.

— Cheia mea este la tine.

Inspiră îngrozită. El se lăsă pe spate, punând picior peste picior, iar ghetele sale de piele luciră.

— Da. Nu negi, iar acesta e un lucru înţelept. A fost ingenios să pui o imagine a Cheii în sertar, destul de ingenios. Bănuiesc că lui Jared trebuie să-i mulţumesc pentru asta. Când mi-am verificat biroul în ziua aceea în care au pornit alarmele, am deschis sertarul şi m-am uitat înăuntru; nu m-am gândit să ridic Cheia. Şi gărgăriţele – ce creativ! Ce prost m-aţi crezut amândoi.

Ea clătină din cap, dar el se ridică brusc şi se îndreptă spre ferestre.

— Ai vorbit despre mine cu Jared, Claudia? Aţi râs împreună că mi-aţi furat-o? Sunt sigur că v-aţi bucurat.

— Am luat-o pentru că aşa trebuia. Îşi încrucişă braţele. Mi-ai ascuns-o. Nu mi-ai spus niciodată.

El se opri şi se uită la ea. Acum îşi dăduse părul pe spate şi avea o privire calmă şi gânditoare, ca întotdeauna.

— Ce?

Fata se ridică încet şi rămase cu faţa la el.

— Despre Giles, zise ea.

Se aşteptase să-l vadă uimit, să urmeze un moment de tăcere. Dar el nu era surprins deloc. Ea fu deodată sigură că el aştepta numele acela, că, rostindu-l, căzuse într-o capcană.

— Giles este mort, zise el.

— Nu, nu este.

Bijuteriile de la gât îi dădeau mâncărimi; cuprinsă brusc de furie, şi le scoase şi le aruncă pe jos, apoi îşi încrucişă braţele şi toate cuvintele înăbuşite izbucniră.

— Moartea lui a fost înscenată. Tu şi Regina aţi înscenat-

o. Giles este în Carceră, încuiat acolo. I-aţi spălat creierul, ca să nu mai ştie nici măcar cine este. Cum aţi putut face aşa ceva? Dădu cu piciorul într-un scaun; acesta căzu şi se rostogoli. Înţeleg care a fost scopul ei, de ce voia ca fiul ei cel bun de nimic să fie Rege, dar tu! Eram deja logodită cu Giles. Preţiosul tău plan s-ar fi îndeplinit oricum. *De ce ne-ai făcut asta?*

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— *Ne-ai?*

— Eu nu contez? Faptul că voi sfârşi cu Caspar nu înseamnă nimic pentru tine? Te-ai gândit vreodată la mine?

Tremura. Toată furia acumulată răbufnea, nemulţumirea tuturor dăţilor când el plecase şi o lăsase singură luni de zile, îi zâmbise şi nu o atinsese.

El îşi frecă barba ţepoasă cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Ba m-am gândit la tine. Vorbea încet. Era evident că-l plăceai pe Giles. Dar era un băiat încăpăţânat, prea amabil, prea cinstit. Caspar este un prost şi va fi un rege slab. Vei fi în stare să îl conduci mult mai eficient.

— Nu pentru asta ai făcut-o.

El privi în altă parte. Ea îl văzu bătând uşor darabana în şemineu. Ridică o figurină de porţelan şi o analiză, apoi o puse la loc.

— Ai dreptate.

Tăcu; ea voia atât de mult ca el să vorbească, încât îi venea să urle. I se păru că trecuse o veşnicie până când se întoarse la scaun, se aşeză şi spuse calm:

— Mi-e teamă că adevăratul motiv este un secret pe care nu-l vei afla niciodată de la mine. Văzându-i uimirea, ridică o mână şi continuă: Ştiu că mă dispreţuieşti, Claudia. Sunt sigur că tu şi Sapientul tău mă consideraţi un monstru. Dar eşti fiica mea şi am acţionat întotdeauna în interesul tău. În plus, încarcerarea lui Giles a fost planul Reginei, nu al meu. M-a obligat să fiu de acord.

Claudia pufni cu dispreţ.

— Obligat! Are putere asupra ta!

El îşi înălţă capul şi şuieră:
— Da. Şi tu la fel.
O clipă, veninul din vocea lui o înţepă.
— Eu?
Avea pumnii strânşi, sprijiniţi pe braţele de lemn ale scaunului.
— Lasă, Claudia. Lasă. Nu pune întrebări, pentru că răspunsul s-ar putea să te distrugă. Doar atât am să-ţi spun. Se ridică în picioare, înalt şi întunecat, iar vocea îi era rece. Şi acum despre Cheie. Nu mi-a scăpat nimic din ce ai făcut cu ea. Ştiu că l-ai căutat pe Bartlett, am aflat despre comunicarea cu Carcera. Ştiu despre Prizonierul care crezi că este Giles.
Ea îl privi uimită, iar el râse sec.
— Sunt mii de milioane de Prizonieri în Carceră, Claudia, iar tu crezi că l-ai găsit pe cel care trebuie? Timpul şi spaţiul sunt diferite acolo. Băiatul acesta ar putea fi oricine.
— Are un semn din naştere.
— Nu zău! Lasă-mă să-ţi spun ceva despre închisoare.
Vocea lui era crudă acum; se apropie de ea şi o privi fix.
— Este un sistem închis. Nu intră nimic. Nu iese nimic. Când Prizonierii mor, atomii lor, pielea lor, organele lor sunt refolosite. *Sunt făcuţi unii din alţii.* Reparaţi, reciclaţi, iar când ţesuturile organice nu mai sunt disponibile, sunt peticiţi cu metal şi plastic. Vulturul lui Finn nu înseamnă nimic. Poate că nici măcar nu este al lui. Amintirile pe care crede că le are poate că nu sunt ale lui.
Oripilată, vru să-l oprească, dar nu-i venea niciun cuvânt.
— Băiatul este un hoţ şi un mincinos. Unul dintr-un grup de asasini, care i-a prădat pe alţii. Bănuiesc că ţi-a spus asta, nu?
— Da, se repezi ea.
— Cât de onest. Ţi-a spus că, pentru a obţine copia Cheii, o femeie nevinovată a fost aruncată într-o prăpastie şi a murit? *După ce* el i-a promis că va fi în siguranţă?
Ea tăcu.

— Nu, zise el. Aşa credeam şi eu. Se trase înapoi. Vreau ca toate prostiile astea să înceteze. Vreau Cheia. Acum.

Ea clătină din cap.

— Acum, Claudia.

— Nu o am, şopti.

— Atunci, Jared…

— Nu-l amesteca pe Jared în asta!

El o prinse. Mâna lui era rece şi o strângea de încheietură de parcă ar fi fost de fier.

— Vreau Cheia sau vei regreta că m-ai înfruntat.

Încercă să scape din strânsoarea lui, dar o ţinea bine. Se uită feroce la el prin părul răvăşit.

— Nu poţi să-mi faci rău. Sunt tot ce ai ca să-ţi pui în aplicare planul şi o ştii prea bine!

O clipă, se priviră fix. Apoi el încuviinţă şi-i dădu drumul. Un cerc alb de piele golită de sânge îi înconjura încheietura mâinii, ca semnul unei cătuşe.

— Nu îţi pot face rău, spuse el răguşit.

Ochii ei se măriră.

— Dar există acest Finn. Şi există şi Jared.

Ea se dădu înapoi. Tremura, iar transpiraţia rece îi scălda spatele. O clipă, se uitară unul la altul. Apoi, neavând încredere că va vorbi, ea se întoarse şi alergă spre uşă, dar cuvintele lui o ajunseră din urmă şi trebui să le audă.

— Nu există ieşire din închisoare. Adu-mi Cheia, Claudia.

Trânti uşa în urma ei. Un servitor care trecea pe acolo se holbă surprins. În oglinda de pe peretele opus, Claudia văzu de ce; arăta ca o creatură ciufulită, cu faţa roşie, încruntată de nefericire. Vru să urle de mânie. În schimb, se duse în camera ei şi închise uşa, apoi se aruncă pe pat.

Lovi perna şi-şi îngropă capul în ea, făcându-se mică, cu braţele în jurul corpului. Mintea ei era confuză, dar, când se mişcă, o hârtie foşni pe pernă şi îşi înălţă capul, văzând bileţelul prins acolo. Era de la Jared. *Trebuie să te văd. Am descoperit ceva incredibil.*

De îndată ce citi, hârtia se transformă în cenuşă.

Nu putu nici măcar să zâmbească.

Cocoţat pe velatura navei, Finn se ţinea bine, văzând dedesubt, la mare distanţă, lacuri pline cu un lichid galben şi sulfuros, vâscos şi urât mirositor. Pe pante păşteau animale, creaturi nătânge, neobişnuite ale locului, turma despărţindu-se şi fugind îngrozită când umbra navei se proiectă deasupra. Mai departe erau mai multe lacuri, tufişurile mici, pitice fiind singurele care creşteau lângă ele, iar departe, în dreapta, se întindea un deşert cât vedea cu ochii în întuneric.

Navigau de ore bune. Gildas stătuse la cârmă primul, conducând la întâmplare, în înalturi şi constant, până când strigase nervos la cineva să-l elibereze din post, iar Finn îi luase locul, simţind ciudăţenia navei de dedesubt, oscilaţiile în curent şi în brize. Deasupra lui, velele fluturau; vânturile prindeau şi lepădau pânza albă. De două ori trecuse cu nava prin nor. A doua oară, temperatura scăzuse alarmant şi, până ieşiră din mohoreala tulburătoare, pe cârmă şi pe puntea din jurul lui apăruseră ace de gheaţă, care căzură şi zdrăngăniră pe scânduri.

Attia îi aduse apă.

— E destulă, spuse ea, dar nu şi mâncare.

— Ce, nimic?

— Nu.

— El cu ce trăia?

— Are Gildas numai nişte resturi.

Când bău, preluă ea cârma, punând mâinile mici pe spiţele groase.

— Mi-a spus despre inel.

Finn se şterse la gură.

— Ai făcut prea mult pentru mine. Acum îţi datorez chiar şi mai mult, continuă fata.

Se simţise mândru şi ţâfnos în acelaşi timp; preluă cârma şi spuse:

— Suntem solidari. În plus, n-am crezut că va merge.

— Sunt uimită că ţi l-a dat Keiro.

Finn ridică din umeri. Ea îl privea atentă. Dar apoi se uită la cer.

— Uită-te la asta! E atât de minunat. Toată viaţa am trăit într-un tunel mic şi întunecat, cu cocioabe pe margine, iar acum, tot spaţiul acesta…

El întrebă:

— Ai familie?

— Fraţi şi surori. Mai mari decât mine.

— Părinţi?

— Nu.

Fata clătină din cap.

— Ştii…

Ştia. Viaţa în închisoare era scurtă şi imprevizibilă.

— Îţi e dor de ei?

Rămase nemişcată, strângând tare cârma.

— Da. Dar… Zâmbi. E ciudat cum evoluează lucrurile. Când am fost capturată, am crezut că era sfârşitul vieţii mele. În schimb, a dus la asta.

El încuviinţă, apoi spuse:

— Crezi că inelul te-a salvat? Sau vomitivul lui Gildas?

— Inelul, răspunse ferm. Şi tu.

El nu fusese atât de sigur.

Acum, uitându-se în jos la Keiro lenevind pe punte, rânji. Chemat să-şi facă tura, fratele său vitreg se uitase la cârma cea mare şi coborâse după nişte sfoară; apoi o legase şi se aşezase lângă ea, cu picioarele în sus.

— Ce am putea să lovim? îi spusese lui Gildas.

— Prostule, mârâise Sapientul. Stai cu ochii deschişi, atât.

Trecuseră peste dealuri de cupru şi munţi de sticlă, păduri întregi de copaci de metal. Finn văzuse aşezări omeneşti în văi impenetrabile, în care locuitorii trăiau izolaţi; oraşe mari; o dată, un castel cu steaguri fluturând în turnuri. Aceasta îl speriase, gândindu-se la Claudia. Curcubeie de stropi se arcuiră deasupra lor; zburaseră prin efecte atmosferice neobişnuite, o insulă reflectată, petice de căldură, pete de foc violet şi auriu pâlpâind. Cu o oră în urmă, un stol de păsări cu coada lungă cârâise, se

învârtise în cerc şi se năpustise asupra punţii, făcându-l pe Keiro să se lase brusc în jos. Apoi dispăru la fel de brusc, un petic de întuneric la orizont. O dată, nava fusese purtată foarte jos; Finn se aplecă peste kilometri întregi de cocioabe împuţite; oamenii fugeau din clădiri de tablă şi lemn, ologi şi bolnavi, cu copii apatici. Se bucurase când vântul ridicase nava. Carcera era un iad. Totuşi, el avea Cheia.

O scoase şi atinse comenzile. Mai încercase şi înainte, dar nu se întâmplase nimic. Nici acum nu se petrecu ceva şi se întrebă dacă va mai funcţiona vreodată. Dar era caldă. Asta însemna că mergeau în direcţia corectă, spre Claudia? Dar dacă această Carceră era atât de vastă, câte vieţi i-ar fi luat să călătorească până la ieşire?

— Finn!

Strigătul lui Keiro era tăios. Se uită în sus.

În faţă pâlpâia ceva. La început crezu că erau luminile; apoi văzu că întunericul nu era cel specific închisorii, ci o masă de nori negri, de furtună, chiar în calea lor. Se târî de-a buşilea, frecându-şi palmele pentru a încălzi cablurile.

Keiro dezlega repede cârma.

— Ce-i aia?

— Vreme.

Era neagră. În ea scânteiau fulgere. Şi, pe măsură ce se apropiau, se auzi un tunet, un zgomot surd, un chicot amuzat, întunecat.

— Închisoarea, şopti. Ne-a găsit.

— Adu-l pe Gildas, mormăi Keiro.

Pe Sapient îl găsi sub punte, studiind atent hărţi la lumina lămpii.

— Uită-te la astea.

Bătrânul ridică privirea, chipul lui subţire fiind umbrit.

— Cum poate să fie atât de vastă? Cum putem spera să îl urmăm pe Sapphique prin asta?

Îngrozit, Finn se holbă la mormanul de hărţi desfăcute de pe masă, întinse pe jos, acoperind podeaua. Dacă acestea arătau vastitatea Carcerei, puteau călători prin ea la nesfârşit.

— Avem nevoie de tine. E o furtună în faţă.

Attia intră în fugă.

— Keiro zice să te grăbeşti.

Parcă drept răspuns, nava se înclină. Finn se prinse de masă, iar hărţile alunecară şi se rostogoliră. Apoi urcă înapoi pe punte.

Nori negri se adunau deasupra catargelor, cablurile se loveau. Nava aproape că stătea într-o rână; trebui să se ţină de bară şi să meargă de-a buşilea până la cârmă, prinzându-se de orice.

Keiro transpira şi înjura.

— Asta e vrăjitoria Sapientului! strigă el.

— Nu cred. E Carcera.

Tună iar. Vântul îi lovi şuierând; ţineau amândoi cârma şi se agăţau de ea, încercând să se adăpostească. Îi loveau diverse obiecte, bucăţi de metal, frunze, rămăşiţe care ricoşau cu zgomot. Şi apoi o zăpadă din pietriş alb, mărunt, sticlă măcinată, şuruburi, pietre care sfâşiară velele.

Finn se întoarse.

Îl văzu pe Gildas întins în spatele catargului principal, ţinându-se bine, cu un braţ în jurul Attiei.

— Staţi acolo! ţipă el.

— Cheia!

Strigătul lui Gildas se pierdu în vânt.

— Dă-mi-o să o duc jos. Dacă te pierzi…

Ştia. Totuşi, ura gândul să se despartă de ea.

— Dă-i-o, mârâi Keiro fără să se întoarcă.

Finn dădu drumul cârmei.

Într-o clipă fu zvârlit în spate, lovit, se rostogoli pe punte. Şi Închisoarea tăbărî. O simţi năpustindu-se asupra lui şi, răsucindu-se, urlă de groază.

Din inima furtunii, un vultur coborî ameninţător din cer, în gheare trosnindu-i fulgere. Se întinse după Cheie, gata să îi înşface şi pe el, şi pe ea.

Finn se aruncă într-o parte. Nişte sfori încurcate se loviră de el; o prinse pe cea mai apropiată şi biciui cu ea în sus, răsucind-o, cu capătul greu, dat cu smoală, atât de

aproape de pieptul păsării, că aceasta se îndepărtă şi trecu pe lângă el, zbură în sus pentru a se întoarce şi a se năpusti iar.

Ţâşni pe lângă Gildas şi coborî la adăpost, sub punte.

— Se întoarce! strigă Attia.

— Vrea Cheia.

Gildas se lăsă în jos. Ploaia îl biciui; tună iar şi, de data aceasta, se auzi o voce puternică, un murmur de mânie, departe şi în sus.

Vulturul plonjă. Keiro, expus lângă cârmă, se ghemui cât de mult putu. Îl văzură zburând în cerc şi cârâind mânios, cu ciocul larg deschis. Apoi, destul de brusc, se întoarse spre est şi se îndepărtă.

Finn scoase Cheia. O atinse şi imediat Claudia fu acolo, cu ochii înlăcrimaţi, cu părul ciufulit.

— Finn, zise ea. Ascultă-mă. Am…

— Ascultă-mă tu.

Se prinse bine când nava se răsuci şi se legănă.

— Avem nevoie de ajutor, Claudia. Trebuie să vorbeşti cu tatăl tău. Trebuie să-l faci să oprească furtuna, altfel vom muri cu toţii!

— Furtună? Clătină din cap. Nu… nu vrea să ajute. Vrea să muriţi. A aflat totul, Finn. Ştie!

— Atunci…

Keiro strigă. Finn se uită în sus şi ceea ce văzu îl făcu să strângă Cheia, aşa încât, cu câteva secunde înainte ca imaginea să se stingă, observă şi Claudia.

Un zid de metal, trainic, mare. Zidul de la Capătul Lumii. Ridicându-se din adâncuri necunoscute, se avânta în înaltul cerului.

Iar ei se îndreptau direct spre el.

28

Intrarea se face prin Portal. Numai Custodele are o cheie, iar aceasta va fi singura cale de ieşire. Deşi fiecare închisoare are spărturile şi crăpăturile ei

Raport de proiect; Martor Sapiens

Era târziu; clopotul din Turnul de Abanos bătea ora zece. În amurgul de vară, fluturii zburau prin grădini şi, în depărtare, ţipă un păun, iar Claudia mări pasul pe coridor. Servitorii trecură pe lângă ea şi se străduiră să facă plecăciuni, încărcaţi cu scaune, tapiserii şi pulpe mari de carne de vânat. Toată zarva pregătirilor pentru petrecere era în toi de ore bune. Se încruntă, enervată, neîndrăznind să întrebe pe vreunul dintre ei unde era camera lui Jared.

Dar el aştepta.

După ce coti lângă o fântână cu patru lebede de piatră, mâna lui ieşi din întuneric şi o prinse. Trasă pe sub o boltă, i se tăie respiraţia când el închise aproape de tot uşa de stejar şi se uită prin crăpătură.

Trecu o siluetă. Ei i se păru că îl recunoaşte pe secretarul tatălui ei.

— Medlicote. Mă urmăreşte?

Jared îşi puse degetul la buze. Arăta mai palid şi mai tras la faţă decât de obicei şi avea o energie nervoasă care o îngrijora. O conduse în jos pe nişte scări de piatră, traversară o curte părăsită, ajunseră pe o potecă străjuită de salcâmi galbeni. La jumătatea ei, se opri şi şopti:

— Aici jos este o construcţie pe care o folosesc. Camera mea are microfoane.

Deasupra Palatului se ridicase o lună mare. Urmele Anilor Mâniei îi rămăseseră întipărite pe faţadă; strălucirea sa argintie lumina livada şi serele, se reflecta în ferestrele de diamant, care erau deschise larg din cauza căldurii. Dintr-o cameră se auzeau acorduri muzicale, voci, râsete şi zornăitul farfuriilor. Silueta întunecată a lui Jared

se strecură printre doi stâlpi, unde dansau doi urşi de piatră, printre tufişuri care miroseau a lavandă şi lămâie, până la o structură construită într-un zid, în cel mai părăsit colţ al grădinii împrejmuite. Claudia zări un foişor, un parapet în ruină, năpădit de iederă.

El descuie uşa şi o conduse înăuntru.

Era întuneric şi mirosea a sol umed. Lumina pâlpâi; Jared avea o torţă mică; arătă cu ea spre o uşă interioară.

— Repede.

Uşa era veche, lemnul atât de moale că se fărâmă. În camera întunecată, ferestrele fuseseră acoperite de iederă; după ce Jared aprinse nişte lămpi, Claudia se uită în jur.

— Exact ca acasă.

Îşi instalase microscopul cu electroni pe o masă şubredă şi îşi despachetase câteva cutii cu instrumente şi cărţi.

Se întoarse; în lumina flăcărilor, era tras la faţă.

— Claudia, trebuie să te uiţi la asta. Schimbă totul. Totul.

Suferinţa lui o sperie.

— Linişteşte-te, îi spuse ea încet. Te simţi bine?

— Destul de bine.

Se aplecă deasupra microscopului, ajustându-l cu abilitate cu degetele-i lungi. Apoi se dădu înapoi.

— Îţi aminteşti bucata aceea de metal pe care am luat-o din birou? Uită-te la ea.

Nedumerită, privi prin lentile. Imaginea era neclară; o ajustă uşor. Şi apoi rămase înmărmurită, atât de ţeapănă, că Jared ştiu că văzuse şi, în clipa aceea, înţelesese.

Se duse şi se aşeză obosit pe podea, printre iederă şi urzici, cu roba de Sapient în jurul său, târând tivul prin mizerie. Şi o privi în timp ce ea se uita în gol.

Era Zidul de la Capătul Lumii.

Dacă Sapphique chiar căzuse de pe el, probabil că durase ani buni până ajunsese jos. Uitându-se în sus, Finn simţi că vântul se izbea de imensitatea lui, producând un curent care urla în faţa lor. Sfărâmături din inima Carcerei erau suflate în sus şi apoi aruncate într-o furtună fără

sfârşit; odată prins de acel vânt, nu puteai scăpa.
— Trebuie să ne întoarcem!
Gildas se împleticea spre cârmă; Finn mergea de-a buşilea după el. Se strecurară amândoi pe lângă Keiro, urlând, încercând să facă nava să cotească înainte să ajungă în curent.
Odată cu tunetul, veni Stingerea.
În întuneric, Finn îl auzi pe Keiro înjurând, îl simţi pe Gildas agitându-se în jurul lui, ţinându-se bine.
— Finn. Trage maneta! În punte.
Bâjbâi cu mâna, o găsi şi trase.
Luminile se aprinseră, două raze orizontale, pornind de la prova navei. Văzu cât de aproape era Zidul. Discurile de lumină jucară pe nituri uriaşe, mai mari decât casele, pe panourile imense prinse în şuruburi, sfărâmate de impactul cu fragmentele, crăpate pe porţiuni nemăsurabile, pline de tăieturi şi coroziuni.
— Putem să ne retragem? strigă Keiro.
Gildas îi aruncă o privire dispreţuitoare. Şi, în clipa aceea, căzură. Plonjând în jos, vărsând raze şi bare şi frânghii, nava se prăbuşi pe lângă Zid ca un mare înger argintiu, velele – aripile din care bătea, sfâşiindu-se în câteva secunde. Când crezură că nava se va rupe, îi prinse curentul. Cu catargul trosnind, nava argintie urcă iar, rotindu-se în mod incontrolabil, cu farurile învârtindu-se pe Zid; întuneric, un nit, întuneric. Încurcat printre frânghii, Finn se ţinu, prinzând un braţ care ar fi putut fi al lui Keiro. Vântul care vuia îi aruncă în sus, curentul vertical ţâşnind dintr-un întuneric urlător şi, pe măsură ce se înălţau, aerul se subţie, norii şi furtuna rămaseră mult în urmă, Zidul – un coşmar vertical, care-i absorbea spre el. Erau atât de aproape, că Finn vedea suprafaţa poroasă a acestuia împânzită de crăpături şi de uşi mici, deschideri din care ţâşneau lilieci care trecură prin furtună cu uşurinţă. Tocit de pe urma coliziunii cu un miliard de atomi, metalul sclipi în lumina farurilor.
Nava se roti. Timp de o secundă lungă, Finn fu sigur că se va răsturna; se ţinu de Keiro şi închise ochii, dar, când îi

deschise, nava se îndreptase, iar Keiro se prăbuşea peste el, lovindu-se în frânghii.

Pupa se învârti. Avu loc o alunecare puternică, o smucitură groaznică.

Gildas urlă:

— Attia! A dat drumul ancorei!

Attia probabil coborâse sub punte şi trăsese bolţurile de la vinci. Urcarea încetini, velele se rupseră. Gildas se ridică şi îl trase pe Finn lângă el.

— Trebuie să ajungem direct în Zid şi să sărim.

Finn privi fix, în gol. Sapientul izbucni:

— E singura cale de ieşire! Nava va cădea şi se va ridica şi se va rostogoli la nesfârşit! Trebuie s-o ducem acolo!

Arătă cu degetul. Finn văzu un cub negru. Ieşea din metalul învechit, o deschizătură în întuneric. Părea mic; şansa lor de a intra era slabă.

— Sapphique a aterizat pe un *cub*. Gildas trebui să se ţină de el. Ăsta trebuie să fi fost!

Finn se uită la Keiro. Îndoiala licări între ei. Când Attia urcă pe tambuchi şi se strecură spre ei, Finn ştia că fratele său de cruce credea că bătrânul era nebun, consumat de căutarea sa. Şi totuşi ce altă şansă aveau?

Keiro ridică din umeri. Indiferent, învârti cârma şi conduse nava direct spre Zid. În lumina farurilor, cubul aştepta, o enigmă neagră.

Claudia nu putea rosti niciun cuvânt. Uimirea, groaza ei erau prea puternice.

Văzu animale.

Lei.

Îi numără stupefiată: şase, şapte… trei pui. O turmă. Acesta era cuvântul, nu…?

— Nu se poate să fie reali, murmură ea.

În spatele ei, Jared oftă.

— Dar sunt.

Lei. Vii, umblând după pradă, unul răgea, ceilalţi dormitau într-un loc ierbos, cu câţiva copaci; un lac în care se bălăceau păsări de apă.

Se trase înapoi, se holbă la microscop, se mai uită o dată.

Unul dintre pui se aruncă pe altul; se rostogoliră şi se luptară. Un leu căscă şi se aşeză, cu labele întinse.

Claudia se întoarse. Se uită la Jared prin lumina în care zburau fluturi, iar acesta îi întoarse privirea; pentru un moment, nu fu nimic de spus, doar gânduri pe care ea nu îndrăznea să le aibă, implicaţii pe care era prea îngrozită să le urmărească.

În cele din urmă, rosti:

— Cât de mic?

— Incredibil de mic. Îşi muşcă vârfurile părului lung şi negru. Miniaturizat cam la un milion de nanometri… Infinitezimal.

— Nu… cum stau…?

— E o cutie cu gravitaţie. Se ajustează singură. Credeam că tehnica s-a pierdut. Pare să fie o întreagă grădină zoologică. Sunt elefanţi, zebre… Vocea lui se tărăgănă; clătină din cap. Poate că a fost prototipul… încercându-l întâi pe animale. Cine ştie?

— Deci asta înseamnă… Se chinui să o spună. Carcera…

— Noi am căutat o clădire uriaşă, un labirint subteran. O lume.

Se uită fix înainte, în întuneric.

— Ce orbi am fost, Claudia! În biblioteca Academiei sunt înregistrări care susţin că asemenea lucruri – schimbări tridimensionale – au fost cândva posibile. Toată ştiinţa aceea s-a pierdut în Război. Sau aşa am crezut.

Ea se ridică în picioare; nu putea să stea locului. Gândul la leii mai mici decât un atom al pieii ei, iarba pe care stăteau chiar şi mai mică, furnicile minuscule pe care le zdrobeau cu labele lor, puricii din blana lor… era prea greu de acceptat. Dar pentru ei lumea era normală. Şi pentru Finn…?

Păşi în iederă, fără să observe.

— *Carcera este minusculă,* zise ea.

— Mi-e teamă că da.

— Portalul…

— Un proces de intrare. Fiecare atom al corpului s-a strâns.

Ridică privirea, iar ea observă cât de bolnav arăta.

— Înţelegi? Au făcut o închisoare în care să încapă toţi cei de care se temeau şi au micşorat-o, astfel încât Custodele să o poată ţine în palmă. Ce răspuns la problemele unui sistem supraaglomerat, Claudia! Ce mod de a scăpa de necazurile unei lumi! Şi explică multe. Anomalia spaţială. Şi ar putea fi şi o diferenţă temporală, una foarte mică.

Ea se duse înapoi la microscop şi-i urmări pe lei rostogolindu-se şi jucându-se.

— Deci de-asta nu poate ieşi nimeni. Îşi ridică privirea. E reversibil, Maestre?

— De unde să ştiu? Fără să examinez fiecare…

Se opri înmărmurit.

— Îţi dai seama că noi am văzut Portalul, intrarea? În biroul tatălui tău era un scaun.

Ea se sprijini de masă.

— Lumina. Fantele din tavan.

Era îngrozitor. Trebui să se mişte iar, să meargă dintr-o parte într-alta, gândindu-se profund. Apoi spuse:

— Am şi eu să-ţi dezvălui ceva. Ştie. Ştie că avem Cheia.

Fără să se uite la el, nevrând să vadă frica în ochii lui, îi povesti despre mânia tatălui ei, despre pretenţiile lui. Nici nu termină bine, că se trezi ghemuită lângă el, la lumina lămpii, şoptind.

— Nu voi da Cheia înapoi. Trebuie să-l scot pe Finn.

El tăcea, cu gulerul înalt al hainei strâns în jurul gâtului.

— Nu e posibil, spuse el trist.

— Trebuie să existe vreo cale…

— Ah, Claudia.

Vocea tutorelui era blândă şi amară.

— Cum se poate să fie?

Voci. Cineva râzând tare.

Ea sări imediat în picioare, stinse lămpile. Jared părea prea abătut să-i pese. Aşteptară în întuneric, ascultând strigătele chefliilor beţi, o baladă prost cântată

estompându-se în livadă. Claudia simţi că inima îi bătea atât de tare, că aproape o duru. Clopote bătură slab ora unsprezece în turnurile cu ceas şi în grajdurile palatului. Într-o oră avea să vină ziua nunţii ei. Nu va renunţa. Încă nu.

— Acum ştim despre Portal şi ce face… poţi să-l acţionezi?

— Poate. Dar nu există cale inversă.

— Aş putea încerca. O spuse repede. Intru şi îl caut. Ce am aici? O viaţă alături de Caspar…

— Nu…

Se ridică în şezut, cu faţa la ea.

— Poţi măcar să începi să-ţi imaginezi viaţa acolo? Un iad de violenţe şi brutalitate? Şi aici – dacă nunta nu are loc, Lupii de Oţel vor lovi imediat. Va fi o vărsare de sânge teribilă. Se întinse şi îi luă mâinile într-ale sale. Sper că te-am învăţat să înfrunţi mereu faptele.

— Maestre…

— Trebuie să faci nunta. Numai atât a mai rămas. *Pentru Giles nu există drum de întoarcere.*

Fata vru să se retragă, dar el nu-i dădu drumul. Nu ştiuse că el era atât de puternic.

— Giles e pierdut pentru noi. Chiar dacă e viu.

Îşi lăsă mâinile în jos şi o ţinu pe a lui strâns.

— Nu ştiu dacă pot, şopti ea.

— Ştiu. Dar eşti curajoasă.

— Voi fi atât de singură. Pe tine te trimit de la Palat.

Degetele lui erau reci.

— Ţi-am spus. Ai multe de învăţat.

În întuneric, el zâmbi aşa cum rar o făcea.

— Nu plec nicăieri, Claudia.

Nu reuşiră. Nava nu stătea nemişcată, chiar dacă trăgeau toţi de cârmă. Velele erau rupte, frânghiile atârnau peste tot, copastiile erau zdrobite şi totuşi nava încă mai devia şi mergea în zigzag, ancora se legăna, iar prova oscila spre cub, departe de el, deasupra, dedesubt.

— E imposibil, mormăi Keiro.

— Nu.

Gildas părea luminat de bucurie.

— Reuşim. Fiţi dârzi.

Prinse cârma şi se uită înainte.

Nava căzu brusc. Farurile scoaseră la iveală deschizătura cubului; apropiindu-se de ea, Finn văzu că era acoperită cu o vâscozitate aparte, ca suprafaţa unei bule. Curcubeie iridescente sclipeau pe el.

— Melci uriaşi, mormăi Keiro.

Chiar şi acum mai era în stare să glumească, se gândi Finn.

Mai aproape, mai aproape. Acum, nava era atât de aproape, că vedeau reflectarea farurilor ei, umflate şi distorsionate. Atât de aproape că bompresul atinse suprafaţa, o crestă, o străpunse, aşa încât trosni uşor, dispărând într-un pufăit slab de aer dulce.

Treptat, luptând contra curentului, nava pătrunse în cubul cel negru. Vibraţiile slăbiră. Umbre mari copleşiră farurile.

Finn se uită în sus, la pătratul de întuneric. Deschizându-se parcă să-l înghită, simţi că era foarte mic, că era o furnică ce se târa într-un fald de pânză, o faţă de masă pentru picnic întinsă pe iarbă, departe şi cu mult timp în urmă, unde un tort cu şapte lumânări stătea pe jumătate mâncat, iar o fetiţă cu păr cârlionţat, castaniu îi înmâna politicos o farfurie aurită.

El îi zâmbi şi o luă.

Nava trosni. Catargul se despică, se răsturnă, lemnul căzu pe lângă el. Attia se izbi de el, bâjbâind după o strălucire de cristal care alunecase din cămaşa lui.

— Ia Cheia, strigă ea.

Dar nava lovi spatele cubului, iar întunericul se lăsă peste el. Ca un deget care striveşte furnica. Ca un catarg principal care se prăbuşeşte.

Prinţul pierdut

29

Disperarea este profundă. Un abis care înghite visuri. Un zid la capătul lumii. Dincolo de el, aştept moartea. Pentru că toată munca noastră a dus la asta.

Jurnalul lordului Calliston

Dimineaţa nunţii debută călduroasă şi frumoasă.

Chiar şi vremea fusese plănuită; copacii erau în plină floare, păsărelele cântau, cerul era de un albastru fără urmă de nor, temperatura, perfectă, vântul slab adia şi aducea un miros dulce.

De la fereastra ei, Claudia privi servitorii transpiraţi care descărcau trăsurile cu daruri, văzu chiar de aici, de sus strălucirea diamantelor, lumina orbitoare a aurului.

Se sprijini cu bărbia pe pervazul de piatră şi-i simţi căldura granuloasă.

Chiar deasupra era un cuib, o vrabie care intra şi ieşea din el în mod constant, cu muşte în cioc. Pui pe care nu-i vedea ciripeau insistent când părinţii veneau şi plecau.

Îşi simţea pleoapele grele şi oboseala în oase. Toată noaptea stătuse trează şi se uitase la draperiile roşii ale patului, ascultase liniştea din cameră, iar viitorul plutea deasupra ei ca o perdea grea, gata să cadă. Vechea ei viaţă se termina – libertatea, studiul cu Jared, călătoriile călare lungi şi căţăratul în copaci, nepăsarea de a face după cum voia. Astăzi va deveni contesă de Steen, va intra în războiul intrigilor şi al trădărilor care era viaţa de la Palat. Într-o oră vor veni să-i facă baie, să-i aranjeze părul, să-i lăcuiască unghiile, să o îmbrace ca pe o păpuşă.

Se uită în jos.

Era un acoperiş dedesubt, panta vreunui foişor. Visând o clipă, se gândi că, dacă ar lega toate cearşafurile, ar putea să coboare încet, ţinându-se cu mâinile, până când ar atinge cu picioarele goale ţigla fierbinte. Ar putea să coboare, să fure un cal din grajduri şi să plece călare, să

evadeze aşa cum era, în cămaşa ei albă de noapte, spre pădurile verzi de pe dealurile îndepărtate.

Era un gând care o încălzea. *Fata care a dispărut. Prinţesa pierdută.* O făcu să zâmbească. Dar un strigăt de jos o determină să se tragă înapoi; se uită şi-l văzu pe lordul Evian în plină splendoare, îmbrăcat în albastru, cu blană de hermină, uitându-se în sus la ea.

Strigă ceva; era prea sus să audă ce, dar zâmbi şi dădu din cap, iar el făcu o plecăciune şi plecă, bocănind cu pantofii cu toc mic.

Privindu-l, ştiu că toată Curtea era ca el, că dincolo de aspectul exterior parfumat şi spilcuit erau ascunse păienjenişuri de ură şi fărădelegi secrete, iar rolul ei în toate astea va începe foarte curând şi, pentru a-i supravieţui, trebuia să fie tare ca ei. Finn nu va putea fi salvat vreodată. Trebuia să accepte asta.

Se ridică, speriind vrabia, care-şi luă zborul, şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă.

Era plină de flori, buchete mici, mănunchiuri. Sosiseră toată dimineaţa, iar camera mirosea intens, de ţi se făcea rău. În spatele ei, pe pat, rochia albă era întinsă în toată splendoarea ei. Se privi.

În regulă. Se va mărita cu Caspar şi va deveni Regină. Dacă exista un complot, va fi parte din el. Dacă vor avea loc omoruri, le va supravieţui. Va conduce. Nimeni nu-i va mai spune vreodată ce să facă.

Deschise sertarul de la măsuţa de toaletă şi scoase Cheia. Sclipi când faţetele sale de cristal reflectară lumina soarelui, cu vulturul splendid înăuntrul ei.

Dar mai întâi va trebui să-i spună lui Finn. Să-i comunice că nu era cale de ieşire.

Să-i spună că logodna lor se terminase.

Întinse mâna după Cheie, dar chiar când o atinse se auzi un ciocănit uşor la uşă şi o puse imediat la loc în sertar, apucând în schimb o perie.

— Intră, Alys.

Uşa se deschise.

— Nu e Alys, zise tatăl ei.

Stătea în cadrul aurit al uşii, îmbrăcat în haine negre şi elegante.

— Pot să intru?

— Da.

Haina lui era nouă, dintr-o catifea neagră groasă, cu un trandafir alb la rever, cu pantaloni din satin până la genunchi. Purta pantofi cu catarame discrete, iar părul şi-l prinsese cu o panglică neagră. Se aşeză cu graţie, dând la o parte cozile hainei.

— Toată găteala asta este o mare bătaie de cap. Dar trebuie să arătăm perfect într-o astfel de zi.

Uitându-se la rochia ei simplă, îşi scoase ceasul şi-l deschise, iar soarele bătu pe cubul de argint care atârna de lanţ.

— Mai ai doar două ore, Claudia. Ar trebui să te îmbraci acum.

Ea se sprijini cu cotul pe masă.

— Asta ai venit să-mi spui?

— Am venit să-ţi spun cât sunt de mândru. O privi drept în ochi, tăios. Aceasta este ziua pe care am plănuit-o de zeci de ani. Cu mult înainte să te fi născut tu. Astăzi familia Arlex ajunge la inima puterii. Nimic nu trebuie să meargă prost.

Se ridică în picioare şi se îndreptă cu paşi mari spre fereastră, de parcă încordarea nu-l lăsa să stea liniştit. Zâmbi.

— Mărturisesc că nu am dormit, gândindu-mă la asta.

— Nu eşti singurul.

El o privi atent.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, Claudia. Totul este aranjat. Totul este gata.

Ceva din tonul lui o făcu să ridice privirea. O clipă, se uită la el şi, sub mască, văzu un bărbat condus atât de violent de visul său de putere, că ar fi sacrificat orice pentru a-l atinge. Străbătută de un fior rece, înţelese şi că nu l-ar împărtăşi cu nimeni. Nici cu Regina, nici cu Caspar.

— Ce vrei să spui… totul?

— Doar că lucrurile se vor întoarce în favoarea ta.

Caspar nu este decât o treaptă.

Ea se ridică în picioare.

— Ştii, nu-i aşa? Despre planul de asasinare… Lupii de Oţel. *Eşti unul dintre ei?*

El traversă camera dintr-un pas şi o prinse de mână atât de tare, încât fata icni.

— Taci! izbucni el. Crezi că nu sunt dispozitive de ascultat chiar şi aici?

O duse la fereastră şi o deschise. Tonuri de lăută şi de tobă ajungeau până la ei, ca şi strigătele unui comandant de gărzi, care le ordona oamenilor săi. Acoperit de zgomot, vorbi încet şi răguşit.

— Joacă-ţi rolul, Claudia. Atâta tot.

— Şi apoi tu îi omori.

Ea se trase de lângă el.

— Ce se va întâmpla după aceea nu e treaba ta. Evian nu a avut niciun drept să te abordeze.

— Nu-i aşa? Cât timp va mai trece până voi sta şi eu în calea ta? Până când *voi cădea de pe cal?*

Îl şocase.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu?

Dispreţul ei era acid; voia să-l ardă.

— Pentru că sunt fiica ta?

El zise:

— Pentru că am ajuns să te iubesc, Claudia.

Fusese ceva în acele cuvinte care o şocă. Ceva ciudat. Dar el se întoarse cu spatele.

— Acum. Cheia.

Ea se încruntă, apoi se duse la măsuţa de toaletă şi deschise sertarul. Cheia străluci; o scoase şi o puse pe masă, printre buchetele de flori.

Custodele veni şi se uită la ea.

— Nici măcar preţiosul tău Jared nu a putut să-i descopere toate misterele.

— Vreau să-mi iau la revedere, zise ea cu încăpăţânare. De la Finn şi de la ceilalţi. Să le explic. Apoi îţi voi da Cheia. La nuntă.

Ochii lui erau reci şi limpezi.

— Mereu trebuie să-mi pui răbdarea la încercare, Claudia.

Un moment, ea crezu că i-o va lua. Dar se duse la uşă.

— Să nu-l faci pe Caspar să aştepte prea mult. Devine atât de… ursuz.

Fata încuie uşa după el şi se aşeză, ţinând Cheia cu ambele mâini. *Am ajuns să te iubesc.* Poate că el chiar crezuse că era adevărat.

Aprinse câmpul.

Apoi se dădu înapoi atât de repede, încât Cheia căzu pe podea, zăngănind.

Attia era în camera ei.

— Trebuie să ne ajuţi, spuse fata imediat. Nava s-a zdrobit. Gildas e rănit.

Câmpul se lărgi; văzu un loc întunecat, auzi în depărtare urletul vântului. Petale căzură de la florile de pe masa ei, de parcă o rafală puternică din acel loc ar fi ajuns aici.

Attia fu împinsă într-o parte; Finn spuse:

— Claudia, te rog. Poate să ne ajute Jared…?

— Jared nu-i aici.

Neajutorată, văzu epava unei nave ciudate împrăştiată pe podea. Keiro sfâşia o velă, ca să bandajeze braţul şi umărul lui Gildas; observă că sângele se scurgea deja prin bandaj.

— Unde sunteţi?

— Zidul.

Finn părea obosit.

— Cred că am ajuns cât de departe putem. Acesta este Capătul Lumii. Există o trecere dincolo de el, dar nu ştiu dacă putem călători…

— Sigur că pot, izbucni Gildas.

Finn se strâmbă.

— Nu pentru mult timp. Probabil suntem aproape de poartă, Claudia.

— Nu există nicio poartă.

Ştia că vocea ei fusese lipsită de orice emoţie.

El se uită la ea.

— Dar ai spus…

— M-am înşelat. Îmi pare rău. Totul s-a terminat, Finn. Nu există nicio poartă şi nicio ieşire. Niciodată. Nu se poate ieşi din Carceră.

Jared păşi în Sala cea Mare. Era plină de curteni, prinţi, ambasadori, Sapienţi, duci şi ducese. Era o zăpăceală de satin colorat, de mirosuri de transpiraţie şi de parfumuri puternice, ceea ce-l făcea să se simtă puţin slăbit. De-a lungul peretelui erau scaune; se duse la unul şi se aşeză, sprijinindu-şi capul de piatra rece. Pretutindeni în jurul lui, oaspeţii la nunta Claudiei vorbeau şi râdeau. Îl văzu pe ginere cu un grup din prietenii săi tineri şi necultivaţi, bând deja, râzând tare la nişte glume. Regina nu era încă prezentă şi nici Custodele. Un foşnet de mătase lângă el îl făcu să se întoarcă. Lordul Evian se plecă.

— Arăţi puţin obosit, Maestre.

Jared îl privi fix.

— După o noapte nedormită, sir.

— Ah, da. Dar, în curând, toate grijile noastre vor lua sfârşit.

Bărbatul cel gras zâmbi şi-şi făcu vânt cu un evantai mic şi negru.

— Te rog să-i transmiţi Claudiei toate urările mele de bine.

Făcu iar o plecăciune şi se întoarse. Jared spuse brusc:

— Un moment, milord. Zilele trecute… când ai făcut o anume promisiune…

— Da?

Manierele infatuate ale lui Evian dispăruseră; era precaut.

— Ai amintit de Cel-cu-nouă-degete.

Evian se uită urât. Îl prinse pe Jared de braţ şi-l trase în mulţime, mişcându-se atât de repede, că oamenii îi priviră uimiţi pe când erau împinşi la o parte. Pe coridor, şuieră:

— Niciodată să nu mai spui numele acela cu voce tare. Este un nume sacru şi sfânt pentru cei care cred.

Jared îşi eliberă braţul.

— Am auzit de multe culte şi credinţe. Cu siguranţă, toate cele pe care le permite Regina. Dar acesta…

— Aceasta nu este o zi în care să discutăm religie.

— Ba este.

Ochii lui Jared erau tăioşi şi clari.

— Şi avem foarte puţin timp. Mai are vreun nume acest erou al nostru?

Evian expiră supărat.

— Chiar nu pot spune.

— Vei spune, milord, zise Jared amabil, altfel am să strig în gura mare chiar acum despre planul vostru de asasinare, ca să audă fiecare gardă de la Palat.

Pe fruntea lui Evian apărură broboane de sudoare.

— Nu cred.

Jared se uită în jos; bărbatul cel gras avea un pumnal în mână, cu lama îndreptată spre stomacul lui Jared. Făcând un efort, îi întâlni privirea.

— Oricum, milord, veţi fi descoperiţi. Nu cer decât un nume.

Un moment, rămaseră faţă în faţă. Apoi lordul Evian spuse:

— Eşti un om curajos, Sapientule, dar să nu mă mai superi vreodată. În ceea ce priveşte numele, da, într-adevăr, există unul, ascuns în timp, pierdut în legendă. Numele Celui care a pretins că a evadat din Carceră. În cel mai misterios dintre ritualurile noastre, este cunoscut ca Sapphique. Asta îţi satisface curiozitatea?

Jared se uită fix la el preţ de o fracţiune de secundă. Apoi îl împinse la o parte. Şi fugi.

Keiro era turbat de mânie; el şi Gildas strigau la ea.

— Cum poţi să ne abandonezi? o critică Sapientul. Sapphique a Evadat! Sigur că există o ieşire!

Ea tăcu. Se uita la Finn. Acesta stătea îngrămădit într-un colţ distrus al punţii, nemişcat, nefericit. Jacheta sa era sfâşiată, iar pe faţă avea tăieturi, dar acum, mai mult ca oricând, era sigură că el era Giles. Acum, că era prea târziu.

— Şi te măriţi cu el, spuse încet.

Gildas înjură. Keiro se uită arzător la fratele său de cruce.

— Ce contează cu cine se mărită! Poate că s-a hotărât că-l place mai mult decât pe tine. Se întoarse, cu mâinile în şolduri, şi o privi cu aroganţă. Gata, prinţesă? Totul a fost doar un amuzament pentru tine, un joc drăguţ? întoarse capul. Ce flori minunate! Ce rochie drăguţă!

Se apropie atât de mult de ea, încât fata aproape simţi că va întinde mâna şi o va prinde, dar atunci Finn spuse:

— Taci, Keiro. Băiatul se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa la ea. Spune-mi doar de ce. De ce este atât de imposibil?

Nu putea. Cum să le spună lor. Aşa ceva?

— Jared a aflat anumite lucruri. Trebuie să mă credeţi.

— Ce lucruri?

— Despre Carceră. S-a terminat, Finn. Te rog. Fă-ţi o viaţă acolo. Uită de Afară…

— Şi cu mine cum rămâne? şuieră Gildas. Am petrecut şaizeci de ani plănuindu-mi Evadarea! Am cutreierat închisoarea o viaţă înainte să-l găsesc pe Clarvăzător şi nu voi mai găsi niciodată altul! Am călătorit până la Capătul Lumii, fetiţo! Nu voi renunţa la visurile mele de o viaţă!

Ea se ridică în picioare şi merse furioasă spre el.

— Te foloseşti de el aşa cum se foloseşte tata de mine. Pentru tine, el nu e decât o cale de ieşire: nu-ţi pasă de el! Niciunuia dintre voi nu-i pasă!

— Nu-i adevărat! şuieră Attia.

Claudia o ignoră. Uitându-se ferm la Finn, spuse:

— Îmi pare rău. Aş fi vrut ca lucrurile să fie altfel. Îmi pare rău.

La uşa ei se produsese un fel de agitaţie; se întoarse şi strigă:

— Nu vreau să văd pe nimeni! Să plece!

Finn zise:

— Ştii de ce evadez? De necunoaşterea mea. De întunericul pe care îl am în mine, de acest gol. Nu pot trăi aşa. Nu mă lăsa aici, Claudia!

Nu mai putea suporta. Nici mânia lui Keiro, nici pe

bătrânul cel feroce, nici pe el. O rănea şi ea nu avea nicio vină, absolut niciuna. Întinse mâna după Cheie.

— Acum ne luăm la revedere, Finn. Trebuie să renunţ la Cheie. Tata ştie totul. S-a terminat.

Degetele ei se strânseră pe legătură. Vocile se certau dincolo de uşă.

Şi atunci Attia spuse:

— El nu este tatăl tău, Claudia.

Se întoarseră cu toţii spre ea.

Stătea pe podea, cu braţele în jurul genunchilor. Nu se ridică şi nici nu spuse mai mult, ci rămase acolo, în tăcerea şocantă pe care o crease, cu faţa-i îngustă murdară şi calmă, cu părul negru şi slinos.

Claudia veni direct la ea.

— Ce?

Propria-i voce păru neînsemnată şi nefamiliară.

— Mi-e teamă că-i adevărat. Attia era rece şi distantă. Nu ţi-aş fi spus, dar acum mă obligi să o fac şi a venit vremea să ştii. Custodele Carcerei nu este tatăl tău.

— Minţi, nenorocită mică!

— Nu, e adevărat.

Keiro rânji.

Claudia simţea că lumea i se cutremurase. Dintr-o dată, zarva de afară era prea mult; întorcându-le spatele, deschise uşa. Jared era acolo şi două gărzi nu îl lăsau să treacă.

— Ce-i asta? Vocea ei era de oţel. Lăsaţi-l să treacă!

— Ordinele tatălui dumneavoastră, lady…

— Tata, ţipă ea, poate să se ducă dracului!

Jared intră în cameră şi trânti uşa.

— Claudia, ascultă…

— Te rog, Maestre! Nu acum!

El văzu lumina. Claudia se întoarse în ea.

— Bun. Povesteşte-mi, zise fata.

O clipă, Attia nu adăugă nimic. Apoi se ridică în picioare şi îşi scutură mizeria de pe braţele goale.

— Nu mi-ai plăcut niciodată. Arogantă, egoistă, răsfăţată. Crezi că eşti atât de dură – nu ai rezista nici zece

minute aici. Iar Finn valorează cât zece ca tine.

— Attia, rosti încruntat Finn, dar Claudia spuse tăios:

— Las-o să vorbească.

— În turnul Sapientului am găsit liste cu toţi Prizonierii care au fost vreodată aici. Cei de-aici şi-au căutat cu toţii propriile nume, dar eu nu.

Attia se apropie de Claudia.

— Eu l-am căutat pe al tău.

Finn se întoarse, înfiorat.

— Ai spus că nu era acolo.

— Am spus că ea nu e în Carceră. Dar a fost.

I se făcu atât de frig. Uitându-se la Claudia, băiatul văzu că aceasta avea faţa albă, iar Jared fu cel care întrebă:

— Când?

— A fost născută aici şi a trăit aici o săptămână. Apoi, nimic. Dispare din înregistrări. Cineva a scos o fetiţă bebeluş de o săptămână din închisoare şi iat-o, uitaţi-o, fata Custodelui. Probabil că a fost foarte disperat după o fiică. Şi probabil că i-a murit una, altminteri ar fi ales un fiu.

Keiro spuse:

— O recunoşti din fotografia unui bebeluş? Asta e…

— Nu doar bebeluş. Attia nu-şi dezlipi privirea de pe Claudia. Cineva a pus picturi cu ea în carte. Imagini, ca la noi. Cu ea crescând. Având tot ce dorea, haine, jucării, cai. Cu ea…

— Logodindu-se? întrebă cu viclenie Keiro.

Finn se întoarse cu un icnet.

— Eram şi eu acolo? Eram şi eu în acea imagine? Attia!

— Nu.

— Eşti sigură?

— Ţi-aş spune dacă erai. Se întoarse serioasă spre el. Ţi-aş spune, Finn. Era numai ea.

Băiatul se uită la Claudia. Părea şocată. Îl privi şi pe Jared, care mormăi:

— Am descoperit şi eu numele Sapphique aici. Se pare că a Evadat cu adevărat.

Gildas se întoarse, iar cei doi Sapienţi schimbară priviri.

— Înţelegeţi ce înseamnă asta.

Bătrânul era triumfător. Sângera şi şchiopăta, dar întregu-i trup era încărcat de energie.

— Au scos-o pe ea. Sapphique a ieşit. Există o cale. Poate dacă am pune ambele Chei la un loc, am putea-o descuia.

Jared se încruntă.

— Claudia? rosti el.

Preţ de un moment, ea nu se putu mişca. Apoi îşi înălţă fruntea şi se uită adânc în ochii lui Finn, iar el văzu că privirea ei era feroce şi plină de amărăciune.

— Ţine Cheia deschisă tot timpul, porunci ea. Când intru înăuntru, voi avea nevoie să te găsesc.

30

Toţi anii mei până acum
Toate drumurile mele până la acest zid.
Toate cuvintele mele până la această tăcere
Toată mândria mea până la această cădere.
Cântecele lui Sapphique

Ea mergea de colo-colo prin birou, neliniştită, îmbrăcată în pantaloni şi jachetă negre.

— Ei?

— Cinci minute.

Jared lucra la comenzi fără să ridice privirea. Pusese deja o batistă pe scaun şi operase dispozitivul; batista dispăruse, dar nu o putuse aduce înapoi.

Claudia privea fix uşa.

Îşi sfâşiase rochia de mireasă cu o furie care o uimise până şi pe ea, rupând dantela şi tăind fusta cu volane. Totul se terminase. Protocolul se terminase. Acum era în război. Venind în grabă aici, prin pivniţele întunecate, fusese încercată de mânie, uluire şi goliciunea unui trecut irosit.

— În regulă.

Jared ridică privirea.

— Cred că înţeleg ce este fiecare, dar unde te va duce această maşină, Claudia…?

— Ştiu unde mă duce. Departe de *el.*

Faptul că aflase că nu era tatăl ei îi rămăsese încă în minte ca un urlet puternic, cu un ecou nesfârşit, astfel încât simţea că nu va mai auzi vreodată altceva decât cuvintele liniştite, devastatoare ale fetei aceleia.

Jared spuse:

— Aşază-te pe scaun.

Ea îşi luă sabia, se îndreptă spre scaun şi se opri.

— Dar tu? Când va afla…

— Nu-ţi face griji pentru mine. Îi apucă uşor braţul şi o

făcu să se aşeze. E timpul să îl înfrunt pe tatăl tău. Sunt sigur că îmi va face bine.

Faţa ei se întunecă.

— Maestre… dacă-ţi face rău…

— Nu trebuie să te îngrijorezi decât pentru Giles şi cum să-l aduci înapoi. Trebuie să se facă dreptate. Succes, Claudia.

Îi luă mâna şi o sărută formal. O clipă, fu izbită de gândul că nu-l va mai revedea vreodată; nu voia decât să sară să-l îmbrăţişeze, dar el se îndreptă spre panoul cu instrumente şi se uită în sus.

— Gata?

Nu putea vorbi. Dădu din cap. Şi apoi, exact înainte ca degetele lui să atingă panoul, spuse în grabă:

— La revedere, Maestre.

El apăsă butonul pătrat, albastru şi se întâmplă. Din fantele din tavan căzu o perdea de lumină albă, atât de orbitoare şi atât de repede, că dispăru de îndată, iar tot ce văzu el fu întunericul ce urmă, întipărit pe retină.

Îşi îndepărtă mâinile de faţă.

Camera era goală. Simţea un miros slab, dulceag.

— Claudia? şopti.

Nimic. Aşteptă în tăcere un moment lung. Voia să rămână, dar era nevoit să iasă din birou; Custodele nu trebuia să afle ce se întâmplase cât de mult timp se putea şi, dacă-l găseau aici… închise în grabă panoul de control, ieşi pe uşa cea mare de bronz şi o încuie în urma lui.

Tot drumul prin pivniţă Jared transpiră de frică. Exista probabil vreo alarmă pe care o trecuse cu vederea, vreun mecanism care urla şi pe care scanerul lui nu-l detectase. La fiecare pas se aştepta să dea peste Custode sau peste un detaşament al gărzilor Palatului şi, când ajunse pe coridoarele oficiale, era palid şi tremura şi trebui să se sprijine într-un alcov şi să tragă adânc aer în piept, atent, iar o servitoare care trecea pe acolo se uită curioasă la el.

În Sala cea Mare, zgomotul mulţimii era mai puternic. Făcându-şi loc printre oameni, simţi tensiunea crescândă, aşteptarea care ajunsese aproape la isterie. Scara pe care

ar fi trebuit să coboare Claudia era la vederea tuturor, pe ea erau aliniaţi valeţi cu peruci pudrate. Aşezându-se pe un scaun de lângă şemineu, o zări pe Regină, splendidă în haine de aur şi cu o diademă cu diamante, aruncând priviri iritate spre scară.

Dar miresele întârzie mereu.

Jared se sprijini şi-şi întinse picioarele. Era ameţit de frică şi de oboseală şi totuşi simţi altceva ce-l surprinse, o linişte ciudată. Se întrebă cât va dura.

Apoi îl văzu pe Custode.

Înalt şi grav, bărbatul care nu era tatăl Claudiei. Jared îl privi zâmbind, dând din cap, schimbând câteva replici scurte cu curtenii care aşteptau. O dată, îşi scoase ceasul şi se uită la el, îl ţinu la ureche, de parcă în toată zarva de acolo trebuia să verifice dacă mai mergea. Apoi îl lăsă şi se încruntă.

Nerăbdarea se intensifica încet.

Mulţimea murmura. Caspar se duse la mama sa şi îi spuse ceva, ea îi vorbi aspru, iar el se întoarse la susţinătorii săi. Jared o privi pe Regină. Avea părul pieptănat în sus, într-o coafură complicată, buzele roşii, era palidă la faţă, dar ochii îi erau reci şi ageri şi-i citi suspiciunea crescândă în ei.

Îşi îndoi un deget şi Custodele se duse lângă ea. Discutară scurt. Fu chemat un servitor, un intendent cu părul argintiu, neted; acesta făcu o plecăciune şi dispăru discret.

Jared îşi masă faţa.

Probabil că sus, în camera ei, se stârnise panică, servitoarele o căutau, coseau rochia, îngrozite de ce le aştepta. Probabil fugiseră toate. Spera ca Alys să nu fie acolo – bătrâna doică avea să fie învinovăţită.

Se sprijini de perete şi încercă să-şi adune tot curajul.

Nu mai avea mult de aşteptat.

Pe scări era agitaţie. Capetele se întoarseră. Femeile îşi lungiră gâtul ca să vadă, un foşnet de rochii şi aplauze slabe care dispărură, lăsând loc uluirii, pentru că intendentul cu părul argintiu cobora scările, gâfâind, cu

rochia în mâini, sau, mai bine spus, cu ce mai rămăsese din ea. Jared îşi şterse transpiraţia apărută deasupra buzelor. Nu o mai văzuse pe Claudia atât de furioasă ca atunci când o sfâşiase.

Izbucni confuzia.

Un ţipăt de mânie; porunci; zăngănit de arme.

Jared se ridică încet.

Regina era albă la faţă; se întoarse spre Custode.

— Ce-i asta? Unde e?

Vocea ei era de gheaţă.

— Nu ştiu, doamnă. Dar sugerez…

Se opri. Ochii lui cenuşii îi întâlniră pe ai lui Jared prin mulţimea agitată.

Se uitară unul la altul şi, în liniştea care se aşternea, mulţimea observă şi se retrase, de parcă s-ar fi temut să se afle pe coridorul acela de mânie.

Custodele spuse:

— Maestre Jared. Ştii unde este fiica mea?

Jared reuşi să zâmbească uşor.

— Îmi pare rău, dar nu pot dezvălui, sir. Dar pot să spun asta: s-a hotărât să nu participe la nuntă.

Mulţimea amuţise complet.

Cu ochii sclipind de furie, Regina zise:

— L-a părăsit pe fiul meu?

El făcu o plecăciune.

— S-a răzgândit. A fost ceva brusc şi a simţit că nu poate să apară în faţa nici unuia dintre voi. A părăsit Palatul. Vă imploră să fiţi îngăduitori.

Claudia ar fi urât această ultimă parte, se gândi el, dar el trebuia să fie atât de atent. Îşi adună curajul pentru reacţia lor. Regina râse veninos; se întoarse spre Custode.

— Dragul meu John, ce lovitură pentru tine! După toate planurile şi schemele tale! Trebuie să spun că nu mi s-a părut niciodată o idee foarte bună. Era atât de… nepotrivită. Ai ales atât de prost cine urma să fie înlocuitoarea.

Ochii Custodelui nu se dezlipiră de ai lui Jared, iar

Sapientul simţi că privirea aceea de bazilisc[3] îi întărea încet curajul.

— *Unde a plecat?*

Jared înghiţi în sec.

— Acasă.

— Singură?

— Da.

— Cu trăsura?

— Călare.

Custodele se întoarse.

— O patrulă după ea. *Imediat!*

Crezuse? Jared nu era sigur.

— Sigur că mi-e milă de problemele tale familiale, spuse crud Regina, dar îţi dai seama că nu voi mai suferi niciodată o astfel de insultă. Nu va avea loc nicio nuntă, domnule Custode, chiar dacă se întoarce târâş, în patru labe.

Caspar mormăi:

— Nenorocită nerecunoscătoare şi uneltitoare.

Dar mama sa îl făcu să tacă dintr-o privire.

— Eliberaţi sala, porunci ea tăios. Vreau să plece toată lumea.

Ca la un semnal, izbucni un zgomot de voci, întrebări emoţionate, şoapte şocate.

În mijlocul evenimentelor, Jared rămase nemişcat, iar Custodele stătu şi-l privi, cu acea privire pe care Sapientul nu o putea suporta acum. Se răsuci.

— Tu rămâi.

Ordinul lui John Arlex sună răguşit şi de nerecunoscut.

— Domnule Custode.

Lordul Evian se apropie de ei.

— Tocmai am aflat… vestea… este adevărat?

Afectarea îi dispăruse: era palid de încordare.

— Adevărat. A plecat.

Custodele îi aruncă o privire fioroasă.

— S-a terminat.

---

[3] Şarpe fabulos despre care se credea ca poate provoca moartea cu o singură privire (n. Red.).

— Atunci… Regina?
— Rămâne Regină.
— Dar… planul nostru…
Custodele îl făcu să tacă, aruncându-i o căutătură mânioasă.
— Destul, omule! N-ai auzit ce-am spus? Întoarce-te la pudra şi parfumurile tale. Asta ne-a mai rămas.
De parcă n-ar fi putut să înţeleagă ce se petrecuse, Evian îşi râcâi neastâmpărat costumul său strâmt, cu volane, desfăcându-şi un nasture.
— Nu putem lăsa lucrurile să se sfârşească astfel.
— N-avem de ales.
— Toate visurile noastre. Sfârşitul Erei. Băgă mâna în haină. Nu pot. Nu vreau.
Acţionă înainte ca Jared să-şi dea seama ce se întâmpla; cuţitul sclipi, înjunghiind-o pe Regină. Când aceasta se întoarse, îi pătrunse în umăr; ţipă şocată. Imediat sângele începu să curgă pe haina de aur, în stropi mici şi picături care se măriră, în timp ce ea icni şi se prinse de Caspar, împleticindu-se în braţele curtenilor.
— Gărzi! strigă Custodele.
Îşi scoase sabia.
Jared se întoarse.
Evian se retrăgea bălăbănindu-se, pătat de sânge pe costumul roz. Probabil înţelesese că eşuase; Regina era isterică, dar nu moartă şi nu mai avea şansa să o lovească din nou. Cel puţin nu pe ea. Soldaţii sosiră alergând, încolţindu-l cu lăncile lor ascuţite într-un cerc de oţel. Se uită fix la Jared, fără să-l vadă, la Custode, la groaza şi paloarea lui Caspar.
— Fac asta pentru libertate, spuse calm. Într-o lume care nu oferă nimic.
Cu o precizie abilă, întoarse cuţitul şi şi-l înfipse în inimă cu ambele mâini. Se prăbuşi, se cutremură puţin şi rămase inert. Trecând pe lângă gărzi şi aplecându-se deasupra lui, Jared văzu că moartea se produsese aproape instantaneu; sângele mai curgea încă încet prin hainele de mătase.
Privi în jos, îngrozit, la chipul dolofan, cu ochii deschişi.

— Prost, spuse Custodele în spatele lui. Şi slab.

Întinse mâna şi-l ridică pe Jared, întorcându-l cu asprime.

— Tu *eşti* slab, Maestre Sapient? Mereu am crezut asta. Vom vedea acum dacă am dreptate.

Se uită la străjer.

— Du-l pe Maestru în camera lui şi încuie-l. Adu-mi orice dispozitiv are acolo. Pune doi oameni la uşă. Nu are voie să plece şi nici să primească vizitatori.

— Sire.

Bărbatul făcu o plecăciune.

Regina fusese scoasă din sală, iar mulţimea se împrăştiase; dintr-odată, sala cea mare păru goală. Ghirlandele de flori şi de boboci de portocal se mişcau încet în vântul care pătrundea uşor prin ferestrele deschise. În timp ce Jared era condus spre uşă, călcă pe petale aruncate şi pe bomboane lipicioase; covorul unei nunţi care nu va avea loc niciodată.

Înainte să fie scos, se uită înapoi şi-l văzu pe Custode stând cu ambele mâini sprijinite pe şemineul înalt, aplecat peste vatra goală, îşi încleştase pumnii pe marmura albă.

Nu se întâmplă nimic, în afară de o lumină albă. Când Claudia deschise ochii, o înţepară; vederea îi era umedă şi pete mici, întunecate, persistară un minut, umbrind pereţii celulei.

Era în mod sigur o celulă. Puţea. Mirosul era atât de puternic, că vomită şi apoi încercă să nu mai respire – duhoarea de umed, urină, trupuri în putrefacţie şi paie.

Paie erau peste tot în jurul ei; stătea pe ele şi un purice îi sări pe mână. Sâsâind dezgustată, sări în sus şi-l scutură de pe ea, tremurând şi scărpinându-se.

Deci aceasta era Carcera.

Era exact cum se aşteptase.

Celula avea pereţi de piatră, iar pe lespezi erau zgâriate nume şi date foarte vechi, acoperite cu licheni alburii şi cu o blană de alge. Deasupra, bolta se pierdea în întuneric. Era o singură fereastră, sus în perete, dar părea acoperită.

Nimic altceva. Dar uşa celulei era deschisă.

Claudia mai trase o dată aer în piept, încercând să nu tuşească. În celulă era o linişte grea, opresivă, rece şi umedă. O tăcere care asculta. Iar în colţul celulei văzu un Ochi. Un Ochi mic, roşu, care o privea impasibil.

Se simţi normal. Fără să tremure sau să-i fie greaţă. Se uită la ea, strângând Cheia în mâini. Chiar era atât de mică? Sau noţiunea mărimii era relativă – era asta normalitatea, în vreme ce Tărâmul de afară era un loc populat cu giganţi?

Se duse la uşă. Nu mai fusese încuiată de mult timp. De ea atârnau lanţuri, dar erau corodate de rugină, iar balamalele erau mâncate, aşa că uşa era aplecată într-o parte. Băgă capul pe sub ea, ca să se uite pe coridor.

Avea dale de piatră, era murdar şi se pierdea în întuneric.

Privi Cheia, acţionând butonul pentru imagine.

— Finn? şopti fata.

Nu se întâmplă nimic. Doar departe, pe coridor, bâzâi ceva. Un scâncet grav, ca şi cum ar fi fost activată o maşină. Stinse Cheia în grabă, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Tu eşti?

Nimic.

Făcu doi paşi, apoi se opri. Sunetul se auzi iar, în faţă, slab. Văzu un Ochi roşu deschizându-se, întorcându-se încet şi descriind o jumătate de cerc, apoi oprindu-se şi rotindu-se înapoi spre ea. Rămase nemişcată.

— Te văd, rosti încet o voce. *Te recunosc.*

Nu era vocea lui Finn. Nici a altcuiva cunoscut.

— Nu-mi uit niciodată copiii. Dar tu n-ai mai fost aici de ceva timp. Nu sunt sigură că înţeleg asta.

Claudia îşi şterse obrazul cu mâna murdară.

— Cine eşti? Nu te văd.

— Ba da. Stai pe mine, mă respiri.

Se dădu înapoi, uitându-se în jos, dar nu era decât podeaua de piatră, întunericul.

Ochiul cel roşu o privi. Ea respiră aerul dezgustător.

— Eşti Închisoarea.

— *Da.* Vocea părea fascinată. *Iar tu eşti fata Custodelui.*

Nu putea să vorbească. Jared îi spusese că era o inteligenţă, dar nu-şi dăduse seama că va fi astfel.

— Ne ajutăm una pe cealaltă, Claudia Arlexa?

Vocea era calmă şi avea un slab ecou.

— Îl cauţi pe Finn şi pe prietenii lui. Aşa este?

— Da.

Era bine că-i spusese asta?

— Te voi duce la ei.

— Cheia va face asta.

— Nu folosi Cheia. Interferează cu sistemele mele.

Se înşela sau vorbise în grabă, aproape deranjată? Începu să meargă încet, înaintând pe coridorul întunecat.

— Înţeleg. Şi ce vrei în schimb?

Un sunet. Ar fi putut fi un oftat sau un râs slab.

— Nu e o întrebare care să-mi mai fi fost pusă înainte. Vreau să-mi spui ce este Afară. Sapphique a promis cu loialitate că se va întoarce şi-mi va povesti, dar nu a făcut-o niciodată. Tatăl tău nu vorbeşte despre asta. Încep să mă întreb, în inima inimilor mele, dacă chiar există Afară sau dacă Sapphique a trecut numai în moarte, iar tu trăieşti într-un loc de aici pe care eu sunt incapabilă să-l detectez.

Am un miliard de Ochi şi de simţuri şi, cu toate acestea, nu pot vedea afară. Nu numai deţinuţii visează la Evadare, Claudia. Dar eu cum să evadez din mine?

Ajunse la o cotitură. Coridorul se bifurca, ambele căi fiind întunecate, ude şi identice. Se încruntă şi ţinu strâns Cheia.

— Nu ştiu. E cam ceea ce încerc să fac. În regulă. Du-mă la Finn. Şi, în timp ce mergem, o să-ţi spun ce este Afară.

Luminile se aprinseră în faţă.

— Pe-aici.

Claudia făcu o pauză.

— Chiar ştii unde sunt? Nu e o şmecherie?

Tăcere. Apoi:

— Ah, Claudia. Ce supărat va fi tatăl tău pe tine. Când va afla.

31

A căzut toată ziua şi toată noaptea. A căzut într-o prăpastie de întuneric. A căzut cum cade o piatră, ca o pasăre cu aripile rupte, ca un înger alungat. Aterizarea lui a rănit lumea.

Legendele lui Sapphique

— S-a schimbat, zise Keiro uitându-se concentrat la Cheie. Culorile.

Finn înălţă cristalul într-o rază de lumină. Luminile roşii bâzâiau, pâlpâind într-un curcubeu amuţit. Cheia părea mai caldă în mâna lui.

— Poate că e înăuntru.

— Atunci de ce nu vorbeşte cu noi?

În faţă, Gildas se întoarse, o siluetă fără vlagă în întuneric.

— Acesta e drumul? Finn?

Nu ştia. Lăsaseră epava mult în urmă; cubul devenise un horn care se îngusta pe măsură ce înaintau, pereţii şi tavanul apropiindu-se, devenind o piatră neagră, faţetată, scânteierea cunoscută de obsidian a pereţilor.

— Staţi lângă mine, mormăi el. Nu ştim cât de mult se întinde câmpul protector.

Gildas aproape că nu-l auzi. De când vorbise cu Jared, controlul febril al căutării sale îl cuprinsese iar; neliniştit, înaintă şchiopătând, examinând zgârieturile uşoare de pe pereţi, murmurând pentru sine. Părea să nu-şi ia în seamă rănile, dar Finn ştia că erau mai serioase decât lăsa el să se înţeleagă.

— Prostul cel bătrân o ia razna, bombăni dezgustat Keiro, răsucindu-se. Şi mai e şi ea.

Attia ezită. Părea să meargă încet intenţionat; în umbre, era adâncită în gânduri.

— Ce mai număr de senzaţie a oferit. Keiro merse mai departe, aruncându-i lui Finn o privire tăioasă. O

adevărată lovitură sub centură.

Finn încuviinţă. Claudia rămăsese atât de nemişcată. Ca cineva înjunghiat, cu o rană profundă, care stă încremenit ca să nu simtă durerea.

— Dar, adăugă Keiro, înseamnă că există o cale de ieşire. Deci putem ieşi şi noi.

— Eşti nemilos. Nu te gândeşti decât la tine.

— Şi la tine, frate.

Fratele său de cruce se uită alarmat în jur.

— Dacă există Afară, iar tu eşti vreun rege acolo, atunci te păzesc ca pe aur. Prinţul Keiro mi se pare că sună bine.

— Nu sunt sigur că pot face asta… fi asta.

— Ba poţi. Totul este o prefăcătorie. Tu eşti maestrul minciunilor, Finn. Keiro îl privi pieziş. Vei fi natural.

Un moment, se uitară unul la celălalt. Apoi Finn rosti:

— Auzi ceva?

Un murmur. Pe coridor, un val de voci slabe. Keiro îşi scoase sabia. Attia se apropie.

— Ce e?

— Este ceva în faţă.

Keiro ascultă încordat, dar sunetul nu se mai auzi. Stând nemişcat, cu o mână sprijinită de perete, Gildas şopti:

— Poate e Claudia. Ne-a găsit.

— Atunci a fost foarte rapidă.

Keiro merse încet mai departe.

— Staţi grupaţi. Finn, du-te în spate şi ţine Cheia la loc sigur.

Gildas pufni, dar se aşeză între ei.

Era o voce. Vorbea undeva în faţă şi, pe măsură ce ei se furişau spre ea, coridorul devenea mai învălmăşit; de-a latul lui erau lanţuri mari, cătuşe, mormane împrăştiate de instrumente, un Gândac stricat, răsturnat pe spate. Trecură pe lângă celule mici, unele cu uşile încuiate şi, printr-un grilaj, Finn văzu o cameră micuţă, cu şobolani îngrămădiţi pe o farfurie goală şi un morman murdar de cârpe într-un colţ, care ar fi putut fi un trup. Totul era nemişcat. Simţi că acesta era un loc uitat chiar şi de creatorii lui, un colţ al său pe care până şi Carcera îl

trecuse cu vederea de secole. Oare într-un astfel de loc găsiseră oamenii Maestrei Cheia, cu oasele putrezite ale unui om care a făcut-o sau a furat-o?

Ocolind un stâlp mare, îşi dădu seama că începea să o uite. Deja părea că trecuse mult timp şi totuşi zăngănitul podului, singura ei privire încă mai erau în el, aşteptându-l să se culce, să creadă că e în siguranţă. Şi mila ei.

Attia îl prinse de mână; văzu că îi depăşise.

— Stai treaz, frate.

Şuieratul lui Keiro era feroce.

Cu inima bătându-i cu putere, încercă să-şi limpezească mintea. Furnicăturile de pe faţă se potoliră. Inspiră adânc.

— E în regulă? şopti Gildas.

Confirmă din cap. Aproape că îl cuprinsese atacul. Îl făcuse să-i fie rău.

Trăgând cu ochiul pe după colţ, privi fix.

Vocea vorbea într-o limbă pe care nu o auzise niciodată, cu păcănituri, scârţâituri şi silabe pompoase. Se adresa Gândacilor, Măturătorilor şi Muştelor, şoarecilor metalici care ieşiseră din perete ca să care cadavre. Milioane erau ghemuite în nemişcare pe podeaua unei mari săli, plină de frânghii întinse şi căi aeriene, toate îndreptate spre o stea strălucitoare, ca o scânteie în întuneric. Carcera îşi instruia creaturile, iar cuvintele pe care le rostea erau o amestecătură de sunete, o poezie de pocnete şi bubuituri.

— Pot să audă? şopti Keiro.

— Nu sunt doar cuvinte.

Era şi o vibraţie, adânc în inima întunericului, un sunet ca o inimă mare care pulsează, un ceas care bate ora exactă.

Vocea se opri. Imediat, maşinile se întoarseră şi plecară una câte una, pornind în rânduri mute, până când dispăru şi ultima, abia scoţând vreun sunet.

Finn se mişcă, dar Keiro îl prinse strâns.

Ochiul continua să privească. Lumina sa dădu la iveală sala cea goală. Apoi vocea zise încet:

— Ai Cheia cu tine, Finn? Să o iau eu acum?

El icni. Vru să fugă, dar strânsoarea lui Keiro nu-l lăsă.

Muşcându-şi buzele, auzi chicotitul amuzat al Închisorii.

— *Claudia este Înăuntru. Ştiai asta? Sigur că intenţionez să vă ţin despărţiţi. Sunt atât de vastă, că va fi mult prea uşor. Nu vorbeşti cu mine, Finn?*

— Nu e sigură că suntem aici, murmură Keiro.

— Mie mi se pare sigură.

Simţea un imbold iraţional să iasă din protecţia Cheii, să deschidă braţele şi să iasă. Dar Keiro nu-i dădea drumul şi se răsuci spre Attia.

— Înapoi. Repede.

— *Sigur că nu sunt decât o maşină,* spuse Carcera acid. *Spre deosebire de voi. Sau sunteţi şi voi? Sunteţi toţi atât de puri? Poate ar trebui să fac un mic experiment.*

Keiro îl îmbrânci panicat.

— Fugi!

Era prea târziu. Se auziră un sâsâit şi un pocnet. Lui Keiro îi zbură sabia din mână şi se lipi de perete, ţinută acolo cu susul în jos.

Şi Finn fu tras înapoi, trântit de pietre. Cheia pe care o avea la curea îl pironi acolo, iar pumnalul pe care îl ţinea îi ţintui braţul cu o putere enormă.

— *Ah. Acum te simt, Finn. Acum îţi simt frica.*

Nu se putea mişca. Într-un moment de groază, se gândi că era sorbit în însăşi structura peretelui; apoi Gildas veni lângă el şi-l trase, el dădu drumul cuţitului, iar mâna i se eliberă şi înţelese că peretele devenise un magnet. Bucăţele de fier şi fulgi de bronz zburau într-un fel de viscol orizontal puternic; peretele se umplu de unelte, lanţuri, zale mari. Finn se aplecă, înjurând, când un obiect zăngăni chiar lângă urechea sa.

— Luaţi-mă de aici! ţipă.

Trupul său era strivit între Cheie şi magnet.

Gildas apucase deja cristalul; bătrânul se opinti pe călcâie şi icni.

— Ajută-mă!

Mâinile mici ale Attiei apucară strâns. Încet, de parcă ar fi smuls-o din nişte degete invizibile, traseră greutatea Cheii de pe el, făcându-l să cadă, împleticindu-se.

— Mergi. *Mergi!*

Carcera râse puternic.

— Dar nu poţi să mergi. Nu fără fratele tău.

Pregătit de fugă, se opri.

Keiro stătea lângă perete. Avea o mână sprijinită în mod ciudat, cu dosul palmei pe suprafaţa neagră. Un moment, Finn se gândi că încerca să ia sabia şi-i strigă:

— Las-o!

Dar atunci Keiro se întoarse şi-l privi cu o furie rece.

— Nu e sabia.

Finn îl prinse pe fratele său de cruce de braţ şi trase.

Se ţinea strâns.

— Dă-i drumul.

— Nu mă ţin de nimic, şuieră Keiro.

Întoarse capul. Finn privi mai îndeaproape.

— Dar…

Fratele său se răsuci să se uite la el şi Finn fu şocat de mânia din privirea sa.

— Sunt eu, Finn. Nu-ţi dai seama? Eşti atât de prost? Eu!

Unghia de la degetul său arătător de la mâna dreaptă. Era lipită de perete, iar când Finn îl apucă de mână şi trase, aceasta rămase acolo, un scut mic, prins de magnet cu o atracţie pe care nimic nu o putea distruge.

— Să-i dau drumul? spuse vicleană închisoarea.

Finn şi Keiro se uitară unul la altul.

— Da, şopti el.

Cu o violenţă ce-i făcu pe toţi să se cutremure, fiecare bucăţică de metal căzu de pe perete, prăbuşindu-se simultan în jurul lor.

Claudia se opri.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

— Zgomotul acela.

— Întotdeauna sunt zgomote în închisoare. Te rog, continuă ce spuneai despre Regină. Pare atât de…

— S-a auzit de acolo.

Claudia se uită fix la coridorul întunecat pe care îl traversa. Văzu un alt coridor, mai coborât, în care abia puteai merge drept, plin cu pânze de păianjen.

Carcera râse, dar în umorul ei se simţi nelinişte.

— Ca să-l găseşti pe Finn trebuie să mergi drept înainte.

Tăcu. Deodată, îi simţi prezenţa tensionată pretutindeni în jurul ei, de parcă n-ar fi respirat, ci ar fi aşteptat. Se simţi mică şi vulnerabilă.

— Cred că mă minţi, spuse fata.

Un moment, nimic. Un şobolan alergă pe coridor, o văzu şi se furişă înapoi. Apoi vocea zise gânditoare:

— Ideea ta despre Finn este una prostească, romantică; Prinţul pierdut, eroul încarcerat. Îţi aminteşti de un băieţel şi vrei să fie el. Dar chiar dacă Finn este cu adevărat Giles, asta s-a întâmplat cu o viaţă în urmă şi cu o lume în urmă, iar el nu mai este acum acelaşi. L-am schimbat.

Se uită fix în sus, în întuneric.

— Nu.

— Ba da. Tatăl tău avea dreptate. Ca să supravieţuiască aici, bărbaţii coboară în adâncurile fiinţei lor. Devin bestii, nu au milă, nici măcar atunci când văd durerea altora. Finn a furat, poate a şi omorât. Cum se poate întoarce un asemenea om pe tron, să-i conducă pe alţii? Cum poate cineva să mai aibă încredere în el? Sapienţii au fost înţelepţi, dar au făcut un sistem fără eliberare, Claudia. Fără milă.

Vocea o înfiora. Nu mai voia să asculte, să i se inducă îndoieli persuasive.

Activă Cheia, o întoarse spre coridorul jos şi începu să alerge.

Pantofii îi alunecară pe pietrişul murdar de pe podea; oase şi paie, o creatură moartă atât de uscată, că se sfărâmă când sări peste ea.

— Claudia. Unde eşti?

Era pretutindeni în jurul ei, în faţa ei, sub ea.

— Opreşte-te. Te rog. Sau va trebui să te opresc eu.

Nu răspunse. Aplecându-se pe sub o boltă, găsi trei tuneluri care se întâlneau, dar Cheia era atât de fierbinte

acum, că aproape îi ardea mâna, şi porni prin tunelul din stânga, alergând pe lângă uşile deschise ale celulelor.

Închisoarea hurui. Podeaua se ondulă, se ridică sub ea ca un covor. Icni când o aruncă în sus; ateriza ţipând, cu un picior însângerat, dar se ridică şi fugi mai departe, pentru că Închisoarea nu putea fi sigură unde se afla, dacă avea Cheia.

Lumea se zgudui. Se înclină într-o parte şi-n alta. Se instală întunericul, mirosuri nocive ieşiră din pereţi, lilieci se răsuciră în nori. Nu ţipă. Agăţându-se de pietre, se ridică până şi când coridorul se înălţă şi deveni un deal, o pantă abruptă, alunecoasă, şi tot pietrişul care era pe el alunecă peste ea.

Şi apoi, chiar când vru să-şi dea drumul şi să se rostogolească înapoi, auzi voci.

Keiro îşi îndoi degetele. Era roşu la faţă, iar ochii săi refuzau să-i întâlnească pe-ai lui Finn. Gildas fu cel care rupse tăcerea.

— Deci am călătorit cu un semi-om.

Keiro îl ignoră. Se uită la Finn, care spuse:

— De cât timp ştii?

— Am ştiut întreaga viaţă.

Vocea fratelui său de cruce era slabă.

— Dar tu… tu îi urai cel mai tare. Îi dispreţuiai…

Keiro clătină din cap iritat.

— Da. Desigur. Îi urăsc. Am mai multe motive decât tine să-i urăsc. Nu vezi că mă fac să înţepenesc de groază?

Îi aruncă o privire Attiei şi apoi urlă la închisoare:

— Şi tu! Jur că dacă voi putea să-ţi găsesc vreodată inima, am să ţi-o tai felii!

Finn nu ştia cum se simţea. Keiro era atât de perfect, tot ce ar fi vrut el să fie. Chipeş, îndrăzneţ, fără cusur, plin de viaţă şi cu acea încredere în sine pentru care îl invidiase mereu. Niciodată nu înmărmurea de groază.

— Toţi fiii mei gândesc aşa, spuse cu viclenie Carcera.

Keiro se sprijini de perete. În el păruse să se stingă o flacără.

— Mă sperie pentru că nu ştiu cât de departe va merge, zise el.

Ridicând mâna, îşi îndoi degetul.

— Arată real, nu-i aşa? Nimeni nu şi-ar da seama. Şi cum să ştiu cât din mine mai e aşa? Înăuntrul meu, organele, inima. De unde să ştiu?

În întrebarea lui se simţea un fel de agonie, de parcă ar fi fost pusă de milioane de ori înainte, de parcă dincolo de bravadă şi aroganţă era o teamă pe care nu o arătase niciodată.

Se uită în jur.

— Închisoarea ar putea să-ţi spună.

— Nu. Nu vreau să ştiu.

— Pentru mine nu contează.

Finn ignoră pufnitura lui Gildas şi se uită la Attia.

Aceasta spuse încet:

— Deci suntem cu toţii imperfecţi. Chiar şi tu. Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Keiro era dispreţuitor. Mila unei fete-câine şi a unui Clarvăzător. Asta chiar mă face să mă simt mai bine.

— Noi doar…

— Las-o baltă. N-am nevoie.

Ignoră mâna întinsă a lui Finn şi se ridică.

— Şi să nu credeţi că mă schimbă. Sunt tot eu.

Gildas trecu şchiopătând pe lângă el.

— Ei bine, de la mine nu primeşti niciun fel de milă. Să mergem mai departe.

Keiro se uită fix la spatele lui cu o rigiditate plină de ură, care îl îmboldi pe Finn să se mişte; fratele său de cruce ridică sabia de pe jos, dar, când făcu un pas după Sapient, Închisoarea se cutremură.

Finn se sprijini de perete.

Când cutremurul încetă, aerul era plin de praf; semăna cu ceaţa, iar în urechi îi suna ceva. Gildas şuiera de durere. Attia se târî; arătă prin duhoare şi întrebă:

— Finn. Ce-i aia?

Un moment, nu-şi dădu seama. Apoi văzu că era o faţă.

O faţă ciudat de curată, cu ochi strălucitori, inteligenţi şi părul încurcat, legat în grabă. O faţă care se holba la el din negurile trecutului, pe deasupra flăcărilor lumânărilor de pe un tort deasupra căruia el se aplecă şi suflă, stingându-le.

— Tu eşti? şopti ea.

El încuviinţă în tăcere, ştiind că era Claudia.

32

Ne veţi mulţumi pentru asta. Energia nu va fi irosită pe maşini lipsite de importanţă. Vom învăţa să trăim simplu, nederanjaţi de gelozii şi dorinţe. Sufletele noastre vor fi la fel de liniştite ca mările fără valuri.

Decretul regelui Endor

Soldaţii veniră după două ore.

Jared îi aşteptase; se întinsese pe patul tare din camera liniştită şi ascultase sunetele din Palat prin fereastra deschisă; în depărtare, caii în galop, trăsurile, învălmăşeala, strigătele. Ca şi cum Claudia ar fi agitat cu un băţ un muşuroi de furnici şi acum acestea alergau panicate, cu regina rănită şi pacea destrămată.

Regina. Ridicându-se în şezut, ţeapăn, se uită la bărbaţi şi speră că nu va trebui să-i înfrunte furia.

— Maestre.

Servitorul arţăgos părea jenat.

— Vreţi să veniţi cu noi, sir.

Întotdeauna Protocolul. Îi scutea de înfruntarea adevărului. În timp ce-l conduceau pe scări, gardienii se aliniară discret în spate, ţinându-şi halebardele ca pe nişte sceptre.

Trecuse deja prin toate emoţiile. Groază, teroare, disperare. Acum nu mai rămăsese decât un fel de resemnare. Orice i-ar face Custodele trebuia suportat. Claudia avea nevoie de timp.

Spre surprinderea lui, trecură pe lângă sala de recepţie, în care soli neliniştiţi discutau aprins, iar mesagerii intrau şi ieşeau în fugă, spre o cameră mică din aripa de est. Când îi deschiseră uşa, văzu că era unul dintre saloanele particulare ale Reginei, plin cu mobilă aurită fragilă, un ceas lucrat cu minuţiozitate, aşezat pe cămin, pe care erau îngrămădiţi heruvimi şi ciobăniţe zâmbitoare.

Aici era numai Custodele.

Nu stătea la birou, ci în picioare, cu faţa spre uşă. Două fotolii erau aranjate lângă cămin, iar în vatra goală era aşezat un bol cu flori uscate.

Încă părea o capcană.

— Maestre Jared.

Custodele îi indică un scaun cu un deget lung.

— Te rog, ia loc.

Era bucuros s-o facă. Se simţea epuizat şi ameţit.

— Puţină apă.

Custodele îi turnă şi-i aduse cupa. Bând din ea, Jared simţi că tatăl Claudiei… nu, nu tatăl ei… îl urmărea ager.

— Mulţumesc.

— N-ai mâncat?

— Nu… bănuiesc… în toată agitaţia…

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Vocea lui era dură. Prea multe ore de lucru la aceste dispozitive interzise.

Făcu un semn cu mâna. Jared văzu că masa de lângă fereastră era acoperită cu obiecte ale experimentelor sale, scanere, imagere, dispozitive de blocat alarme. Nu spuse nimic.

— Sigur înţelegi că toate acestea sunt ilegale. Ochii Custodelui erau reci ca gheaţa. Întotdeauna le-am dat Sapienţilor mână liberă, dar tu pari să fi profitat din plin.

Apoi întrebă:

— Unde este Claudia, Maestre?

— V-am spus…

— Nu mă minţi. Nu e acasă. Nu lipsesc cai.

— Poate… a plecat pe jos.

— Asta o cred.

Custodele se aşeză în faţa lui, iar pantalonii negri de satin, până la genunchi, făcură cute elegante.

— Şi poate te-ai gândit că nu minţeai când ai spus *acasă*?

Jared puse cupa jos. Se uitară unul la altul.

— Cum a aflat? zise John Arlex.

Jared se hotărî, destul de brusc, să spună adevărul.

— I-a dezvăluit fata din închisoare, Attia, prietena lui

Finn. Din nişte înregistrări pe care le-a descoperit.

Custodele încuviinţă din cap, în semn de apreciere.

— Ah, da. Cum a primit vestea?

— A fost… foarte şocată.

— Furioasă?

— Da.

— Nu mă aşteptam la altceva.

— Şi supărată.

Custodele îi aruncă o privire aspră, dar Jared i-o întoarse calm.

— Fusese tot timpul atât de în siguranţă ca fiica dumitale, sir. Ştiind cine era. Ea… ţine la dumneata.

— Nu mă minţi.

Mârâitul brusc îl şocă prin mânia lui. Custodele se ridică în picioare şi păşi prin cameră.

— La o singură persoană a ţinut Claudia în viaţa ei, Maestre Sapient. Iar aceea eşti tu.

Jared rămase nemişcat. Inima îi bătea nebuneşte.

— Sir…

— Crezi c-am fost orb? Custodele se întoarse. Nu. Ah, avea doicile şi slujnicele, dar Claudia este cu mult peste nivelul lor şi a ştiut asta devreme. De fiecare dată când am venit acasă, am văzut cum râdeaţi şi vorbeaţi, cum se îngrijea de haina ta dacă era frig, trimitea după băutură fierbinte şi dulciuri, aveaţi glumele voastre, studiile voastre. Îşi încrucişă braţele şi se uită pe fereastră, continuând. Cu mine era distantă, rezervată. Nu m-a cunoscut. Eram un străin, Custodele, marele bărbat de la Curte, cineva care venea şi pleca. Cineva cu care să fie prudentă. Dar tu, Maestre Jared, tu ai fost tutorele ei, fratele ei şi tatăl ei mai mult decât am fost eu vreodată.

Lui Jared i se făcuse frig. Dincolo de controlul de fier al Custodelui se simţea o ură aprinsă; nu-i mai văzuse profunzimea înainte, încercă să respire calm.

— Cum crezi că mă simţeam, Maestre? Custodele se răsuci. Credeai că nu simt? Crezi că nu am suferit, neştiind ce să fac, cum să schimb lucrurile? Conştient că prin fiecare cuvânt pe care îl spuneam o înşelam; în fiecare zi,

aflându-mă acolo, lăsând-o să creadă că era a mea.

— Ea… asta nu v-o va ierta.

— Nu-mi spune cum gândeşte!

John Arlex veni şi stătu lângă el.

— Întotdeauna am fost gelos pe tine. Nu-i o prostie? Un visător, un bărbat fără familie, atât de fragil că l-ar ucide doar câteva lovituri. Iar Custodele Carcerei este bolnav de invidie.

Jared reuşi să spună:

— Eu… ţin foarte mult la Claudia…

— Ştii, desigur, că umblă vorbe despre voi.

Custodele se răsuci brusc şi se aşeză iar.

— Nu le cred; Claudia este încăpăţânată, dar nu e proastă. Pe de altă parte, Regina le crede şi, dă-mi voie să-ţi spun, Jared, în acest moment Regina urlă după răzbunare. Pe oricine. Evian este mort, dar complotul e evident că i-a inclus şi pe alţii. Pe tine, de pildă.

Se cutremură.

— Sir, ştiţi bine că nu este aşa.

— Aflasei despre el. Nu?

— Da, dar…

— Şi nu ai făcut nimic. Nu ai spus nimănui. Se aplecă. Asta este trădare, Maestre Sapient, şi ai putea fi spânzurat foarte uşor.

În tăcerea care se lăsă se auzi cineva strigând afară. O muscă intră şi bâzâi prin cameră, lovind sticla şi bâjbâind.

Jared încercă să se gândească, dar nu era timp. Custodele zise:

— Unde este Cheia?

Vru să mintă. Să inventeze ceva. În schimb, păstră tăcerea.

— A luat-o cu ea, nu-i aşa?

Nu răspunse. Custodele înjură.

— Lumea întreagă îl crede mort pe Giles. Ar fi putut să aibă totul, Tărâmul, tronul. Credea că am să-l las pe Caspar să-i stea în cale?

— Aţi făcut parte din complot? rosti Jared încet.

— Complot! Evian şi visurile sale naive cu o lume fără

Protocol! Nu a existat niciodată o lume fără Protocol. I-aş fi lăsat pe Lupii de Oţel să aibă grijă de Regină şi de Caspar şi apoi i-aş fi executat, simplu. Dar acum ea s-a întors împotriva mea.

Privea în gol în cameră. Jared zise:

— Povestea pe care i-aţi spus-o… despre mama ei.

— Aceea a fost adevărată. Dar când Helena a murit, copilul era bolnăvicios şi am ştiut că va muri şi el. Şi atunci ce se alegea de planurile mele? Aveam nevoie de o fiică, Maestre. Şi ştiam de unde să fac rost de una. Se aşeză în fotoliul din faţa lui şi continuă: Carcera este un eşec. Un iad. Custozii au ştiut asta de mult timp, dar nu există remediu, aşa că păstrăm acest lucru secret. M-am gândit să salvez un suflet de acolo, cel puţin. În adâncurile închisorii am găsit o femeie care era atât de disperată, încât era dispusă să se despartă de fetiţa ei nou-născută. Am plătit-o bine. Ceilalţi copii ai ei au supravieţuit din aceşti bani.

Jared încuviinţă. Vocea Custodelui era înecată; părea să stea de vorbă cu sine, de parcă şi-ar fi justificat la nesfârşit fapta aceasta de-a lungul anilor.

— Nu şi-a dat seama nimeni, cu excepţia Reginei. Vrăjitoarea aia s-a uitat la copil şi a ştiut.

Brusc, Jared înţelese. Fascinat, rosti:

— Claudia s-a întrebat mereu de ce aţi fost de acord cu complotul împotriva lui Giles. Pentru că Regina…

Se opri, neştiind ce să spună, dar Custodele aprobă din cap, fără să ridice privirea.

— Şantaj, Maestre Sapient. Fiul ei avea să fie cel care să se însoare cu Claudia. Dacă n-aş fi fost de acord, m-a ameninţat că îi va spune Claudiei în mod public cine era, că o va face de ruşine în faţa întregului Tărâm. N-aş fi suportat una ca asta.

O clipă, îl cuprinse nostalgia şi rămase nemişcat. Apoi ridică mâna şi văzu privirea lui Jared, iar faţa îi îngheţă.

— Să nu-ţi fie milă de mine, Maestre. Nu am nevoie de aşa ceva. Se ridică în picioare. Ştiu că s-a dus în Carceră. După acest Finn. Nu ai ce să trădezi. Şi a luat Cheia. Râse

cu amărăciune. E bine că a luat-o. Nu există cale de ieşire fără ea.

Custodele se duse brusc la uşă.

— Urmează-mă.

Jared se ridică tresărind, înfruntându-şi o fărâmă de teamă, dar Custodele ieşi pe coridor şi le făcu nerăbdător semn gărzilor să plece. Bărbaţii se uitară unul la altul. Unul dintre ei zise stingherit:

— Sir, Regina a dat ordin să stăm cu dumneavoastră. Pentru a vă proteja.

Custodele încuviinţă încet.

— A mă proteja. Înţeleg. Atunci, vă rog să rămâneţi aici şi să păziţi această uşă după ce intru. Nu permiteţi nimănui să vină după noi.

Înainte ca aceştia să protesteze, deschise o uşă ascunsă în lambriu şi o luă înainte, coborând pe nişte scări umede, în pivniţă. La jumătatea drumului, Jared se uită în urmă. Bărbaţii priveau curioşi prin deschizătură.

— Se pare că Regina mă suspectează şi pe mine, spuse calm Custodele.

Luă un felinar de pe perete şi aprinse lumânarea din el.

— Va trebui să lucrăm repede. Biroul, după cum ţi-ai dat seama, fără îndoială, este aceeaşi cameră şi aici, şi acasă. Un spaţiu la jumătatea drumului dintre această lume şi închisoare, un Portal, cum l-a numit inventatorul Martor.

— Scrierile lui Martor s-au pierdut, zise Jared, grăbindu-se după el.

— Eu le am. Sunt secrete.

Silueta lui întunecată mergea repede, ţinând felinarul sus, iar umbrele pâlpâiau pe perete. Se uită înapoi şi zâmbi când observă cât de uimit era Jared.

— Nu le vei vedea niciodată, Maestre.

Printre butoaie era un întuneric profund; sus, vocile gărzilor păreau să şoptească încurcate.

Ajuns la uşa de bronz, formă repede combinaţia; uşa se deschise şi, când intrară, Jared avu acea senzaţie ciudată de translaţie pe care o experimentase şi înainte.

Camera albă se ajustă. Totul era exact cum îl lăsase. Îl

izbi brusc neliniştea. Ce se întâmpla cu Claudia? Era în siguranţă?

— Ai trimis-o acolo fără să ai habar de pericol.

Custodele lumină panoul de control şi atinse senzorii.

— Intrarea în închisoare este riscantă, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihologic.

Rafturile se traseră înapoi. Ecranul se lumină.

Pe el, Jared văzu mii de imagini. Pâlpâiră ca o tablă de şah cu pătrate mici, nişte camere goale, oceane pustii, turnuri îndepărtate, colţuri prăfuite. Zări o stradă înţesată cu oameni, o grotă hidoasă plină de copii pipernciţi, un bărbat bătând un animal ciudat, o femeie alăptând tandru un bebeluş. Tulburat, păşi sub imagini, privindu-le cum pâlpâiau; durerea, foamea, prieteniile improbabile, tocmelile sălbatice.

— Aceasta este închisoarea.

Custodele se aplecă peste birou.

— Toate imaginie văzute de Ochi. Este singura modalitate de a o găsi pe Claudia.

Jared simţi cum îl cuprindea o suferinţă groaznică. În Academie, Experimentul era considerat una dintre gloriile Sapienţilor antici, sacrificiul nobil al ultimelor rezerve de energie ale lumii pentru salvarea irecuperabililor, a săracilor, a celor dispreţuiţi. Şi sfârşise astfel.

Custodele îl privi, o siluetă proiectată pe imaginile pâlpâitoare.

— Maestre, vezi ceea ce numai Custodele a văzut vreodată.

— De ce nu… de ce nu ni s-a spus…?

— Nu există suficientă putere. Nu pot fi aduşi niciodată înapoi, toate aceste mii de oameni. Sunt pierduţi pentru noi.

Îşi scoase ceasul şi i-l dădu lui Jared, care îl luă amorţit şi apoi se uită la el. Custodele îi arătă cubul de argint prins de lanţ.

— Tu eşti asemenea unui zeu, Jared. Ţii Carcera în mână.

Simţi cum zvâcnea durerea în el. Mâinile îi tremurară.

Vru să-l pună jos, să se dea înapoi, să se îndepărteze. Cubul era micuţ, îl văzuse de mii de ori la lanţul ceasului şi abia dacă îl observase, dar acum îl înfiora. Era posibil să conţină munţii pe care i-a văzut, pădurile de copaci de argint, oraşele cu oameni în zdrenţe care îşi prădau unii altora sărăcia? Transpirând, îl ţinu strâns, iar Custodele spuse încet:

— Ţi-e frică, Jared? E nevoie de putere ca să vezi o lume întreagă. Mulţi dintre predecesorii mei nu au îndrăznit să se uite niciodată. Şi-au ascuns ochii.

Un clopoţel sună uşor.

Se uitară amândoi în sus. Ecranul nu mai pâlpâia; în timp ce ei se holbau, imaginile pieriră, iar una din colţul din dreapta jos se mări, pixel cu pixel, până când acoperi tot ecranul.

Era Claudia.

Jared puse lanţul ceasului pe masă, tremurând. Fata vorbea cu prizonierii. Îl recunoscu pe băiatul Finn şi pe celălalt, Keiro, care se sprijinea de un zid de piatră, ascultând. Gildas era ghemuit în apropiere; Jared văzu imediat că bătrânul era rănit, iar Attia stătea lângă el.

— Poţi să vorbeşti cu ei?

— Pot, răspunse Custodele. Dar mai întâi să ascultăm.

Apăsă un buton.

33

La ce bun o singură cheie pentru un miliard de prizonieri?

Jurnalul lordului Calliston

— A încercat să mă împiedice să vă găsesc, spuse Claudia, mergând spre el pe coridorul întunecat.

— Nu trebuia să vii înăuntru.

Finn se simţea cuprins de veneraţie. Ea era atât de nelalocul ei, aducea miros de trandafiri şi un aer ciudat, proaspăt, care îl chinuia. Îi venea să-şi scarpine o mâncărime din minte; în schimb, se frecă la ochi, obosit.

— Întoarce-te cu mine acum, rosti ea întinzând o mână. Vino repede!

— Aşteaptă puţin.

Keiro se ridică iute.

— Nu merge nicăieri fără mine.

— Sau fără mine, murmură Attia.

— Atunci puteţi veni toţi. Trebuie să fie posibil.

Apoi expresia de pe chip i se descompuse.

— Ce este? întrebă Finn.

Claudia îşi muşcă buza. Îşi dădu seama brusc că habar n-avea cum să facă asta. Aici nu era niciun Portal, niciun scaun, niciun panou de control; pur şi simplu ajunsese în acea celulă goală. Şi nu ştia cum să se întoarcă acolo, chiar dacă acel loc era important.

— Nu poate s-o facă, zise Keiro.

Se apropie şi se uită fix la ea şi, deşi o deranja, îi întoarse şi ea privirea.

— Măcar am asta.

Scoase Cheia din buzunar şi o ţinu la vedere. Observară că era identică cu cea pe care o ştiau, deşi părea mai bine lucrată, iar vulturul era perfect în nemişcarea sa.

Finn îşi duse mâna la buzunar. Era gol. Alarmat, se întoarse.

— E aici, prostule.

Gildas se prinse de perete şi se ridică. Era pământiu şi avea faţa lipicioasă. Ţinea Cheia atât de strâns în mâinile noduroase, că pielea din jurul articulaţiilor era albă ca oasele de dedesubt.

— Chiar eşti de Afară? întrebă el.

— Sunt, Maestre. Se îndreptă spre el şi întinse mâna, să i-o pipăie. Şi Sapphique chiar a Evadat. Jared a descoperit că are adepţi acolo, afară. Îi spun Cel-cu-nouă-degete.

El încuviinţă, iar ceilalţi observară că avea lacrimi în ochi.

— Ştiu asta. Întotdeauna am ştiut că el există. Băiatul l-a văzut în viziunile sale. În curând, îl voi vedea şi eu.

Avea vocea răguşită, dar tremurată, cum Finn nu o mai auzise niciodată. Ciudat de speriat, spuse:

— Avem nevoie de Cheie, Maestre.

Un moment, crezu că Sapientul nu-i va da drumul; preţ de o clipă, ţinură amândoi de cristal. Bărbatul privi în jos.

— Am avut mereu încredere în tine, Finn. Nu am crezut niciodată că eşti de Afară şi m-am înşelat în această privinţă, dar viziunile tale cu stele ne-au condus spre Evadare, aşa cum am ştiut că vor face, încă din prima zi când te-am văzut încolăcit în căruţa aceea. Acesta e momentul pe care l-am aşteptat toată viaţa.

Desfăcu mâna; Finn simţi greutatea Cheii.

Se uită la Claudia.

— Şi acum?

Fata trase adânc aer în piept, dar nu ea fu cea care răspunse. Attia era în umbră, în spatele lui Keiro; nu înaintă, dar cuvintele ei erau tăioase.

— Ce s-a întâmplat cu frumoasa rochie?

Claudia se încruntă.

— Am făcut-o bucăţi.

— Şi nunta?

— Anulată.

Attia îşi încolăcise braţele în jurul corpului ei subţire.

— Deci acum îl vrei pe Finn.

— Giles. Numele lui este Giles. Da, îl vreau. Tărâmul are

nevoie de Regele lui. Cineva care a văzut dincolo de Palat şi de Protocol. Cineva care a fost chiar în adâncuri. Îşi lăsă supărarea să răzbată în cuvinte; o canaliză în mânie. Nu vrei şi tu asta? Cineva care poate pune capăt suferinţei din Carceră pentru că ştie cum este?

Attia ridică din umeri.

— Pe Finn ar trebui să-l întrebi. Să nu-l scoţi dintr-o închisoare şi să-l bagi într-alta.

Claudia se uită fix la ea, iar Attia îi întoarse privirea. Keiro fu cel care rupse tăcerea cu râsul lui rece.

— Vă sugerez să rezolvăm toate acestea în măreaţa lume nouă de Afară. Înainte să se mai cutremure Închisoarea.

— Are dreptate. Cum facem asta? spuse Finn.

Ea înghiţi în sec.

— Ei bine… bănuiesc că… folosim Cheile.

— Dar unde-i uşa?

— Nu există nicio uşă.

Era greu; se holbară cu toţii la ea.

— Nu… aşa cum credeţi voi.

— Deci tu cum ai intrat aici? întrebă Keiro.

— Este… greu de explicat.

În timp ce vorbea, degetele i se mişcară pe butoanele de comandă ale Cheii; aceasta bâzâi, luminile se învârtiră în interiorul ei. Keiro sări înainte.

— Ah, nu, prinţesă!

I-o smulse din mână; ea se întinse după Cheie, dar el scoase sabia şi o îndreptă spre gâtul ei.

— Fără şmecherii. Mergem cu toţii sau nu merge niciunul. Furioasă, fata zise:

— Ăsta şi e planul.

— Lasă arma jos, interveni Gildas.

— Încearcă să-l ia. Şi să ne lase pe noi aici.

— Nu…

— *Nu* mai vorbiţi despre mine de parc-aş fi un obiect! Mormăitul lui Finn îi făcu pe toţi să tacă. Îşi trecu o mână prin păr; avea scalpul ud, iar ochii îl usturau. Respira întretăiat. Era imposibil să aibă un atac acum, dar mâinile îi tremurau şi simţi cum îi dădea târcoale.

Şi apoi ştiu că îl cuprinde, sigur se întâmpla aşa, pentru că în spatele lui Gildas zidul se cutremură şi, privind prin el, uriaş şi întunecat, îl văzu pe Blaize.

Ochii cenuşii ai Sapientului îi supravegheau, imaginea sa era enormă, într-o cameră albă, cu pereţi curaţi.

— Mi-e teamă, spuse el, că Evadarea nu este atât de uşoară pe cât pare să creadă fiica mea.

Rămaseră nemişcaţi. Keiro îşi coborî sabia.

— Deci asta e, zise el. Şi uite cât de mulţumită este să te vadă.

Finn o privi pe Claudia întorcându-se spre imagine. Acum văzu că, deşi faţa Custodelui îi era familiară, nu mai avea cicatrice; era mai slab, iar în ochi i se citea o tensiune rafinată.

Claudia se uită în sus.

— Nu mă numi fiica ta. Vocea ei era dură şi rece. Şi nu încerca să mă opreşti. Îi scot pe toţi şi tu…

— Nu poţi să-i scoţi pe toţi. Custodele o privi în ochi. Cheia va scoate o singură persoană. Copia ei, dacă merge, va face acelaşi lucru. Atinge ochiul negru al vulturului. Vei dispărea şi vei reapărea aici. Zâmbi calm. Aceea este uşa, Finn.

Se uită îngrozită la el.

— Minţi. Tu m-ai scos pe mine.

— Erai un bebeluş. Mic. Mi-am asumat riscul.

În cameră se auzi o voce; se întoarse, iar Claudia îl văzu pe Jared în spatele lui, palid şi obosit.

— Maestre! E adevărat?

— Nu am cum să ştiu, Claudia.

Părea nefericit, cu păru-i negru încurcat.

— Există o singură modalitate de a afla, iar asta este să încerci.

Ea se uită la Finn.

— Nu tu.

Keiro fu cel care se mişcă.

— Finn şi cu mine mergem primii şi, dacă funcţionează, o să mă întorc după Sapient.

Îşi ridică sabia când Claudia o trase pe-a ei.

— Las-o jos, prinţesă, sau îţi tai gâtul.
Ea ţinu strâns mânerul învelit în piele, dar Finn interveni.
— Fă ce spune, Claudia. Te rog.
Se uita la Keiro; când ea lăsă sabia jos, îl văzu apropiindu-se şi spunând:
— Chiar crezi că m-aş duce şi i-aş lăsa? Dă-i Cheia înapoi.
— În niciun caz.
— Keiro…
— Eşti prost, Finn. Nu vezi că e o înscenare? Tu şi ea o să dispăreţi şi asta va fi tot. Nu se va mai deranja nimeni să se întoarcă după noi, ceilalţi.
— Eu o să mă deranjez.
— Nu te vor lăsa.
Keiro înaintă spre el.
— Odată ce-şi vor recăpăta prinţul pierdut, la ce să se mai obosească pentru Scursurile răufăcătoare? Fata-câine şi semi-omul? Odată ce te vei întoarce la palatul tău, de ce să te mai gândeşti la noi?
— Jur că o să mă întorc.
— Sigur. Nu aşa a spus şi Sapphique?
În linişte, Gildas se aşeză brusc, de parcă puterile l-ar fi părăsit.
— Nu mă lăsa aici, Finn, mormăi el.
Băiatul clătină din cap, complet obosit.
— Nu putem să o ţinem pe Claudia aici, orice am decide noi, ceilalţi. A venit să ne salveze.
— Ghinion!
Ochii albaştri ai lui Keiro erau neîndurători.
— A fost Prizonieră cândva – poate să fie iar. Merg primul. Ca să aflu ce ne aşteaptă acolo. Şi, dacă funcţionează, după cum am spus, mă întorc.
— Mincinosule, şuieră Attia.
— Nu mă poţi opri.
Custodele râse încet.
— Acesta este eroul despre care crezi că e Giles, Claudia? Bărbatul care să conducă Tărâmul? Nu poate nici

măcar să-şi controleze tovarăşii.

Finn se mişcă imediat. Îi aruncă Claudiei Cheia; prinzându-l pe Keiro cu garda jos, înşfacă sabia. În el urla mânia; mânia faţă de ei toţi, faţă de batjocura Custodelui, faţă de frica şi slăbiciunea proprie. Keiro se împletici înapoi; revenindu-şi repede, ridică sabia şi acum ţineau amândoi de ea; apoi Finn o smulse din strânsoarea lui.

Keiro nu tresări când lama îi sclipi în faţă.

— Nu o vei folosi împotriva mea.

Inima lui Finn bătea cu putere. Pieptul îi zvâcnea. În spatele lui, Attia şuieră:

— De ce nu, Finn? El a omorât-o pe Maestra. Ştii asta, ai ştiut-o mereu! El a pus să fie tăiat podul. Nu Jormanric.

— E adevărat?

Abia dacă îşi recunoscu şoapta.

Keiro zâmbi.

— Decide-te singur.

— Spune-mi.

— Nu.

Fratele său de cruce ţinea Cheia în pumn.

— E alegerea ta. Nu mă justific în faţa nimănui.

Inima îi bătea atât de tare, că îl durea. Umplea închisoarea, bubuia pe toate coridoarele, în toate celulele.

Azvârli sabia. Keiro se aplecă după ea, iar Finn o lovi cu piciorul. Se luară brusc la bătaie, iar lui Finn i se tăie respiraţia după ce, cu o îndemânare nemiloasă, Keiro îi dădu un pumn în stomac şi-l trimise la pământ. Claudia ţipa, Gildas urla de mânie, dar acum nu-i mai păsa; ridicându-se, se aruncă asupra lui Keiro, prinzând Cheia. Împiedicat de cristalul fragil, Keiro se aplecă şi apoi lovi din nou; Finn îl luă de brâu şi-l trânti, dar Keiro îl lovi cu piciorul şi-l împinse înapoi.

Keiro se răsuci şi se ridică. Pe buză avea sânge.

— Acum vom vedea, frate, şuieră el.

Atinse ochiul negru al păsării.

O lumină.

Era atât de puternică, că le arse ochii.

Se mări în jurul lui Keiro, îl înghiţi şi se produse un

zgomot în interiorul ei, un scâncet dureros, o notă ascuţită discordantă, care încetă brusc.

Lumina dispăru.

Şi Keiro era tot acolo.

Râsul Custodelui străpunse liniştea; era rece şi plin de regret.

— Ah, făcu el. Mi-e teamă că asta înseamnă că nu funcţionează pentru tine. Probabil componentele de metal din trupul tău invalidează procesul. Carcera este un sistem închis; propriile elemente nu o pot părăsi niciodată.

Keiro stătea împietrit.

— Niciodată? şopti el.

— Nu, dacă nu sunt îndepărtate componentele.

Keiro încuviinţă. Chipul său era îndârjit şi îmbujorat.

— Dacă de asta-i nevoie. Se îndreptă spre Finn şi spuse: Scoate-ţi cuţitul.

— Ce?

— Ai auzit.

— Nu pot face asta!

Keiro râse amar.

— De ce nu? Keiro cel cu nouă degete. Mereu m-am întrebat despre ce era vorba în sacrificiul lui Sapphique.

Gildas gemu.

— Băiete, sugerezi…

— Poate că mai mulţi dintre noi decât credem sunt născuţi din Închisoare. Poate că şi tu eşti, bătrâne. Dar n-am să permit ca un singur deget să mă ţină aici. Adu cuţitul.

Finn nu se mişcă, dar o făcu Attia. Aduse lama cea mică pe care o purta mereu cu ea şi i-o întinse. El o luă încet. Keiro puse mâna pe podea, cu degetele desfăcute. Unghia metalică arăta la fel ca toate celelalte.

— Fă-o acum, spuse el.

— Nu pot…

— Poţi. De dragul meu.

Se priviră. Finn îngenunche. Îi tremura mâna. Puse lama pe pielea lui Keiro.

— Aşteaptă, interveni Attia, lăsându-se pe vine. Gândiţi-

vă! S-ar putea să nu fie de ajuns. După cum ai spus, niciunul dintre noi nu ştie din ce suntem făcuţi în interior. Trebuie să existe o altă cale.

Ochii lui Keiro erau albaştri şi goi de disperare. Şovăi.

Stătu nemişcat un moment lung, apoi strânse pumnul şi încuviinţă încet. Se uită în jos, la Cheie şi i-o întinse lui Finn.

— Atunci va trebui să o găsesc. Bucură-te de regatul tău, frate. Să conduci bine. Fereşte-ţi spatele.

Finn era prea zguduit ca să răspundă. Un ciocănit îndepărtat îi făcu pe toţi să se uite în sus.

— Ce-i asta? întrebă Claudia.

Jared spuse repede:

— E aici. Evian şi-a consumat încercarea şi e mort. Gărzile Reginei sunt la uşă.

Fata îşi privi fix tatăl. Acesta zise:

— Trebuie să te întorci, Claudia. Adu băiatul. Am nevoie de el acum.

— Chiar e Giles? întrebă ea cu asprime.

Zâmbetul Custodelui era glacial.

— Acum este.

Când termină de rostit cuvintele, ecranul se stinse. Pe coridor se simţi o mişcare; Finn se uită neliniştit în jur. Cărămizile făcură zgomot în boltă.

Atunci privi în sus şi văzu Ochiul roşu, mic, care bâzâi şi ţăcăni la el.

— *A, da,* spuse vocea încet. *Aţi uitat cu toţii de mine. Şi de ce să-mi las vreunul dintre copii să plece?*

34

S-a trezit şi i-a găsit pe toţi în jurul lui. Bărbaţi bătrâni, schilozi, bolnavi, semi-oameni. Şi-a ascuns capul şi era plin de ruşine şi de mânie.

— Nu am reuşit, a spus el. Am călătorit atât de departe şi am eşuat.

— Nu-i adevărat, au răspuns ei. Există o uşă pe care o ştim, una mică, secretă. Niciunul dintre noi nu îndrăzneşte să se târască prin ea, ca să nu murim acolo. Dacă promiţi să te întorci la noi, îţi vom arăta.

Sapphique era suplu, zvelt. S-a uitat la ei cu ochii-i negri.

— Duceţi-mă acolo, a şoptit el.

Legendele lui Sapphique

— Ce s-a întâmplat? gâfâi Jared.

— A intervenit Închisoarea, şuieră furios Custodele.

Degetele lui se mişcară repede pe butoanele de control.

— Opreşte-o! Ordonează-i să…

— Nu pot face Carcera să îmi dea ascultare, răspunse Custodele, privindu-l aspru. N-a făcut nimeni aşa ceva de secole. Închisoarea conduce, Maestre. Nu am putere asupra ei. Apoi continuă, vorbind atât de încet, că Jared abia auzi: Râde de mine.

Îngrozit, Jared se uită la ecranul negru. Afară, un pumn lovi iar în uşa de bronz. Se auzi o voce puternică.

— Domnule Custode! Deschide! Regina doreşte să i te înfăţişezi.

— Evian n-a reuşit să o asasineze, spuse Custodele, apoi privi în sus. Nu-ţi fie frică, nu vor intra. Nici măcar cu topoare.

— Crede că ai fost şi tu implicat.

— Poate. E o scuză bună să scape de mine. Acum nu va mai avea loc nicio nuntă.

Jared clătină din cap.

— Atunci suntem terminaţi cu toţii.

— În cazul acesta, Maestre, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Ochii lui cenuşii erau fixaţi asupra acestuia. De dragul Claudiei, trebuie să conlucrăm.

Jared încuviinţă încet. Încercând să ignore bubuiturile furioase, se îndreptă spre butoanele de control şi le analiză cu atenţie.

— E atât de vechi. Multe simboluri sunt în limba Sapienţilor. Privi iar în sus. Să încercăm să vorbim cu Carcera în limba celor care au creat-o.

Cutremurul închisorii fu scurt şi brusc. Podeaua se îndoi; pereţii se prăbuşiră. Finn îl prinse pe Keiro; împreună, căzură peste uşa care cedă sub greutatea lor, lăsându-i să se prăvălească înăuntru.

Claudia se duse după ei de-a buşilea, dar Attia şuieră:

— Ajută-mă cu el!

Era cu Gildas, încovoiat, gâfâind. În grabă, Claudia se căţără înapoi, puse braţul lui peste umerii ei şi se chinuiră să-l bage în celulă, unde Finn îi trase înăuntru şi trânti uşa, blocând-o, împreună cu Keiro, cu o bucată de lemn.

Afară cădea pietrişul, iar ei ascultară îngroziţi. Coridorul era cu siguranţă blocat.

— Dar sper că nu credeţi că puteţi să mă încuiaţi afară. Carcera râse huruitor. *Nimeni nu poate face asta. Din mine nu se poate evada.*

— Sapphique a Evadat.

Vocea lui Gildas era iritată de durere, dar scuipă cuvintele. Îşi apăsă pieptul cu mâinile; tremura incontrolabil.

— Atunci el cum a reuşit fără Cheie? Mai e vreo ieşire pe care a descoperit-o numai el? O ieşire atât de secretă, atât de uimitoare, că nu o poţi bloca? O ieşire care nu are nevoie de uşă şi de nicio maşinărie? Asta este, Carceră? De asta te temi, de asta supraveghezi mereu, de asta asculţi mereu?

— Nu mi-e frică de nimic.

— Mie nu mi-ai spus asta, interveni Claudia. Respira greu; se uită la Finn. Trebuie să mă întorc. Jared are

probleme. Vii?

— Nu pot să-i părăsesc. Ia-l pe bătrân cu tine.

Gildas râse: trupul său se zgudui, răsuflând greu. Attia îl prinse de mâini; apoi întoarse capul.

— E pe moarte, şopti ea.

— Finn, murmură Sapientul.

Acesta se aplecă, suferind din cauza usturimii din ochi. Orice răni ar fi avut Gildas, erau interne, dar tremuratul mâinilor, transpiraţia şi paloarea feţei erau prea evidente.

Sapientul îşi apropie gura de urechea lui Finn.

— Arată-mi stelele, şopti el.

Finn se uită la ceilalţi.

— Nu pot…

— Atunci lasă-mă pe mine, spuse închisoarea.

Raza de lumină din celulă se stinse. Un Ochi roşu scânteie în colţul peretelui.

— Uită-te la steaua aceasta, bătrâne. Este singura stea pe care o vei vedea vreodată.

— Nu-l mai tortura!

Urletul de mânie al lui Finn îi sperie pe toţi. Şi apoi, spre uimirea Claudiei, se întoarse spre Gildas şi-i strânse mâna.

— Vino cu mine, spuse. Am să ţi le arăt.

Ameţeala din minte îl cuprinse şi se lăsă în voia ei. Merse intenţionat în întuneric şi-l târî pe bătrân după el, iar în jurul lor lacul sclipi în lumina felinarelor plutitoare, albastre, mov, aurii, iar barca se legănă sub el când se aşeză în ea şi se uită în sus la stele.

Străluceau în noaptea de vară. Erau răspândite prin cosmos ca praful argintiu, de parcă o mână mare le-ar fi împrăştiat, iar misterul lor încântă negreala de catifea.

Lângă el, Finn simţi veneraţia bătrânului.

— Acestea sunt stelele, Maestre. Lumi întregi, în depărtare, care par mici, dar sunt cu adevărat mai mari decât orice cunoaştem.

Apa lacului clipoci.

Gildas zise:

— Aşa departe. Aşa de multe!

Din apă se ridică un bâtlan, fâlfâind graţios. Pe ţărm,

muzica răsuna dulce; vocile râdeau încet.

Bătrânul spuse răguşit:

— Acum trebuie să mă duc la ei, Finn. Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Sapphique. Nu va fi fost fericit doar să fie Afară, să ştii. Nu după ce a văzut asta.

Finn încuviinţă. Simţi barca mişcându-se sub el, ritmul şi alunecarea apei. Simţi degetele bătrânului dându-i drumul. Şi, în timp ce le privea, stelele crescură şi arseră, deveniră flăcări mici, în vârful unor lumânări mici, iar el sufla în ele cu toată puterea, cu toată răsuflarea.

Dispărură, iar el râse tare, triumfător, şi toţi oamenii din jur râseră împreună cu el, Regele în haina lui roşie, Bartlett, noua lui mamă vitregă palidă, toţi curtenii, doicile, muzicienii, fetiţa în rochia albă şi drăguţă, fata care venise în ziua aceea, despre care spuseseră că va fi prietena lui specială.

Acum ea se uita la el.

— Finn. Mă auzi? Întrebă Claudia.

— Este gata.

Jared se uită în sus.

— Vorbeşte, iar traducerea se va face instantaneu.

Custodele măsurase camera cu piciorul, ascultând vocile de afară; acum veni şi rămase în picioare lângă birou, cu braţele încrucişate.

— Carceră, rosti el.

Tăcere. Apoi, pe ecran, un mic punct roşu de lumină. Era ca o stea. Se uita la ei.

— Cine vorbeşte limba veche? întrebă ea.

Vocea era nesigură. Părea să-şi fi pierdut ceva din huruiala răsunătoare.

Custodele se uită la Jared. Apoi zise încet:

— Ştii cine este, mamă. Sapphique.

Ochii lui Jared se măriră, dar nu spuse nimic.

Se lăsă o altă tăcere. De data aceasta, Custodele o rupse.

— Îţi vorbesc în limba Sapienţilor. Îţi ordon să nu-i faci niciun rău băiatului Finn.

— Are Cheia. Niciunui prizonier nu-i este permis să Evadeze.

— Dar mânia ta ar putea să-i facă rău. Şi Claudiei.

Se schimbase vocea Custodelui când rostise numele fetei? Jared nu era sigur.

Un moment de nemişcare. Apoi:

— Foarte bine. Pentru tine, fiule.

Custodele îi făcu un semn lui Jared să întrerupă comunicaţiile, dar, când degetul său ajunse la panoul de comandă, Închisoarea adăugă încet:

— Dar dacă eşti Sapphique cu adevărat, am mai vorbit deseori înainte. Îţi vei aminti.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, răspunse precaut Custodele.

— Da. Mi-ai dat Tributul pe care l-am cerut. Te-am vânat, iar tu mi te-ai împotrivit. Te-ai ascuns în găuri şi ai furat inimile copiilor mei. Spune-mi, Sapphique, cum ai evadat din mine? După ce te-am doborât, după acea teribilă cădere prin întuneric, ce uşă care mi-a scăpat ai găsit? Prin ce crevasă te-ai târât? Şi unde eşti acum, acolo afară, în locuri pe care nu pot nici măcar să mi le imaginez?

Vocea era nostalgică; Custodele se uită în sus, la Ochiul statornic de pe ecran. Era liniştit când răspunse:

— E un secret pe care nu-l pot dezvălui.

— Păcat. Vezi tu, nu mi-au oferit nicio cale de a vedea şi eu afară. Îţi imaginezi, Sapphique, tu, rătăcitorule, marele călător, îţi poţi imagina cum este să trăieşti la nesfârşit prins în propria-ţi minte, urmărind creaturile care locuiesc în ea? M-au făcut puternică şi imperfectă. Şi numai tu, când te vei întoarce, mă poţi ajuta.

Custodele era nemişcat. Cu gura uscată, Jared apăsă butonul. Mâinile îi tremurau şi erau ude de transpiraţie. În timp ce privea, Ochiul se stinse.

Vederea lui Finn era înceţoşată şi tot trupul i se golise. Era întins, încovoiat: numai braţul lui Keiro îi ţinea capul ridicat de pe podea. Dar, preţ de un moment, înainte ca

duhoarea închisorii să se întoarcă, înainte ca lumea să revină, ştiu că este prinţ şi fiul unui prinţ, că lumea lui era luminată de soare, că mersese călare printr-o pădure întunecată într-o dimineaţă şi nu mai ieşise din ea niciodată.

— Bea din asta.

Attia îi dădu apă; reuşi să ia o înghiţitură, tuşi şi încercă să stea în şezut.

— E mai rău, îi spunea Keiro Claudiei. Asta i-a făcut tatăl tău.

Ea îl ignoră şi se aplecă deasupra lui Finn.

— Cutremurul Închisorii a încetat. A tăcut.

— Gildas? mormăi Finn.

— Bătrânul nu mai este. Nu mai trebuie să-şi facă griji în privinţa lui Sapphique.

Vocea lui Keiro era arţăgoasă. Întorcându-se, Finn văzu că Sapientul era întins pe pietriş, cu ochii închişi, cu trupul încovrigat, de parcă ar fi dormit. Pe degetul lui, mare şi greoi, ca şi cum Keiro l-ar fi pus acolo într-un efort zadarnic de a-l salva, strălucea ultimul inel cu cap de mort.

— Ce-ai făcut? întrebă Claudia. A spus… lucruri ciudate.

— I-am arătat ieşirea.

Finn se simţea crud, curat. Nu voia să vorbească despre asta acum, nu voia să le spună ce credea că îşi amintise, aşa că se ridică încet şi zise:

— Ai încercat inelul pe mâna lui?

— Nu a mers. A avut dreptate şi în privinţa asta. Poate că nu a funcţionat niciunul dintre ele.

Keiro îi puse Cheia în mâini.

— Du-te. Ieşi acum. Pune-l pe Sapient să facă o cheie, ca să mă scoată şi pe mine. Şi trimite pe cineva înapoi după fată.

Finn se uită la Attia.

— O să mă întorc chiar eu. Jur.

Attia zâmbi slab, dar Keiro spuse:

— Aşa să faci. Nu vreau să rămân cu ea.

— Şi după tine. O să-i pun pe toţi Sapienţii din regatul meu să muncească la asta. Am făcut un jurământ, frate.

Crezi că l-am uitat?

Keiro râse. Faţa sa frumoasă era murdară şi plină de vânătăi, părul îi era soios, haina sa fină, ruptă. Dar el era acela, se gândi Finn, care arăta ca un prinţ.

— Poate. Sau poate asta este şansa ta să scapi de mine. Poate ţi-e frică să nu te ucid şi să-ţi iau locul. Dacă nu te întorci, crede-mă, am s-o fac.

Finn zâmbi. Un moment, se uitară unul la altul în celula înclinată, peste cătuşele împrăştiate.

Apoi Finn se întoarse spre Claudia.

— Tu prima.

— Vii?

— Da.

Fata îl privi, apoi se uită la ceilalţi. Atinse repede ochiul vulturului şi dispăru, într-o strălucire care le tăie tuturor răsuflarea.

Finn privi Cheia pe care o avea în mână.

— Nu pot, spuse el.

Attia zâmbi larg.

— Am încredere în tine. Voi aştepta.

Dar degetul lui nu se mişcă, ci se opri deasupra ochiului negru al vulturului, aşa că ea se întinse şi apăsă în locul lui.

Claudia se trezi stând pe scaunul din mijlocul unui vacarm de voci şi de ciocănituri. Dincolo de uşă, Caspar striga:

— … arestat pentru înaltă trădare. Custode! Mă auzi?

Bronzul răsuna de lovituri frenetice.

Tatăl ei îi luă mâna şi o ridică în picioare.

— Draga mea. Deci unde ţi-e Prinţul?

Jared privea uşa de bronz îndoindu-se spre înăuntru. Se uită rapid, bucuros, la Claudia.

Părul ei era răvăşit, faţa, murdară. În jurul ei plutea un miros ciudat.

— Chiar în urma mea, răspunse ea.

***

Finn stătea şi el pe un scaun, dar camera aceasta era întunecată, o celulă mică, precum cea pe care şi-o amintea de demult, antică, cu pereţii soioşi, acoperiţi cu nume scrijelite.

În faţa lui stătea un bărbat slab, cu părul negru. Un moment, crezu că era Jared, apoi ştiu cine este de fapt.

Se uită în jur, încurcat.

— Unde sunt? Aici este Afară?

Sapphique stătea lângă perete, cu genunchii ridicaţi la piept. Spuse încet:

— Niciunul dintre noi nu prea ştie unde ne aflăm. Poate că toată viaţa noastră suntem prea preocupaţi de unde, şi nu suficient de cine suntem.

Degetele lui Finn strânseră Cheia de cristal.

— Lasă-mă să plec, zise băiatul.

— Nu eu te opresc.

Sapphique îl privi pe Finn; ochii lui erau negri, iar stelele erau puncte de lumină înăuntrul lor.

— Să nu ne uiţi, Finn. Nu-i uita pe cei rămaşi în întuneric, pe cei înfometaţi, zdrobiţi, pe criminali şi pe bătăuşi. Sunt închisori în închisori, iar ei locuiesc în cele mai adânci.

Întinse mâna şi luă o bucată de lanţ de pe perete; zăngăni, iar rugina se împrăştie. Îşi strecură mâinile în zale.

— Ca şi tine, am ieşit pe Tărâm. Nu era ceea ce mă aşteptam. Şi am făcut şi o promisiune.

Dădu drumul metalului pe podea, căzând cu putere, iar Finn îi văzu degetul schilodit.

— Poate că asta te ţine prizonier.

Se întoarse într-o parte şi făcu un semn din cap. O umbră se ridică din spatele lui şi înaintă, iar Finn îşi înăbuşi un ţipăt, pentru că era Maestra. Era la fel de înaltă, avea acelaşi mers deşirat, părul roşu, ochii dispreţuitori. Stătea şi se uita la Finn, iar el simţi că îl lega un lanţ, fin şi invizibil, iar ea ţinea de capătul lui, pentru că el nu putea să-şi mişte mâna sau piciorul.

— Cum se poate să fii aici? şopti. Ai căzut.

— A, da, am căzut! Prin tărâmuri şi secole. Ca o pasăre cu o aripă ruptă. Ca un înger alungat.

Nu putea spune dacă era şoapta ei sau a lui Sapphique. Dar mânia era a ei.

— Şi a fost numai vina ta.

— Eu…

Vru să-l învinovăţească pe Keiro sau pe Jormanric. Pe oricine. Dar, în schimb, rosti:

— Ştiu.

— Ţine minte, prinţule. Învaţă din asta.

— Eşti vie?

Fu cuprins de vechea ruşine; îi venea greu să vorbească.

— Carcera nu iroseşte nimic. Sunt vie în adâncurile ei, în celulele ei, celulele trupului ei.

— Îmi pare rău.

Femeia îşi înfăşură haina în jurul corpului cu vechea demnitate.

— Dacă îţi pare, atunci asta e tot ce cer.

— O să-l ţii aici? murmură Sapphique.

— Cum m-a ţinut el pe mine?

Ea râse calm.

— N-am nevoie de răsplată pentru iertarea mea. La revedere, băiete speriat. Ai grijă de Cheia mea de cristal.

Celula se estompă şi se deschise. Se simţi de parcă ar fi fost târât printr-o ciocnire orbitoare de pietre şi carne; de parcă roţile uriaşe de fier s-ar fi rostogolit peste el, de parcă ar fi fost deschis şi închis, despicat şi reparat.

Se ridică de pe scaun, iar silueta întunecată întinse o mână să-l sprijine.

Şi de data aceasta chiar *era* Jared.

35

Am urcat pe o scară de săbii,
Am purtat o haină cu cicatrice.
Am jurat cu vorbe goale,
Mi-am găsit minţind drumul spre stele.
Cântecele lui Sapphique

Uşa se cutremură.

— Nu vă faceţi griji. Nu se va sparge niciodată.

Calm, Custodele se uită la Finn.

— Deci el e cel despre care crezi că este Giles.

Fata îi aruncă o privire urâcioasă.

— Tu ar trebui să ştii.

Finn privi în jur. Camera era atât de albă, iar luminile atât de strălucitoare, că-l dureau ochii. Bărbatul pe care-l recunoscuse ca fiind Blaize râse uşor, încrucişându-şi braţele.

— De fapt, nu contează dacă este sau nu. Acum, că îl ai, va trebui să-l faci să fie Giles. Pentru că numai el stă între tine şi dezastru. Curios, se apropie de Finn şi-l întrebă: Şi tu ce crezi, Prizoniere? Cine crezi că eşti?

Finn se simţi neputincios şi murdar; deodată, ştiu că pielea lui era aspră de murdărie, că mirosea urât în această cameră sterilă.

— Cred… că îmi amintesc. Logodna…

— Eşti sigur? Sau se poate ca acestea să fie amintirile altcuiva, care sunt acum îngropate în tine, fragmente de gânduri închise într-un ţesut împrumutat, pe care închisoarea le-a pus în tine? Zâmbi rece şi continuă: Zece ani înseamnă mult timp. Eu nu-mi amintesc decât un băieţel.

— Cândva am fi putut afla, izbucni Claudia. Înainte de Protocol.

— Da, rosti Custodele întorcându-se spre ea.

— Iar problema aceea o voi lăsa în seama ta.

Finn văzu cât era de palidă, de mânioasă.

— Toată viaţa m-ai lăsat că cred că sunt fiica ta. Şi a fost o minciună, zise Claudia.

— Nu.

— Ba da! Tu m-ai ales, m-ai educat, m-ai format… chiar tu mi-ai spus toate astea! Ai creat pe cineva care să fie exact ce ai vrut, care să fie flexibilă şi să se mărite cu cine spui tu şi să fie ce vrei tu. Ce s-ar fi întâmplat cu mine după aceea? Ar fi avut şi sărmana Claudia un accident, lăsându-l pe Custode să fie Regent? Acesta era planul?

Ochii lui limpezi, cenuşii, îi întâlniră pe-ai ei.

— Dacă era, l-am schimbat, pentru că am ajuns să te iubesc.

— Mincinosule!

Jared rosti nefericit:

— Claudia, eu…

Dar Custodele ridică o mână.

— Nu, Maestre, lasă-mă pe mine să explic. Te-am ales, da, şi recunosc liber că, la început, erai un mijloc în atingerea unui scop.

Un bebeluş care ţipa, pe care l-am văzut cât de rar se putea. Dar, pe măsură ce ai crescut, am ajuns… să aştept cu nerăbdare să te văd. Felul în care îmi făceai plecăciuni, îmi arătai ce lucraseşi, erai timidă cu mine. Şi mi-ai devenit dragă.

Ea se uită fix la el, nevrând să audă toate aceste lucruri sau să le creadă. Voia să-şi păstreze mânia aprinsă, proaspătă.

El ridică din umeri.

— Nu am fost un tată bun. Pentru asta îmi pare rău.

În tăcerea dintre ei izbucni iar bocănitul, chiar mai tare decât până atunci. Jared spuse insistent:

— Nu prea contează, sir, ce aţi făcut sau cine este băiatul acesta. Acum suntem cu toţii condamnaţi. Nu există scăpare de moarte decât dacă intrăm cu toţii în închisoare.

Finn mormăi:

— Trebuie să mă întorc după Attia.

Întinse braţul spre Claudia după cealaltă Cheie, însă ea clătină din cap.

— Nu tu. Mă întorc eu.

Întinzând mâna, luă copia de cristal de la el şi le compară pe cele două.

— Cine a făcut-o pe asta?

— Lordul Calliston. Lupul de Oţel însuşi. Custodele se uită fix la cristal. Mă întrebasem adeseori dacă zvonurile erau adevărate, dacă copia există, undeva în adâncurile Închisorii.

Ea îşi apropie degetul de panou, dar el o opri.

— Aşteaptă. Mai întâi să ne asigurăm de siguranţa noastră, altfel fetei îi va fi mai bine unde este.

Claudia se uită la el.

— Cum să mai am încredere în tine?

— Trebuie.

Îşi lipi un deget de buze şi aprobă din cap. Apoi, traversând cu paşi mari camera albă, atinse butonul de control al uşii şi se dădu înapoi.

Doi soldaţi căzură pe burtă în cameră. În spatele lor, berbecele pe lanţuri se legăna în aer. Se traseră săbiile, cu un sunet ascuţit de metal.

— Vă rog să intraţi, spuse Custodele cu graţie.

Regina însăşi era acolo, după cum văzu şocată Claudia, îmbrăcată într-o mantie neagră. În spatele mamei sale, Caspar se uită aspru la ea.

— N-am să te iert niciodată, mârâi el.

— Taci.

Mama sa păşi cu aroganţă pe lângă el şi intră în cameră, se opri, simţind vibraţia ciudată de energie, apoi se uită în jur.

— Fascinant. Deci acesta este Portalul.

— Într-adevăr.

Custodele făcu o plecăciune.

— Mă bucur să văd că vă simţiţi atât de bine.

— Mă îndoiesc.

Sia se opri în faţa lui Finn. Îl măsură cu privirea de sus până jos şi se făcu palidă la faţă. Strânse din buzele roşii.

— Da, rosti Custodele încet. Din nefericire, un Prizonier a evadat.

Furioasă, se întoarse spre el.

— De ce-ai făcut asta? Ce trădare pui la cale?

— Niciuna. Putem ieşi cu toţii în siguranţă din asta. Toţi. Fără să destăinuim secrete, fără crime. Urmăriţi-mă.

Se îndreptă spre panoul de control, atinse combinaţia de butoane şi se dădu înapoi. Claudia se uită fix, pentru că peretele se goli şi pe el apăru o imagine pe care o recunoscu abia după o clipă, într-o sală spaţioasă, curtenii se înghesuiau gălăgioşi. Mâncare pe jumătate mâncată stătea nebăgată în seamă pe mese uriaşe. Servitorii bârfeau în grupuri neliniştite.

Era petrecerea de la nunta ei.

— Ce faci? interveni Regina, dar era prea târziu.

Custodele zise:

— Prieteni.

Fiecare cap din sală se întoarse. Conversaţiile încetară, lăsând loc uimirii. După o sută de ani de Protocol, marele ecran din spatele tronului fusese probabil uitat; acum, Finn se holba la Curte printre nişte pânze de păianjen şi un văl de funingine.

— Vă rog să scuzaţi toate confuziile nefericite ale zilei, spuse Custodele cu gravitate. Şi vă implor pe toţi, ambasadori de peste mări, curteni, duci, Sapienţi, doamne şi văduve, să treceţi cu vederea această nerespectare a Protocolului. Dar a început o zi măreaţă şi o mare nedreptate a fost îndreptată.

Regina părea prea uimită să vorbească; Claudia se simţea aproape la fel. Dar se mişcă; îl prinse pe Finn de braţ şi-l trase mai aproape de ea; stăteau unul lângă altul, cu faţa la mulţimea uimită, fascinată de la Curte, în timp ce tatăl ei continuă:

— Vedeţi. Prinţul pe care îl credeam pierdut, moştenitorul tatălui său, speranţa Curţii, Giles, s-a întors printre noi.

O mie de ochi se uitară la Finn. Îi privi şi el, văzând în fiecare speranţa luminii, simţind cum curiozitatea lor

intensă, îndoiala lor îi pătrundeau drept în suflet. Aşa avea să fie ca Rege?

— În marea ei înţelepciune, Regina a considerat necesar să-l trimită într-un exil sigur care să-l ferească de o conspiraţie la adresa vieţii lui, spuse Custodele fără ezitare. Dar, în sfârşit, după mulţi ani, acest pericol a luat sfârşit. Complotiştii au eşuat şi sunt arestaţi. Calmul a fost restaurat.

Se uită o dată la Regină; fiecare centimetru din spatele ei drept clocotea de furie, dar, când vorbi, vocea ei era plăcută, fericită.

— Prieteni, sunt atât de încântată! Custodele şi cu mine am lucrat din greu la dejucarea acestei ameninţări. Acum vreau să pregătiţi petrecerea pentru sosirea Prinţului. În loc de nuntă, o măreaţă întoarcere acasă, dar tot o zi minunată, aşa cum am plănuit-o.

Curtea tăcea. Apoi, din spate, începură ovaţiile.

Ea dădu din cap; Custodele atinse panoul. Ecranul se stinse.

Regina trase adânc aer în piept.

— N-am să te iert niciodată, niciodată, pentru asta, spuse răzbunătoare.

— Ştiu.

John Arlex apăsă încet alt buton. Se aşeză, punând picior peste picior, haina-i cea neagră din brocart luci, apoi întinse mâna şi luă ambele Chei de unde le pusese Claudia şi le ţinu licărind în mâini.

— Ce cristale mici şi strălucitoare, murmură bărbatul. Şi ce putere conţin! Bănuiesc, Claudia, draga mea, că, dacă cineva nu poate fi stăpânul unei lumi, ar trebui să găsească o altă lume pe care s-o cucerească.

Se uită la Jared.

— O las în grija ta, Maestre. Adu-ţi aminte ce am discutat.

Ochii lui Jared se măriră şi strigă:

— Claudia!

Dar ea ştia deja ce se întâmpla. Tatăl ei stătea pe scaunul Portalului – ştia că trebuia să alerge, să facă un

salt înainte şi să înşface Cheile de la el, dar nu se putea mişca, de parcă voinţa lui colosală o îngheţase.

Tatăl ei zâmbi.

— Scuzaţi-mă, Maiestate. Cred că voi fi o fantomă la această petrecere.

Atinse panoul cu degetele.

În cameră explodă o lumină puternică, făcându-i pe toţi să tresară; apoi scaunul era gol, rotindu-se uşor în camera albă şi, în timp ce ei se holbau la el, se produse o scânteie la comenzi, apoi alta. Se ridică un fum caustic; Regina îşi încleştă pumnii şi urlă la golul rămas.

— Nu poţi face asta!

Claudia se uita fix la scaun; când izbucni în flăcări, Jared o trase repede înapoi. Ea spuse mohorâtă:

— Poate. A făcut-o.

Jared o privi. Ochii ei erau foarte strălucitori, faţa îi era îmbujorată, dar ţinea capul drept. Regina era furioasă, apăsa toate butoanele şi producea numai explozii. Când plecă, iar Caspar fugi după ea, Sapientul spuse:

— Se va întoarce, Claudia. Sunt sigur…

— Pentru mine nu mai contează ce face el.

Se răsuci spre Finn, care se uita înfricoşat la ea.

— Attia, şopti el. Şi Attia? Am promis să mă întorc după ea!

— Nu e posibil…

El clătină din cap.

— Nu înţelegi. Trebuie! Nu pot să-i las acolo. Mai ales pe Keiro, insistă el îngrozit. Keiro nu mă va ierta niciodată. *Am promis.*

— Vom găsi o cale. Va găsi Jared. Chiar dacă va dura ani de zile. Îţi promit eu asta. Fata îl luă de mână şi îi trase mâneca uzată în sus, ca să se vadă semnul cu vulturul. Dar acum trebuie să te gândeşti la asta. Eşti aici. Eşti Afară şi eşti liber. De ei, de toate acelea. Şi trebuie să facem lucrurile să meargă, pentru că Sia va fi mereu acolo, complotând pe la spatele nostru.

Uluit, se holbă la ea şi-şi dădu seama că habar nu avea ce pierduse el.

— Keiro este fratele meu.

— Voi face tot ce pot, spuse Jared încet. Trebuie să existe o altă cale. Tatăl tău a venit şi a plecat ca Blaize. Şi Sapphique a găsit-o.

Finn îşi înălţă capul şi-l privi ciudat.

— Da. A găsit-o.

Claudia îl luă de braţ.

— Acum trebuie să ne ducem acolo, spuse ea încet. Trebuie să ridici capul şi să fii prinţ. Nu va fi cum te aştepţi. Dar totul este prefăcătorie aici. Un joc, cum îi spune tata. Eşti pregătit?

Simţi cum îl cuprinde vechea frică. Simţi că pătrunde direct într-o mare ambuscadă ce-i fusese pregătită. Dar încuviinţă.

Braţ la braţ, ieşiră din camera albă, iar Claudia îl conduse prin pivniţă şi pe scări. Trecu prin camere cu oameni mulţi, care se uitau atent. Ea deschise o uşă, iar el strigă de bucurie, pentru că lumea era o grădină, iar deasupra ei, strălucitoare şi sclipitoare, erau stelele, milioane de stele, din ce în ce mai sus, deasupra turnurilor Palatului, a copacilor şi a frumoaselor straturi de flori.

— Am ştiut, şopti el. Mereu am ştiut.

Rămas singur, Jared se uită în jur, la ceea ce mai rămăsese din Portal. Sabotajul Custodelui părea serios. Îi vorbise amabil băiatului, dar în inima sa simţea o mare spaimă, pentru că a găsi o cale înapoi prin această distrugere i-ar lua timp şi cât oare mai avea?

— Ai fost prea mult pentru noi, domnule Custode, mormăi cu glas tare.

Urcă după ei, obosit acum, cu o durere în piept. Servitorii alergau pe lângă el; discuţiile răsunau în fiecare cameră şi pe holuri. Se grăbi, ieşind în grădini, bucurându-se de răcoarea serii, de parfumurile dulci.

Claudia şi Finn stăteau pe scările clădirii. Băiatul arăta de parcă ar fi fost orbit de strălucirea nopţii, de parcă puritatea acesteia era o agonie pentru el.

Lângă ei, Jared băgă mâna în buzunar şi scoase ceasul.

Claudia îl privi atentă.

— Nu este...?

— Ba da. Al tatălui tău.

— Ţi l-a dat el?

— Poţi să spui şi aşa.

Şi îl ţinu în degetele sale delicate, iar ea observă, parcă pentru prima oară, că de lanţul lui atârna un mic cub de argint, un talisman care se răsucea şi strălucea în lumina stelelor.

— Dar ei unde sunt? întrebă chinuit Finn. Keiro, Attia şi Închisoarea?

Jared se uită gânditor la cub.

— Mai aproape decât crezi, Finn, răspunse el.

Nu rata următorul volum!

SAPPHIQUE

Finn a evadat din teribila închisoare vie, dar amintirea acesteia îl chinuieşte, fiindcă fratele său, Keiro, este încă înăuntru. Claudia insistă ca el să fie rege, dar băiatul se îndoieşte până şi de propria identitate.

Oare vrăjitorul nebun Rix chiar a găsit Mănuşa lui Sapphique, singurul bărbat pe care Carcera l-a iubit vreodată? Dacă Keiro o fură, va însemna asta distrugerea întregii lumi?

Unul înăuntru, celălalt afară.

Amândoi căutând libertatea.

Precum Sapphique.

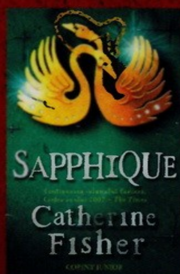

Imaginează-ți o închisoare atât de vastă, încât conține celule și coridoare, păduri, orașe și mări. Imaginează-ți un prizonier lipsit de memorie, convins că vine de Afară — deși închisoarea a fost sigilată de secole și un singur om a reușit să evadeze.

Imaginează-ți — într-o societate în care timpul este interzis, menținută într-o lume din secolul al șaptesprezecelea și condusă de computere — o fată, Claudia, obligată să ia parte la o căsătorie aranjată, prinsă într-un complot de asasinare de care-i e groază și pe care, totodată, și-l dorește.

EA Afară, EL înăuntru.
Dar ambii captivi.
Imaginează-ți CARCERA.

NU RATA URMATORUL VOLUM!

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-304-3

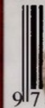

illustration by www.sevostyanov.com